

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TEYRİK ATILI

HANNAH
KANER

MIDDREN

TEUK FARN

JENNERTON

GEFYRTON

SAKRE

LESSCIA

WEILD

IRISIA

TRAADA

TALICIA

PINET

RESTISH

TICARI
DENIZI

BELHAVEN

WSIRIN

SICARA

HANNAH KANER
TANRIKATILI

Her bir kelimeyi okuyan babam için.

GİRİŞ

On Beş Yıl Önce

Babası bir deniz tanrısına âşık olmuştu. Tanrı'nın adı Osidisen'di ve ebeveynleri, Kissen ve ağabeylerini tanrının onlara gösterdiği ilginin şerefine isimlendirmişti: Tidean "gelgit üstünde," Lunsen "sudaki ay," Mellsenro "yuvarlanan taşlar" ve Kissenna da "denizin aşkından doğan" anlamına geliyordu. Osidisen ağlarını balıklarla doldurup çocuklarına, ne zaman fırtınanın içine dalmaları, ne zaman ondan sakınmaları gerektiğini öğretti ve her gün avlarıyla birlikte eve sağ salim dönmelerini sağladı. Kissen ve ailesi, denizin onlara verdikleriyle büyüdü.

Gelgelelim deniz tanrısı Talicia topraklarına şans getirmedi. Sonunda da tepelerdeki köylerde yaşayanlar Ateş Tanrısı Hseth ve onun zenginlik vaatlerine kandı.

Herkes ateşi sevenlerin servetinin peşindeydi. Talicialılar, Hseth adına teknelerini yakıp silahlar yapmak, pirinci ısıtmak ve çınlaması falezden dağ sınırına dek duyulan büyük çanlar dövmek için ormanlarındaki ağaçları kestiler. Osidisen'in suları boşaltıldı ve toprağın üzerinden dumanlar yükseldi. Çok geçmeden daha başka, daha karanlık şiddet öyküleri şehirlerden köylere yayılır oldu: Ateş tanrısı adına kurbanlar veriliyor, avlara

çıkılıyor ve istenmeyen kişiler temizleniyor, onu memnun etmek için düşmanlar ve köklü aileler ateşe veriliyordu.

Bir gece, Mellsenro'nun parmaklarına mürekkeple isminin yazıldığı on ikinci yaş gününden sonraki gece, on bir yaşındaki Kissen tuhaf bir şekilde yoğun ve tatlı kokan bir dumanla uyandı. Duman boğazını yakıyordu.

Kissen kendine geldi ve ağızlarına kumaşlar örtülü, yüzleri kömür tozuyla sıvanmış ve saçlarında küçük lambalar gibi parlayan çanlar olan adamlar tarafından taşındığını fark etti. Kissen'in kolu bacağı kıpırdamıyordu ve göğsü, rüya âleminden çıkamamış gibi ağırdı. O tatlı dumanı tanıdı: Bu, sless tohumlarının yakılmasıyla yapılan bir uyku ilacıydı, beraberinde de tanımadığı başka kokular vardı. Evinin alt tarafında, deniz falezleri kırbaçlıyordu. Osidisen öfkelenmişti.

Kissen konuşmaya çalıştı ama ağzı işlevini yitirmişti, dili damağına dolaşıyordu. Başı bir yana düştü ve Mell'i gördü, daha yeni mürekkeplenmiş eli yerde sürünüyordu.

"Mmmelll," diyerek yeniden konuşmayı denedi ama ağabeyi kıpırdamadı. İlacın dumanı panjurlardan, duvarlardan geçerek içeri sızıyor, havada asılı kalıyordu.

Onu tutan adamlardan biri Kissen'i hafifçe sarsıp, "Sessiz ol," dedi. Kız bu sesi, o hareli yeşil gözleri tanıyordu.

"N-Naro?" dedi. Sesi artık biraz daha güçlü çıkıyordu. Dalgalar kayalara darbeler indiriyor ve denizden gelen rüzgârın bir kısmı dallarla örülmüş duvarlardaki çatlaklardan zorla içeri girerek duman bulutunu az da olsa dağıtıyordu. Kissen yüzünde, dudaklarında tuzlu havanın taptaze esintisini hissetti. Zihnindeki sis bir nebze dağıldı. Naro ona baktı, gözlerinde panik vardı.

Maskesinin altından, "Daha uyanmazlar demişlerdi," dedi.

"Acele et." Kissen öteki sesi de tanıyordu. Bu, Naro'nun kayınbiraderi Mit'ti. Maskeler onları ilacın dumanından koruyordu. "Haydi!"

Onu evin daha da içine, tam ortada bulunan ocağa doğru taşıyorlardı. Kissen, “Ne yapıyorsun?” diye sordu. Sesi boğuk fakat anlaşılırdı. Bedeni hâlâ hareket etmiyordu.

Sazdan çatının altında yer alan ve dumanın çıkabilmesi için gökyüzüne açılan yuvarlak şekilli taştan yapılmış ocağa ulaştılar. Akşam yaktıkları ateşin közleri etrafına, suların sürüklediği ağaç dalları ve metallerle örülmüş, çan şeklinde karmaşık bir kafes konulmuştu. Annesiyle babası bu kafese bağlanmıştı. Şimdi de ağabeyleri bağlanıyordu: sırasıyla bir ayak bileği, diğer ayak bileği, kollar, boyun. Kurban edileceklerdi. Kissen sonuncuydu.

Naro ve Mit onu babasının hemen yanına fırlattı. Deniz rüzgârı tüm gücüyle çatıdaki bacadan içeri dolup kirişlerin etrafını sardı. Panjurlar takırdadı ve ev, öfkeli suyun gürültüsüyle sarsıldı.

“Naro, dur,” dedi Kissen. Sesi artık daha kuvvetli çıkıyordu; havada neredeyse hiç sless dumanı kalmamıştı fakat yine de kollarıyla bacaklarındaki uyuşukluk hissi devam ediyordu. “Bunu neden yapıyorsunuz?”

Naro kafesin altına bağlayabilmek için bacaklarını bükerken Mit de ellerini parmaklıklara bağlıyordu. Lunsen ağlıyor, korkuyla hıçkırıyordu. Kissen artık Mell’i göremiyordu. Naro ve Mit onu bağlarken içinde mücadele edecek gücü bulsa da onlar Kissen’dan daha büyük ve daha kuvvetliydi. Dışarıda çanlar çalıyor, sesleri giderek şiddetlenen rüzgâr tarafından boğulup bastırılıyordu. Ses, kulağa sanki bin farklı çandan yükseliyormuş gibi gelse de köylerinde yüz kişi ya var ya yoktu. Bütün komşuları sokağa dökülmüş olmalıydı. Bunu, deniz tanrısının iltimas gösterdiği aileyi yakalamayı birlikte planlanmışlardı. Kissen hemen yakında bir yerden yükselen sıcak zift kokusunu alabiliyordu. Kapıldığı dehşet duygusu boğazını tırmalayarak aşağılara doğru indi.

“Pişman değiliz, *liln*,” dedi Mit. Ne cüretle ona “ufaklık” derdi? Bunu ancak amcalar, dayılar, arkadaşlar yapardı. O arkadaşları değildi. O bir haindi. “Böyle olması gerekiyor.”

Kissen tüm gücünü topladı ve keskin dişleriyle Mit’in eline saldırdı. Mit, Kissen’in ısırıldığı başparmağını tutarak geriye sıçradı.

“Bırak onu,” diye çıkıştı. “Zamanı geldi. Bizi beklemezler.”

Koşarak gittiler. Kissen titriyordu. Mit’in kanını tükürdü ve nefes almaya, en yakındaki aile ferdini bulmak için iplere rağmen dönmeye çalıştı. “Baba.” Babası ondan çok da uzakta değildi. “Baba!”

Babası Bern, güçlkle nefes alıyordu. Patlamış dudakları kan içindeydi, yüzü de yaralıydı. Onu ilacın etkisiyle daldığı uykuda dövmüş olmalıydılar. Artık mahvolmuş dudaklarıyla, vaktiyle deniz tanrısını öpmüş bu adamın alnına şimdi kömürle Hseth’in çan şeklindeki sembolü çizilmişti.

İçerideki hava yeniden dumanla ağırlaştı ancak bu seferki tatlı değil, acı ve yapışkandı, sıcak ve simsiyahtı, zeminden yukarı yükseliyordu. Köyleri, upuzun sütunlardan oluşan temellerin altındaki alanı aydınlatıyordu.

Kissen bileklerini ve ayaklarını çekiştirdi. “Baba!” diye bağırdı. Onları ısirmaya çalışınca boynunu bağlayamamışlardı. Kolunu garip şekillere sokup kıvranarak boynunu yakınında duran eline doğru uzatırken kemikleri çıtırdadı. İşte. Artık ipe ulaşabilirdi. Dişlerini ipe geçirdi, düğümü kemirip çekiştirmeye koyuldu. Bu bir deniz halatıydı, yıpranmazdı fakat Kissen ölmek istemiyordu.

Tidean da uyanıktı. İplerinin içinde kıvranıyor, kıvrandıkça boğazı sıkışıp nefessiz kalıyor bir yandan da, “Sizi pislik süpürüntüler,” diye bağıırıyordu. Duman yüzünden öksürdü. “Tuzsuz hainler!” Sesi çatallanmıştı.

Sıcaklık giderek artıyordu. Kissen bunu ayaklarının altında altında hissedebiliyordu. “Sakin olun,” dedi anneleri. Sesi ilacın

etkisiyle boğuk çıkıyordu. “Sakin olun, canlarım. Osidisen bizi kurtaracak. Size söz veriyorum.”

Henüz alevleri göremeseler de hava ısının etkisiyle dalgalanıyordu. Osidisen’in rüzgârı hâlâ zorla içeri giriyor ve dumanla hava, yağ ve su gibi birlikte dans ediyordu. Kissen’in ağzı, gözleri, burnu kurumuştı. Dişlerini yepyeni bir gayretle ipe geçirdi.

“Hepinize ödeteceğim!” Tidean annesininkinden sonra kendi sözünü haykırdı ama çok sıkı bağlanmıştı. Onun ipleri, Kissenna’ninkilerden daha sıkı düğümlenmişti. Çılgınlar gibi tepinmesi de fayda etmiyordu. Zemin birkaç yerinden çatladı. Evin temelinden gelen parlak ışıklar içeri sızıyordu. Duvarlar kararmıştı. Hemen ardından önce bir kora dönüşüp sonra ufacık bir parıltıyla tutuşan ahşap kapı eşiği, kıvılcımlarını Tidean’ın gözlerine savurarak alev aldı. Oğlan feryat edip tepinmeye başladı.

“Derin nefes al, oğlum,” dedi annesi. “Sorun yok, Osidisen gelecek.” Yalan söylüyordu; ölümlerini kolaylaştırmak için yalan söylüyor, buna kendisi bile inanıyordu. Osidisen bir su tanrısıydı; tıpkı bir ateş tanrısının denizde yüzmeye cüret edememesi gibi kıyıdan fazla uzaklaşamazdı, bunu onlar için bile yapmazdı. Tanrılar artık onları kurtaramazdı.

İp, Kissen’in dişleri arasındaki hassas eti kesti ve yoğun ve sıcacık kan diline aktı. Kissen hırlayıp sertçe ısırarak kendisini tutan iplere asıldı. Bir sızı duydu, dişetleri aşındı, sonra *şak*. İp! İp gevşemişti ve ağzından fırlayan köpek dişi ipe gömülü kalmıştı.

Kissen bileklerinden birini kurtarıp diğerine geçti, tuzlu kanının çenesinden yerdeki taşlara damlamasına izin veriyordu. Düşen kan damlaları, oldukları yerde tıslayıp buharlaşıyordu.

Artık ikinci eli de serbest kalmıştı! Sırada ayakları vardı. İpleri çözmeye çalışırken tırnaklarını kanattı, çaresizlikle hırılıyordu. Onları kurtaracaktı. Bunu yapmak zorundaydı. Nefesi sıcaktı, gözleri yanıyordu ama durmayacaktı. Annesi öksürmeye başlamıştı.

“Derin nefes alın çocuklarım,” dedi. Kissen, kadının sesinden ağladığını anlayabiliyordu. Lunsen inlemeye başlamıştı; Tidean’ın mücadelesi eski gücünü yitiriyordu. Mell bağlandıklarından beri kıpırdanmamıştı bile. “Bırakın duman sizi uyutsun ki Osidisen sizi almaya gelsin.”

Kissen’in ipleri çözüldü, ayakları da serbest kaldı. Artık zemin de yanmaya başlamıştı ve denizden gelen rüzgâr, dumanı dağıtıp annelerinin dileğine, acısız bir ölüme mâni olmaktan başka bir işe yaramıyordu.

“Baba.” Babası gittikçe ısınan metale sıkıca bağlanmıştı. Kissen, elleri yansa da yanına tırmandı.

Babası şiş dudaklarının arasından, “Kissenna,” diye mırıldandı. Gözleri açıldı. Sersemlikle karışık bir rahatlamayla parlıyorlardı. “Kaç, kızım.”

Kissen öksürüklerinin arasından, “Seni kurtaracağım,” diyerek hırladı. “Hepinizi kurtaracağım.”

Kissen parmaklarını sert denizci düğümlerine bastırdı; düğümler sıkıydı fakat onları çözebilir, babasını adım adım serbest bırakabilirdi. Gözleri yanıyordu. Mell nihayet uyandı ve alevlerin ocağın kenarına ulaşip topuklarını yakmaya başlamasıyla bağırdı. Güzel, hepsi uyanmıştı. Bu, kaçabilecek durumda oldukları anlamına geliyordu. Babasının sol elini çözüp ayağına geçti, adam da bu arada sağ elini çözüyordu. Zaman kaybediyorlardı. Dışarıdaki çanların sesi giderek yükseliyor, hızlanıp tek bir notada birleşerek ateşin gürültüsünü bile bastırıyordu.

Alevler birden değişiverdi. Birbirlerine dolanıp duvarlara tırmanarak kar gibi etrafa saçılan kıvılcımlarla ateşten bir sütun gibi zemine çakıldı. Dumanın içinden haşın ve keyifli bir kahkahanın çınlaması duyuldu.

Alevler genişleyip ışık ve akkorlardan oluşan eteklere dönüştü. Bu eteklerin ortasında, kollarını ardına kadar açmış bir kadın, fırıl fırıl dönüyordu. Bu, Ateş Tanrısı Hseth’ti. Saçları

sarı ve kırmızının kopkoyu bir tonuyla parlıyor, bedeninden yükselen ısı tahtaları ve kirişleri çatlatıp yarıyordu.

“Deniz tanrısı!” diye bağırdı Hseth. Sonra da ona ismiyle seslendi. “Osidisen! Bak, nasıl da sana yüz çevirip sevdiklerini bana teslim ettiler. Bana elini süremezsın, seni omurgasız, yaşlı su keçisi! Bu topraklar benim!”

Hseth ne Kissen’a ne de ailesine baktı. Çığlıkları karşısında irkilmedi. Alevlerden bir kamçı gibi tavanı delip geçti ve çatı tepelerine yıkıldı.

Kissen gözlerini kırptırdı. Karanlık ve sıcaklık. Sonra ışık. Sonra acı. Kafes ağır kirişlerin altında parçalanmıştı. Mell çığlık atmayı bırakmıştı. Yeniden gözlerini kırptırdı. Babası oradaydı, iplerinden kurtulmuştu. Kissen’in başı acıyordu. Ağzı kül doluydu.

Güçlkle, “Baba...” dedi. Adam, kızın üzerindeki molozları kaldırsa da sağ bacağına saplanıp dizinden aşağısının parçalanmasına neden olan yamuk metal parçasını kaldıramıyordu. Kissen orada mahsur kalmıştı. Ölecekti; bunu babasının gözlerinden okuyabiliyordu.

Osidisen’i hayran bırakan o yumuşacık sesiyle, “Her şey yoluna girecek, Kissenna,” dedi babası, annesi gibi yalan söyleyerek. Onu uykuya yatırır gibi başını okşadı. “Cesur ol, canım kızım.”

“Kaç, baba,” dedi, korku dolu hıçkırıklarını bastırarak. “Lütfen.”

“Ağlama, Kissenna,” dedi babası. “Böylesi daha iyi.”

Kör edici, tarif edilemez bir acı Kissen’in bacağına ele geçirdi. Kız çığlık attı ama duman, çıkardığı sesi gerisingeri boğazına tıktı. Babasının elinde cızırdayan turuncu, sıcak bir metal vardı ve her ikisinin de kanıyla tıslıyordu. Metali yukarı kaldırdı.

“Emniyette olması karşılığında bacağı, Osidisen!” diye bağırdı. “Sana yalvarırım eti, kanı ve kemiği karşılığında onu buradan kurtar.”

Metali bir kez daha Kissen'in tenine bastırıp *döndürdü*.

Kissenna yeniden çılgılığı bastı, acı onu alevlerden de hızlı yuruyordu fakat babasının işi bitmemişti. Kızın gözü karardı. Kendine geldiğinde babası onu enkazdan dışarı sürüklüyordu, bacağına alt kısmını geride bırakmışlardı. Adamın yüzünden sakalına gözyaşlarıyla karışmış kömür izleri akıyordu.

Derken Kissen parçalanmış duvarlarının ardındaki denizi gördü. Öfkeliydi, âcizdi, falezleri dövüyordu. Tuzlu hava yoğunlaştı. Bir anlığına Kissen'in yüzünü yakarak onu uyandırdı. Dalgalar evden düşen her bir tahta parçasını yakalayıp param-parça ediyordu.

"Benim hayatım, Osidisen!" diye haykırdı babası. "Onun hayatına karşılık benim hayatım, senden isteyeceğim son şey bu."

Henüz tam olarak ayılmamış olan Kissen çatallı sesiyle, "Hayır!" dedi.

"Bana bunu borçlusun! Sevgilim, dostum. Artık ona borçlusun. Kissenna'nın hayatına karşılık benimki!"

Deniz yükseldi, ona ulaşmak ister gibi falezleri harap etti. Osidisen'in yüzü dalgaların arasından çıktı, gözleri denizin derinlikleri kadar karaydı. Kissen bir anlığına tanrının bunu reddedeceğini, onun yerine babasını kurtaracağını ümit etti.

Fakat tanrılar kurbanları severdi.

Tanrı babasını başıyla onayladı.

Kissenna mücadele etmeye çalıştı. Bir tanrının sözünü değil babasını, annesini, Tidean'ı, Lunsen'i ve Mell'i istiyordu. Ailesini istiyordu. Babası, kızının elini son kez göğsüne götürdü ve onu öperken sakalıyla yüzünü son kez çizdi.

"Seni seviyorum," dedi ve onu suya attı.

MIDDREN'İN TÖM VATANDAŞLARINA HATIRLATMA

BLENRADEN'İN KAHRAMANI, BATININ DOĞAN
GÜNEŞİ, ÜLKEMİZİ TANRILAR SAVAŞI'NDAN
KURTARDIKTAN SONRA

Başlayan Hükümün Üçüncü Yılına Girmiş Olan

KRAL II. ARREN'İN EMRİYLE

MIDDREN ULUSUNUN SINIRLARI
İÇERİSİNDE TANRILARA TAPMAK
YASAKLANMIŞTIR

*Bu kanun TEHLİKELİ TALICIA TOPRAKLARI'nın olduğu KUZEYDOĞU
sınırından BATI DENİZ GEÇİDİ VE TİCARET ADALARINA dek geçerlidir*

Bilenen TANRILARIN
herhangi biriyle ilgili
MİHRAPLAR, TOTEMLER,
TILSIMLAR ve SEMBOLLER
BULUNDURMAK
KANUNEN CEZAYA
TABİDİR

KUTSAL TOPRAKLARA
HAC DÜZENLEMELİK,
PARA CEZASI, HAPİS ve
SADAKATSİZ AYAKLARIN
HALKA AÇIK OLARAK
KIRBAÇLANMASIYLA
SONUÇLANACAKTIR

TANRILARIN KATİLLERİ OLAN VEİGALAR
ARTIK KRAL ADINA ÇALIŞMAKTADIR

Bir MABET, bir TANRI veya KANUNU İHLAL EDEN BİRİLERİNİ
göreceğ ya da bu yönde bir şüpheye kapılacak olursanız BUNLARI
BÖLGEDEKİ YERLEŞKE AMİRİNİZE BİLDİRİN

BİRİNCİ BÖLÜM

Kissen

Tanrıları kendi doğal ortamlarında öldürmek gücü. Kissen, Talicia'nın bir zamanlar kendisinden daha güçlü komşusu Middren'in orta batısındaki dik yamaçlara tırmanırken attığı her lanet adımda kendine bunu hatırlatıyordu. Middren, doğudaki ticaret şehri Blenraden'la içindeki halkın yarısını birbirlerini yiyen tanrılar yüzünden kaybettiğinde gücünü yitirmişti. Bu durum Middren için berbat bir şey olsa da Kissen gibi tanrıkatillerinin altın keselerini doldurmasına yarıyordu.

O sabah hava kapalı ve serindi; Middren kışın pençesinden kurtulmaya daha yeni yeni başlıyordu. Sağ bacağının böyle yürüyüşlere uygun olmasına ve dizini iki kat sarmasına karşın, protezinin teniyle buluştuğu yerde daha sonra canını epeyce yakacak kabarcıkların oluşmaya başladığını hissedebiliyordu.

Ormanın içinden geçen dar yol, çamur ve kısmen buzlarla kaplıydı fakat Kissen bataklığın içindeki ayak izlerini, ters dönmüş kayaları ve bulundukları yer dolayısıyla ona doğru yolda olduğunu anlatan kan damlalarını görebiliyordu; bu, insanların dua ederken kullandığı patikalardandı.

Takip becerisine rağmen gerekli işareti bulduğunda güneş neredeyse doğmuştu. Söz konusu işaret, yolun, toprağın yakın-

daki akıntıyla aynı hizaya geldiği sınırında yer alan bir dizi beyaz taştan oluşan bir eşikti. Kissen omuzlarını esnetip bir nefes aldı. Tanrıyı daha küçük bir mabede de çekebilirdi ama bu zaman ve sabır gerektirirdi. Kissen ikisinden de yoksundu.

Eşiği geçti.

Sesler birden değişiverdi. Sabahın erken saatlerinde duyulan kuş sesleri de yaprak ve kuru ot kokuları da kayboldu. Kissen bunların yerine akan suyun sesini duyabiliyor, derinliği ve taşların serinliğini algılayabiliyor ve havadaki belli belirsiz tütsü ve kan kokusunu alabiliyordu.

Bir tanrıyı yaratmak, onu yok etmekten kolaydı. Aynı şey, bunun gibi daha yeni doğmuş, en fazla birkaç yaşında olan tanrılar için de geçerliydi. Kendilerine verilen kurbanların tadını aldılar mı onları altın veya değerli bir taşla ayartmak daha da güç hâle geliyordu.

Kissen akıntının kıyısına doğru dikkatle ilerlerken tütsü kokusu arttı. Tanrı burada olduğunu biliyordu. Kissen bacaklarındaki ağrıya, sabahın soğuğuna ve kabarcıkların o keskin sızısına teslim olup kıyıdaki taşların yanına varınca durdu. Kılıcını çıkarmadı, ona daha vakit vardı. Nehir sığdı fakat yakındaki şelalede köpürüp beyaza dönen akıntı kuvvetliydi.

Hava iyice serinledi.

Burada istenmiyorsun, tanrıkatili. Tanrıların zihinsözünü işitmek, kafatasına iğneler batırılmasından da beterdi. Zihni yarılıyormuş, istilaya uğruyormuş gibi hissediyordu.

“Açgözlülük ettin, Ennerast,” dedi Kissen. Havada bir tıslama sesi duyuldu. İsimlerin bir gücü vardı ve tanrılar kendi isimlerinin çekimini, solungaçlarına takılıp onları gizlendikleri yerden çıkaran bir kanca gibi duyumsardı. Gelgelelim Ennerast sırf ismi söylendiği için yerinden çıkmaya ikna olmayacaktı.

Biraz kan döktüm o kadar, dedi Ennerast, bir iki inek kanı. İnsanların dölüne dokunmadım.

“Dürüst ol. Onları çocuklarını sana kendi elleriyle teslim edecek hâle gelene dek aç bıraktın,” dedi Kissen. Etrafa bakınıp çevreyi değerlendiriyordu. “Sularında hastalıkların kol gezmesine izin verdin. Çocuklarını, yaşlılarını kıyılarına sürükleyip canlarıyla tehdit ettin.” Bulunduğu noktanın büyük bir avantajı yoktu. Nehrin suyu botlarını sıyrıp geçiyordu.

Bölgedeki halk veiga çağırmakta bu kadar gecikmemeliydi. Ennerton gibi büyük kasabaların liderleri, bir tanrının bu denli güçlenecek kadar yaşamasına müsaade edecek ölçüde onursuz olmamalıydı. Mabetler yasaklanmış olsa da tanrılar baş göstermeyi sürdürüyordu. Bunlar onları sömürecek güce ulaşana dek insanların sevgisi ve korkusuyla hayat bulup iradeye kavuşan birtakım güçlü varlıklar, ruhlardı. İnsanlar aptal yaratıklardı, tanrılarsa acımasızdı.

“Onlara zarar verdin,” dedi Kissen. Sular artık ayaklarını sıyırmıyor, kıyıda dönüp kıvrılıyorlardı.

Bu benim hakkım. Ben bir tanrıyım.

“Ha-ha.” Kissen neşeden yoksun bir tavırla güldü. “Korkmuş insanları avlıyorsun sen, Ennerast. Sen bir sıçansın, ben de senin kapanınım.”

Kissen, balmumundan yünle dokunmuş pelerinin içine uzandı ve parmaklarını ceplerini dolduran kutsal emanetlerle totemler, aletler ve tütsüler, kısacası mesleğinin gerektirdiği tüm eşyalar üzerinde gezdirdi. Kavanozdaki ufak çıkıntıların yardımıyla aradığı şeyi buldu ve tırnağını mantarın altına geçirip gevşetti. İçinde üzerinde bir şeyler yazılı rulo hâlinde bir deri parçası vardı.

Etrafını saran hava gerilip heyecanla doldu. Su köpürmeye başladı. *Nedir o?*

Kissen, tanrıların algıladığı şeyleri algılayamıyordu: Korku, ümit, çaresizlik; parmaklarının ucunda oynatmaktan hoşlandıkları fakat hiç umursamadıkları hisler. Gelgelelim onları neyin

şevklendireceğini, neyin açlığını çektiklerini biliyordu. “Bu bir dua,” dedi, duayı bütünıyla dışarı salmadan.

Onu istiyorum.

“Çok uzaklardaki bir kasabada yaşayan genç bir adamın duası.” Kissen başparmağının altındaki mantarla oynadı. “Kuraklıktan ve ormanlarındaki yangınlardan kurtarılmak, hasadıyla hayvanlarını kurtarmak istiyor. Suya aç.”

O duayı bana ver.

“Ne istersen vermeye razı, Ennerast.” Kissen gülümsedi. “Ne istersen.”

O dua benim.

Sular yükseldi, kıvrılıp yeşil bir taşkına dönüştü ve arasından taş kadar pürüzsüz bir baş ve yosunlarla kaplı kalın kollar belirdi. Su kütesinin merkezinde, tam gövde kısmında kapkara bir kütle vardı; kandan bir kalpti bu. Tanrı ona doğru uzandığında Kissen, ayağını yere sapasağlam basıp çevik bir hareketle kılıcını çıkararak Ennerast’ın parmaklarını kesiverdi. Tanrı feryat edip geri çekildi; nehrin suyu teninin kopan kısımlarını yeniden tamamlıyordu.

“Yanıyor,” dedi yüksek sesle. Acı çekmekten ziyade şaşırmıştı. Çakıl taşlarını andıran gri gözleri donuktu. Kılıç hafifti ve çelikten sertti, dayanıklıydı, tıpkı Kissen’in bacağı gibi demirle Bridhid madeninin karışımından yapılmıştı. İnsanların uzuvlarını nasıl kesiyorsa, en küçük tanrı olan kayıp şeylerin tanrısından en büyük tanrı olan savaş tanrısına kadar bütün tanrılarınkini de öyle keserdi. Bu dağ nehrinde kısa bir süre önce belirmiş olan Ennerast, daha önce hiç briddite kılıcının acısını duymamıştı.

Tanrı kılçık dişlerini gösterdi ve Kissen’in ayaklarının altındaki nehir kıyısına saldırdı. Su yükseldi ve Kissen nehre düştü. Suyun yüzeyine çıkmaya çalıştı ama yosunlar bileklerine dolanıp onu iyice derine çekti. Su, ağzına ve burnuna dolup ciğerlerine ulaşmaya çalıştı.

Kissen kılıcını öne, yosunlara doğru savurup nehir yatağına daldırdı. Kılıç taşa saplandı. Sağ bacağına sertçe yere yaslayıp denge kazandı. Bütün gücüyle kılıcını sudan çıkarıp keskin kenarıyla akıntıyı da kenarındaki otları da kesti. Doğruldu ve onu suyun altına çekmek için uzanan Ennerast'ın kolunu kopardı.

Ennerast'ın kopan uzvu bir çağlayan gibi akıp suya karıştı. Tanrı acı dolu bir çığlık koyuverdiğinde dağılan dikkati akıntının gücünü yitirmesine neden oldu ve Kissen aradığı şeyi gördü. Şelalenin arkasında kemiklerden gelen ısıltı, renkli bir kurdele ve bir taş vardı: Nehir tanrısının mabediydi bu. Ennerast bir sürü mabede, bolca duaya sahip olduğu için dünyada dilediğince gezinebilen kadim tanrılardan değildi, vahşi doğada doğmuş olsa da yeni bir tanrıydı: Yaşamak için mabedine ihtiyaç duyuyordu.

Kissen kılıcını kaldırıp Ennerast'a kolunu yeniden tamamlama fırsatı tanımadan öne atıldı.

Ennerast yemi yuttu. Mabedini kurtarmak üzere atıldı ve Kissen son anda dönüp kılıcı yukarı kaldırdı.

Kılıç, Ennerast'ın karanlık gövdesine dalıp doğrudan kalbindeki kan kütlesine saplandı. Tanrı, bir barajın yıkılışını andıran bir kükremeyle feryat etti. Kissen'in kılıcı tutan elini yakalayıp kemiklerini toza çevirecek bir güçle sıktı.

"Lütfen," dedi Ennerast. "Yaşamama izin ver, veiga. Bana ihtiyacın olabilir."

Kissen, "Benim tanrılara ihtiyacım yok," dedi.

"Osidisen'in kelamını yüreğinde taşıyan kişi mi diyor bunu?"

Su sırları açık ederdi; hikâyeler damladan çağlayana, dere-den denize aktarılırdı. Bir su tanrısının dedikodusuna kimse engel olamazdı.

"Seni ondan kurtarabilirim," dedi Ennerast. Kılıcın üzerinden öne eğilmiş, yüzünü Kissen'inkine yaklaştırmıştı. "O sözden, yaralarından, hatırandan." Kissen'in yanağını okşadı.

“Senden çok daha kuvvetli tanrılar bana vaatlerde bulundu, Ennerast,” dedi Kissen, “ve ben hepsini öldürdüm.”

Ennerast tısladı. “Öyleyse seni lanetliyorum!” diye bağırdı. “Ben...”

Kissen kılıcını tanrının kan ve rutubet kokan bedeninden çıkardığında çağlayanın arkasındaki mabet yerle bir oldu. Bedeni akıntıya kapılıp Ennerun nehrine karışarak suyu, beslediği kasaba ve köylerin gelişmesi ya da yok olması için serbest bırakırken Ennerast en ufak bir ses bile çıkarmadı. Fakat Kissen’i son bir kez rahatsız etmeden gitmeyi reddetti.

Middren tanrılarının eline geçtiğinde ilk önce senin türün ölecek.

Nehrin sesi sakinleşti, tatlı tütsü kokusu dağılıp yerini yeniden verimli toprak ve rutubet kokusuna bıraktı. Kuşların şarkısı yeniden duyulmaya başladı.

Kissen ürperdi. İliklerine dek ıslanmıştı fakat işi bitmemişti. Ennerast ölmüştü ama tanrılar geri dönebilirdi. Mabet onun hatıraları, kurbanları ve onu bu dünyaya bağlayan çapaydı.

Kissen mabede yanaştı. Zarar görmüş ama tamamen yıkılmamıştı. İki hayvan kafatası çatlamıştı. Tanrılarının çoğu insan kurbanlardan önce hayvan kurbanlar talep ederdi. Kissen kafataslarını toplayıp çürümeleri için ormana attı. Tütsü de ufalanmıştı fakat külleri duruyordu. Birazını ufak cam bir şişeye, kalanını da suya döktü. Ennerast’a sunulan adakların çoğu sağlamdı. Böyle kalırlarsa onu hayata döndürmeye yeterlerdi. Kissen, duayla dokunmuş ve ipliklerine kan karışmış el yapımı ipek şeridi saklamaya karar verdi. Görünüşe göre bu bir aşk talebiydi. Bir tanrı için çok cezbediciydi. Diğer duaların çok azı almaya değerdi. Kissen mabetten geriye kalanları bir yığın hâline getirip sudan uzak bir yerde, taştan bir çemberin ortasında ateşe verdi. Eğreti yığının yanıp küle dönüşmesini dikkatle izledi.

Bir şeyi daha almıştı. Çıkık elmacık kemiklerine, yassı gözlere sahip bir kafa biçiminde oyulmuş kireç taşından bir

totemdi bu. Aşağı yukarı avucu büyüklüğündeydi. Ennerast öldüğünde ortası çatlamıştı ama şeklini bu tanrıdan almıştı.

Kissen dağ yolunun sonunda bıraktığı atını alıp Ennerton'a ve kendisini çağıran yerleşke amirine giden uzun yolu katedene dek buhar, çamur ve zift dumanı gibi kokar olmuştu. Yerleşke amirleri, kasabalarda ve başka bölgelerde arazi sahibi asillerin işlerini halletmek için göreve getirilmiş ihtişamlı bekçilerdi. Bu kasabanın asilleri Craier Hanesi'ydi. Kissen bu çamur parçasının kime ait olduğunu umursamıyordu, gelecek para iyi olduğu müddetçe bunun bir önemi yoktu.

Hükümet binasının kapısını tıklattı. Kapıyı açan yaşlı kadın onu kaşlarını çatıp koyu siyah tenindeki mürekkep lekelerini ovuşturarak karşıladı.

"Siz veigaların arka kapıyı kullanması gerek," dedi.

Kissen altın dişini göstererek gülümsedi. Blenraden Savaşı'ndan önce tanrıkatilleri, birer suikastçı ya da kiralık katilden ibaretti. Kissen ve onu eğiten vieganın ödemeleri el altından yapılıyordu. "Bugünlerde kralın onayına sahibiz," dedi Kissen. "Bu konuyu Blenraden'da ölenlerle konuşmak ister misin?"

Kadın kızardı ve kapıdan girmesine izin verdi. Kissen da ona bir öpücük yolladı. Son zamanlarda mesleğini bir günahmış gibi yapmak zorunda kalmıyordu.

Yerleşke amiri ofisinde, Kral Arren'in çerçevenilmiş şatafatlı resminin önüne olanca görkemiyle yerleştirilmiş kocaman, meşe bir masada defterlerine notlar alıyordu. Kissen içeri girerken başını kaldırıp dikkatle kıza baktı, sol kulağında şingirdayan bakır küpeler lambanın ışığında parlıyordu. Küpeler, solgun kulak memesine mavi yansımalar bırakıyordu.

"İş bitti mi?" diye sordu.

"Size de merhaba, Amir Tessys," dedi Kissen. "Craier topraklarındaki insanları misafirperver sanıyordum."

Tessys'in, sanki üstüne defalarca basılmış gibi görünen ekşi bir suratı vardı. "Kanıt ihtiyacım olacak," dedi. Kanıt konusu onu hasta ediyormuş gibi bir hâli vardı. Söz konusu kanıt, yağmurlu bir günde dağdan, tam da Ennerast'ın mabedinin olduğu yerden yükselmeyi sürdüren dumanda gizliydi. Kanıt, Yit'ın bir fırtınanın bıraktığı elektriklenme gibi Kissen'a tutunan öfk'enin kokusundaydı. Ancak bunun bir önemi yoktu; küçük adamlar büyük şeyleri elde etmeyi severdi.

Kissen, Ennerast'ın kırık kireç taşı totemini adamın masasına bıraktı. Amir böyle bir şeyin ancak bir mabetten alınmış olacağını bilirdi. Adam toteme korkuyla baktı.

"Yok et onu," dedi Kissen. Deri kaplı veiga belgelerini pelerinin ceketinden çıkarıp masanın üzerinden adama doğru itti. "Yüreğindeki endişeyi de temizle, aksi takdirde Ennerast kış gelmeden geri döner."

Adam sinirle ona, sonra da belgelere baktı ve tüy kalemine dokundu. "Onu öldürdüğünü söylemiştin."

"Tanrılar parazit gibidir. Beslenecekleri bir korku bulurlarsa geri gelirler." Yeniden doğan Ennerast, mabedinin anıları olmasa bile, eninde sonunda aynı yolu izleyecekti. Tanrılarının tümü içlerinde aynı arzuları barındırıyordu. Hepsi de sevgiye, fedakârlığa, kana açtı.

Amir burnunu çekti. Kissen, Ennerast'ın mabedini daha önceden ortadan kaldırmadığı için adamı ihbar edebilir miydi? Parmağını kaybetmese de büyük bir para cezasına çarptırılırdı. Belki de etmeliydi fakat böyle bir şey yapması adamın tabiatını değiştirmezdi. Tanrılar, insanların dualarından doğuyordu ve kimse dualarla ters düşmek istemezdi. Birileri her bir veigaya ihtiyaç duyduğunda gidip en yakındaki şövalyeye ölse, çok geçmeden işlerinin kökü kururdu.

Amir çekmecesinden bir mühürle bir kese gümüş sikke çıkardı. Mührü, hâlihazırda ıslatılmış mürekkep taşına bastırıp sonra da kızın kâğıtlarını veigaların üç köşeli sembolüyle işa-

retledi. Kissen önce gümüşü alıp avucuyla tarttı. Adamı ihbar etmeyebilirdi fakat yine de ondan en yüksek ücreti istemişti.

“Git artık,” dedi dedi adam, evraklarını geri uzatıp gözlerini kaçırarak eliyle ona gitmesini işaret ederken.

“Bana verebileceğin başka iş yok mu?” diye sordu Kissen. Fazla paraya kim hayır derdi ki?

Amir gergin bir gülümsemeyle, “Burada başka tanrı sorumuz yok,” dedi. “Gerek duyarsak Lesscia’daki amirine haber gönderirim.”

Kissen omuz silkip gümüşleri cebine attı.

Ennerast’ın totemini işaret ederek, “Şu işi halledeceğin yok, değil mi?” dedi. Bu bir soru bile değildi. Adam korkuyordu, yalnızca ölü tanrıdan değil tanrının müritlerinden de. Herkes suçlayacak birini arayacaktı ve tanrıkatilini çağıran amirin kendisiydi. Belki de bu yadigârı saklar, karşılığında onlardan rüşvet talep ederdi.

Ennerast’ın son sözleri yeniden Kissen’in zihnine dolmuştu. *Middren tanrılarının eline geçtiğinde...*

Kissen kılıcını çekip düz yüzeyini kullanarak totemi tek darbeyle paramparça etti. Ennerast’ın yüzü masasında ufalanıp geride büyük bir oyuk ve dağılmış beyaz parçalar bırakırken adam korkuyla geriye sıçradı.

“Ne cüretle...” diye söze girdi fakat Kissen ona altın dişini göstererek gülümseyip bakışlarını masanın arkasında asılı duran kralın portresine çevirince sözünü yarım bıraktı. Portrede kralın ayağı bir geyik başının üzerindeydi; güneş hemen arkasında, yanan şehrin üzerine doğuyordu. Amir, kasaba halkı ne düşünürse düşünsün kralın sözlerine itaat etmeliydi. Adam öfkesini bastırdı.

Sıktığı dişlerinin arasından, “Teşekkürler,” dedi.

Kissen, tanrının kelimelerini zihninden uzaklaştırmaya çalışarak hükümet binasından çıktı. Büyük tanrılar dört bir yana savrulmuş müritleri dağılmış, Middren’deki savaşları biteli

çok olmuştu. Ennerast'ın sözlerinin hiçbir anlamı yoktu; hepsi ölmekte olan bir tanrının son ve çaresiz nefesinden ibaretti.

Kissen elini göğsüne, Osidisen'in deniz dilinde verdiği sözün ve babasının fedakârlığının yükünü taşıdığı kalbine götürdü.

İKİNCİ BÖLÜM

Inara

İçinde saklandığı odun arabası durunca Inara Craier nefesini tuttu. Ennerton'un odun teslimatı daima bugün yapıldı, gerçi odunların nereye teslim edildiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Yeleğin altındaki tüylü yoldaşı Skedi'yi göğsüne sıkıca yaslayıp arabayı örten brandadan dışarı baktı. Kaldırım taşlı, kalabalık bir sokaktaki büyük bir kapının hemen önünde durmuşlardı. İnsanlar içerideki rutubetli avluda kılıç kalkanlarla maç yapıyordu; hepsi Craier Hanesi'nin soluk mavi ve gri renklerine bürünmüştü. Kapının üzerinde üç ağaç ve üzerlerinde uçan kuştan oluşan bir sembol yer alıyordu. Bu, annesinin, yani hanenin başı olan Lessa Craier'in armasıydı. Burası da bir tür kışla olsa gerekti.

Inara brandadan uzaklaşıp kendi kendine, "Derin nefes al," dedi. Fısıltısı ağzından bir buğuyla birlikte çıkıyordu. "Derin nefes."

Ennerton'a daha önce hiç gelmemiş, hatta on iki yıllık ömründe bir kez olsun Craier Malikanesi'nin topraklarından dışarı adımını atmamıştı. Dışarısı pis kokulu ve gürültülü gibi duruyordu. Bir de parlaktı. Fazlaca parlaktı, bir sürü de renk vardı.

Yoldaşı, *Öyle gürültülü ki fark edilmeyiz, dedi. Sana göster. diğim şeyi yap. Renkleri bırak.*

Inara yutkundü ve kimseye görünmeden arabanın yan tarafından dışarı çıktı. Annesi cesur, özgüvenli ve kuvvetli bir kadındı. Inara da annesi ve Skedi için güçlü olmak zorundaydı.

Arabadan uzaklaşırken kimse ona bakmadı, herkes kendi işine dalmıştı. Bir şeyler taşıyor, çalışıyor, bağılıyor, gülüyorlardı. Renkler, Ennerton'daki herkesi ışıktan bir hare gibi sarıyor, ellerinden dökülüp omuzlarından dalga dalga yayılıyor, başlarının üzerinde dans ediyordu. Bir parlayıp bir kaybolan, yıldırım gibi titreşip sonra sönen değişken ve devinim hâlindeki bir kaleydoskop gibiydi. Inara derin bir nefes aldı. Yalnızca o ve Skedi renkleri görebiliyordu; kızın sokakta renkleri aşip insanların yüzüne bakması gerekiyordu. Işıltı solarak arka planda kaldı.

Küçük arkadaşı, dirseğinin kıvrımında saklanmak için giysisinin kolunun içine doğru sürünüp, *Koşma, dedi. Sadece yürü, yavaş yürü.*

Inara "yavaş yürürken" az kalsın omuzlarındaki sopayla ayaklarından bağlanmış ölü bir keçiyi taşıyarak en yakındaki kapıdan geri geri çıkan bir kadına çarpıyordu.

"Özür dilerim!" dedi ona.

Kadın etrafından dolanıp, "Özrünü kendine sakla, seni küçük ahmak," dedi. Renkleri aniden şiddetlendi; turuncu ve öfkeliydi. Inara soluklandı.

Devam et. Bunlar yalnızca duyguları, seni incitemezler.

Inara pelerinine sarıldı. Skedi haklıydı, Craier hane halkının hizmetçilerinin veya meyve bahçeleri, çiftlik arazileri ve ineklerle ilgilenen çalışanların etrafındaki belli belirsiz renklere şimdiye kadar alışmış olması gerekiyordu. Skedi yanına geldiğinden beri renkleri görebiliyordu veya geldikten kısa süre sonra görmeye başlamıştı. Beş yılı renkler ve sırlarla geçmişti.

Soğuk bir ilkbahar gecesi, kışın ayazı hâlâ dinmek bilmiyordu. Inara üzerinde pamuklu bir ceket ve peleriniyle çıkmış,

saçlarına da bir eşarp örtmüştü. Onun kadar kalın giyinen kimse yoktu. Evine arabayla birkaç saatlik uzaklıkta olan bu kasabada hava daha sıcaktı. İnara tanınmamak için eşarbını daha sıkı bağlayıp başını eğdi. Buradaki herkes annesinin himayesi altındaydı fakat dönüp yüzüne bakan bile olmadı.

Inara kışladan uzaklaşır uzaklaşmaz yakındaki bir kasaptan gelen sakatatla tıkanmış bir su birikintisine bileklerine dek batıverdi. Ayağını sallayıp çıkardı ve geriye doğru sıçrayarak üst kattaki pencerelerin birinden atılan pislikle sıırıslıklam olmaktan son anda kurtuldu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Bu yaptığı aptallıktı. Delilikti. Her şeyi riske atıyordu ve nereye gitmek istediğini bile bilmiyordu.

“...veiga burada kalmak zorunda mı, Amir Tessys?” İnara, yanı başından geçen iki adamın konuşmasına kulak misafiri oldu. Konuşan adam buruşuk bir ipek parçasıyla tutturulmuş bir yakalık takmıştı, diğerininse kulağı bakır küpelerle doluydu. Sedef düğmeli cübbesi kaliteli yünden yapılmıştı. Önemli biri olmalıydı. “Ennerast’ın müritlerinin büyük bir kısmı hâlâ sorun çıkarma peşinde. Gitse iyi olur.”

“O kadın çok kaba ve gururlu biri, bunu da hepimiz bilelim istiyor,” dedi bakır küpeli adam. Görünüşe göre bu adam yerleşkenin amiriydi. Zaman zaman annesinin ondan bahsettiğini hatırlıyordu. “Vaktimi onunla bir saniye daha konuşarak geçirmeyi reddediyorum. Ayrıca duyduğum kadarıyla meyhaneci Rosalie’yle flört etmekle meşgulmüş.” Yakındaki bir meyhaneyi işaret etti. Meyhanenin çevresi sıcak şarap kokan, dumanı üstünde içkilerini yudumlamakla meşgul insanlarla doluydu. “Sen akıllı davran ve başka yere git.”

İlk konuşan adam rahatsız olmuşa benziyordu. “Peki ya...”

“Ödemesini yaptım, benim işim bitti.”

Inara meyhanenin adının Kral’ın İradesi olduğunu gördü; sembolü yanan şehrin üzerine doğan bir güneşti. Blenraden. Tabii ya. İnara o zamanki çocuk aklı yüzünden savaşa ilişkin

yalnızca belli şeyleri hatırlıyordu fakat hiçbir çocuk en karanlık günlerde annesinin yaralı, kalbi kırık ve sessiz bir hâlde eve dönüşünü unutamazdı.

Savaşın sona erdiği gün hatıralarında çok daha netti. Dokuz yaşındaydı, mahzendeki şarapla konyağı açmışlar ve hizmetçiler için gökyüzünde kıvılcımlar patlatıp kutlama yapmışlardı. Leydi Craier, Inara'ya sımsıkı sarılmıştı ancak Inara daha o zamanlar sır saklamaya başlamıştı.

Oysa şimdi güzel günler geride kalsa da sırlar hiçbir yere gitmemişti. Hizmetçilerin dediğine göre Lessa Craier günlerinin çoğunu başkent Sakre'de, yeniden Kral Arren'in gözüne girmeye çalışarak geçiriyordu. Eve yaptığı ziyaretler kısa süreliydi.

Daha o sabah yoldan gelip arkasında özenle örülmüş saçlarıyla kahvaltıya katılmıştı. Inara'yı büyük bir ilgiyle karşılamış; ona dersleri, okumaları, okçuluk konusunda sorular sormuş ve ne kadar yorgun olduğunu belli etmemişti.

Sonra bir ulak gelmişti. Yerleşke amirinin ofisinden gelen gergin görünümlü bir kadın, yalnızca bir tanrıkatilinin bölgedeki nehir tanrısı Ennerast'ı alt etmek için gönderildiğini söyleyen bir not bırakmayı ummuş olduğundan, evin hanımını orada görünce telaşa düşmüştü. Inara'nın konuşmaları dinlememesi gerekiyordu. Eve yeni biri geldiğinde saklanması gerekiyordu ve saklanmıştı da ama artık evin hangi köşesinde saklanırsa saklansın konuşulanları dinlemeye devam edebileceğini çözmüştü.

Bir tanrıkatili.

Bu bölgelerde pek görülmezlerdi, görülüyorlarsa bile Inara'nın bundan haberi yoktu. Fırsat ayağına gelmişti. Özgür olmak için ilk fırsatlarıydı bu. Skedi başka ne zaman böyle bir şansa kavuşacaktı ki? Ulak gitmiş, Inara da cesaretini toplamıştı.

Annesi çalışma odasında bir mektubu inceleyip cevaben bir diğerini kaleme alıyordu. Havada limon ve yoğun bir turunçgil kokusu vardı. Son zamanlarda annesinin yazdığı bütün mektuplar limon kokuyordu.

Leydi Craier onu görünce okuduğu kâğıdı kaldırıp, “İna,” dedi. Ne var ki o henüz elindeki kâğıdı kaldırmadan İnara, kahverengi mürekkeple çizilmiş ağaç dalını andıran sembolü görmüştü. Annesi bitkin ve endişeli görünüyordu fakat çoğu insanın aksine onun renkleri saklıydı. Gündüz vakti olmasına rağmen masasında bir mum yanıyordu.

İnara yutkundu. Skedi cebinde saklanıyordu, yoldaşı burununu dayasın diye elini cebine attı. “Tanrılarla ilgili konuşmak istiyordum.”

Annesinden bir anlığına renkler fışkırdı. Bir yıldırımını andıran gri ve beyaz renkli bir huzme. Renkler bir anda kayboldu fakat İnara renkleri kaybolmadan anlamını çözmüştü: Panik.

“Hayır,” dedi Leydi Craier. “Tanrılardan konuşmayacaksın, İnara. Tehlikeli bir şey bu.”

“Anne, söyleyeceklerim önemli.” Annesine Skedi’den ve renklerden bahsetmek, bu sırrı neden bu kadar uzun zamandır sakladığını açıklamak istiyordu. Belki açıklarsa annesi onu kasabadaki tanrikatilini görmeye götürür, aradıkları cevaplara kavuşmalarına yardım ederdi.

“Bir gün anlayacaksın.”

“Ama...”

“Yeter.” Dört bir yanı öfkeyle parlarsa da kızının yanına gidip tıpkı o küçükken yaptığı gibi yüzüne düşen bir bukleyi usulca kulağının arkasına sıkıştırdı. Lessa’nın elleri koyu altın tonuna çalan kahverengiyken, İnara’ninkilerse daha açık renkti. Lessa’nın saçları siyah ve düz, İnara’ninkilerse kahverengi ve kıvrıkcıktı. Lessa’nın dediğine göre babasına benziyordu ancak annesi bu konuda hiç ayrıntıya girmemişti. “Ben ciddiylim. Bunu aklından çıkar, bir tanem. Lütfen. Benim için. Olur mu?” O anda ayağa kalkmıştı, omuzları pencereden gelen ışığı kesiyordu. Lessa nadiren evde oluyordu ve evde olduğunda da kimseyi dinlemiyordu. Dinlemeye çalışmıyordu bile. O ve annesi

birbirinden çok farklıydı. Inara'nın bunu tek başına yapması gerekiyordu.

Skedi o an ona, *Yalan söyle*, demişti.

Inara da öyle yapmıştı.

"Olur, anne."

Inara sessizce meyhaneye girdi. İçerideki hava ateşlerden gelen duman ve ısıyla yoğunlaşmıştı, ter, köpek ve sirke kokuyordu. Burada içenlerin çoğu halktandı. Inara bunu, taranıp boyanan yünden veya hizmetçilerin giydiklerine benzer kesime sahip pamuktan yapılma giysilerinden anlayabiliyordu. Daha zengin olan bazıları dekoratif desenlerle dikilmiş renkli iplerle süslenmişti. Birkaç kişinin üzerindeyse yünler, deriler ve kalın botlar gibi seyahat giysileri vardı. Inara'nın öğretmeninden öğrendiği üzere burası bir ticaret kasabasıydı ve buradan pek çok insan gelip geçiyordu.

Inara, âdeta fildişi bir kuledemiş gibi yetiştirilmiş olmasına rağmen veigayı hemen tanıdı. Kadın zırh olarak kullanılabilecek ölçüde sert görünen deri giysileriyle bir masada oturuyordu. Giysisinin gevşek bir kavis oluşturan yakası, göğsünün üstündeki dövmeyi gösterecek kadar açıktı. Kimse onu bir tüccarla veya çiftlik çalışanıyla karıştırmıyordu. Kadın Talicialı gibi görünüyordu; rengi solgun ve çilliydi, kızıla çalan saçları kulak hizasında kesilmiş, dağınık örgüler hâlinde deri bir tokayla bağlanmıştı.

Veiga meyhaneciyle konuşuyordu ve o gülümsedikçe ışık, sol gözünden çenesine dek örülmüş bir örümcek ağını andıran yara izinin soluk dış hatlarına vuruyordu. Bu iz, Inara'yı ürpertti. Böyle şeyleri yalnızca parşömen ve kitaplarda görmüştü: Bu ölü bir lanetti.

Lanet, herhangi birini, tanrıyla bir anlaşma yapmaya itecek kadar incittiği anlamına geliyordu. Bir tanrıyı, bir başkasının duası veya fedakârlığı olmaksızın, güçlerinin simsiyah işaretini alacak kadar öfkelenlendirmiş olması da mümkündü. Ölü

bir lanet, veiganın tanrısı öldürerek veya bir şekilde iradesini parçalayarak işaretini ağarmış kemik kadar beyaza döndürdüğü anlamına geliyordu.

Bu iyi bir fikir olmayabilir, dedi Skedi.

Inara, “Senin fikrindi,” diye fısıldadı. Yalan söyleyerek yatağa erkenden gitmesini –ki annesi bunu fark etmemiş gibiydi– ve herkesin gözü önünde malikânedен çıkmasını sağlamıştı. Araziden kaçmak, dışarıda olmak için heyecanlanmıştı ama şimdi, tanrıkatilini görünce korkmaya başlamıştı. Inara da korkmalı mıydı?

Veiga, Inara’nın gözü önünde meyhanecinin elini tutup onu bileğinden öptü. Bu son derece nazik, insani bir hareketti. Meyhaneci gülümsedi ve birasını doldurmak için eğildi, bundan faydalanarak da veiganın kulağına fısıldadı. Veiga kocaman bir kahkaha attı, deniz grisi Talicialı gözlerinde muzip bir parıltı vardı. Inara tıpkı annesi gibi onun duygularının rengini de göremiyordu, bu yüzden ne düşündüğünü anlamak için yüz ifadesini okuması gerekiyordu.

Meyhanenin daha da içlerine yayılmış olan bir grup, meyhaneciyi çağırdı. Kupalarını şiddetle sallayıp masaya vuruyorlardı. Onların renklerini ayırt etmek kolaydı: aksi safran rengi ve huysuz pembe. Veiganın kendilerine hizmet eden kadınla flört ettiğini görmek hoşlarına gitmemişti. Meyhaneci veiganın çenesinde bir an oyalanıp elini çekti ve adamların kupalarını doldurmaya gitti.

Inara buraya gelmişti bir kere, geri dönmesi mümkün değildi, o yüzden bu ânı kendisi için bir davet olarak aldı.

Dikkatli ol, dedi Skedi.

Inara, tanrıkatilinin karşısındaki sandalyeye oturup bekledi.

Veiga içkisinden büyük bir yudum aldığı sırada kupasının üzerinden ona baktı. Önünde kırıntılardan ve etleri yalayıp yutulmuş kemiklerden oluşan bir tabak vardı. Inara’nın karnı guruldadı. Uyku saati çoktan geçmişti ve gizli macerasını plan-

larken yemek yiyemeyecek kadar gergindi. Her neyse, nasıl olsa eve gittiğinde yerdı. Başı çok fazla belaya girmezse tabii.

Dişlerini sıktı. Bu daha sonraki meseleydi. Şimdiki sorun, bozulmuş laneti yakından daha da ölümcül görünen karşısındaki kadındı. Elleri de yara ve tenini boğum boğum yapan yanık izleriyle doluydu.

Tanrıkatali, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Inara gözlerini kırptırdı, nedense ilk önce karşı tarafın konuşmasına ve böyle kaba davranmasına şaşırmasıydı. Gerildiği için ağzı kuruyuverdi.

"Sen bir tanrıkatalisin, değil mi?" diye lafa girdi. Veiga bir kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi. "Ulağın biri kan için nehri açlığa terk eden Ennerast'tan kurtulmaya geldiğini söyledi."

"Peki bundan senin gibi küçük, asil bir kıza ne?"

Inara kızardı. Saçını örtmüş ve evdeki en basit, en sıcak binici giysilerini giymişti. Hizmetçiler gibi giyindiğini düşünüyordu. Veiga asil biri olduğunu nereden anlamıştı? "Ben asil değilim."

"Tabii." Veiga omuz silkti, onun bir asil olup olmamasını pek de umursamadığı açıkça ortadaydı. "Neyse ne, kaybol, *liln*."

Liln, Talicialıların "ufaklık" anlamında kullandıkları sözcüktü. Tanrıkatalinin aksanı Middrenli gibiydi ancak işitilenin ardında, zamanında son derece keskin olan ama denizin yıprattığı kayalar gibi pürüzsüz, derin bir Talic esintisi vardı.

Ona gerçeği söyleme.

"Adım Ina. Yardımına ihtiyacım var."

"Öyleyse git de yardımı garnizondan iste." Veiga göğsüne vurup geçirdi. "Ben kiralık işçi de bebek bakıcısı da değilim."

İki müşteri bir bilek güreşine girişince ateşin yakınlarından bir gürültü koptu ve insanlar gümüş sikkeleriyle bahse girmeye başladılar. Gürültüden etkilenmeyen meyhaneci yine yanlarından geçti. "Rosalie," diye seslendi Kissen.

"Veiga?" dedi kadın gülümseyerek. Flörtleşmeleri Inara'yı neredeyse rahatlatıyor, tanrıkatalinin daha insani görünmesini

sağlıyordu. “Rica etsem şarap getirir misin? Kendine de bir kadeh al. Bekle de şu haytadan kurtulayım.” Kissen onu işaret edince Inara yerine sindi. “Hangi asillere ait bu? Craierlere mi?”

Rosalie ona bakınca Inara’nın kalbi şiddetle çarpmaya başladı fakat meyhanecinin renkleri soğuk ve griydi: Onu tanımamış, şaşkınlığa da uğramamıştı. “Buralarda asil bir çocuk yok,” dedi. “Leydi Craier’in çocuğu kalmadı ve ailesi de dağıldı. Muhtemelen bir tüccarın kızıdır.”

Inara gururla itiraz edecekti ki kendini tuttu. O, Craier topraklarının vârisiydi. Ennertonlular doğrudan Leydi Craier için çalışmıyor olsalar da en azından Inara’nın varlığından haberdar olmaları gerekirdi. Hem, “çocuğu kalmadı” da ne demekti? Skedi başıyla onu dürttü.

Sinirlenmek, yakalanmaktan iyidir.

Bu yüzden de Rosalie veigaya göz kırparken sakın kaldı. “Hazır olduğumda şarabını getiririm,” dedi.

“Zahmet olmayacaksa.” Veiga az önce onları ayıran gruba doğru başını salladı.

“Ah, onlar zararsızdır,” dedi Rosalie. “Yalnızca değişime kapalılar o kadar. Ben bir veigayla eğlenmek istersem eğlenirim, onlar kendi bildiklerini okumaya devam etsinler.”

Kissen sırıttı. “Öyleyse iyi ki geceyi burada geçirmeye karar vermişim.”

Rosalie yanlarından ayrıldı. Inara böyle apaçık görmezden gelinmekten bıkmıştı. Annesi yüzünden bu duruma yeterince katlanıyordu zaten. “Tanrıları biliyorsun, değil mi?”

Tanrıkatili iç geçirdi. “Bir papaz ya da âlimin peşindeysen, ben ikisi de değilim.” Inara’nın kaybolacağını umduğu açıktı.

“Hayır, ben...” Inara sesini alçalttı. Tanrıkatiline yanıldığını, dinlemeye değer biri olduğunu göstermek istiyordu. O ve Skedi’nin istediği son şey, Ennerton halkı tarafından yakalanmaktı. Annesinin adını bu meselenin dışında tutması

gerekiyordu ama bu kadının işi ona yardım etmektir. "Bir tanrı sorunu yaşıyorum."

Veiganın bakışları ona odaklandı, ona inanmakta güçlük çekiyormuş gibi bir hâli vardı. Inara, kadın gülmeye hazır hâlde ağzını açınca altın köpek dişini gördü ve kaşlarını çatı.

"Dışarı çık, Skediceth," dedi.

Böyle anlaşılmamıştık, diye itiraz etti Skedi.

"Lütfen, benim için."

Skedi sessizce, giysisinin kolundan aşağı doğru indi. *Bu iş hiç hoşuma gitmiyor.*

Tanrıkatilinin beklediği şey her neyse, Inara'nın manşetinden burnunu çıkarmış, sincap boyutundaki bir tanrının yabani tavşanlarinkini andıran yüzü ve boynuzları değildi. Tanrının tüylü kanatları sırtına yapışmıştı. Skedi yabani tavşan, geyik ve kuş karışımı bir şeye benziyordu.

Bir anda veiganın elinde bir bıçak belirdi. Skedi bir fare kadar küçüldü ve bıçak masaya saplandığı sırada tekrar Inara'nın kolundan yukarı doğru kaçtı.

"Ona zarar verme!" dedi Inara. Elini göğsüne götürüp titreyen Skedi'yi korudu. Hançerin metali demirden daha soluk bir griydi. Briddite. Daha önce böyle bir şeyi annesinin odasında görmüştü: Savaştan getirdiği kılıç da briddite metalindendi. Skedi'yi anında öldürebilirdi.

"Mabedi nerede?" dedi veiga. Bir iki kişi onlara baktı fakat gürültülü meyhanenin doğal akışı pek de bozulmamıştı. Inara dudağını ısır. "Bana cevap ver, ufaklık."

Inara annesinin ses tonuyla, "Bana emir veremezsin," dedi. Tanrıkatili etkilenmemişti. Ne var ki ona ihtiyaçları vardı. İki sinin de. Biraz sakinleşerek, "Onun bir mabedi yok," dedi.

"Bütün tanrıların mabedi vardır. Vahşi olanların bile." Veiga bıçağı masada saplandığı yerden çıkardı.

Inara etrafına bakınırken, "Neden buradayım sanıyorsun?" dedi tıslarcasına. Skedi'yle öyle uzun zamandır saklanıyor, umut

ediyor, gizli gizli dolaşıyor ve araştırıyorlardı ki... Tanrıkatili hafifçe yanağının içini ısırıp arkasına yaslandı. "Bir anda ortaya çıktı. Beş yıl önce. Bir şekilde... bana bağlı."

Henüz ok ve yay kullanabilecek yaşa bile gelmemişken bir sabah karyolasında küçük bir tanrıyla uyanmıştı. Bu tanrı ondan on beş adım uzağa gidemiyordu. Buna kalkışması durumunda ikisinin de canı yanıyordu.

"Kimseye de söyleyemeyiz çünkü söylersek tutuklanırım," diye ekledi Inara. "Ya da annem tutuklanır ve Skedi de öldürülür. Onun suçu yok ki, neler olduğunu bile hatırlamıyor."

"Peki, gümüş karşılığında seni tutuklatıp küçük kemirgenini öldürmeyeceğimi nereden biliyorsun?"

Inara nefesini tuttu. Hayır, istemedikleri şey tam da buydu işte. Üstelik henüz veigaya gördüğü renklerden bile söz etmemişti. Tanrıkatili o zaman onunla ilgili ne düşünürdü? Onu da öldürür müydü? Bütün bunlar bir hiç uğruna mıydı? Inara her şeyi daha kötü bir hâle mi getirmişti?

Skedi, Inara'nın kafasının içinde, *Kaçalım*, dedi. Kaçamazlardı; yakalanır veya başladıkları yere dönerlerdi.

"Çünkü, tanrıkatili," dedi Inara, "kütüphanemizdeki her şeyi okudum ve mabedi olmayan tanrılara ya da neden birbirimizden ayırlamadığımıza dair hiçbir şey bulamadım. Çünkü yaşaması onun suçu değil ama ben doğru olanı yapıp ailemin başını derde sokmadan onu serbest bırakmaya çalışıyorum. Çünkü başka bir seçeneğimiz olsaydı kaba saba, kötü kokan bir veiganın karşısına oturup ondan yardım istiyor olmazdık."

Tanrıkatili gözlerini kıstı ama o daha cevap veremedi meyhanenin kapısından bir bağırış geldi.

"İşte orada!"

Inara kafasını çevirdiğinde elinde hiçbir silah üreticisinin utanmadan satamayacağı, amatörce dövülmüş bir arbalet taşıyan genç bir oğlanla karşılaştı. Oğlan arbaleti doğrudan tanrıkatiline çevirmişti.

Veiga, "Hay ben böyle işin..." dedi. Skedi saklanmak için Inara'nın eteklerinin arasına daldı. Tanrıkatali tek eliyle yanındaki tabureyi alıp Inara'nın önüne fırlattı. Tabure, Inara'nın yüzünden bir karış ötede üzerine isabet eden okun darbesiyle sarsıldı.

"Hey!" dedi Rosalie. "Benim meyhanemde..."

"Geber, tanrıkatali! Ennerast için!" Meyhanenin yan kapısından içeriye üç kişi daha daldı, birinin elinde kocaman kütükleri parçalayan bir balta vardı.

Tanrıkatali bıçağını çevirip ucundan tuttu ve taş sektirir gibi fırlattı. Bıçağın kabzası gözüne sertçe çarptığında adam düştü, baltası da göğsüne indi. Baltanın keskin kısmı yukarıdaydı. Şansı yaver gitmişti. Biri Inara'yı yakasından tutup çekti ve veiga onu oturduğu yerden çekip kargaşadan uzağa, pencerenin yanındaki köşeye fırlattığında şaşkınlıkla bir çığlık attı.

Veiga iki adım attı ve tabureyi arbaletli oğlanın kafasının arkasına savurdu. Oğlan yere serildi. Elinde daha küçük bir balta tutan yanındaki kadın silahını kaldırıp haykırdı ancak tanrıkatali elindeki tabureyi hızla kaldırarak önce kadının çenesine hemen ardından da karnına geçirdi.

Dördüncü gencin gizlice geldiğini fark etmemişti.

"Dikkat et," diye bağırdı Inara. Genç adamın kabaca kısaltılarak bir silaha dönüştürülmüş tırpanı veiganın sağ bacağına mide bulandırıcı bir *küt* sesiyle indi.

Tanrıkatali bir an bile bocalamadan tabureyi genç adamın dizlerine doğru savurdu. Gencin bacakları büküldü ve veiga belindeki kılıcı çekip ucunu onun boğazına dayadı. Bu koyu renk kılıç yine bir briddite ürünüydü. Adam yutkunurken âdemelması yukarı aşağı hareket etti.

"Haydi bakalım," dedi genç. Hafif çatlamış sesiyle yeterince yağlanmamış tekerler gibi gıcırdıyordu. "Tanrımızı öldürdün, beni öldürsen ne yazar?"

Inara nefesini tuttu. Onu öldürmezdi, değil mi? Skedi zihninde konuşmaya başladı.

O çok tehlikeli biri.

Tanrıkatili dudak büktü. “İnsanları öldürmem ben,” deyip kılıcını kaldırdı. Genç geriye doğru düştü, kalan son cesaretini de gözyaşlarına boğulduğu sırada yitirdi. Meyhanede kimseden çıt çıkmıyor, herkes başka bir olayın daha patlak vermesini bekliyordu.

Veiga başını kaldırıp Rosalie’ye baktı. Kadının yüzünde acılı bir ifade vardı. “Sorun yok,” dedi veiga iç çekerek. “Giderim.”

Özür dilemedi. Bu dağınıklığa o sebep olmamıştı.

Tanrıkatili masaya döndü. Yürüyüşü değişmişti ama görünüşe göre acı çekmiyordu. Eyer çantalarını aldı, sonra da Inara’yla göz göze geldi. Inara onu hatırladığı için sevin sin mi korks un mu bilemedi.

Veiga onu lanetleyecekmiş gibi bir ifadeyle, “Sen,” dedi. “Benimle gel.”

Inara peşi sıra dışarı çıkmak dışında ne yapacağını bilemedi. Meydan boş ve karanlıktı, güneş batmış ama ay henüz doğmamıştı.

Veiga, “Nasıl bir tanrı o?” diye sordu.

Inara meyhanedeki kaosa bakıp *tir tir* titrerken, “Beyaz yalanlar tanrısı,” dedi. Skedi bileğine yapışmıştı.

“Müthiş,” diye yanıtladı tanrıkatili. Ses tonu alaycılıkla doluydu. “Tamam. Sen ve şu parazitini ailene geri götüreceğim. Bana Kissen diyebilirsiniz.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elogast

Elogast hamur yoğurmaya bayılıyordu. Bir kere yoğur katla, iki kere yoğur katla. İnsanın tüm dikkatini toplamasını sağlayan basit bir şeydi. Onu rahatlatıyor, düşüncelerini sakinleştiriyor, sıkıntıyla atan kalbini yatıştırıyordu.

Ekmek canlı bir şeydi; güzeldi ve görüldüğünden fazlası değildi. Isının birazını dışarı çıkarması için açık bırakılan fırının sıcaklığı yanaklarına vuruyor, maya kokan havayı canlandırıyor. Serin bir bahar gününün sonuna gelmişlerdi ve Elogast'ın, Middren'in batı ovalarında bulunan fırını iyi para kazanmıştı.

Şimdi gece boyunca mayalanıp sabah pişirilecek olan ekmeğe başlıyor, bir yandan da akşam işçilerine, yakındaki maden damarlarından gümüş çıkarmak üzere vardiya değiştiren maden ekibi için hazırlanıyordu. Mutfak kapısının üst kısmını, odayı serinletsin ve o çalışırken komşusunun leylak ağacının kokusunu içeri taşınsın diye aralık bırakmıştı. Elleri ritmik bir şekilde hareket ederken kendi kendine, *Ufacık zevkler işte*, dedi.

Tanrılar aşkına, nasıl da sıkılmıştı.

Bir kere yoğur katla, iki kere yoğur katla. Hamur, Elogast onu ahşap tezgâhtaki unun üzerinde yuvarladıkça dalgalanıyordu. Annelerinin memleketi Irisia'nın duman ağacından özel olarak

üretilmiş, tıpkı teni gibi koyu, sıcak kahverengi tonlarındaki bu güzel tezgâh, fırınının gururuydu ve bembeyaz buğday unu, üzerinde yıldızlar ya da kar gibi göze çarpıyordu. Bu tezgâh Sakre'deki Reach'in, yani kendisinin de şövalye yaverliği yaptığı Middren'in başkentindeki sarayın, kalabalık mutfaklarındaki yüzeylerden daha iyiydi. Savaş alanındaki dümdüz taş ve çamurdansa katbekat güzeldi.

Elogast'ın parmakları hafifçe titreyerek durdu ve bedeninin kasılmasına neden olan bir acı omzuyla göğsünden içeri daldı. Yavaşça nefes alıp ellerini yeniden hamura daldırarak yumuşaklığını, hassas yapısını hissetti. Hamur çok kıymetliydi. Bu sırada acı yavaşça dinmeye başladı, sonra titremesi de geçti.

Elo hamuru örtüp mayalanması için serin odaya bıraktı. Yavaş ve sakin bir hayat sürüyordu. Tuhaf bir hayat. Henüz otuzuna gelmemişti fakat kılıcını bırakıp dokuz yaşından beri uğruna eğitim aldığı nişanları üzerinden atmıştı. Aradan üç yıl geçmesine rağmen hâlâ bu duruma alışmış gibi hissetmiyordu. Sanki bir başkasının zırhını giyyordu.

Sırada kuruyemiş, tohum ve yeşilliklerle bazlamaları –nam-meenleri– hazırlamak vardı. İri fındıklar, yağ ve kekik bölgedeki bostanlardan kolayca satın alınıyordu fakat Irisia baharatları artık Middren'de çok daha pahalıydı; zither bitkisinin tuzlu acılığı, kızarmış susam tanelerinin çıtırılığı... Hâlâ hayatta olan annesi ona mümkün oldukça cömert paketler gönderiyordu. Bu yemek de esasında kuzey Irisia'ya aitti fakat Ticaret Denizi'nin öte yanındaki çalışanlar arasında da popüler bir akşam yemeğiydi. Elo, Tanrılar Savaşı'ndaki kamp ateşlerinde tarifi kusursuz bir hâle getirmişti. Blenraden'in dışındaki aydınlık sabahlarda, güneş şehrin ve yıkık kulelerinin üzerinden doğarken yemesi çok güzel olmuştu. Elo gözlerini kapattığı zamanlarda onları hâlâ görebiliyordu. Kuleler ve arkadaşları gözlerinin önüne geliyor, kalbi sızlarken farklı duyguları deneyimliyordu: yas ve... hasret. O günlerde hâlâ bir prens olan Kral Arren'i da görebiliyor,

şafak vaktinin ışığı adamı olduğundan da genç gösteriyordu. Elo o zamanlar hiçbir şeyin arkadaşlıklarını değiştiremeyeceğine inanıyordu.

Tam bu sırada kapıda bir ayak sesi duyuldu. Elo'nun ilk içgüdüğü yine elini artık orada olmayan kemerindeki bıçağa götürmek oldu.

Ayaklar kıpırdadı ve Elo, karşı duvarda bir ışık yansıması gördü. Bir kılıcın metaliydi bu.

Hamur işleri için kullandığı oklavayı alıp döndü ve kılıca vurup ahşap tezgâha saplanmasını sağladı. Ardından kılıcın sahibini boğazından yakaladı.

“Bakıyorum da yeteneğini kaybetmemişsin, Sör Elogast,” dedi davetsiz misafir.

Elo adamı bıraktı. Kral Arren sırtıyordu, kılıcı hâlâ Elo'nun güzelim tezgâhına saplı vaziyetteydi. Kral giysilerini giymemişti. Bunun yerine üzerinde koyun derisinden bir tayt, astarlı fitilli kumaştan bir pelerin ve bir işçiden çaldığı ya da aldığı kesin olan kahverengi liften dokunmuş kaba bir gömlek vardı.

“Bakıyorum da hâlâ gizli gizli kaçmana engel olacak kadar iyi muhafızlar edinmemişsin, Arren.” Yaptığı fena bir numaraydı. Elo'nun kalbi hâlâ hızla atıyordu. Yine de gülümsemeden edemedi.

“Hatırladığım kadarıyla beni kalede tutma konusunda sen de çok iyi değildin, dostum. Hatta seni hep benimle gelmeye ikna ederdim.”

Ziyaretleri nadir olsa da Arren her zaman uyarmadan, mektup yazmadan ve genelde de sebepsizce gelirdi fakat bu akşam onda bir farklılık vardı, sanki Elo'nun arkadaşına dair düşünceleri onu yoktan var etmişti. Gözleri de yepyeni bir duygunun yoğunluğuyla parlıyordu. Reach'le Elo'nun Estfjor Köyü'ndeki fırını arasında neredeyse bir günlük yol vardı ve adam, yolu koşarak gelmiş gibi perişan görünüyordu.

“Sorun nedir?” diye sordu Elo. Arren gözlerini kırıştırdı, dudağı seğırdi ve başını iki yana salladı.

“Bir sorun mu olması lazım?” dedi. Çarpık sırtıışı, yaramaz bir şövalye yaveriliğı yaptığı zamanlarda nasılsa yine öyleydi. Elo’nun anneleri –birçok gemiye sahip iyi tüccarlar Ellac ve Bahba– onu kendi ısrarı üzerine çocuk yaşında kalede yaverlik yapmaya göndermişti. Yaptıkları torpiller ona büyük salonda şöminenin yakınlarda bir yatak kazandırmıştı. Bu yatak, beş çocuğun dördüncüsü olan ve kraliçenin en az sevdiği prensten yalnızca birkaç adım ötedeydi. Arren o zamanlar buydu işte, diğerleriyle birlikte o da bir yaverdi; derslerini ekiyor ve Elo’nun başını belaya sokuyordu.

“Hâlâ yalan söylemeyi beceremiyorsunuz, Majesteleri,” dedi Elo. Saçlarına dokunup düzgün olup olmadıklarını kontrol etme dürtüsüne direndi. Saçları uzamıştı; ince telli siyah bukleleri, şövalye olduğu zamana kıyasla daha çok neme ve bakıma ihtiyaç duyuyordu. O zamanlar saçlarını ya kazıtır ya da sımsıkı örerd.

“Haydi ama, unvanları bırak şimdi Elo, karşıdaki benim,” dedi Arren. Saçları umurunda değildi. Elo’yu şimdikinden çok daha dağınık vaziyetlerde görmüş, düello sabahında geceden kalma hâline ve bir saldırıya gittikleri sırada zırhını üstüne geçirisine şahit olmuştu.

Elo başını iki yana salladı. Kralın hizmetinden ayrıldığından bu yana Arren’i arkadaşı değil hükümdarı olarak görmeye çalışmıştı. Olmuyordu. Arren aralarındaki anlaşmazlıklara ya da Elo’nun yaklaşık yirmi yıllık bir arkadaşlığın ve kısmen sağ çıktığı savaşın ardından yanından ayrılmış olmasına rağmen onun için hep Arren kalacaktı.

Arren, Elo’nun yağ ve tohum kabını aldı. Elo o sırada Blenraden’a dair düşüncelerine eşlik eden ürpertiği gizlemek için unlu ellerini arkasına saklamıştı. “Bu tanıdık bir koku.”

Elo bir terslik olduğunu biliyordu. Arren yalnızca canını sıkkan şeyi nasıl açıklayacağını çözememişti. Hep böyleydi. Bu

da annesinin suçuydu. Kraliçe, Arren dövülmüş mü azarlanmış mı zorbalığa mı uğramış, hiç umursamazdı. En nihayetinde onu koruyan Elo olurdu. Elo, Arren'i öz kardeşiymiş gibi tanıyor ve kaygısını üstünde bir pelerin gibi taşıdığını görebiliyordu. Arren yerinde duramıyordu. Düşündüklerini anlatmak yerine, "Bu akşam mı satılacak bu?" diye sordu. "Yardım edebilir miyim?"

Elo iç geçirdi. En iyisi, ne zaman isterse o zaman konuşmasına izin vermektir. Belki de mesele siyasetti. Genelde o konuya değinmemeye çalışır, onun yerine çocukluklarından ve köydeki insanların tatlı alışkanlıklarından bahsederdi. Doğup büyüdükları Sakre'de değil, Elo'nun bir zamanlar olduğu gibi Arren'in şövalye komutanı olmak yerine burada ekmek satmasının ardındaki gizli nedene pek girmezlerdi.

"Yardıma asla hayır demem," diye yalan söyledi Elo. Dindirdiği yumuşak hamurlardan birini alıp oklavasıyla düzeltirdi, sonra da uzattı. Arren sırtıp parmaklarını Elo'nun un çuvalına daldırdı, hamuru aldı, sonra da yüzeyini bozmadan ot ve kuruyemiş ezmesiyle üzerini iyice kapladı. Elo gülümsedi. Arren, ona öğrettiği püf noktaları unutmamıştı. Arkadaşının, işini böyle özenle yaptığını görmek güzeldi. Arren'in elleri hep çevik olmuştu, gereğinden daha sık da kana bulanmışlardı. Bu, bazen kendisinin bazen de başkalarının kanı olmuştu.

Zifiri karanlıkta bir an görülüp kaybolan altın zırh. Etrafa saçılan kan. Çıgıllıklar.

Elo başını iki yana salladı, işin ritmine dalıp hamuru düzeltirdikten sonra Arren'a uzattı.

Arren en sonunda, sekizinci nameene geldiğinde, "Burada mutlu musun?" diye sordu.

Elo, "Evet," diyerek yine yalan söyledi. "Niye sordun, beni yine seninle kaçmaya ikna etmeye mi çalışıyorsun?" Amacı şaka yapmaktı fakat Arren sessizleşti.

"Geri döneceksen buna kaçmak denmez."

Elo güldü fakat kalbi heyecanla çarpmaya başlamıştı. Ah, ne kendisinden ne kâbuslarından ne hatıralarından ne de gururu ve geçmişinden kaçmak istiyordu. “Arren, sen kralsın.”

“Elo...” Arren arkadaşıyla aynı ses tonunu benimseyip sırtarak, “Bunun farkındayım,” dedi. Sırtışı gözlerine ulaşmamıştı. “Kraliçe bunu nasıl yaptı, hiç anlamıyorum.”

Annesine nadiren “anne” derdi. Arren küçükken Aletta’nın ilk ve son doğan çocukları kızıl hastalığına tutulmuştu; en büyükleri Elisiah birkaç gün içinde ölmüş, en küçükleri Mosen ise hayata zar zor tutunmuştu. Kraliçe, Mosen’i kurtarmak için bir tanrıyla pazarlığa girişmiş ve ona her ne vaat ettiyse tanrıyı ikna etmeyi başarmıştı. Bunun ardından kraliçe, Blenraden’da başkente kıyasla gittikçe daha çok vakit geçirir olmuştu. Sürekli tanrılar, asiller ve çok kıymetli Mosen’la birlikteydi. Arren ne hayatta kalan en büyük çocuk Cana ne de var olan tek kız çocuğu Bethine’di. En az sevilen Arren bir kenara itilmişti.

Şimdiyse kraldı.

Cana ve Mossen ölmüş, savaş çıktığı sırada kraliçenin Blenraden’da verdiği büyük partilerin birinde anneleriyle birlikte katledilmişlerdi. Ablası Bethine de halkını Blenraden limanındaki sığınmacı gemilerini ezen o kadim, vahşi tanrılardan korumaya çalışırken hayatını kaybetmişti. Arren yapayalnız bir hâlde, kendisinin başlatmadığı bir savaşı bitirmek zorunda kalmıştı.

Yapayalnız değildi gerçi. Elo hamuru elinde ezip içindeki havanın birazını dışarı çıkardı. Hamuru daha gevşek tutmaya başladı. Geçmiş artık geride kalmıştı. Savaş bitmişti. Zar zor da olsa hayatta kalmışlardı. Arren iyiydi. Tuhaf bir enerjiyle doluydu ama iyiydi. En önemlisi de ölümün kıyısına gelmiş olmalarına rağmen sağ çıkmış olmasıydı. Elo, onu görmenin bunca kötü anıyı aklına getirmemesini isterdi.

“Bu konuyu sonra konuşalım,” dedi. “İlk ekmekleri fırına koy.”

"Tamam, patron," dedi Arren ve ekmekleri fırına atmak için küreği kullandı. Yıllardır birlikte geçirdikleri zaman sayesinde bu hararetli sessizlik ânında kendini rahat hissediyordu.

Nameenlerin ilk partisi fırında pişerken sokaktan sert bot sesleri duyuldu. Elo kapıya gitti ve alt taraftaki kapak üzerinde yaptığı plakayı katladı. Ardında ekmekler için büyük, sikkeler içinse daha küçük bir sepet duruyordu. Büyük olanı sıcak nameenle doldurdu.

Çalışmaları için diğerlerini toplayan vardiya bekçisi Kelthit, "Hey, Elo!" dedi. Sepete teneke bir sikke bırakıp bazlamayı aldı. Elo madencilerden akşam yemeği için çok fazla para istemiyordu. Arren'in tanrılara tapmayı yasaklamasıyla, çoğu bir zamanlar onları tepenin altındaki karanlıkta koruyan tanrılarını kaybetmişti. Hayatlarını riske atmalarına karşılık iyi para da almıyorlardı. "Arkadaşın yardım için geri geldi, öyle mi?" Merakla Arren'a baktı. Arren sırtı dönük hâlde duruyordu, gözleri de ekmeklerdeydi. Arren'in yerleşke amirlerinin ofisleri, hükümet binaları, meyhaneler ve Middren'deki diğer yerlerde asılı olan resimlerinin çoğu ona pek benzemiyordu, insanların pencere pervazına koyduğu ufak pirinç heykelcikler de öyle. Gelgelelim bir çift kurnaz gözle ortalama bir hafıza, Elo'yu Şövalyelerin Komutanı Elogast'la, arkadaşını da tanrıları yok eden Middren kralıyla ilişkilendirmeye yeterdi.

"Geçerken uğramış," dedi Elo. Kelthit omuz silkti. Akli krallarla, tanrılarla ve şövalyelerle meşgul edilmeye gerek duyamayacak kadar doluydu. "Kızım ona ballı çöreklerden getirirsin diye yarın kahvaltıya gelmeni istiyor. Bu kez teklifini kabul et, olur mu?"

Bir teneke sikke bırakıp akşam yemeğini almak için adamı kapı eşiğinden dirseğiyle uzaklaştıran bir kadın, "Dürüst ol Kelthit," dedi, "kızının tek isteği Elo'nun güzel yüzüne bakmak." Elo'ya göz kırptı. "Kelthit de emekli olabilmek için kızıyla evlenmeni istiyor."

Elo gülümsedi. “Bir dahaki sefere,” dedi. Kelthit onu ertesi gün de davet edecekti. Belki bir gün Elo bu davete icabet ederdi. Bir şans vermeliydi. Hâlâ gençti. Fakat buraya nasıl ayak uyduracağını bilemiyor, Estfjor’un işçi halkı ona saraydan, tanrılardan ve ölümden dünyalar kadar farklı geliyordu.

Sıra Kelthit’ten sonra da devam etti ve insanlar bir sikke şingirtisiyle ekmeklerini aldılar. Bir ikisi sepete para yerine üzerlerinde baş harflerinin yazdığı çakıl taşlarını bıraktı. Bu, haftaya veya ellerine para geçtiğinde ödeme yapacaklarının sözüydü. Kısaca havadan veya leylakların ansızın açışından bahsettiler, bazıları krala şükürlerini dile getirdi. Bunları duyan Arren sırtıtmış olmalıydı. Elo kendine yalnız fakat güzel bir hayat kurmuştu. Yaşıyor olmaktan keyif almalıydı. Ancak durum bu değildi.

İnsanlar gittiklerinde Elo, ışığı solan akşamın üzerine kapıyı kapattı. Odadaki diğer panjurları da kapatıp közlerin ve maya kokusunun arasında mumları yaktı. Arren kendine sakladığı bazlamayı bölüp birazını da Elo’ya ikram etti. Elo ikramı kabul etti.

Bir ısırık alıp, “Yanmış,” dedi. Güzeldi, hamur yeterince hafifti ama üzerindeki otların arasına biraz fazla tuz dökmüştü.

“Yalnızca birazcık, seni şikâyetçi.” Arren parmaklarındaki kırıntıları yalarken yüzünden çelişkili duygular geçti.

“Sabaha kadar kimse gelmez,” dedi Elo. “Şarap ister misin?” Arren’in buraya konuşmaya geldiği mesele her neyse şarabı gerekli kılacağını düşünüyordu. Arren başını sallayınca Elo mahzenin üstünde sakladığı serin taş sürahilerden birini çıkardı. Şarabı kendine dolduruyor olsaydı içine su katardı fakat Arren için cömert bir kadeh doldurdu, sonra da yemeğini almak üzere fırına gitti. Yemeği ekmeklerden önceden hazırlamış, kapaklı tence-reyi yavaşça pişsin diye yerine bırakmıştı. Kapağı kaldırdığında buharlar çıktı. Yeşil sakızkabağı, turunçgil ve kurutulmuş ot yatağında nehir balığı pişirmişti. Elo, balığı kabaca öğütülmüş

tahıl ve ezilmiş kuruyemişle kaplamış, üstteki kuruyemişler çıtır çıtır olmuştu.

Yemek ikisine yetmeyecekti. Arren şarabını yudumlarken Elo balığı tezgâha bırakıp geçen yazdan kalma salamura yiyecek kavanozlarından bazılarını açmaya gitti. Soğan turşusuyla bozulmasın diye yağ ve kurutulmuş otlarla dolu bir kaba konmuş bembeyaz, yumuşacık koyun peyniri çıkardı. Elo ikisini de yemekle birlikte tezgâha koydu, sonbahar hasadından bu yana salamura da kaldıklarından olgunlaşıp şişmiş zeytinleri ve gül yapraklarıyla biberlerden yapılma, ekmekle güzel gidecek bir ezmeyi de yiyeceklerin yanına ekledi.

Nameen bitse de Elo'nun sabah pişirdiği içi yumuşacık, kabuğu biberiye, tuz ve yağla lezzetlendirilmiş somun ekmeğin yarısı hâlâ duruyordu. Bu güney Midden ekmeği, hızlı bir öğünün yerini tutmaya yetecek kadar doyurucu ve güzeldi. Elo bir şeyler hazırlayabildiği için rahatlamıştı. Kendine de biraz şarap koydu. Arkadaşı fırına bakıyor, fırın közlerinden gelen ışık yüzünde dans ediyordu.

Közler, Arren'in gözlerinde beliren parıltılar... Elo, o tanıdık gerginliğin omuzlarından geçip akciğerlerine indiğini hissetti. Korku sanki bedenine bulaşmış, kanıyla kemiklerine sızmıştı ve şimdi, aradan üç yıl geçtikten sonra bile her gün o korkunun esiri olmaya devam ediyordu. Elleri hâlâ o korkuyla titriyordu. Savaş. Ne kadar zaman geçerse geçsin savaşın anıları tekrar tekrar gün yüzüne çıkmayı başarıyordu.

"Seni bırakmayacağım."

"Bırakmak zorundasın!"

O darbe. Etrafa saçılanlar. Çıglıklar.

Elo titreyen elini ağzına götürüp titrek bir nefes aldı. Savaşın anıları ona musallat oluyor, onlardan kurtulamıyordu.

"Geri dönmemiz gerek," dedi Arren, Elo'nun hatıralarının yankısını duyabiliyormuş gibi.

Elo az kalsın boğuluyordu. "Ne?"

“Neden buraya geldiğimi biliyordun, Elo,” dedi Arren. “Haydi. Haydi, geri dönelim.”

Elo yarım ağızla güldü fakat Arren’in ifadesi kararlı ve ciddiye.

“Arren, bunu yapamazsın. *Yapamayız*. Bizzat senin koyduğun kurallara göre Blenraden’a ancak onu koruyan şövalyeler girebilir...”

Arren hazırlanan yemeklere bakmaya geldi. “Sen dönmek istemiyor musun? Geçmişten kurtulmak istemiyor musun? Aramızdaki farklılıklara, o sona rağmen... biz birbirimizin yanında olduk. İmkânsızı başardık.”

Elo tereddüt etti. Arren haklıydı. Arren’in bütün ailesini ve eğitilmiş ordunun yarısını yok etmiş, onları kendi şehirlerinden göç etmeye zorlayan bir savaşı kazanmışlardı. Fakat bu zaferi saflarındaki tanrılara borçlulardı. Talih, demircilik, balıkçılık ve daha nicesine. Kaçan şövalyelerin yerine sıradan halkı orduya almış ve kraliyet ailesinin öcünü almaları için onları doldurmuş, vahşi tanrılara ve bu tanrıların şehri harap edişine yönelik öfkelerini körüklemişlerdi.

Sonra Arren bu intikamı daha da ileri taşıyıp omuz omuza savaştıkları tanrılara sırt çevirmiş, mabetlerini yıkmış, onları topraklarına girmekten alıkoymuştu. Elo bunu affedemiyordu.

Arren’in bahsettiği “farklılıklar” Elo’nun annelerinin doğudan batıya dek uzanan önemli ticaret limanları olmasına rağmen Middren’deki inanç özgürlüklerini kaybetmek yerine Irisia’ya dönmeyi tercih etmeleriydi. Bu “farklılıklar” öyle büyüktü ki Elo uğruna çalıştığı her şeyden, can dostundan, arkadaşlarından, ünvanlarından ve servetinden vazgeçip Middren’de bir başına yaşamaya başlamıştı. Sırf Arren’in kanunlarını desteklemeyi kendine yediremiyor diye içine doğduğu ve uğruna savaştığı ülkeyi terk edememişti.

Arren, Elo’nun omzuna vurdu. “Gel, otur, bir düşün. Ben tabağını doldururum. Yorulmuşsundur.”

Arren yemekleri tabağa koymaya giderken Elo, oturmaya karar verip taburelerden birini ateşin önüne doğru çekti. Geçmiş geride bırakmak için Blenraden'a dönmeyi, onu sürekli o karanlık günlere götüren hatıralarından kurtulmayı, şehrin o paramparça olmuş enkazını ve yıkık mabetlerini görüp bunların zihninden solup gitmesine izin vermeyi elbette istiyordu. Hatta Arren'in aldığı kararlar yüzünden aralarına koyduğu mesafeyi konuşmaya can atıyordu. Onunla eskisi gibi olmayı istiyordu.

Olamazlardı. Olmamalıydılar.

Arren, Elo'ya bir tabak uzatıp kendi tabağıyla tezgâha yaslandı ve ekmeğini gül ezmesine batırıp bir ısırık alırken takdirle mırıldandı. Elo'nun iştahı kapanmıştı; yemeğini didiklemeye başladı. Bu olanlar çok aniydi. Arren çaresiz kalmadıkça bu meseleyle ona gelmezdi.

"Son bir savaş için sana ihtiyacım var, Elo. Sadece bir savaş. Lütfen."

"Ne oldu da bunu yapmak ister oldun?" diye sordu Elo. "Tanrıları unutulsun da en nihayetinde orayı yeniden inşa edebilesin diye insanların Blenraden'a adım atmasını yasaklamıştın. Ne değişti?"

Arren'in yüzünden bir öfke dalgası geçti ama çabucak söndü. Elini göğsüne koyduğunda Elo kaşlarını çattı, bedeni buz gibi bir ürpertiye kapıldı. "İnsanlar, tanrıların bizlere yaptıklarını çabuk unutuyor. Onları, çılgınlıklarını, dualarını geri istiyorlar. Benim gitmemi istiyorlar."

"Gitmeni mi? Neden?"

"Tam on altı hane var, Elo ve hepsinin beni sevdiği söylenemez." Arren tabağını indirip kollarını göğsünde kavuşturdu. Küçükken ağabeyleri onu bir köşeye kısırdığında nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu: Korkuyordu fakat yine de inadı inattı. "Bazıları muhalefetin ateşine odun atıyor," dedi. "İsyan çıkarıyorlar."

"Seni tahtından etmek mi istiyorlar?"

“Tahtından etmek, ‘öldürmek’ demenin nazik bir yolu,” dedi Arren çarpık, hüzünlü bir gülümsemeyle.

Elo tabağını bir kenara bıraktı. “Kim?” dedi. Artık öfkelenmişti. Ordudan ayrıldığında kılıcını da yanına almıştı. Arren’in hediyesi şövalyelik kılıcı artık şömine rafının altına tıktırılmış vaziyette duruyordu. Artık titremeyen parmakları kılıcını kavramaya can atıyordu. Elo unvanlarını geride bırakmış olabilirdi ama Arren hâlâ arkadaşıydı. Elo arkadaşını çocukken ona eziyet edenlerden korumuştı, düşmanlarından da koruyacaktı.

“Henüz tam olarak bilmiyorum,” dedi Arren. “Şüphelerim var. Biz bir ulusu yeniden inşa etmeye çalışırken onlar kanunlarımdan şikâyet edip güç kazanmak için birbirleriyle dalaşıyorlar. Bizi zayıflatıyorlar.”

“Gönülleri alınabilir mi?”

Arren *cık cık*layıp ayaklandı, tezgâhla sıcak fırın arasındaki karanlıkta volta atmaya koyuldu. “Gönül almak mı?” dedi. Yüzü solmuştu. “Hayır, Elo. Dört bir yanımız başarısız olmamızı isteyen Talicia, Restish, Irisia ve Usic’le çevrili. Bu imkânsız. Kendi şan ve kuvvetleriyle, kibirle dolmuş tanrılarla veya hanelerle savaşılmaya dönemeyiz. Böyle bir gücün verebileceği zararı, tanrıların benim ailemi, yüzlerce başka aileyi harap ettiğini ilk elden gördün.” Ellerini yumruk yaptı. Hasta ve yorgun görünüyordu. “Artık boyun eğmeyeceğim,” dedi. “Ne komşularımıza ne isyana ne başka birine.”

“Arren, sen insanların en temel özgürlüklerini ellerinden aldın. Tanrıların var olma hakkını gasp ettin. Irisia’da...”

Arren ona dönüp, “Burası Irisia değil, Elo,” dedi. “Middren’in hepsi birbirinden farklı, birbirinden çaresiz bir sürü tanrısı var ve bu tanrılar bize zarar verdi. Bizi *öldürdüler*.”

Bu tartışmayı pek çok kez yapmışlardı. Hem Elo, paramparça olmaya bir şehir uzaklıktaki krallığı ayakta tutmaya çalışan,

tanrıların perişan ettiği soyunun sonuncusu Arren'a başka ne söyleyebilirdi ki?

Elo tartışmak yerine, "Şimdi Blenraden'a kaçamayız. Hem niye kaçacağız ki?" dedi. Nefes aldı. "Dönelim. Sakre'ye dönelim. Ben sana yardım ederim." Belki de onu yumuşamaya, insanlara yeniden kucak açmaya ikna ederdi.

"Hayır." Arren başını iki yana salladı. Daha hızlı volta atar olmuştı, dudakları gerginlikten ince bir çizgi hâline gelmişti. "Sorunlarımızın çözümü Blenraden'da. Oraya gitmemiz önemli. Ben de bir tek sana güvenebilirim." Artık rengi öncekinden de solgundu.

"Bir darbeden daha mı önemli?"

Arren cevap vermedi; irkildi, sonra tökezleyerek tezgâha yığıldı.

"Arren!" Elo onu yakalamak için ileri atıldı ama Arren onu iterek uzaklaştırdı. Bu hareket dizlerinin üzerine devrilmesine neden oldu. Ortada bir saldırgan yoktu, pencereler kapalıydı, bir darbe almamıştı.

"Hayır." Arren homurdandı. Göğsünü sımsıkı tutuyordu, parmak eklemleri bembeyaz olmuştı. Çaresizce Elo'ya baktı. "Şimdi olmaz."

"Ne..."

"Bekle..." Bedeni göğsünden ayaklarına inen kasılmalarla sarsılıyordu. Yan dönüp acıyla bir top gibi kıvrıldı. "Lütfen yapma. Bunu... görmeni istemiyorum."

Elo yeniden dehşete kapılmıştı. Görebiliyordu. Tıpkı o zaman gördüğü gibi görebiliyordu. Arren'in onu uzaklaştırmasına izin vermeyecekti. Arren'in başını yerden kaldırıp kendisine zarar vermesine engel olmaya çalıştı.

Yerdeki kan. Hızla tükenip hiç olan nefesler. Sonra bir kıvılcım. Bir alev.

Arren'in titremesi yavaşladı. Nefesi düzensiz, hırıltılıydı.

Elo nefesinin düzene girmesini beklerken Arren elini kaldırıp Elo'nun kolunu sıkıca kavradı..

“İyiyim,” dedi zayıf bir sesle. “İyiyim, Elo.”

Elo ayağa kalkıp yerine oturmasına yardımcı oldu, sonra şöminenin yanından kendisine başka bir tabure çekti. Bir süre sessizce oturdular, içeriği dolduran tek ses alevlerin çıtırtısıydı. Elo en sonunda, “Dostum,” dedi, “benden neyi gizliyorsun?”

Arren ona yalvarır gibi baktı, sonra utanmış gibi gözlerini kaçırdı.

“Ben... seni endişelendirmek istemedim, en azından oraya varana kadar.” Elo, Arren’a şarap kadehini uzattı. Arren’in elleri titriyordu. “Benim için çok şey yaptın. Bu, bizimle ilgili olsun istedim, bu... şöyle değil.”

Elo, Arren’in gömleğinin düğmelerine uzandı. Arren onu durdurmak için kıpırdandı ama Elo ona bir bakış atınca kralın elleri iniverdi.

Yara izi Arren’in sol omzunun hemen altından başlıyordu. Kemiklerinin ve akciğerlerinin ortasına saplanmış derin bir perçin vardı. Etrafına sıkıca kaynamış derisi, tanrıların dili olan duman yazısıyla kararmıştı. Elo’nun nefesi hızlandı, ağzı kurudu. Yaranın genişlediği, teninin karanlık, imkânsızmış gibi görünen bir boşluğun çevresinde açıldığı noktayı görmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu şey var olmamalıydı fakat arkadaşının hayatını kurtarmıştı; karanlığın içinde incecik dallar baş gösteriyordu. İçindeki yosunlarla çevrili küçük yuva, bir zamanlar kralın kalbinin olduğu yerdeki alevi kucaklıyordu.

Alevse sönmeye yüz tutmuştu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Skediceth

Tanrıkatali eskimiş deri, ıslak yün ve ter kokuyor ve bu kokular Skediceth'in hiç hoşuna gitmiyordu.

Kadının ne düşündüğünü anlayamıyor olmaktan da hoşlanmıyordu. Ölümlüler bir düşünce cümbüşünden ibaretti ve tanrılar, etraflarına saçtıkları renkleri görebilir, daha güçlü duygularıyla bu renkleri kontrol edebilirdi. Herkesin rengi farklı, parlak, manipüle edilebilirdi. Skedi kim yalancı kim âşık, kim şakacı kim düzenbaz ayırt edebilirdi fakat veigada durum öyle değildi. Kadının duyguları sıkıca sarılıp saklanmıştı. Kissen. *Böyle belalı görünen bir kadın için tuhaf bir isim*, diye düşündü Skedi.

Onunla aynı ata binmekten de hoşlanmıyordu. Orta yaşlı bu beygir, Inara'nın beş yıl sonra onu ilk kez indirdiği toprak yoldan yukarı çıkıyordu. Ancak hepsinden önemlisi, nereye giderse gitsin veiganın briddite hançerinin menzilinden çıkmasından hoşlanmıyordu. Inara'nın boynunun çukurunda oturan Skedi kızın pelerini ve saçı tarafından korunuyor, hançerin kabzasını ihtiyatla izliyordu.

Neyse ki Inara tavsiyesine uyup şimdilik dilini tutmuştu. Skedi ikisini de bu durumdan kurtaracak bir yol düşünmeliydi.

Skedi doğrudan Inara'nın zihnine, *Annene seni ormanda bulduğunu söyle*, dedi.

Sence inanır mı? dedi Inara. *Bana asla malikânedan ayrılmamamı söyledi.*

Ben inandırırım. Bilmesine gerek yok. Başka bir yol bulabiliriz.

Özgür olmanın başka bir yolunu. Inara onu korumuş, elinden geleni yapmıştı. Skedi bunun için ona minnettardı ama yerinin onun yanı olmadığını biliyordu. Günün birinde insanlar her şeyi öğrenecek, Skedi de öldürülecekti. Oysa o ölmek istemiyor, esasında neyse o olmak istiyordu. Bir tanrı. Bir yuva, bir mabet arayışındaydı.

Anneme bir daha yalan söyleyemem, dedi Inara.

O sana söylüyor ama.

Inara huzursuzca kıpırdandı. *Benim için en iyisi neyse onu yapıyor.*

Skedi şansını fazla zorlamak istemedi. Inara annesine hayrandı. Hem de çok. Kadın, kızın kaçtığını bile fark etmemişti, fark etseydi yolda onları bir arama ekibi karşılardı. Gelgelelim Inara'nın Skedi dışında arkadaşı sayılabilecek yegâne kişi Leydi Craier'di. Skedi cebinde saklanırken annesiyle geçirdiği o kısacık dakikalar, kızın dünyadaki en sevdiği anlardı.

Skedi bunun yerine, *Ölmek istemiyorum, Ina*, dedi.

Inara, *Kimsenin sana zarar vermesine izin vermem*, diyerek ısrarcı oldu. Fakat onun ne gücü vardı ki? Meyhanecinin Leydi Craier'in bir vârisi olduğunu dahi bilmeyişi ikisini de gafil avlamıştı.

Kissen atı dizginleyip esintiyi koklayarak kıpırdamadan oturdu.

Skedi de kokladı: Bir duman kokusu belirip kaybolmuştu. Artık Ennerton'dan çok uzaktaydılar ve Kissen'in yolun üstünde tuttuğu fenerden yayılan ışığın hemen ardında yarasaların kanat çırpışları ve çalılıklarda saklanan diğer yaratıkların belli belirsiz sesleriyle bölünen karanlık giderek artıyordu.

Veigaya ne olduğunu sor.

Soğuktan ve başının belaya girebileceği ihtimalini düşünmekten perişan olan Inara, “Ne oldu?” diye mırıldandı.

“Sessiz ol.”

Daha fazla duman gördüler, bu seferkiler çok daha yoğundu. Veiga ürperdi ve Skedi bir anlığına kadının duygularının kırmızıya dönüp öfkeli bir şekilde yayıldığını gördü. Korkup Inara’nın boynuna iyice sokuldu. Renkler geldikleri gibi kayboldular fakat konuştuğunda Kissen’in sesi testereye sürtünen taşlar gibi kulak tırmalayıcıydı.

“Buradaki en büyük hane seninki mi demiştin?” diye sordu.

Skedi, Inara’ya hızla, *Her şey yolunda*, dedi.

Cesareti kırılan Inara, “Neden sordun?” diye sordu. Renkleri o da görmüştü. Kissen’in bakışlarını görünce cevap verdi. “Evet, dış bahçesi ve çiftlikle binaları olan bir malikâne. Çok da...”

Kissen feneri söndürüp atı tekmeleyerek dörtmala ilerledi. Kararlılıkla son sürat ilerleyen atın körelmiş duyularına bel bağlayan Skedi, yanından geçip gidenleri güçlükle seçebiliyordu. Ölümlülerin daha dikkatli olması gerekiyordu, ne de olsa onlar tanrılar gibi iyileşemezlerdi. Skedi cesaretini toplayıp Inara’nın kafasının üstüne sıçrayarak burnunu havaya çevirip dişlerini gösterdi. Evet, duman vardı. Çok fazla duman.

“Skedi, neler oluyor?”

Skedi bu kez yüksek sesle, “Sorun yok,” dedi. Çıkarabildiği en güçlü sesle, “Veiga,” diye bağırdı, “geri dönmeliyiz.” Kadını ansızın böyle dehşete düşüren şey her neyse, ona doğru koşmak istemiyordu; Inara’yla olmazdı.

Tanrıkatili hiçbir şey söylemedi. Bir kolu Inara’ya dolanmıştı, diğeri atın dizginindeydi; atın toynakları yoldaki taşlarda takırdıyordu. Tepeyi döndükleri sırada gelen duman gözlerini yaktı. Ağaçlardaki bir boşluğa ulaştıklarında alevleri gördüler.

Malikâne yanıyordu. Yalnızca ev de değil, bahçe, mahzenler, ahırlar, hepsi alevler içindeydi; ilerideki çiftlik binalarının da

birkaçı da tutuşmuştu. Vadi ıslıl ıslıldı. Kissen atını dizginledi. Inara gözlerinin önündeki manzara karşısında sus pus oldu, renkleri panikle ağarıp bembeyaz kesildi.

Sanki alevler yanıt verecekmişçesine, “Ne... ne oldu?” diye sordu Inara. Skedi malikânenin çatısının çöküşünü seyretti. Meyve bahçelerindeki ağaçlar, binalardaki alevlerin sıçramasıyla tutuşmaya başlamıştı. Titredi. Birileri burada saklandığını mı öğrenmişti? Hayır, bu başka bir şeydi. Çok daha büyük bir şey.

Inara, “Anne...” diye fısıldadığında Kissen ona döndü. Annesi evdeydi. Uzun zamandır ilk kez. Inara da evde olmalıydı.

Inara önce Skedi’nin zihnine, sonra da yüksek sesle, “Onlara yardım etmeliyiz,” dedi. Sesi boğuk çıkıyordu.

“Onlar” kimdi? Alevlerle savaşıyor, bağırarak kimseyi göremiyorlardı, ikaz çanlarının da hiçbiri çalmıyordu. Üzerinde bulundukları yol, kasabaya giden tek yoldu, diğerleri kilometrelerce öteydi fakat yardım arayışıyla yanlarından geçen tek bir kişi bile olmamıştı. Skedi yoğun dumandan başka bir şey göremiyordu.

Kanatlarını katlayıp vücuduna yaklaştırdı. Inara’nın şimdiye dek tanıdığı herkes; annesi, var olan tek ebeveyni içerideydi. Skedi’nin ona yalan söylemesi gerekiyordu, buna mecburdu. “Her şey yoluna girecek, Inara,” dedi. Inara’yı seviyordu, neredeyse kendi tüylerini sevdiği kadar seviyordu hem de. Onu gerçeklerden koruması gerekiyordu.

Herkes ölmüştü.

Inara atı dehlemeye çalışırken yeniden, “Yardım etmeliyiz!” dedi. Renkleri kaosa dönüşmüştü. At kıpırdamadı. Inara kıvranıp kadının kolundan kurtuldu ve tanrıkatili onu yakalayamadan attan atlayıp koştu. Skedi hâlâ saçlarına tutunuyordu.

Aceleyle omzuna geçen Skedi, “Ina, lütfen,” dedi. Yanan binalara daha çok vardı. “Dur. Bu çok tehlikeli! İkimizi de öldürteceksin.”

Tanrıkatili peşlerinden gelmek için atından inmişti ama çok gerideydi. Inara'yı durdurmak Skedi'ye düşüyordu. Kendisini büyütüp sırayla bir yavru kedi, bir yaban tavşanı ve bir köpek boyuna geldi, o büyürken ağırlığı da artıyordu. Inara'nın sırtına yapışıp pençelerini kızın pelerinine geçirerek onu yere indirdi. Bu kadar uzakta olmalarına rağmen yüzünde alevlerin sıcaklığını hissedebiliyordu. Geriye kimse kalmamıştı. Skedi yaşamak istiyordu.

"Hayır!" Inara, Skedi'yi üzerinden attığında tanrı yere düştü. Kız çok uzaklaşmamıştı ki Skedi kalbinde bir sızı duydu. Inara boğuk bir çığlık atıp onları birbirlerine bağlayan görünmez zincir gerilirken yere yığıldı. Bu dayanılmaz bir acıydı, sanki Skedi'nin ruhu göğsünden dışarı çıkmak istiyordu. Inara'nınki de öyle. İkisi de eve varmadan önceki son ağaç kümesinin arasında toz toprağın içine yığılmıştı.

Aniden hızla yaklaşan toynak sesleri işitildi. Kissen yeniden atına binip arkalarından hızla gelmişti. Aşağı uzanıp tek koluyla Inara'yı yerden alarak atını yolun dışındaki bir çalılığa çekti. Sersemliği süren Inara, ona karşı koyamadı. Skediceth kanatlarını açıp çırpıtı, acıdan neredeyse kör olmuştu. Veiga atından inip bir eliyle eğilmesi için hayvanın dizginlerini çekerken diğer eliyle de haykırmasını önlemek ağzını kapattığı Inara'yı sımsıkı tutuyordu.

Kissen onların fark etmediği bir şeyi fark etmişti: Skedi alevlerden uzaklaşan başka at seslerini de işitmişti. Inara'yı durdurmaya o kadar odaklanmıştı ki onları hissetmemişti. Tam yüreği bir an için rahatlamışken atların sürücülerini işitti. Gülüyorlardı.

Yirmi atlı ağaçların sınırına geldi. Binicilerin üzerinde, kalın kumaştan yapılmış koyu renk giysiler vardı. Skedi'yi korkutan bu renkler değil, atlıların duygularıydı; her biri dünyayı farklı gördüğünden menekşe ve gümüş tonlarından kırmızılara kadar değişen renklerle sönmekte olan bir ateş gibi parıldasalar da hisleri ortaktı: saldırganlık.

Inara'ya, *Sessiz ol, sakın sesini çıkarma*, dedi. Kız bu kez onu dinledi.

“Şu örgülü saçlı moruk da amma yaygara kopardı.”

“Neyse ki iyi bir nişancısın, Deegan.”

“Nişancılığım kadının bağırmasını engellemedi ki. Okları alevlere tercih edecek kadar akli yokmuş.”

“Öyle. Ne zaman pes edeceklerine dair bahsi de Caren kazandı.”

Yaşlı kâhya Tethis uzun saçlarını örerek uyurdu. Onu tarif ediyor olmalıydılar. Sözüünü ettikleri Inara'nın annesi de olabirdi ama o gençti, otuzlarının ortasıındaydı.

“Çok iyi iş çıkardık. Hepsini hallettik. Craier Hanesi artık bitmiştir.”

Ani bir rüzgâr dumanı dağıttı ve ay ışığı, ağaç dallarının arasından süzölmeye başladı. Skedi, derinin altından parlayan zincirli zırhı gördü. Bunlar asker veya şövalyeydi. Belli bir hannenin giysilerini giymemişlerdi ama atlarının başlıkları kaliteli ve cilalıydı, eyerleri de başlıklarla uyumluydu. Ellerinde kan vardı, Skedi kokusunu alabiliyordu. Adamlar yakına geldikçe renklerindeki ayrıntıları, neşe, tatmin ve gurur parıltılarını görmeye başladı. İnançlarını da gördü.

Onları fark edeceklerdi. Elbette edeceklerdi. Veiga onları yolun hemen yanına sürüklemişti, kulağı biraz olsun duyabilen biri kıpırdayan dalların, alıp verdikleri nefesin ve korkularının sesini duyardı.

Biri durup atını dizginledi. Skedi, Kissen'in boştaki elini kılıcına götürdüğünü gördü ve bir karar vermek durumunda kaldı: Şansını henüz onu öldürmemiş olan tanrıkatiliyle mi yoksa renkleri ölümün ağırlığıyla parlayan bu askerlerle mi deneyecekti? *Hepsini hallettik, öyle mi?* Inara'yı halledememişlerdi. Inara kaçmıştı. Ya onu da öldürmek isterlerse? O zaman Skedi'ye ne olurdu?

Skedi küçük bir beyaz yalan fısıldadı.

Burada kimse yok. Kimse yok. Burada kimse yok.

İradesiyle var ettiği yalanın, duran adamın renklerinin etrafını incecik bir ağ gibi sarmasına, zihnini Skedi'nin iradesiyle bağlamasına izin verdi. Adamın duygularının kendisine değdiği hissetti, saldırganlığın yakıcılığını sanki kendi hisleriymiş gibi duyumsadı. Skedi kulaklarını elinden geldiğince indirdi.

Burada kimse yok. Gitme vakti geldi. Kimse yok. Hepsi öldü.

Asker dönüp diğerlerine katıldı. Kissen hepsi gidene kadar kıınıldamadı. Inara sessiz sessiz ağlıyor, gözyaşları veiganın parmaklarının üzerinden akıyordu. Askerler gittiklerinde Skedi kadının Inara'yı bıraktığını gördü. İkisi de oturup soluklandılar. Skedi sessiz kaldı; dikkatleri kendi üzerine çekmekten ödü kopuyordu. Hayatta kalması için Inara'nın da yaşaması gerekiyordu. Inara'yı yitirdiği takdirde, bir mabedi olmamasına rağmen yaşamasını sağlayan aralarındaki bağ kopardı. Skedi bundan emindi.

Inara, "Kimdi onlar?" diye fısıldadı.

Veiga ağzındaki duman tadını atmak ister gibi tükürüp önce Skedi'ye döndü.

"Ne yaptın, parazit? Adamın bizi görmesine ramak kalmıştı."

Skedi cevap vermek yerine iyice büzülüp küçüldü.

Inara elini ona uzatıp, "Bizi kurtardı," diye fısıldadı. Skedi kızın parmaklarının soğuk olduğunu, titrediğini hissetti. "Sana söyledim. O beyaz yalanlar tanrısıdır." Sesi çok cılız çıkıyordu. Skedi istemsizce büyüyüp yeniden bir yaban tavşanı boyutlarına ulaştı ve kızın yanağına dayandı. Inara daha güçlü bir sesle, "Sense bizi öldürtecektin, veiga," dedi.

"Dosdoğru alevlere koşan kız mı diyor bunu?" diye sordu Kissen. Ayağa kalktı ve asık bir suratla aşağıdaki alevlere baktı. "Bana kalırsa, bir katliamdan şans eseri kurtuldun." Bakışları Inara'ya döndü. "Yani... kimin nesisin sen böyle?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Elogast

Elo, yatağı Arren'a bırakıp yerde yattı. Uzun süredir ilk kez Lkâbuslarla değil, panjurlarından içeri sızan şafağın ışıklarıyla uyandı.

Doğruldu ve Arren'in da kıpırdandığını gördü. Gömleğinin yakası dalların arasındaki küçük alevin yandığı yeri gözler önüne serecek kadar açılmıştı.

Yerdeki kan. Arren'in giderek seyrekleşen, hafifleşip uzaklaşan nefesleri.

Onun yerinde ben olmalıydım.

Elo yüzünü ellerine gömdü. Başka bir hayatta arkadaşı tanrıları birbirine düşmüş bir ülkenin krallığının sorumluluklarını değil, onun tüm kalbinin ağırlığını taşırdı.

Arren doğrulup, "Elogast?" dedi. Elo başını kaldırıp ona döndü ve ellerini kavuşturdu.

"Bunu düşünmeliydik," dedi Elo.

Arren, "Senin suçun değildi," dedi.

Elo zihnini dolduran hatıranın verdiği utançla ürperdi, göğsündeki acıya rağmen nefes almaya çalıştı. Ellerini sıkıca kenetleyip titremesini ondan gizlediğine memnundu. İkisi de bu konuyu hiç açmıyordu. Duydukları suçluluk, sessizliğe gömülmelerine neden oluyordu. Elo arkadaşını kurtarmadığı için,

Arren'sa ölmek yerine bir tanrının iradesiyle yaşamayı seçtiği için suçluluk hissediyordu.

Onun yerinde ben olmalıydım.

“Tanrıların hafızası güçlüdür,” dedi Elo. “Blenraden’a gidecek olursan kanını taşlara akıtmak isterler. Seni kurtaran tanrı bile şu an seni öldürüyor.” Hestra’nın ismini ağızlarına almazlardı. İsmi söylemeleri durumunda, Arren’in yanan kalbi aracılığıyla onu çağırıp çağırmayacağını bilmiyorlardı. “Senden bir şey istedi ama onu vermedin.”

Arren bunu reddetmedi. Edemezdi. “Benden hiçbir şey istemedi...” dedi sıkıntıyla. Ölümün o buz gibi sınırında verilen karar geri alınamazdı.

“Tanrıların almadan vermeyeceğini kendin söyledin.” Elo yavaşça ayağa kalktı. “Onun gücünü muhafaza edeceğini sandı ama yapmadın, o yüzden gücünü geri alıyor.” Omzundaki izi ovalayıp yara dokusunun düğüm düğüm olduğu yeri hissetti ve bir karara vardı. “Arren, Blenraden’a gidemezsin, şimdi olmaz. Soyundan birinin daha o lanet şehirde ölmesine izin veremeyeceğim.”

Arren yüzünü acıyla buruşturarak bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. “Seçim şansım yok,” dedi. “Kadim ya da vahşi tanrılara ait mabetlerden hâlâ ayakta kalan varsa onları ancak Blenraden’da bulabilirim, hem korunmasız olacaklardır.”

Gelgelelim Ticaret Denizi boyunca çoğalan, duaları alıp dilekleri yerine getiren yeni tanrıları sevmeyenler de eski tanrılardı. Kraliçenin bu gaspçıları saraylarına davet etmesi, Blenraden sarayında eğlenebilmeleri için mabetlerini Tanrıyolu’ndan yukarı taşıması daha da az hoşlarına gitmişti. Henüz on yaşına bile gelmemiş tanrılara, binlerce hayat sürmüş olan Middren’den önce yaşamış vahşi tanrılar gibi saygı duyulmuştu. Kraliçenin bu lütfunun karşılığında kan dökülmesi artık sadece bir an meselesiydi. Bunu biliyorlardı.

“O tanrılar aileni sırf gazezlerinden öldürdüler,” dedi Elo. Altı ay süren zorlu bir savaşın ardından nihayet Blenraden’a girip saray halkının, annesinin ve kardeşlerinin parçalanmış, çürüyüp kemikten ibaret kalmış cesetlerini bulduklarında Arren’in yanındaydı. Tanrılar seçkinleri yok edip şehri yeniden ele geçirmiş, vahşi avı sarayın duvarlarından ve üzerinden geçi-rerek tek bir kişinin bile içeri girmesine ya da dışarı çıkmasına müsaade etmemişti. “Sen hayatın için pazarlık yapmak üzere ağzını açmaya bile fırsat bulamadan o hayata ne yaparlar dersin? Ben tek gideceğim.”

“Elo, olmaz.” Fakat Elo çoktan harekete geçmişti. Arren peşine takılıp Elo’nun fırınının hemen yanındaki, nadiren kul-landığı oturma odasına girdi. Elo şöminesine gidip rafın altına uzandı. Aslan kafası şeklinde oyulmuş kılıç başı oradaydı. Kılıcı alıp yere indirdi. “Sana izin vermem.”

Elo, “Gizlice giderim,” dedi. “Lesscia’da durup ana yol-lardan uzak güzergâhları bilen hacılar bulurum. Muhtemelen Bennites’tan geçen güzergâhlar.”

Kılıç başına baktı. Arren’in şövalyelerinin yeni kılıçlarında doğan güneş ve geyik başı oymaları vardı. Elo onlara dokuna-mazdı, geyiğe el süremezdi. O, prensin eski aslan sembolüne düşküncü. Sembolü saklayabilmek için bir şeye sarması gere-kecekti. Şövalye olduğunu anlarılarsa Arren’la bağlantı kura-bilirlerdi. Kimse tanrıları yok eden kişinin yaşamak için bir tanrıya ihtiyaç duyduğunu bilmemeliydi.

“Hacılar mı?” Arren hafifçe güldü. “İnsanların kanunlarını böyle açıkça ihlal edeceğini mi düşünüyorsun gerçekten?”

“Umalım da öyle olsun,” dedi Elo. Kaşlarını kaldırdı ve elini kıyafetlerini yamamak için kullandığı kumaş parçası kutusuna sokup en uygun örtüyü aradı. “Kanunları ihlal ediyorlarsa bu, güçlü tanrıların hâlâ yaşadığı konusunda haklı dolğun anlamına gelir.” Omuz silkti. “Her neyse, insanlar sırf sen istedin diye değişmez.” Heykelciğin etrafına dikkatle sardığı uzun, beyaz

pamuk parçasını buldu. Bu heykelciği sakladığı için üzgündü, bu ona alınmış en güzel hediye idi.

“Değişmeliler,” dedi Arren, kibri Elo’ya bir an için ölü kraliçeyi hatırlatmıştı. Çarpık gülümsemesi aralarındaki gerginliği bir nebze sakinleştirdi. “Kimsenin senin kadar inatçı olabileceğini düşünmemiştim.”

“Hah,” dedi Elo.

“Elogast. Lütfen.” Arren’in rengi yine solmuştu, güçlükle nefes alıyor ama bunu gizlemeye çalışıyordu.

Elo durdu. Arren’in eli şömine rafındaydı. Bu sabah ne kadar güçsüz olduğunu gizleyemiyordu. Niye buraya kadar gelmişti? Birileri yokluğunu henüz fark etmemişse bile yakında edecekti.

“Ne kadar vaktin var?” diye sordu Elo. “Bana karşı dürüst ol.”

Arren tereddüt etti. “Bilmiyorum,” dedi bir süre sonra. “Bu hızla sönerse... belki bir ay.”

Bir ay. Elo gözlerini çatı kirişlerine çevirip kendini topladı. Arren’in bunun onu ne kadar korkuttuğunu görmeyeceğini umuyordu.

“Haklıysan ve haneler isyan etmeyi planlıyorsa yokluğun onlar için gücü ele geçirme fırsatı olacaktır,” dedi. “Daha da fenası, ölürsen Middren’de büyük bir kaos çıkar. Bunu biliyorsun. Ne olacağını biliyoruz. Şehirde savaştığımız sırada patlak verecek bir iç savaşı ya da istilayı durduran tek şey tanrı korkusuydu.”

“Duydukları korku ve ne kadar çabuk bir ordu toplayabileceğimizi fark etmeleri onları durdurdu,” dedi Arren. “Korku ve *sen*, Elo. Halktan insanları orduya almamız gerektiğini söyledin, kimse yapmazken komutayı ele aldın ve durmak istedikten sonra bile yanımda savaştın. Bunu benim için değil, benimle yapmanı istiyorum.” Elini, Elo’nun kılıcının başına koydu, sonra tereddüt ederek Elo’nun kolunu tuttu. “Birlikte çok vaktimiz kalmamış olabilir. Son kez de olsa kardeş gibi olalım istiyorum.”

Elo da Arren’in kolunu kavradı. “Majesteleri,” dedi imalı bir şekilde. “Daha önce de birlikte dünyayı altüst olmaktan koruduk,

“İnce yaparız. Fakat bu kez sen dünyayı Sakre’de koru.” Arren, Elo’dan değil bir krallıktan sorumluydu. “İnsanların sana olan inancını koru ve... lütfen... sen de bana inanmayı bırakma. Bu kılıcı senden aldığımda sana canımı, kanımı, kalbimi sundum. Sözlerimde ciddi dim.”

Arren başını iki yana salladı. “Ama onurunu sunmadın bana. Giderken öyle söylemiştin. Onurun sana ait.”

“Onurumun buna ihtiyacı var.” Elo, elini Arren’in kolundan çekip göğsündeki oyuga koydu ve soğuyan kalbinin sıcaklığını hissetti. Arren’in yüzü çatışma, ümit ve acı hissiyle kıpırdandı. “Buna ihtiyacım var. Geri dönmeye, işleri düzeltmeye, geçmişî arkamda bırakmaya ihtiyacım var.”

Belki, yalnızca belki, o zaman hayatına devam edebilirdi.

“Sana yemin ederim, kardeşim,” dedi Elo, “aramızda değişen şey her ne olursa olsun Blenraden’da kalmış güçlü tanrılardan bir hediye isteyecek ve sana ihtiyaç duyduğun hayatı geri vereceğim.”

ALTINCI BÖLÜM

Kissen

Ne yapıyordu böyle?

Kissen, Ennorton'da sadece bir gece kalmaya karar vermişti, sonuçta yerleşke kimin umurundaydı? İşini bitirdikten sonra bir içki içmek, Rosalie'yle biraz takılmak istemişti. Çok mu fazla şey istemişti? Genelde onunla bir derdi olanlar biraz tükürüp bağırır, belki çok korkutucu buldukları bir iki kötü bakış atardı. Bunlar kolaydı. Neticede o, zamanında denizden çıkarılıp ilk fırsatta satılan tek bacaklı bir yetimdi; kelimeler onu incitemezdi. Fakat nankör bir ayaktakımının saldırısına uğrayacağını, parazit tanrısının öldürülmesini istemeyen küçük bir kız tarafından rahatsız edileceğini hiç düşünmemişti. Görmeyi beklediği son şeyse Craier Hanesi'nin yanıp kül olmasıydı; hanenin matemli kızının kendisine yük olacağını da hiç hesap etmemişti.

Kissen ne yapacağını bilmiyordu. Çocukken onun da hayatı küle dönmüştü. Tanrısı olsun veya olmasın İnara Craier'i terk edilmiş ve yapayalnız bir hâlde bırakamazdı. Dahası, bu tek başına baş edemeyeceği bir sorundu. Yardıma ihtiyacı vardı.

Sağlam bir atın yardımıyla Lesscia'ya gitmek üç gün sürerdi. Kissen, atına Bacak adını vermişti. Bu isimle kendi kendiyile alay ediyordu, sonuçta atın ondan daha fazla bacağı vardı. Kaybının

üzüntüsüyle yüzü külrengi bir hâl almış Inara, atın sırtında ses çıkarmadan oturuyordu.

Inara'nın ısrarı üzerine eve bakmak için vadiden aşağı inmişlerdi fakat söken şafakla kimsenin hayatta kalmadığı açıkça belli olmuştu. Binalar yaklaşılmayacak kadar sıcaktı ama Kissen, malikânenin dışında alevlerden kaçmaya çalışırken oklarla vurulmuş ve ısı etkisiyle kömürleşmiş en az dört ceset gördü. Inara'nın dediğine göre annesi evdeydi ve kız, Craier ailesinin duvarların ötesinde yaşayan başka bir ferdini tanımıyordu. *Ailelerden uzak kalmak asillere özgü bir lüks*, diye düşündü Kissen. Gelgelelim bu, meyhanecinin Inara'yı neden hiç duymadığını açıklamıyordu.

Kissen bastonunu alarak atın tepesindeki kızın yanında yürümeye başladı, bacağının durumundan dolayı yürürken duyduğu ağrıyı kaslarında ve kemiklerinde hissediyordu. Ne var ki Inara'yı yürüttüğünde çok yavaş gidiyorlardı; kız bir rüyadaymışçasına tökezleyerek ilerliyordu. Boynuzlu tanrı bazen kızın başlığından dışarı bakıp yaban tavşaninkine benzeyen kulaklarını oynatıyordu. Ne tuhaftır ki yol boyunca yanlarından geçtikleri kimse küçük gruplarıyla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Kızıla çalan saçlarıyla yanında bir uzun kılıç ve hançer, yüzünde bozulmuş bir lanetin izini taşıyan bir Talicialı olan Kissen, genelde bakışları üzerine çekerdi. Beyaz yalanların küçük tanrısının bakışları uzaklaştırdığını anlaması biraz zaman aldı. Kendisine öğretildiği gibi odaklansa onun ve diğer herkesin zihnine dolan fısıltıları duyabilirdi.

Yerde gümüş var. Ayakkabına taş girmiş, baksan iyi olur. Şunlar yağmur bulutu mu? Bizi göremiyorsun. Biz ilgini çekecek kimseler değiliz.

Beyaz ya da tanrının deyimiyle zararsız yalanlar. Güçleri Kissen'i etkilemiyordu; Kissen, eski bir tanrıkatili olan Pato'nun rehberliğinde bazı tanrıların irade ve güçlerine karşı koymayı öğrenmişti. Çoğu insan, beklemedikleri takdirde bir tanrının

iradesinin baskısını hissedemezdi, dikkatlerinin bu tuhaf, küçük gruba hiç yönelmemesinin nedeni de buydu. Müdahalesinin kendilerine bir faydası olmasaydı Kissen onun işini bitirirdi. Malikâneye saldıran her kimse, bütün hanenin ölmesini istemişti. Leydi Craier'in kızının hâlâ hayatta olduğunu öğrenirlerse peşlerine düşebilirlerdi, dolayısıyla da görülmemeleri gerekiyordu.

Inara vaktinin çoğunu Kissen ona soru sormasın diye uyuyormuş gibi yaparak geçirdi. Kissen onu suçlamıyordu; gözlerini her kapattığında tepeyi küle çeviren alevleri gördüğünden şüpheleniyordu. Kız su içemeyecek, hatta bir lokma bir şeyler yiyemeyecek kadar tasalı, ağlayamayacak kadar da şaşkıındı. Zamanı gelince ağlardı.

Nihayet Lesscia'ya ulaştıklarında Kissen'ın karnı guruldadı. Inara'yı pazarın tezgâhları arasından geçirdi. Üç gün süren zorlu yolculuk sonrası şehre varmayı başarmışlardı. Tezgâh sıralarının arasında balık fiçileri, yağlar, kuru meyveler ve taze bahar yeşillikleri taşıyan insanlar, kendilerine dirsekleriyle yol açıyorlardı. İçinde pirinç ve sebze bulunan büyük bir fiçiden buhar, doğru düzgün kurumamış katırtırnağından biraz fazla duman çıkıyordu. Lesscia'nın esas ticaret ürünü bilgiydi: kâğıtlar, el yazmaları, dokumalar, baskılar, mürekkep yapımı, sanat. Şehrin kütüphaneleri yüzyıllar içinde sarı bayrakları birkaç adımda bir duvarlarda salınan varlıklı Yether Hanesi'nin himayesinde toplanmıştı.

Şehrin kapılarında sarı kuşak takmış bir muhafız onları bıkkın gözlerle süzdü. Kissen adamı daha önce görmüştü ve içeri girmelerine izin verdiği sırada yüzünde onu tanıdığını belirten o anlık tiksinti ifadesi gözünden kaçmadı. Kissen zamanında şehri kuran ve mabetlerine hükmeden sanat ve öğrenme tanrısının biçiminde yontulmuş olan kapı dikmelerine baktı. Tanrının adı Scian'dı ve kemeri ayakta tutan heykelleri aşınıp şekilsiz taş parçaları hâlini almıştı. Yerine, dört bir yana

yayılan güneş ışıklarının ortasında clinde bir geyik başı tutan kralı tasvir eden büyük bir pirinç rölyef konmuştu

Inara, “Niye buraya geldik?” diye mırıldandı. Kemerin altından geçerken ön cephelerinde güzel boyalı tabelalar bulunan üç dört kat katlı binalara bakıyordu.

“Dilini yutmadın demek,” dedi Kissen. Bacak’ın toynakları şehrin sokaklarının dümdüz, engebesiz taşlarında takırdıyordu. Bütün gıda ticareti dışarıda gerçekleştiğinden Lesscia güzel kokan bir şehirdi. Bu, çocukken gürültüye, yetişkinliğindeyse yalnızlığa alışmış Kissen için tuhaf bir durumdu. Ona göre Lesscia ne gürültülü ne de çok sakın bir yerdi.

“Mantıksız bir soru sormadım, veiga,” dedi kız. Kissen sırtıttı. En azından kız hâlâ onu iğneleyebilecek durumdaydı.

“Burası benim evim,” dedi Kissen. “Sizinle ne yapacağım konusunda bana tavsiye verebilecek arkadaşlarım var.”

“*Burada* mı yaşıyorsun?”

Belki de iğnelemenin dozunu kaçırıyordu. Kissen omuz silkti. Bu erken saatte yanlarından ancak gri cüppeli arşivcilerle pazardan aldıklarını evlerine veya hizmet ettikleri kişilere kürek çekerek ya da iterek götüren hizmetçiler geçiyordu. “Öyle sayılır,” dedi Kissen. Inara kaşlarını çattı. Belki de bu yüzden, Kissen’in söyleyeceklerinden hoşlanmadığından konuşmuyordu.

Böylesine büyük bir şehir için daha çekilebilir sayılacak insan kokusuna sahip kanalları kapatan üç köprünün üzerinden geçtiler. Su yolları üzerinde karaya inşa edilmiş evlerin bazıları taştan yapılmıştı. Aralarına çamaşır ipleri gerilmiş ahşap cepheli diğer binalarsa, yüzeyde süzülüp canavarlar tarafından yutulmayacağını uman böcekler gibi akıntının üzerinde düzinelerce uzun ayakla destekleniyordu.

Kissen şehrin iç kesimlerindeki daha temiz kanallardan birinin yakınına geldiklerinde Bacak’ı durdurdu. Üzerinde çekiç ve teker sembolü olan bir tabelanın bulunduğu güzel, büyük

bir kapının önündeydiler. Yanı başında yere yakın, tek katlı, geniş ön kapısı sarmaşıklarla kaplı bir ev yer alıyordu.

Kissen'in evi.

Kissen pelerininin ceplerinden birinden anahtarını çıkarıp kilidine soktu. Anahtar döndü ama kapı açılmadı. Sürgülenmişti. Kissen bir küfür savurdu. Çatıların üzerinden görünen sabah güneşi, sessiz sokakta onları göze çarpar duruma düşürüyordu.

Kissen sesini alçak tutmaya çalışarak, "Yatho," dedi. Eliyle vurunca kapı menteşelerinden oynadı. Sesini yükseltip, "Günün altın saatlerindemiz, Yatho, seni uykucu kız," diyerek yaralı bacağıyla kapıyı sertçe tekmeledi. Var olmayan ayağından omurgasına kadar tüm vücudu zonkladı. Başının yan tarafı sertçe çekiliyormuş, beyni yolunuyormuş gibi hissetti, dikkatini bu hisse verdiğinde tanrının alçak sesini duydu.

Bizi duyamıyorsun, bizi göremiyorsun, bizi duyamıyorsun.

Tanrının boynuzlarının ucunun Inara'nın güzel pelerinin omzunu kaldırdığını görünce, "Bu teraneler faydalı oluyor mu parazit?" diye çıkıştı Kissen.

"Ona öyle demeyi kes," dedi Inara.

"Ona istediğim şekilde hitap derim."

Inara tam karşılık vermek üzereydi ki kapı tıngırdadı. Skedi bir sikke boyutuna küçülüp Inara'nın boynuna sığındı. Solgun, dağınık ve huysuz hâldeki Yatho kapıyı açtı. Yataktan az önce çıkıp tekerlekli sandalyesine yerleştiği belliydi; zihninin bir kısmı hâlâ telkâri rüyalarındaydı.

"Ne oluyor, Kissen?" dedi. "Maimee'nin uyandırma ikazını niye kullanıyorsun? Hem de kendi evinin kapısında?"

"Kapıyı sürgülemişsin, dışarıda kaldım, Yath." Kissen omuz silkti. "Aklıma Maimee geldi."

"Günün altın saatleri, ufaklıklar, para kazanma vakti."

Kissen bu sesi duymaktansa zihninde tanrıları duymayı tercih ederdi. Kötü yürekli Maimee, aileleri tarafından istenmeyen çocukları alıp dilenci ve hırsız yapardı. Çocuklar başarılı

olurlarsa el üstünde tutulur, olmazlarsa dövülürlerdi. Yatho sırtırken Kissen bu düşünceleri zihninden attı.

“Normal bir saatte, belki de önceden haber vererek gelmeni bekleyerek aptallık ettik,” dedi. Tekerlekli sandalyesini frenledi ve Kissen’a sarılmak için ayağa kalktı. Kissen kadının sarılışına karşılık verdi, onu sımsıkı ve uzun uzun kucakladı. Yatho’nun geniş ve kaslı kolları gömleğini dolduruyordu. Kissen evlatlık kardeşini görmeyeli iki ay olmuştu; kaşları yarıya kadar yanmış olsa da onu iyi durumda gördüğüne sevindi.

“Uyanmanın tam vakti,” dedi Kissen. Boğazı gerilmişti. “Şafak vakti geçti. Şöminelerin yakılması gerek, değil mi?”

“Onun için birini tuttuk,” dedi Yatho. Yeniden oturup sandalyesini geri geri sürdü. Inara’yı gördüğünde yanmış kaşlarından birini kaldırdı ama soru sormadı. “Adı Bea. Söyleyeyim kapıları açsın da Bacak’ı içeri al. Hırsızlık olayından beri kapıları sürgülüyoruz.”

“Biri sizi soydu mu yoksa?”

“Denedi.”

Kissen dönüp onu attan indirerek doğruca evin içine iterken Inara geriye çekildi. Kissen daha sonra Bacak’ı kapıya götürdü. Kapı birkaç dakika sonra on altı yaşlarında cılız bir oğlan tarafından açıldı. Oğlan elini saygıyla başına götürdü ama Kissen’in gözlerine bakmaktan kaçındı. Hiç vakit kaybetmeden demirci dükkânındaki körükleri pompalamaya döndü, yanından geçerken de süt geçisini şöyle bir sevdi.

Yatho ve Telle, kendi atları olmasa da Kissen’in atı için hep hazırlıklıydı. Kissen yalakta taze su, saman ve bir çuval yulaf buldu. Eyerle dizginleri çıkarıp astı ve Yatho’nun içeride Inara’yla ilgileneceğini bildiğinden onu kaşağılamaya vakit ayırınca Bacak rahatladı. Burnunu okşasın diye kadına sokuldu.

Atının istediğini yapan Kissen, “Neden şikâyet ediyorsun, anlamıyorum,” dedi. “Kız benden daha hafif.”

Başarmışlardı. Güvendeydiler. Gelgelelim Kissen şimdi kendi evine, Yatho ve Telle'nin evine, görünüşe göre varlığını kimsenin bilmediği, babasız, küçük bir asille birlikte bir de tanrı sokmuştu.

Şimdi ne olacaktı?

İçeri girdiğinde Yatho'nun çömleğin altındaki ateşi yaktığını gördü, içinde kavrulan bademler etrafa nefis kokular yayıyordu. Inara kupkuru gözlerle alevlere bakıyor, bir yandan da içinde temiz su bulunan bir bardağı elinde sımsıkı tutuyordu.

"Ateş hâlâ aynı ateş," dedi Kissen bitkin bir hâlde. Oturacak olursa ayağa kalkmayacağından emindi fakat kendi tekerlekli sandalyesi de şöminenin hemen yanında asılı duruyordu. "Değişmedi."

Kissen sandalyesini indirirken Inara, "Farkındayım," diye mırıldandı. Sandalye asılıyken tamamen dümdüz olacak şekilde katlanıyordu fakat biraz çekiştirerek demirleri yerlerine geçirdiğinde üzerine oturabileceği deri bir koltuk hâlini aldı. Kissen rahat bir iç çekerek oturdu. Sol bacağı, ayağı ve baldırındaki kas ağrısıyla zonkluyor, sağ diziyse sürtünmeden dolayı sızlıyordu. Sağ bacağı ve ayak bileğindeki hayalet sızı da cabasıydı. Botunun içindeki ayaklarını ovalamak için eğildi. Sağ bacağındaki ağrı azaldı ama kaybolmadı. Yatho, kucağında kapaklı süt çömleği ve bir paket yulafla içeri geldi.

Paketi bir toz yığınıyla birlikte Kissen'a fırlatıp sütü uzatırken, "Al," dedi. Kissen bunları çömleğe ekleyip alevleri biraz hafifletmek için botunu kullanırken çömlek tısladı. "Demlikten biraz da su koy," dedi Yatho. Kissen kendisine söyleneni yapınca kütle soğuyarak kabardı.

"Bana patronluk taslayan bir sen varsın, biliyor musun?" dedi Kissen.

"Şu bacağa bir bakayım."

Kissen yüzünü buruşturdu.

"Haydi ama Kissen, o topallamayı tanıyorum ben."

“Görmek istemezsin.”

Yatho ona bir bakış attı. Kissen iç geçirip sağ bacağının üzerine eğildi, pantolonunun alt kısmını dizine bağlayan ipleri çözdü, sonra da bileğindeki tokaları gevşetti. Bunlar, onarması gereken bir şey olduğunda ona kolayca ulaşmasını sağlıyordu, gerçi tamir konusunda çok da iyi değildi. Kumaş açıldı ve Kissen, meyhanedeki arbedede metalde açılan kocaman yarığı gösterirken Yatho'nun yüzüne bakmamaya çalıştı. Bacak büyük bir özenle yapılmıştı; deri kaplı briddite ve çelik karışımıydı, hareketli plakalar kemik kadar hafifti ve Kissen'a hayal edemediği kadar esneklik sağlayan dâhili bir mekanizmayla bağlanmıştı. Yatho, eserin mahvedildiğini görmekten hoşlanmadığı için yüzünü buruşturdu.

“Ne oldu buna böyle, Kissen?” dedi. Kissen bu sırada diz kapağının oradaki bağcıklarla oynuyordu. Bacağını botuyla birlikte çevirip çıkardı ve bizzat inceledi. Yoldayken bir göz atmıştı ama tam anlamıyla bakacak olsa bacağın paramparça olacağını düşünmüştü. Çok da yanılmış sayılmazdı; plakaların çoğu kurtarılamayacak hâldeydi. Onu Craier topraklarından Lesscia'ya taşınması mucizeydi. Perişanlığına rağmen büyülenmiş gözlerle onu izleyen Inara'ya bir bakış atıp sonra yeniden gözlerini kaçırdı.

“Meyhanede çocuğun teki hain olduğumu düşündü,” dedi bacağı uzatırken. Bacağıyla ilgilenmeye başlamışken üst kısmını da çözüp proteze değen yere dokundu. Deri sertti ve acıyordu. Bir Talicia sahiline terk edilmiş hâlde bulunduğunda, bir gezgin tüccar grubu onu kurtarmış ve kırık kemik parçalarını çıkarmak için etini kesmek, sonra da dikmek zorunda kalmıştı. Ardından onu, yanıkları yüzünden kurban edilme girişiminde bulunulmuş biri gibi görünebileceği Talicia'dan kaçırmışlardı. Tek dertleri onu yarı ölü ve uykusunda çılgılık atar hâlde Maimée'ye satmak olsa da iyi iş çıkarmışlardı.

Yatho metali geri çekip, "Bu tamir edilmez," dedi. "Bu metal hafif olması için yapıldı Kissen, baltaların önüne at diye değil."

"Balta değil tırpandı," dedi Kissen. "Ah, dert değil. Geri ver onu."

"Hayır." Yatho bacağı uzanamayacağı yerde tuttu. "İki bacağımı da mahvedersin, dengesi bozulmuş. Merhem lazım mı?"

Kissen homurdanıp arkasına yaslandı. "Hayır," diye yalan söyledi ve bunu fark eden tanrısının Inara'nın kapüşonunun içinde kıpırdandığını görmemiş gibi yaptı. Yatho'nun onun için endişelenmesini istemiyordu.

"Zaten yeni bir bacak için parça üretiyorum," dedi Yatho. "Eninde sonunda başını belaya sokacağını biliyordum. Çok geçmeden hazır olur ama son dokunuşları yapmak için seni bir tartmam gerek."

"Of, hâlâ aynı kilodayım."

"En ufak bir değişim bile bütün mekanizmayı sarsabilir..." Kissen ağzını oynatarak onun taklidini yapmaya başlayınca Yatho durdu, sonra da güldü. Konuşmaya devam etmek yerine, "Lanet çömleği karıştır, seni çibanbaşı seni," dedi ve dikkatini Inara'ya çevirdi. "Peki, bu kim?"

Suyundan nihayet bir yudum almış Inara az kalsın boğuluyordu. İyi görünmüyordu. İnce telli kahverengi saçları eşarbının altında darmadağın olmuş, yüzü korku ve üzüntüyle buruşmuştu. Dalgın bakıyordu; Kissen küçük tanrısıyla konuşup bir yalan düşündüğünü anladı.

Bu evde olmazdı.

Kissen, kızın ağzından ikna edici bir söz çıkmadan önce, "Leydi Craier'in kızı olduğunu söylüyor," dedi, "ve Telle'nin yardımına ihtiyaç duyduğum bir haşere sorunu yaşıyor."

Kız, Kissen'a kaptaki sütün bile kesilmesine neden olabilecek bir bakış attı.

Sandalyesinin bir tarafına yaslanmış olan Yatho, “*Bildiğimiz Leydi Craier mi?*” dedi. “Çocuğu olduğundan haberim yoktu.” Inara’ya sevimli sevimli gülümsedi ama kız ona karşılık vermedi.

Rosalie’nin de yoktu, diye düşündü Kissen. Yine de yanındaki küçük, yalancı tanrısına rağmen ona inanıyordu. Gidecek başka bir yeri olsa Kissen’la kalmazdı, o kadarından emindi. Belki de bir zina çocuğuydu, gerçi Middren’de birileri ebeveynin olduğunu söylediği müddetçe anne babanın kim olduğu önemli değildi. Kral ve şanssız kardeşleri bile Kraliçe Aletta’nın çeşitli âşıklarının çocuklarıydı.

Fakat burada bir gizem söz konusuydu. Ennertonlular Craierlerin halkıydı; leydilerinin çocuğundan nasıl bihaber olabilirlerdi ki?

Bundan daha büyük bir gizem de mevcuttu: Küçük kız, mabedi olmayan bir tanrıyı nasıl edinmişti? Kızın hâline acımak bir yana, Kissen tanrıdan kurtulmazsa kimse Inara’yı evine alıp kralın yasalarını çiğnemezdi, kendi ailesi bile. Belki de Kissen, kız uyurken minik tanrıyı öldürmeliydi ama birbirlerinden ayrıldıklarında olanları görmüştü; aralarında derin bir bağ olmalıydı. Ya tanrıyı öldürünce kız da ölürse?

Hâlâ nazik davranmaya çalışan Yatho, “Gerçekten de bir vâris gibi görünüyorsun,” dedi. “Blenraden’daki hamallar eskiden annenin hikâyelerini anlatırdı, epey korkusuz bir kadın olduğunu söylerlerdi.”

Inara bardağına baktı. “Yatho,” diye uyardı Kissen, “Leydi öldü.”

Gerçekleri reddetmenin bir anlamı yoktu. Kimseyi incitemezlerdi. Gerçek gerçektir. Gelgelelim bu, Inara’nın hıçkırarak ağlamaya başlamasına da gözlerinden dökülen yaşlara da engel olmadı. Kızın omuzları sarsılmaya başladı ve bardağı ellerinden düştü. Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

“Ah, kahretsin,” dedi Kissen, Inara’nın pelerininde saklanan bir kedi boyutlarındaki kanat ve kulaktan oluşan minik

top dışarı fırladığında. Kissen'in vuramayacağı kadar uzakta fakat kanatlarını çırpınca alevlerin titremesine yetecek kadar da büyüktü.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye bağırdı küçük tanrı. "Nasıl böyle acımasız olursun?"

Yatho irkildi. "Bu da nedir, Kissen?"

Tanrı açıkta, gözler önünde olduğunu fark edince biraz küçüldü.

"*Bu da,*" dedi Kissen, "kızın haşere sorunu işte."

YEDİNCİ BÖLÜM

Inara

Inara, bunun annesini son görüşü olacağını bilse ona yalan söyleyip gecenin bir vakti kaçıp gitmezdi. Askerlerin dalga geçtikleri kişi olduğundan emin olduğu kâhya Tethis'le öğretmeni Erman'a sarılırdı. Ona hep fıstıklı ikramlarla bal getirdikleri için onlara teşekkür ederdi. Evinden ayrılmazdı. Yanıp ölürdü.

Şimdiyse metal parçaları ve kablolarla dolu tuhaf, alçak tavanlı, dağınık bir evde bir tanrıkatili ve arkadaşlarıyla beraberdi; gidecek başka hiçbir yeri de yoktu. Yatho'dan yayılan soluk kantaron mavisini ve lila tonları oldukça nazikti, siyah saçları da kulaklarının arkasındaki hoş yaprak dövmelerini gösterecek kadar kısa kesilmişti. Gelgelelim Inara ömründe annesinden, evinden, ünvanından başka bir şey bilmemişti. Onlar hayatında kesin olan şeylerdi; taş duvarlar gibi onu içeri kapatsalar da Skedi'yle ikisini emniyette tutuyorlardı. Şimdiyse hepsi gitmişti.

Sonra Kissen bu gerçeği ona kör bir nesne gibi fırlatmış ve darbenin etkisi Inara'nın kalbinin etrafına ördüğü o kırılğan siperi çatlatmıştı. Gitmişti. Annesi ölmüştü; bütün sırları, sakladığı mektuplar, eşyaları onunla birlikte yanmıştı. Hepsi gitmişti.

Şimdi Skedi de dehşete kapıldığı için kendini açık etmişti. Inara için korkuyordu. Inara onu hiç bu kadar sinirli görmemişti; tanrı daha önce hiç öfkelenmek gibi bir hata etmemişti. Gelge-

lelim Craier malikânesindeki bütün gerçekler, güzel görünmeleri için yapılmış yumuşak kumaşlara sarılıyordu. Skedi ona hep bunun doğasında olduğunu söylüyordu. Ona göre bu yanlıştı.

“Onu bu kadar... incitemezsin,” dedi Skedi öfkeyle. Inara yaşlı gözlerinin ardından, tanrının Kissen’in öldürücü bakışları ve Yatho’nun kapıldığı dehşet karşısında küçücük bir tavşan boyutuna geri döndüğünü gördü.

Kapı açıldı ve üç öfkeli adımın ardından Inara sırtında sıcak ve sağlam bir el hissetti. Elin sahibi cübbesinden bir mendil çıkarıp yaşlarını silmek için Inara’nın yanaklarına yaklaştırmış başka bir kadındı. Elleri kupkuru ve sertleşmişti fakat Tethis’inki gibi sıcaktı. Kadın onaylamayan bir ifadeyle dilini şaklattı. Renkleri de kâhyaninkileri andırıyordu, canlı ve parlaktı; sakinleştirici yeşiller ve grilerle doluydu. Inara mendili alıp gözyaşlarını sildi. Mendili geri verdiğinde kadın ona bir bardak daha su uzatıp yanına oturdu. Islattığı kumaş parçasını Inara’nın ensesine bastırdı. Islak kumaş onu rahatlatıp serinletti.

Inara, ona bakmak için cesaretini toplayana dek titrek nefesler alıp sakinleşti. Kadın Inara’ya gülümsedi. Güzeldi, koyu renk gözleri ve yüzüne kadar uzanan dümdüz üç yara iziyle çizilmiş ince kaşları vardı. İçlerinden biri üst dudağında derin bir yarık bırakmıştı.

Bu, Telle olmalıydı. Kadın imalı bir şekilde Kissen’a baktı. Hiç de utanmış görünmeyen Kissen, Inara’yı şaşırtıp elleriyle işaret dilinde konuşmaya başladı. Inara yalnızca annesi ve hizmetçilerden birini bu dili konuşurken görmüştü. Leydi Craier, bunu korsanların veya duyma zorluğu çeken insanların kullandığı gizli bir dil olarak Inara’ya da öğretmişti.

Kissen el işaretleriyle Telle’ye, *Geldiğimi nereden anladın?* diye sordu. Telle gülüp işaret diliyle yanıtladı.

Yatho çocukları ağlatmaz.

Kissen işaret diliyle ve belli ki Inara için yüksek sesle, “Ağlamak iyidir,” dedi. Inara’nın her bir kelimeyi anladığından

habersizdi. Telle sağır olmalıydı. “Craier Hanesi’nden geliyor, evi üç gün önce annesi ve hizmetçileriyle birlikte yandı. Bu kızla haşeresi hayatta kaldı. Şanslıydılar.”

Şanslı. Inara ürpererek derin bir nefes aldı. Kendini hiç de şanslı hissetmiyordu. Her şeyden çok kaçırılmış gibi hissediyordu. Kader onu çalmıştı sanki.

Haşere, dedi Yatho işaret diliyle. Düşündüğüm şey mi o?

Hepsi birden kanatlarını indirmiş Skedi’ye baktı. Skedi, Inaraya yaklaştı, boynuzları kendini savunmak istercesine öne doğru eğilmişti. Inara yine de onun adına öfkelendiği için tanrıya minnettardı; bu, kendini daha az yalnız hissetmesini sağlıyordu. Ona uzanıp kucağına aldığı anda tanrı arka bacaklarının üzerine oturdu.

Yatho dudaklarını büzdü. *Bu çok tehlikeli, dedi. Tanrılar yasalara aykırı. Blenraden’dan geldikten sonra burada nihayet saygı görüyoruz. Çatımızın altında bir tanrı barındırırsak bizi ihbar ederler.*

Blenraden. Şehirden ikinci bahsedişleriydi. Bu kadınlar oradan mı geliyordu?

Kissen uzun saplı bir aletle fokur fokur kaynayan çömleği ateşten alıp Telle’ye uzattı. Telle çömleği alçak tavanlı odanın ortasındaki dağınık tezgâha yerleştirdi. Yatho kâse almaya gitti, Inara da sessiz kalıp konuşmalarını izledi. Her şeyini yitirmiş olsa da gözleri, kulakları ve Skediceth’i vardı. Birbirlerine yalan söyleyecek olurlarsa Skedi ona söyler, Yatho ve Telle’nin renklerini yorumlamasına da yardımcı olurdu.

Mesele o kadarla da kalmıyor, dedi Kissen işaret diliyle, Inara’ya kaçamak bir bakış atarak. Yangın askerler tarafından çıkarılmış. Belki başka bir hanenin askerleri. Annesi bir işe karışmış, diğerleri de bunun bedelini canlarıyla ödedi. Bu kızın yanında olmak ne kadar güvenli, bilmiyorum.

Siyasete dikkat etmen gerek, dedi Telle hızlı birkaç el hareketiyle. Sonra Kissen’a bir kâse yulaf lapası uzatıp konuşmayı

sürdü: *Craier ailesi bir nesildir bölünmüş durumda. Kral bir tek leydiyi seviyordu.*

Inara kaşlarını çatı. Sevmek mi? Hayır, durum tam tersiydi. Peki ya bölünme... Leydi Craier hiçbir zaman ailesini ilişkin sert sözler etmemiş, Inara onları sorduğunda günün birinde tanışacaklarını söylemişti.

Yatho, *Kimse kendi toprağını yakmaz*, dedi. *Talicia'dakiler hariç*. Yüzünü ekşiterek Kissen'a baktı, renkleri hüzünlü bir mavi tonunda titreşiyordu fakat tanrıkatili omuz silkti.

"Saraya gidebilir," dedi Kissen. "O kralın kendisini korumasını isteyebilir."

"Senin de kralın değilmiş gibi 'o kral' demesene," dedi Yatho. "Seni zengin etti."

"Beni nereye gidersem gideyim o lanet olasıca çocuk suratına bakmaya mecbur kıldı," dedi Kissen. "Sanki yüzlerce değil de bir tane tanrı varmış gibi." Pelerinin içine uzandı ve şangırdayan bir çantanın içindekileri ateşin yanındaki alçak masanın üzerine boşalttı. Telle, Inara'ya bir kâse sıcak yulaf lapası uzattı.

Yatho torbaya bakarak, "Kissen, sana paranı elinde tutmanı kaç kere söyledik?" dedi.

"Benim parayla işim yok ama sizin bir işiniz, bir hayatınız var."

"Bu para olmadan da gayet iyi geçiniyoruz. Bunu kenara koyuyoruz ki sen..."

"Ne? İşimi yapmayı bırakayım diye mi?" diye sordu Kissen sırtarak. Yatho kaşlarını çatı.

"Yapabileceğin daha güvenli işler var. Ölümüne sebep olmayacak işler."

Inara bunun uzun zamandır süregelen bir tartışma olduğunu tahmin etti.

Kral bir tanrıyı barındırmaz, diye araya girdi Telle. Inara, sarı gözleri endişeyle dolmuş Skedi'ye baktı. Kral Arren elbette

bir tanrıyı yanına almayacaktı; onu görür görmez öldürürdü ve Craier Hanesi'nin itibarı da yerle bir olurdu. Inara tam da bu yüzden Kissen'a gitmişti. Bu hiç adil değildi.

Biliyorum, dedi Kissen. Bu noktada senin yardımına ihtiyacım var, Telle. İkisi bir şekilde birbirine bağlı; parazitin bir mabedi yok. Bu konuda bir şeyler okudun mu?

Telle başını iki yana sallayıp kendi lapasını eline aldı. Yemeğinden iki kaşık alıp üçüncüde durdu; ağzı, onu ikiye bölen yara izinin etrafında büzüştü. Sonra bir eliyle konuşmaya başladı. *Belki, dedi. Bugün bakarım.* Kâsesini indirip cübbesini düzeltti, gitmeye hazırlanıyordu. Inara kalbinin heyecanla çarptığını hissetti. Telle ona yardım etmişti. Sevgi niyetine birbirine hakaretler savurur gibi duran kaba iki kadının aksine Telle ona daha sevecen gelmişti.

Yatho Telle'ye, *Daha fazla ye, acıkacaksın,* dedi. Telle gözlerini devirip iki lokma daha yedi, sonra da yulaf dolu ağzıyla Yatho'yu dudağından öpmeye gitti. Ardından Kissen'in başına bir öpücük kondurdu, Inara'ya rahatlatıcı bir ifadeyle gülümsedi ve Kissen'in evlerine bir tanrıyla yabancı bir kız getirmesine ilişkin başka sorular sormadan, kargaşa çıkarmadan, kadına bu yüzden fırça atmadan gitti.

Yatho da kapıya yönelip, "Benim de çalışmam gerek," dedi. "Üç iş aldım, bir de başka bir mektup setim var."

"Bana nasıl kılıç döveceğini unutma da," diye şaka yaptı Kissen.

"Sanki unutturursun da," dedi Yatho. "Uyu biraz, bok gibi görünüyorsun." Başıyla Skedi'yi işaret etti. "O canavarı da gizli bir yerlerde tut." Inara yulaf lapasından bir kaşık alıp yeniden kâseye bırakırken Skedi geri çekilip Inara'nın karnına yaslandı. Inara evinde olsa kahvaltıda keçi peyniriyle kuru incir yer, mahzenden üzerine bal dökülmüş ve gül yaprakları serpilmiş soğuk yoğurtlar gelirdi. Bazen aşçı içi badem ve kan portakalıyla dolu çiçek şeklinde ufak hamur işleri yapardı. Inara

dilini kaşığa değdirdi; yulaf tatsızdı, şekerli değildi. Süt de çömlekte yanmıştı.

Nasıl da şanslıydı ama.

En sonunda, “Şanslı hissetmem mi gerekiyor?” diye sordu. Gözyaşları dinmişti; içi yanıyor, kupkuru kalmış gibi hissediyordu. Öfke duyuyordu.

“Evet.” Kissen iç geçirerek arkasına yaslandı. “Şanslı hissetmelisin ama uzun bir süre hissetmeyeceksin.”

“Sen bu konuda ne biliyorsun ki?”

“Yeterince şey biliyorum.”

Bu da esasen cevap olmayan bir cevaptı. Inara dudaklarını büzdü. Birinin hükmüne girmiş, oraya buraya çekıştırilmiş ve eviyle topraklarından uzağa götürülmüştü. Kendisiyle bir aptal veya evcil bir hayvan gibi konuşulmasına izin vermeyecekti. Annesi onu gizlemişti, evet, ama onu yetiştirmişti de.

Inara’ya, *Senin kaderinde büyük şeyler başarmak var, tatlım, demişti. Günün birinde bunu görecekler. Bizzat kral, senin kim olduğunu görecek.* Inara kalbindeki öfkeyi bastırmaya çalıştı. Annesi onu, yardım isteyeceği kimse olmaksızın bir başına bırakmıştı.

Inara parmaklarını Skedi’nin postuna götürüp, “Onu incitmene izin vermem,” dedi. “Bana yardım ettiğin için nasıl bir ödöl almayı bekliyorsun bilmiyorum ama benim sana güvenmek için hiçbir nedenim yok.” Karşısında başka biri olsa yalan söyleyip söylemediğini tıpkı bir tanrı gibi anlayabilirdi; yalan söyleyenlerin renkleri istikrarsız bir şekilde yanıp söner, söyledikleriyle çelişirdi. Gelgelelim Kissen’in renkleri gizli olduğundan, Inara’nın bel bağlayabileceği hiçbir şey yoktu.

Kissen güldü. “Tüm nankörlüğüne rağmen seni buraya kadar getirdim,” dedi. “Ona gelirse de...” Skedi’yi işaret etti. “Onu sonra konuşuruz. Şimdi yemek yemen lazım.”

Inara, yulaf lapasına bakıp dudaklarını büzdü. Karnı gurulduyordu ama kendini hasta ve kaybolmuş hissediyordu.

Skedi onu teselli edercesine, *Hızlı ye*, dedi. *Şekerliymiş gibi ye, tadı fena gelmeyecektir*. Sonra Kissen'a, "Niye Lesscia'ya geldik? O insanlar kim?" diye sordu.

Sanki her gün tanrı görüyorlarmış gibi Skedi'den korkmamış olmaları tuhaftı. Kissen yanağının içini hafifçe ısıtıp sessiz kaldı.

Skedi cesurca, "Yokmuşum gibi davranamazsın, tanrıkatili," dedi. "Sende yalan sanatı yok."

Kissen'ın bunun bir hakaret mi yoksa iltifat mı olduğunu anlamadığı açıktı. Homurdandı. "Onlar benim ailem," dedi. "Hepimiz sorunlu çocukların anlayışlı, içinde tanrı korkusu olan insanlardan para koparabileceğini düşünen Maimee adını verdiğimiz bir kadın tarafından para veya takasla Blenraden'a satıldık. Bizim perişanlığımız ona iyi gümüş kazandırdı." Kadının ismi dudaklarından dökülürken Kissen'ın ağzı tiksintiyle kıvrıldı. Masada bıraktığı, Yatho'nun da Telle'nin de dokunmadığı sikkelere baktı.

Blenraden. Gerçekten de savaşın yok ettiği ölü şehirden geliyorlardı demek. Arkadaşlarının Skedi'yi görünce çok etkilenmemesine şaşmamak gerekirdi. O, Inara'nın ömrü boyunca gördüğü tek tanrı olsa da bu insanlar binlercesini görmüş olmalıydı.

"Yani tanrılara ayıracak vakitleri yok," diye ekledi Kissen. "Küçük, beyaz yalanlaraysa hiç yok. O yüzden kendini zorla kabul ettirmeye çalışma, haşere. Telle, Cloche'de arşivcilik yapıyor, tanrılar hakkındaki eski yazıları okumasına izin verilen az sayıda insandan biri. Yani ikinizi nasıl ayıracağımızı çözebilecek biri varsa, bu Telle'dir."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elogast

Elogast'ın ufacık hayatını toplaması çok sürmedi. Yanına çok bir şey almadı: Sadece yolda yemek yapabilmesi için maya ve iki ufak un torbası, rafine Usica çöl tuzuyla kendi baharat karışımlarının birazı. Zırh olarak yalnızca kol zırhlarını takıp üzerine deri içlikle yelek giydi; hepsi bu kadardı, kendini çıplak hissediyordu. Yine de pişirme malzemeleri yanında, sakalı ve saçı kesilmişken her şey yoluna girecekmiş gibi geldi.

Estfjor'dan kalkan ilk gemi onu, Arren'in inşa etmekte olduğu kanal ağının başlangıcından geçirerek suyun Roan Nehri'ne kavuşup batıya, Lesscia'nın aksi istikametine saptığı noktada yer alan zor durumdaki Sorin kasabasına götürdü. Seyahat yolları üzerinde yer alan Sorin bir zamanlar, Talicialı işçiler denizaşırı pazarlara akın etmeden önce, pirinç ve cam üretiminde ustalaşmış bir kasabaydı; şimdiyse Elogast'ın yapabileceği en iyi şey, kendine kötünün iyisi bir kısrak bulup doğruca Lesscia'ya gitmekti.

Lesscia, Blenraden'in dışarıdan şatafatlı görünen içi boş vaatleri ve yankesicilerinin aksine her daim tartışma, tarih ve kutsal kitap peşindeki hacılar için bir sığınak olmuştu. Blenraden düştükten sonra Lesscia, başkent Sakre'nin ardından Middren'deki en büyük ikinci şehir hâlini almıştı. Kasabalarla

şehirler arasın ticaret geçişini arttırmak için bakımlı tutulan yol, başından sonuna kadar emniyeti sağlayacak muhafızlarla doluydu. Bugünlerde Sorin'den Lesscia'ya varmak en fazla bir buçuk gün sürse de çocukken Elo ve annelerinin ellerindeki midilli, çadırlar ve el arabalarıyla dört gününü alıyordu.

Elo, hatırladığından çok daha uzakta olduğunu gördüğü sanat şehrinin kenar mahallelerine düşündüğünden çok daha geç vardı. Buraya en son Arren'in evine dönüş için çıktığı zafer turu sırasında gelmişti. Elo artık Arren'in maiyetinden olmadığı için kendisini kalabalığın en uzak köşesine konumlandırmıştı. Aslında Blenraden'dan çıkınca kendi yoluna düşmeliydi fakat Arren'in göğsündeki o gizli kalp alev alev yanarken, arkadaşının Sakre'ye sağ salim vardığından emin olmak istemişti. Arren'in söylediği sözleri duymamış ama iki yüz yıl boyunca kapıları süslemiş tanrının heykellerinin parçalandığını görmüştü. Çevresindeki kalabalık bağırmaya ve çığlık çığlığa alkış tutmaya, Arren'in ismini haykırmaya başlamıştı. Gözyaşı döken veya utanan birileri varsa da Elo onları görmemişti.

Şimdi, kışın etkisinden kurtulamamış bahar akşamını fenerlerden bir deniz gibi aydınlatan sayıları üç katına çıkmış evlerin en uzak uçlarından kapılarını bile göremiyordu. Elo kırsağı dış mahallelerdeki bir handa bıraktı fakat şehrin gıda ticaretinin yapıldığı açık pazarın düzenli tezgâhlarıyla ticaret hareketliliğini bulması için sekiz yüz metre daha ilerlemesi gerekti. Burada Yether muhafızları sarı kuşakları içinde alışverişlerin hesaplanmasına ve kârdan uygun bir vergi alınmasına yardımcı olarak devriye geziyordu.

Elo resmî ticaret yollarını hızlıca geçip dolambaçlı yolun peşi sıra ilerleyerek şehrin ötesine uzanan sulak köprülere indi. Şehrin bu kesiminde, merkezde tezgâh alamayacak kadar fakir ve daha hırpani görünümlü tüccarlar vardı. Anneleri ona daima az sayıda muhafızın uğramaya tenezzül ettiği, arkalarında yükselen şehir surlarının koruması dışında kaldığından

tezgâhların Daes Nehri'nden gelen tüm rüzgârlara açık olduğu bu yere asla gelmemesini nasihat etmişti. Elbette onların bu nasihatı, gençliklerinde burayı o ve Arren için daha da çekici kılmıştı. Burada yasa dışı bahisler yapmış, hatta bir keresinde de saraydan çaldıkları kupaları, bir sürü sikke ve iki şişe konyakla takas etmişlerdi.

Elo daracık kafeslerinin yanından geçerken tüyleri kanla kaplı bir grup uyuz horoz çılgılığı bastı. Gece düzenlenecek horoz dövüşünün bahis oranları yanlarına asılmıştı. Elo bakışlarını atıştırmalık ve başka ıvır zıvırlar satan tezgâhlara çevirdiğinde gözüne haşlanmış hamurlar, yanmış kekler, ulaklar ve yamalı giysiler ilişti. Gölgele uzarken dostane bir yüz veya bir inanç sembolü arayarak tezgâhları turlamaya devam etti.

Bir süre sonra, Irisia'nın komşu ülkesi Usicli pek çok kişiden biri olan bir adamın sattığı taze soslarla servis edilen sıcak ekmeklere rast geldi. Adamın kil fırının altında parlak bir tılsım sallanıyordu. Yalnızca üç adım ötede soluk tenli üç adam domino oynuyor, sikke yerine de köpekleriyle tartışmakta olan asık suratlı bir tüccardan aldıkları sless tohumlarını –diğer bir deyişle uyku ilaçlarını– kullanıyorlardı. Karnı guruldadığında Elo çok acıktığını fark etti.

Baharatlı ekmekten aldı ve tezgâhın önünde sıcak sıcak yiyip Estfjor'da, ancak kendine yemek yaptığında bulabildiği o yuva tadının keyfini çıkardı. Gözlerini fırının altında sallanan sembole çevirdi. Yalnızca şans için asılmış olabilirdi, fırını yapan kişinin ismi olması da mümkündü fakat sert bir rüzgâr tılsımı döndürünce Elo, tılsımın ortasında mavi renkli el şeklinde bir kabartma olduğunu gördü. Bu veren eldi, yani bir talih tanrısının sembolüydü ve o tanrı hâlâ hayatta olmalıydı.

Elo belli belirsiz gülümsedi; Lesscia'yı seçerek doğru bir şey yaptığını biliyordu. Arren tanrıları defedebilir, Middren'e girmelerini yasaklayabilirdi ama Lesscia'nın kütüphanelerini

ve bu kütüphanelere çekilen insanları temizlemek bundan çok daha fazlasını gerektirirdi.

Elo baharatlı ekmekten bir ısırık daha aldı ve tezgâh sahibiyle göz göze geldi. “Bana dürüst bir cevap verir misin?”

Tezgâhın sahibi, Elogast’ın kılıcına baktı ve fırınına dönüp bir süre ekmeklerini çevirdi. “Soruyu soran kim peki?”

“Bir hacı,” dedi Elo çekici bir şekilde gülümsemeye çalışarak. Birini cezbetmek zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu. “Yolunu kaybetmiş bir hacı.”

“Hacılar hediye verir,” dedi tezgâhın sahibi umursamazca. Elo güldü. Zenginlik tanrıları nadiren cömert insanları cezbederdi. Külçe ve sikke dolu ipten oldukça kıymetli, gümüş bir yarım çıkardı ve parmaklarının arasından görünmesine izin verdi; üzerinde yazan ağırlığı ve işaretli deliği açıkça görünüyordu. Estfjor’da böyle bir gümüşle bir atın yarısını salsa da burada ancak iyi bir rüşvet edebilirdi. Baharatçının pazarın üst taraflarında bir iki gün geçirmesini sağlayabilirdi.

Usicli bir başka ekmek çıkardı, içine biraz baharat koydu ve Elo’nun elinin yanındaki fiçinin üzerine bıraktı. Elo, buna karşılık ona yarım külçe verdiğinde gümüş bir anda ortadan kayboldu. “Kraliçe’nin Yolu,” dedi adam hızla. “Cloche’nin kuzeybatısında kalan dar geçitte. Bir hacının susuzluğunu gidermesi için iyi bir yerdir.”

Elo geri çekildi. Tabii ya, Kraliçe’nin Yolu. Birileri kendilerini mahvolmanın eşiğine getiren hükümdara karşı sevgi beslemeyi sürdürüyordu.

Tezgâh sahibi, “Yollar bizi kaybetti, dostum,” diye ekledi. “Yeniden bulacaklar. Çok yakında.”

Elo bir an tereddüt etti. Adam ne demek istiyordu? Başını sallayarak teşekkür edip şehrin kapılarına döndü. Adamın söylediği şeyin bir önemi yoktu. Arren bir sorun olduğunu biliyordu; koruma altında, güvende olacağı Sakre’ye dönmüştü.

Lesscia'nın kapılarından içeri girerken Elo'nun çantaları, sarı kuşaklı muhafız tarafından arandı ama el yazmalarına zarar verecek, ticaret ürünü sayılacak kadar eşyası yoktu. Akşam çanları çalarken içeri girmesine izin verildi.

Ana yollardan Cloche'ye gitti; burası en kıymetli arşivleri barındıran ve şehrin tam kalbinde yer alan büyük, bakır bir kubbeydi. Lesscia kalabalıktı. El arabalarını itenler gereksiz bir telaşla yanından koşarak geçiyordu. Paltolarında resmi mühürler, peşlerindeyse şaşırtıcı bir şekilde Yether'in sarısına değil Arren'in mavi ve altın renklerine bürünmüş bir muhafız vardı. Atölyeler akşam vakti bile çalışıyordu; Elo, yetişkinlerin ayaklarının altında koşturup düşen kil parçalarını toplayan birkaç çocuğu olan bir fayans üreticisinin yanından geçti. Gün batarken Cloche'nin kubbesi ve etrafındaki beyaz binalar parlıyor gibi görünüyordu. Geniş yollar daraldı; zemin yükseldi. Şehrin kuzey kısmındaki küçük ve kalabalık sokaklarda kanallar daha az ve daha aralıklıydı. Lesscia'nın bu iç kısmı neredeyse Sakre'yi andırıyordu: dağınık, dolambaçlı ve hanların ışıkları, dinlenme yerleri, demirciler ve ayakkabıcılarla doluydu. Elo, Arren'la birbirleri kadar iyi tanıdıkları memleketi için bir özlem dalgasına kapıldı.

Tabelasız hanı kapının üzerindeki resimden tanıdı: Taç takmış bir kadının peşinden giden üç hacı. Elo başını iki yana salladı. Burası sahiden de Kraliçe'nin Yolu'ydu.

Elogast, Kraliçe Aletta'ya sadece bir kez doğru düzgün takdim edilmişti, o da muhafızların denetimi içindi. Soğuk ve mesafeli bir kadınla karşılaşmayı beklemişti fakat kadının içinden gün ışığı gibi kavurucu ve müdanasız bir coşku saçılıyordu. Bir daha en son Blenraden'a girişlerinin ardından kadına o kadar yaklaşmıştı. O zaman ne gün ışığı ne güç kalmıştı. Elo, onun ve prenslerin cesetlerini bulduklarında Arren'in yüzünün aldığı hâli asla unutmayacaktı. Mosen daha on beş yaşında bile değildi. Arren'in ablası, asla kraliçe olamayan Bethine zırhıyla

içeri koşmuş, dehşet ve acı içinde hıçkırarak dizlerinin üzerine yığılmıştı. Fakat Arren öfkeliydi.

Ablası ağlarken alçak sesle, *“Buraya gelirken kaç kişi öldü.”* demişti. *“O, buna sebep olduktan sonra kaç kişi öldü?”*

“Arren...” demişti Elo. Bu daha ilk vahşetti. Daha sonrasında şehri ele geçirmek için kopan savaşta, tanrılara tapanlarla tanrılar taraf seçmiş, kendi komşularına hatta Middren ordusuna karşı silahlanmıştı. Elo savaşta kaç vatandaşın öldüğünü bilmiyordu; yalnızca tanrılar ve onlara inananların taşlarını, fırtınalarını, kâbuslarını ve oklarını geçmek için kaç şövalyenin yitirildiğinin farkındaydı.

“Bana cevap ver. Lütfen,” demişti Arren.

“Bin iki yüz,” demişti Elo. Arren beklemişti. *“Elli altı.”*

“Bin iki yüz elli altı,” diye tekrar etmişti Arren. *“Her haneden, her vilayetten. O kadar kişi öldü. Kraliçenin aptallığı yüzünden. Gözyaşlarını sakla, abla. Benim onun için dökülecek gözyaşlarım, tek bir kişi öldüğünde bitti.”*

Bunlar daha iyi günlerdi.

Elo kendini toplayıp içeri girdi. Han, eğri büğrü ve dar bir yerdi; bahar soğuşunu uzak tutmak için yakılmış sobadaki ateş, içeriyi boğucu derecede sıcak bir hâle getirmişti. Kalın cam pencereler kurşunla kaplanmış, kokulu su kâselerinde salınan kötü kokulu yağ mumlarıysa odadaki havayı hafifletmek konusunda pek de iyi bir iş çıkaramıyordu.

Elo tezgâha yöneldi. Hancı, şişe ve fiçilerin arkasındaki bir dizi kabarık pirinç aynadan onu izlerken bir kupayı parlatırmış gibi yapıyordu; bu, handakileri izlemenin maliyetli fakat akıllıca bir yoluydu. Adam kolsuz bir yelek giymişti ve omuz kasları kavgacı birininki gibi incecikti. Çıplak ensesinde bir büyüye veya çatallı bir yola benzeyen dövme vardı. Omuzları boyunca uzanıp çıplak kollarından aşağı iniyor, ensesinden parmak eklemlerine kadar uzanıyordu. Yapılırken canını fena yakmış olmalıydı.

Elo yakınlarda bir yerde, altında şerbet birikmiş berrak bir içeceklerle oturan bir kadını işaret ederek, “Şu içeceklerden bir tane, lütfen,” dedi. Kadının oradan oldukça hoş, turunçgil veya limon kabuğu kokusunu andıran bir koku geliyordu.

Hancı dönüp doğruldu ve bir *pat* sesiyle kupayı indirdi. Siyah saçları yer yer ağarmaya başlamıştı ve açık renkli gözleriyle Elo’yu baştan aşağı süzüyordu. Gözleri önce kol zırhlarında, sonra da kılıcında duraksadı. Elo kılıcını sanki onu kullanmaya hiç niyeti yokmuş gibi sırtında, bohçasının yanında tutuyordu. Sardığı kılıç başı, kılıcı belki de çalıntıymış gibi gösteriyordu. Elo kılıcın, insanların soru sormaya gerek duymayacağı kadar kötü bir hâlde görünmesini ummuştu.

“Bugünlerde etrafta pek Irisialı göremiyoruz,” dedi hancı. Gerçi aceleyle kâğıtlarını toplayan kadının en azından yarısı Irisialı olduğu açıktı. Ateşin yanında iki kişi mırıldanmaya başladı ve Elo’nun tüyleri diken diken oldu.

Lesscia’daki her bir tezgâh ve hanı denemekle uğraşamazdı. Hacıların kullandığı dağlardaki gizli yollara girip gözden kaybolması gerekiyordu. Kraliçe Yolu’nun yeni gelenlere şüpheyle yaklaşması normal, diye teskin etti kendini. Şömine rafının üzerinde Arren’in hiçbir resminin asılı olmaması da mantıklıydı.

“Ben...” Elo adama, doğma büyüme Middrenli olduğunu söyleyecekti ki tekrar düşündü. Çoğu Irisialı özgürce ibadet edebilmek için Middren kıyılarından ayrılmıştı. Böylesi daha güvenilir görünmesini sağlayabilirdi. “Uzun süredir Irisia’da bulunmadım,” dedi gülümseyerek. Hancı tereddüt etti, açık renkli gözleri parladı. “Geleneklerini özlüyorum.”

Elo, bir tanrının duyularına sahip olması durumunda hanın biraz rahatladığını hissedeceğini düşündü.

Hancı, “Evden bu kadar uzak olmak zor olmalı,” dedi. Elo, adamın aksanının Blenraden’in kuzeyinden Talicia’nın güney ayağına dek uzanan ormanlık alandaki insanlara ait olduğunu anladı. Bir zamanlar zengin, şimdiyse kısmen terk edilmiş olan

o bölgelerden kaç kişi kendilerini burada bulmuştu? Bu, açık pazarın büyümesini de açıklıyordu. Oralardan gelenler ünlü harfleri uzatarak söylüyordu, sesler Sakre'deki gibi kısa ve keskin çıkmıyordu. "Adın ne?" Elo'nun arkasında bir yere bir bakış attı. Kadın bardağının yarısını içip kalkmıştı ama diğerleri duyuyordu. "Ve ne istiyorsun?"

Adam, Elo'nun önüne koyduğu sırada çınlayan saydam bir kadeh çıkardı, sonra tezgâhın altından ufak bir kazma aldı ve üstünde asılı duran buz kütlesinden biraz kesti. Kestiği buzları kadehin içine aldı. İri bir adam olmasa da kasları şekilliydi ve burnu en az iki kere kırılmışı benziyordu. Hancı dönerken Elo, dövmelerini daha iyi görebildi; çatallı yol deseni birkaç kez tekrar ediyordu. Bu, bir tanrının sembolü olsa gerekti ama başka çizimlerle, şeritler ve helezonlarla, bir noktada da üst kolundaki gümüşe çalan yara izleriyle bölünmüştü. Dövmelerini öyle açıkça, öyle özgürce gözler önüne seriyordu ki Elo, Arren'in sözünü ettiği isyanın esas tehlikesini o an fark etti. Yalnızca haneler değil, sıradan insanlar da güce susamıştı. Şayet durum buysa, böyle bir arzunun Middren'in ne kadar derinlerine işlediğini kim bilebilirdi.

Bu onun vereceği bir savaş değildi; en azından bugün. Sadece kardeşini kurtarmak için gelmişti. Kralın hayatını kurtardıktan sonra isyanla ilgilenebilirdi.

Hancı tezgâhın altından kalaylı bir şişe çıkardı ve bakmadan içindekileri buzun üzerine döktü. Ardından, içinde sinek olan açık bir kavanozdan bir kaşık da nar pekmezi ekledi. Pekmez, kadehin dibine çöktü.

Elo bir cevap bulamadan hancı kadehi ileri itip, "Tabii buradaki likör has Irisia likörüdür," dedi. "Hurmayla yapılıyor, değil mi? Bu kasayı geçen ay özel olarak gönderdiler. Bana Canovan diyebilirsiniz."

Elo kendine yanlışlıkla bir Irisia içkisini seçmişti. Kadehe bakarak kaşlarını çatı. Daha önce hiç böyle bir içki görmemiş

ya da duymamıştı ama modayı takip ettiği de söylenemezdi. İçkisinden hemen bir yudum almadı, bunun yerine tıpkı annelerinin içmeden önce yaptıkları gibi değişim tanrısına bu cömertliği için teşekkür etme niyetiyle kadehi eğip yere bir damla dökülmesine izin verdi. Çocukken verdikleri partilerin ardından döşeme taşları ve sazlar, palmiye şarabıyla yapış yapış olurdu. Canovan onu seyretti.

“Kayıp şehre girmenin yolunu arıyorum,” dedi Elo alçak bir sesle. “Adım Elo.”

Canovan kaşlarını çatı. “Elo,” diye tekrar etti. Gerçek mi diye bakmak için bir sikkenin tekini ısırır gibi bir hâli vardı. “Oraya neden gitmek istiyorsun?”

Bu tehlikeli bir soruydu. Elo ılımlı davranmaya çalışarak, “Bu bilmen gereken bir şey mi?” diye sordu.

“Duruma göre değişir,” dedi Canovan. Cevap vermeden önce dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Bazıları avunmanın peşinde, bazıları ölülerini anmanın.” Kollarını göğsünde kavuşturduğunda dövmeleri bir anlığına hareket eder gibi oldu. “Bazıları iyilik, bazıları güç arayışında. Onlara şüpheyile yaklaşıyorum.” Elo’yu bir kez daha inceledi. “O bir şövalye kılıcı.”

Elo tereddüt etti. “Öyleydi,” dedi.

“Şövalyeler Blenraden’daki bütün mabetleri parçaladığından beri öyle bir kılıç görmemiştim.” Başparmağıyla kazmasının sapına dokundu.

“Oradaydım,” dedi Elo. Sözleri, Canovan’ı şaşırttı; hancının gözleri tereddütle parladı. “Bana mantıklı geldikleri müddetçe kralın emirlerine uydum ama ordudan ayrılalı yıllar oldu.” Ellerini uzatıp hancıya gösterdi. “Bak, kılıcın bıraktığı nasırlar soldu.” Tırnaklarının altında hâlâ un vardı ve parmak uçlarıyla başparmakları hamur yoğurmaktan sertleşmişti. “Ben şövalye falan değilim. Krala sevgi de beslemem. Yaptıklarımın kefareтини ödemek için yola çıktım.”

Canovan önce Elo'nun ellerine, sonra yüzüne baktı; çenesi bir an kasıldı. Ona inanmıyordu. Belki de inanmasına gerek yoktu.

“Kefaret,” dedi Canovan. Bir şey dinler gibi başını eğip gözlerini Elo'nun üzerinde gezdirdi, ardından iki elini bara koyup o kadar ani ve soğuk bir şekilde gülümsedi ki Elo afalladı. “Evet... Kefaretini ödeyebilirsiniz. Kusuruma bakma.” Elo arkasında, handa kalan insanların ellerini bıçaklarından veya tılsımlarından çektiğini hissetti. “Otur, Üstat Elo, bir dakika içinde sana katılacağım.”

Elo bir nefes verip kadının az önce kalktığı yere geçti. Kadın aceleyle çıkarken masaya bir şey dökmüştü: limon suyu. Bu, aldığı kokuyu açıklıyordu. Kokuya rağmen kılıcını sırtından alıp bacağına yasladı. Canovan'a ellerini göstermek ona insanlarla da kılıcıyla da eskisi kadar idmanlı olmadığını hatırlatmıştı. Yanlış bir şey söylemiş olması durumunda, uğraşacağı şeyin o kazma olduğunu düşünüyordu ve hancı, kazmasını dövüşte iyi kullanabilecek birine benziyordu. Elo kendisini de Arren'i da tehlikeye atmıştı. Yüksek sesle gülmemeye çalıştı; eğer buraya Arren'la birlikte gelseydi han kavgasının ilk üç yumruğu çoktan atılmış olurdu.

İçkiden bir yudum aldı. Gözlerini yaşartacak kadar sert, alışık olduğu sulandırılmış şaraptan oldukça farklı bir içkiydi bu. Canovan kısa bir süre sonra ona katıldığına elinde bir bira vardı ve yeğinin altına bir gömlek geçirerek dövmelelerini gizlemişti. Elo'yu rahatsız edecek kadar yakınına oturduğunda adamın sakalındaki tütsü kokusu burnunu doldurdu. Tütsü kokusunun yanı sıra yoğun, ormana özgü, çamuru veya yosunu andıran bir koku vardı.

“Blenraden'a gitmek cesaret ister,” dedi. “Mabetler şehri tehlikeli, yolu da çok risklidir. Sana bir harita önerebilirim. Yolu iyi gösterir, yol üstündeki durakları da belirtir. İncelememe izin verirsen kılıç karşılığında haritayı sana da verebilirim.”

Demek Canovan denen bu adam bekçi köpeğinden bir dolandırıcıya dönüşmeye karar vermişti. Briddite metalinin keskinliğini kontrol etmek için mi bakmak istiyordu? Elo kılıcı ona göstermemesi gerektiğini biliyordu; çeliğin parıltısıyla tanrıöldüren metalin matlığını ayırt etmek zor değildi.

İçkisinden bir yudum daha alıp, “Bir grupla birlikte yolculuk edeceğim,” dedi. Kahretsin, Irisialılar bu boğaz yakan içkiyi nasıl içiyordu? “Yolu biliyorum.” Yalan söylemiyordu aslında, alışıldık ana yolları biliyordu. “Ben güvende olmanın peşindeyim, kalabalıkla da güvende olunur.” Kılıcından söz etmedi. “Ayrıca yarın yola çıkmak istiyorum.”

“Bu acele niye?” dedi Canovan.

“O benimle tanrılarım arasında,” dedi Elo.

“Artık orduda olsun olmasın, bir şövalyenin aceleyle Blenraden’a giden yolları öğrenmek istemesi hoşuma gitmiyor.”

“Parayı hoşuna gitsin diye vermeyeceğim, değil mi?” Elo gülümsedi.

Canovan gülümsemesine karşılık verse de omuzlarındaki gerginlik gitmemişti. “Haftanın sonunda yola çıkmak için,” dedi, “on yedi altın.” Fiyat fahişti. Elo, fırının tamamını altı gümüş ve iki altına almıştı.

“Beş veririm,” dedi Elo. “Ne kadar erken yola çıkabilirsem de o kadar iyi.” Bir ay. Oyalanmaya vakit yoktu. Blenraden’a ana yoldan gitmek sekiz gün sürüyordu. Dağlardan geçerlerse en az on günde giderdi. “Altı buçuk,” dedi Canovan. Başparmağını tırnağına sürtüyordu.

“Ya beş ya da hiç.” Ne yapıyordu böyle? Buraya zar zor buyur edilmişti ama eğer gümüşünden vazgeçmeye hevesli görünürse adam yeniden şüphelenirdi. Zaten her şeyden hoşnutsuz birinin kendisini ezmesine izin verdiğini bilseler, anneleri çok utanırdı. *Canovan kavga etmek istemiyor*, diye düşündü Elo, *gerçek bir kavga peşinde değil*. Eğer isyankârlardan biriye, ki

Elo artık öyle olduğundan emindi, dikkatleri hanın üzerinde toplamak istemezdi.

Elo bu tahminine bel bağlayarak ayağa kalktı. Canovan da onunla birlikte ayaklanıp omzunu sıkıca kavradı. Yosun kokusu öncekinden de yoğun geliyordu.

Canovan, sıktığı dişlerinin arasından bitkince, “Altı ve yarın,” dedi. “Anlaştık, tamam mı? Yarın öğlen yola çıkacak hacılar var.”

Canovan’ın Elo’nun omzuna dokunduğu yer buz gibi oldu. Bu oldukça nahoş bir histi. Elo, adamın bileğini tutup omzundan çekti ve döndürüp avcı selamına getirdi. Bir gölgenin Canovan’ın manşetinden içeri girip yok olduğunu düşünse de bunun lamba ışıklarının dövmeleri üzerindeki yansımasından kaynaklandığını fark etti.

“Altı ve yarın,” dedi Canovan, teni solmuş, az önceki öfkesi ve kabadayı tavrı kaybolmuştu. Elo’nun elini kısaca ve hoşnutsuzlukla sıktı. Yenilmişti ve bu hoşuna gitmiyordu. “Bir de,” dedi, “içki için iki bakır.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kissen

Telle'nin dönüşüyle Kissen, ateşin yanında tekerlekli sandal-yesinde daldığı sıkıntılı uykudan sarsılarak uyandı. Çanları duymamıştı ve hava kararıyordu. Dışarıdan duyulan Yatho'nun gürültülü çekiç darbeleri sessizleşmişti. Şehrin akşam vakti sessizlik kanunlarına uymak için muhtemelen daha hafif işlere yönelmişti.

Telle gülümseyerek işaret diliyle, *Çaresiz bir çocuk görüyorsun, dedi, ve seni koruyan bütün duvarlar çatlıyor.*

Kissen, işaret parmağını başparmağının oyuğuna doğru kıvrarak ona edepsiz bir Talicia hareketi çektiğinde Telle güldü. Kissen gözlerini ovuşturup uyku sersemliğini savuşturmaya çalışırken Telle kendine bira doldurdu, sonra bir bira da Kissen'a verdi. Her şeyden nefret eden bir çocukken Telle'den de nefret etmişti. Telle ondan gençti, Maimee'nin favorisiydi, istenmeyen diğer bütün çocuklar arasında en sevilendi. Telle karınlarının tok, sırtlarının pek olduğundan emin olmuş, hatta ilgi duyanlara okumayı (Kissen duymamıştı) ve işaret dilini (Kissen, Maimee'nin bilmediği bir dili bilme ihtiyacıyla buna istemeye istemeye razı gelmişti) öğretmişti. Yatho her zaman Kissen'ın önünde, güzel Telle'nin peşinden koşardı. Kissen fırsatını bulsa onu bir kaşık suda boğardı.

Gelgelelim Kissen, Pato diye bir tanrıkatilinin izinden gitmek ve zanaatını öğrenmek için evden kaçtığında ona Telle yardım etmişti. Maimee'ye verildikten sonra itaatkârlığı kalkanı, sessiz nezaketi de küçük isyanları olagelmişti. Tanrılar Savaşı çıktıktan sonra Kissen ülkenin diğer ucundan dönüp onları kurtarana dek diğerlerine Telle ve Yatho göz kulak olmuştu.

Şimdi Yatho'nun eşi ve Kissen'in kardeşi olan Telle, onun için kendi ellerinden daha kıymetliydi. Maimee'nin dilenci çocuklarının birinin, asil ve tüccarların ikinci çocuklarının yanında arşivcilik yapacağı kimin aklına gelirdi?

Kissen işaret diliyle Telle'ye, *Bu hayat sana yakışıyor*, dedi. *Çok hoş görünüyorsun.*

Telle şakayla utanmış gibi yaptı ama bu sözler onu memnun etmişti. Maimee'nin boğucu baskısından kurtulduğundan beri kendine olan güveni artmıştı. Gençliğinde yaramaz ve öfkeli biri olan Kissen'i da affetmişti. Kissen onlar için dönmüştü, önemli olan da buydu.

Telle, *Bacağın nasıl?* diye sordu.

Kissen, durumu önemsizmiş gibi bir tavır takındı. *İyi. Yatho aptallık ediyor.* İşaret dili öyle imalı bir dil değildi. Doğrudandı, az ve özdü. Aslında Kissen'in bacağı hâlâ ağrıyordu, zaten hep ağrıyordu ama geldikleri anda olduğu kadar kötü değildi. Terlekli sandalye bir nimetti. Kissen sandalyeye alışık değildi ve sürekli üstünden kalkmak istiyordu ama kalçalarını dinlendirmek iyi geliyordu. *Bir şey bulabildin mi?* Inara görünürde yoktu. Kızı kendi yatağına göndermişti. Belki hâlâ uyuyordu, belki de kaçmıştı. Kissen, kızla haşeresi kaçtıysa ne yapardı bilmiyordu.

Birkaç şey, dedi Telle. *Herkes demirhanede. Sandalyeni iteyim mi?*

Yatho'nun avluya açılan atölyesi, fenerler ve ocağın sıcak parıltısıyla aydınlanıyordu. Kissen, Inara'nın körükleri pompaladığını, küçük tanrının bu körüklere tutunduğunu görünce

şaşırdı. Kâğıt üstünde basit görünse de oldukça zor bir işti. Skedi tepeye tutunmuşken kız da kararlı bir şekilde körüğü aşağı bastırıyordu. Küçük tanrı düşerken kanatlarını çırpıyor, yükselirken kola sarılıyordu. Sanki tanrı olduğundan bihaber-mişçesine bir oyuncak gibi davranıyordu. Kissen'in eli silahını arıyordu. Tüm aletlerinin içinde olduğu mum yünü pelerinini içeride bırakmıştı.

Yatho, Kissen'in hayatı boyunca gördüğü en ufak çekiçlerden biriyle çalışıyor, ıslıl ıslıl, uzun, ince bir metal çubuğu sivriltiyordu. Çıkan darbe sesleri, dışarıdan duyulacak kadar yüksek değildi. Hemen arkasındaki soğumuş briddite parçalarının içinde Kissen'in yeni bacağı duruyordu. Harika görünüyordu. Yatho, bu tür şeyler yapmaya Maimée'nin kullanması için bulduğu zayıf tahta çivilerden çıkan kıymıkların Kissen'in dizine batmasını engellemenin yollarını ararken başlamıştı. Yatho boş vaktinin tamamını Blenraden'daki savaş tanrısının mabedinin yakınlarındaki demirhanede geçirmiş, çamaşır tahtası ve men-genelerden zırhlara, her şeyin yapılışını izlemişti. Çok geçmeden marangozlara, dericilere, mekanik zanaatkârlara ve bunların yabancı asiller için yaptıkları oyuncaklara da merak salmıştı. Yatho bir şeyler yaratmak, bir şeylerin nasıl bir araya getirilip nasıl ayrıldığını öğrenmek için doğmuştu.

Yatho, Kissen'in yeni kaval kemiğini destekleyeceğini düşündüğü ince metal parçasını tavlama için bir kova soğuk suya daldırdı. Metalin üzerinden buharlar çıkarırken başını kaldırıp baktı. Buharları görünce yüzü aydınlansa da metalin iyice soğumasını bekleyip incelemek için dikkatle geri çıkardı. Tatmin olduğunu gösteren bir baş hareketiyle metali birkaç dakikalığına bir başka kovaya daldırdı ve sonra da özel bir çerçevenin içine koydu.

"Kömürleri temizle Inara," dedi. "İşimiz bitti. Skediceth, kanatlarını kullanıp közleri onun yüzünden uzak tut, anlaşıldı mı?"

İkişi de başlarını salladı. Kissen kaşlarını çattı. İnara'nın yüzü hâlâ asık olsa da Yatho tek bir öğleden sonrasında, kızı Kissen'in üç günde yapamadığı kadar çok hareket ettirmeyi becermişti. Kissen'in alevlerin bu kadar yakınana gelebilmesi yıllar sürmüştü. Şimdi bile ateş öyle sıcaktı ki göğsünde bir ipe asılı duran küçük şişeye uzanıyor, ne zaman açık bir ateşin yanında olsa ne olur ne olmaz diye bu şişeyi tutmayı tercih ediyordu. Yatho sırf sandalyesi için tasarladığı deri önlüğü çözüp yanlarına geldi.

Telle ona bir merhaba öpücüğü vermeye giderken o da Kissen'a, "Tuhaf bir ikili," dedi. İnara ve tanrısından uzaklaşıp iç bahçede yanmaya devam eden ocağın başına toplandılar.

"Bir asilin kızını işe mi koştun?" diye sordu Kissen. Telle de konuşmaya katılabilsin diye işaret diliyle söylemeyi de ihmal etmedi.

"Meşgul olması gerek," diye yanıtladı Yatho aynı şekilde. "Birini kaybetmek tuhaf bir şey. Bazı insanlar kayıplarının acısını içinde tutuyor, bazıları saldırıyor. İnara senden çok farklı değil."

"Bu dediğini duymak hoşuna gitmezdi bence."

Telle güldü ve ocağın yanındaki tabureye oturdu. Berrak bir akşamdı, güçlü ve soğuk bir esinti vardı. Demirhanenin yanındaki çamurun içinde havalar ısındıkça çiçek açacak olan yeşil filizler görünmeye başlamış, ancak birçoğu keçi tarafından çiğnenmişti. Kissen beklentiyle Telle'ye baktı. Kadını tanıdığından, öğrendiklerini paylaşmayı sabırsızlıkla beklediğini biliyordu.

Mabedi olmayan tanrılara dair bir kayıt yok, dedi. Yalnızca yaşlı veya güçlü tanrılar mabetleri arasında seyahat edebiliyor. Mesela kayıp şeyler tanrısı ya da güvenli bölge tanrısı gibi. Ne kadar çok inananları varsa o kadar çok mabet ediniyorlar, ne kadar çok mabetleri varsa o kadar çok yolculuk yapabiliyorlar. Bazen sembolleri veya efsunlar aracılığıyla mabetleri dışına çağırabiliyorlar ama bu ancak kısa süreliğine orada kalabiliyorlar.

Bir tanrının ana mabedi bütünüyle yok edilirse, zaman zaman diğer mabetlerinden birine tutunarak hayatta kalabiliyorlar.

Kissen bıkkınlıkla iç geçirdi. Bunların hepsini biliyordu zaten.

Tanrının mabedi yok mu? dedi Telle. Kissen başını iki yana salladı. Inara'dan öğrendiği tek tük bilgiden, Skedi'nin Craierlerin evinden ayrılabilirler olsa bunu zaten yapacağını anlamıştı. Bir tanrı ancak başka seçeneği yoksa bir tanrıkatilinin ayağına gelirdi. *Sadece kıza bağlı,* dedi Kissen. *Normalde buna inanmazdım ama birbirlerinden uzaklaştıklarında acı çektiklerini gördüm.*

Telle bunu bekliyormuş gibi başını salladı.

Tanrıların mabetleri yoksa öldüklerini sanıyordum, dedi Yatho.

Hep öyle olmuyor, dedi Kissen. *Anında ölmüyorlar.* Tanrılar ilk başta insanların seyahat ettiği ve onlara ihtiyaç duyabilecekleri yerlere çekilen ruhlar olarak var oluyorlardı. Günün birinde, bir ev için yola doğru yönde toz üfleyecek veya bir hırsızın okunun kusursuz bir anda hedefi ıskalamasını sağlayacak kadar iradeyi toplayacak hâle geliyorlardı. Sonra birileri onlara teşekkür ediyor, adak adıyor, onların belli şekillere bürünmesini sağlıyordu. *Mabetleri gittiğinde bile güçleri kalabilir. Mabet, bir geminin omurgası gibidir; onları bir bütün hâlinde tutar.*

Telle gülümseyerek ellerini havaya kaldırdı. *Evet, tam da öyle.* Telle'yi ilk kez etkiliyordu. *Geminin omurgası, onu oluşturan şeyleri dengede tutar; insanların sevgisi de üzerinde yüzdüğü su gibi onu dengede tutar. Rüzgâr onları meydana getiren, onlara güç veren ruhtur, enerjidir. Omurga olmadan parçalanırlar, yerle bir olur, yok olurlar.*

Kissen yüksek sesle ve gülererek, "Benim yünümü alıp altına çevirmesen olmaz, değil mi?" dedi.

Yatho, *Tanrı niye kıza bağlı?* diye sordu.

Telle bilmediğini söylemek istercesine ellerini kaldırıp başını iki yana salladı. *Ama aniden ayrılmaları, omurgayı kırmak gibi olur. Böyle bir şey tanrıyı öldürür, kızı da öldürebilir.* Kissen'in duymak istediği şey bu değildi, Telle de bunun farkındaydı. *Bu, bir kılıçla veya yumrukla çözülebilecek bir sorun değil.*

Yatho, *Onu yapamazdın zaten,* diyerek araya girdi. *Onlar oyun arkadaşı. Tanrı, kızın dostu.*

Kissen burun kıvırdı, akıllıca bir cevap düşünüyordu ki Telle konuşmayı sürdürdü.

Bir yazı buldum aslında, dedi. *Bir tanrının ve toteminin başka bir mabede, daha güçlü bir tanrınıninkine katılmak üzere mabedinden taşınmasını anlatıyordu. Bunda bir gerçeklik payı olabilir. Bir tanrı, bir güç kaynağına dönecek olursa...* Sözcük seçiminde zorlandı. Parmaklarıyla harf harf söyledi ve Yatho başını salladı.

“Ne?” diye sordu Kissen.

Yatho cevabı hâlihazırda bilmiyormuş gibi, “Hâlâ harfleri öğrenemedin mi?” dedi.

“Kes sesini, Yatho.”

Telle dikkatlerini çekmek için dilini şaklattı. *Tanrı şey yapabilir...*

Yatho, “Dolanmak dedi,” diye ekledi.

...bir başka mabede dolanabilir.

Mabet. Middren'de yasaktı ama Kissen omuz silkti. *Binlerce mabet bulabiliriz,* dedi. Birinin mutfağındaki ufak bir oyma, kaşıkların birbirine yapışmasına engel olmak için bir çekmeceye atılmış bir sembol, odunlar kuru kalsın diye bir kütük deposunun yanına konmuş bir taş yığını. Kissen insanların evine dalıp da küçük mağaralarını dağıtmasa da var olduklarını biliyordu.

Anlamıyorsun, dedi Telle. *Her mabet olmaz. Güçlü bir tanrıya ait bir mabet olmalı, ufak bir tanrının kendi “sularında” yaşamasına izin verecek kadar kuvvetli bir tanrı gerek, bu sevgi*

onlara bir gaye sunar. Bir an tereddüt etti. Middren'de hâlâ böyle bir güce sahip tek yer var.

Yatho irkildi ve Kissen hüznü boğuldu. İşaret diliyle, *Blenraden*, dedi. Telle başıyla onayladı.

Küçük bir kızı, tanrıların yiyip bitirdiği o şehre götürmem, dedi Kissen. *Bir kere beni delirtir, sonra da tanrılara, şeytanlara, şövalyelere ya da hepsine birden kurban gider.*

Elindeki diğer seçenek, kalbinde tanrı olan bir kızı krala götürmek. Kralın ne yapacağını biliyor musun?

Kissen dudağını ısırdı.

Onu burada saklayabiliriz, dedi Yatho.

Bu kadar şey yapmışken sizden çatınızın altında bir tanrı barındırmanızı istemeyeceğim.

İstemene gerek yok, dedi Telle.

Kissen iç çekti. İçerideki masada bıraktığı paraya hâlâ el sürülmemişti. Onun paraya ihtiyacı yoktu, yaşamasına yetecek kadarını kazanıyordu ama Yatho ve Telle, ellerine geçen parayı sürekli sıkıntı çeken aile ve çocuklara veriyorlardı. Yatho'nun Skedi'yi görmesin diye o sabah parasını ödeyip eve gönderdiği oğlan Bea'nın bile bu iyiliklerinin bir parçası olduğunu öğrenmişti zira oğlanın ağabeyi ona bakacak güçte değildi. Kissen'in, Skedi'ye başka bir yer bulmak için harcayacağı aylar boyunca Inara'ya bakabilirler miydi?

Onu yanınızda tutarsanız, ben de Blenraden'a gidebilirim.

Telle başını iki yana sallarken Yatho, "Kissen," dedi. "Geri dönmeyeceğimize yemin ettik."

Kissen, "Ben o yemini en son edişimde çiğnedim," dedi. "Buna pişman da değilim."

Yatho kaşlarını çatı. O ve Telle, savaş çıktığında çoktan büyümüş olmalarına rağmen hâlâ Maimee'nin himayesindeydiler. Kadın onların sahibiydi. Belki isteseler kaçabilirlerdi ama bu, daha küçük çocukları geride bırakmak demekti ve bunu yapacak kadar kalpsiz değillerdi.

Gelgelelim Kissen tam vaktinde dönmüştü. Ordular şehre döküldüğünde ve sığınmacıları tahliye etmeye çalıştığında tanrılar daha da beter bir hâl almıştı. Vahşi tanrılar gemileri enkaza çevirmiş ve çığlık çığlığa sokakları gezip insan avına çıkar olmuştu. Üstelik bir yandan da yangınlar çıkarıyorlardı. Kissen, Telle ve Yatho'yla Maimee'yi çocukları serbest bırakmaya zorlamış ve onları şehirden çıkarmıştı. Üç yıl sonra ilk kez küçüklerin hepsinin birer evi vardı, Yatho ve Telle de özgürdü. Inara onların yanında güvende olurdu.

Kissen işaret diliyle, *Kızı oraya götürüp götüremeyeceğimi öğrenebilirim*, diye ekledi. *Ve...* Ennerast'ın söylediği şeyi unutamıyordu. *Middren tanrıların eline geçtiğinde...* Kissen, Middren'e ülke olarak özel bir sevgi beslemiyordu ama burası onun yuvasıydı, sevdikleri burada yaşıyordu. Başka bir savaş daha istemiyordu, işini yapmak istiyordu. Aslında sırf hâlâ ölü olduğundan emin olmak için de olsa ölü şehri görmeye hayır demezdi.

Cevapları bulacağım yer Blenraden, dedi. *Eğer siz kızı güvende tutarsanız belki de bir tanrıyı buraya gelmeye ikna edebilirim...*

“Hayır.”

Kissen tekerlekli sandalyesiyle döndü. Büyük ölçüde sessiz yapılan konuşmalarına rağmen hiçbirisi Inara'nın kollarında Skedi'yle demirhaneden gizlice çıktığını fark etmemişti. Tanrının kulakları kıpır kıpırdı. Inara tanrıyı tutan ellerini gevşetince Skedi kızın omzuna tırmanıp dengede durabilmek için kanatlarını açtı. Inara ellerini indirdi.

Kız sertçe, *Blenraden'a gideceğim*, dedi.

Kissen kızın bu beyanına neredeyse işaret diliyle konuşabilmesine şaşırdığı kadar şaşırdı. Skedi'nin onları anlayacağını biliyordu –tanrılar bütün dilleri eşsiz bir biçimde anlayabiliyordu– ama Inara? İşaret dili asillerden ziyade sıradan halk tarafından kullanılıyordu.

“Seni o lanetli şehre götürmeyeceğim,” dedi Kissen.

“Sokakta bulduğun bir sokak kedisi gibi burada kalmayacağı,” diye karşılık verdi Inara. “Skedi benim arkadaşım ve eğer ona güvende olabileceği bir yer bulabilirsem krala gidebilir, tüm bunların annem ve halkımızın başına neden geldiğini öğrenebilirim.” Inara elini tanrının kürküne götürdü. Sahiden de ona bir tanrıdan ziyade bir tavşanmış gibi davranıyordu. “Skediceth de benim ailem. Ona özgürlüğünü verebilirsek o zaman... bu benim... kurtarabildiğim tek şey olur.”

Sesi titredi, duyguları her an serbest kalacakmış gibi görünse de gözleri kupkuru ve kararlıydı.

Yatho hem sesli olarak hem de işaret diliyle, “Burada güvende olursunuz,” dedi. “İkiniz de.” Kissen’a uyarıcı bir bakış attığında Kissen da aynı şekilde karşılık verdi. Inara kararlılıkla başını iki yana salladı.

“Annem beni bir sır olarak saklamış olabilir ama ben yine de onun kızıyım,” dedi. “Burada oturup da başka kötü olayların yaşanmasını bekleyemem.”

Söylenen son sözleri anladığı belli olan Telle, *Yaşanacak kötü olay Blenraden zaten,* dedi.

Skedi, Inara’nın kollarında doğrulup boynuzlarını ve kulaklarını kaldırdı. Bıyıkları oynadı. *Burada sonsuza dek kalamayız,* dedi. Tanrısesi hepsinin zihnini delip geçiyordu. *Ne kadar uzun süre birlikte kalırsak keşfedilmemiz o kadar olası olur. Ya şimdi Blenraden’a gideceğiz ya da sonra Blenraden’a gideceğiz. Inara şimdi diyorsa ona güveniyorum. Başına gelenler için adaleti sağlamayı hak ediyor ve ona engel olmak istemiyorum.*

Yatho kaşlarını çattı. Söylenenlerden etkilenmişti.

“Yath, hayır,” dedi Kissen.

Sana benzediğini söyledim, dedi Yatho. Kissen kaşlarını çattı.

Telle hızla Yatho’ya, *Hayır, yol çok zorlu,* dedi. *Bırakın her şeyini kaybetmiş bir çocuğu, herkes için öyle.*

Yatho işaret diliyle, *Sevgilim,* dedi, *her şeyini kaybetmek nasıldır iyi biliriz. Bu bizi hiç durdurdu mu?*

Kissen, yanında kıpırdanan elleri görmezden gelip Inara'ya baktı. Inara kararlı, kendinden emin ve öfkeli gözlerle ona karşılık verdi. Kissen kızın gözlerinde kendisini gördü. İç çekti.

“Beni pişman etme, *liln*.”

ONUNCU BÖLÜM

Inara

Yatho sabah kahvaltı yaptıkları sırada aceleyle içeri girip, “Bugün yola çıkan bir hacı kafilesi var,” dedi. Inara, Telle’nin onun için doldurduğu tatlı siyah çayı yudumlarken Kissen ateşin yanında huysuzca esnedi. Ateşin önündeki uzun koltukta uyumuş, büyük bir kedi gibi gerinmişti. Inara’ya tanrıkatilinin içinde bir sandalye, yamalı bir battaniye ve kırık bir yazı tabletiyle döşenmiş ufak odadaki yatağı verilmişti. Inara okuma yazma bilmemek nasıl bir şey olurdu hayal dahi edemiyordu.

Kissen uykulu bir hâlde, “Ne zamandır uyanıksın?” diye sordu.

“Yeterince uzun zamandır.” Inara, Yatho’nun gözlerindeki ışıltıya ve morluklara bakın sabaha kadar bacak üzerinde çalışıp çalışmadığını merak etti.

Kissen iç geçirdi. “Kaçta?” diye sordu. Yatho bir önceki gün Telle’nin getirdiği balla tuza batırılmış kurutulmuş cennet hurmasıyla kahvaltısını yapmış akşam yemeği için tavuğu yolmaya koyulmuştu.

Yatho soruyu işaret diliyle yanıtladı: *Güneş tepedeyken*, dedi. Gerisini konuşarak anlattı. “Yüzler Çeşmesi’nden yola çıkacaklar. Hafta sonunda gideceklerdi ama Kraliçe’nin Yolu’ndaki o kurnaz dilli piç Canovan erkene çekmiş.”

Telle kadının dudaklarını okuyup, *O tilkiyle kumar oynamasan keşke*, dedi. *Adam belanın ta kendisi*.

Yatho, *O yalnızca... dünyaya karşı öfkeli*, dedi. Kissen ve Inara'ya dönüp sözlerine devam etti, *Şarkı söyleyen şu küçük metal kuşları yapan demirciyle evliydi*. Yatho'nun renkleri mor bir hüzne bürününce Inara, demircinin artık o küçük kuşları yapmadığı izlenimine kapıldı.

“Kraldan nefret eden hancı değil mi o?” dedi Kissen. “Blenraden’a bir tanrıkatili göndermeyi kabul mü etti?”

Yatho kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. “İkna edilmesi gerekti. Aslına bakarsan ancak senin veiga olduğunu söylediğimde bunu kabul etti. Belki de ona bir iyilik borçlu olmanı istiyordur.”

“Benim korumam gereken bir ünüm var, Yatho.”

“Huysuz bir piç olduğuna dair şu meşhur ünün.”

Telle kabalık ettiklerini anlatmak ister gibi elini salladı. Inara birbirleriyle konuşma biçimleri karşısında hayrete düşmemek için elinden geleni yapıyordu. Sözleri düşüncesiz ve sert olsa da incitici değildi. Annesi onu böyle şeylere hazırlamamıştı. Annesi onu hiçbir şeye hazırlamamıştı.

Kissen omuz silkip Inara'ya baktı. Tanrıkatili ona temkinli yaklaşıyordu, yanlış bir hareket yapıp dağılmasına neden olmaktan korkar gibiydi.

“Bugün, yarın fark etmez,” dedi Kissen.

Kissen, Skedi'nin ailesinin yanında olmasını istemiyordu. Neden korkuyordu? Onu sevmelerinden mi yoksa tanrının ailesini sevmesinden mi? Inara'nın tanrısı yeni doğmuş bir yavru kedi boyutundaki hâliyle masada oturmuş, boynuzlarını temizliyordu. Bir kere dışarı çıktıktan sonra hiç olmadığı kadar cüretkâr oluvermişti. Temizliğe ara vermeden doğruca Inara'yla konuştu.

Şimdi gidelim, dedi.

Çok erken değil miydi? Inara yaşadığı kayıptan dolayı kendini hâlâ tükenmiş ve bomboş hissediyordu. Gelgelelim Skedi gitme konusunda ısrarcıydı. Özgürlüğün kokusunu almıştı bir

kere. Inara, tanrının kendisini terk etmeyi çok istediği düşüncesinden kaynaklanan o belli belirsiz korku hissini bastırmaya çalıştı. Skedi veigadan korkuyordu, onun yanında çok fazla vakit geçirmek istemiyordu. Aslında hacı kafilesine katılırlarsa en azından çevreleri tanrılarını kendi güvenliklerini tehlikeye atacak kadar seven insanlarla çevrili olurdu.

Niye bekleyelim ki? diye ekledi Skedi nazikçe. *Beklemek neye yarar?*

Inara dişlerini sıkarak kendine Skedi'nin özgür olmayı istemesinin kötü bir şey olmadığını hatırlattı.

Göğsündeki soğukluğa rağmen, "Bugün yola çıkabilirim," dedi ve Telle görebilsin diye kelimelerini elleriyle destekledi. Skedi kanadını heyecanla çırpıttı.

Kissen başını salladı. "Yatho..."

Yatho çoktan kapıya yönelmişti. "Birleştirilmeye hazır," dedi. "Güneşte ısınıyor."

Telle ayağa kalkıp iç çekerek eteğini düzeltti. *Sana olabilecek giysilerim var*, dedi Inara'ya. Endişesinin tek kanıtı alnındaki gergin çizgiydi. *Ama daha kalın bir pelerine ihtiyacın olabilir. Hac yolunda geceler soğuk olacaktır; hanlarda da durmazlar.*

Kissen sandalyesinden zorla kalkıp ayaklandı, kısalmış bacağına önce yana, sonra önce doğru uzatıp esnetti belini kütürdetmek için öne eğildi. Tekrar oturup pantolonunun iplerini çözdü. Inara onu izlediğini fark etti. Bacağındaki et hem kesilmiş hem de yanmıştı; teni yara izleriyle benek benekti.

"Hacı kafilesine neden katılıyoruz?" diye sordu Inara. "Saklanmamız gerekmez mi?"

Kissen cebinden ince bir kumaş parçası çıkardı ve Yatho'nun bilerek masada bıraktığı merhem kutusunu eline aldı. Merhemi düğüm düğüm olmuş etine dikkatle sürüp üzerine pamuk sardı. "Kalabalık içinde güvende oluruz," dedi. "Hem ben muhafızlara rüşvet vermekte iyi değilim. Onları geçip de

doğrudan şhrin içine girmek için iyi bir para ve sağlam ilişkiler gerektiğini duymuştum. Bende ikisi de yok.”

Yumuşak pamuğu yerinde dursun diye özenle katladı ve sonra daha kalın bir kumaşı üzerine eldiven gibi geçirdi.

Inara bir süre sonra, “Bacağına ne oldu?” diye sordu.

“Seni ilgilendirmez.”

“Ya yolda soyguncuların saldırısına uğrarsak? Yolculuğun tehlikeli olduğunu sen söylemiştin.”

Kissen güldü. “Yolda saldırıya uğrarsak hiç vakit kaybetmeden ya saklanacak ya da kaçacaksın. Beni merak etme.”

Inara, Kissen’in bacağının etten olmadığını ancak o oğlan üzerine tırpanla saldırdığında anladığını itiraf etmeliydi. Tanrıkatiili bir iblis gibi dövüşmüştü. Inara yine de kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bana emir veremezsin,” dedi. Sesi annesinki gibi sakın ve kendinden emin çıksın diye uğraşıyordu. “Sana güveniyorum, Kissen, senin de bana güvenmen gerek.” Annesi olsa öyle derdi, değil mi? Kararlı, doğru bir laf ederdi.

“Tanrın öyle mi diyor?” diye sordu Kissen.

“Benim adıma konuşmaz o.”

“Konuşmaz ha?” dedi usulca, sesi hiç de soru soruyormuş gibi çıkmamıştı.

Skedi, “İster hoşuna gitsin ister gitmesin, tanrıkatiili,” dedi. “Hacı kafilesindekiler senin türünün aralarına öyle elini kolunu sallaya sallaya girmesine izin vermeyecektir. Umarım iyi bir yalanın vardır. Anne kız olabilecek kadar da birbirinize benzemiyorsunuz.”

Kissen az kalsın boğuluyordu. “Sen beni kaç yaşında sanıyorsun, tanrı?” diye sordu. O sırada Telle geri geldi. *Telle, ben kaç yaşında görünüyorum?*

Telle ellerindeki giysileri Inara’nın kollarına bıraktı. Kıyafetler eskimiş ve ağırdı. *Hileli bir soru mu bu?* diye sordu Telle.

Skedi onları hor görerek, *Ben tanrıyım*, dedi. *İnsan yaşından anlamam.*

Kissen, onunla göz göze gelmekten kaçınabileceğini uman Inara'ya baktı. Inara köseleye dönmüş yüzü, dövmeleleri ve yaralarıyla Kissen'in annesinin yaşlarında olabileceğini düşünüyordu. Kissen kızın yüzündeki paniklemiş ifadeyi görünce kaşlarını çatı.

"Öf," dedi Kissen. "Yirmi altı yaşındayım..." İşaret diliyle, *Kimse aile olduğumuza inanmaz zaten*, diye ekledi. *Senin bir asil olduğun ortada, bense...* Cümleyi bitirmek yerine kendini işaret etti. Inara ne diyeceğini bilemedi. Yatho, elinde bacadan ziyade sanat eserine benzer bir şey taşıyarak geri geldi. Kissen ona döndü. "Canovan yalanı kabul eder, değil mi Yatho?"

"Ona iyi para verirsen Canovan nefes alır gibi yalan söyler," dedi Yatho. Hemen ardından da söylediklerini işaret diliyle Telle için tekrarlardı. Telle sırtıp bacağın yanına geldi. Bakışlarında büyük bir mutluluk vardı.

Dikkati dağılan Kissen, "Bu kez nasıl bir mucize yarattın?" diye sordu. Sandalyesinden doğrulup masadan destek alarak Yatho'nun yanındaki tabureye geçti. Yatho bacağı ellerinde çevirip mekanizmasını gösterdi. Plakaların altındaki ince metal sıçrayıp hareket ediyor, âdeta kas gibi esniyordu. Inara daha yakına geldi. İçi yay gibi görünse de Yatho kaval kemiği plakasını yerine oturttuğunda bir bacadan farksız hâle geldi.

Yatho, Kissen'a protezi uzatırken, "Bükülüp botuna girebilmesi konusunda ısrarcı olmasan daha iyi olurdu," dedi.

Kissen botunu kaldırıp, "Ölçü alınmasından iyidir," dedi. Botun içinden eskimiş gibi duran ayak şeklindeki ahşap parçasını çıkarıp yeni ayağa taktı. Hemen ardından bir takırtıyla dizliğı bacadan ayırıp kendi dizine geçirdi ve kalın bir deri kayış ve mekanizmanın altından ve etrafından geçen iki ince kumaş şeritle uyluğuna bağladı. Dizliğin üst kısmındaki ince deri kayışları pantolonuna bağlayıp kalçalarının üzerine sardığı kuşağa geçirdi. Hepsi bacağını rahatlıkla oynatabileceği bir açıda birleşiyor fakat dizliğı mih gibi yerinde tutuyordu. Bizzat yapmamış olsa da Yatho'nun kuşağı da tasarlamış olduğu açıktı.

“Bacağına ot sanıp biçmeye çalışanlar tarafından mı?”

“Tam üstüne bastın.”

“Artık öyle ünlüsün ki insanlar tek bacağın olduğunu biliyor.”

“Öyleyse hangi bacağımın gerçek olduğunu bilmemeleri daha da önemli.”

Kissen bacağı yeniden diz eklemine geçirip üzerine ağırlığını verdi. Eğildi, döndü, dengesini test etti ve sırtıttı. İnara tanrıları öldüren kişilerin de canavarları andırdığını düşünmüştü fakat Kissen o anda yeni bir oyuncağa kavuşmuş yavru bir kediye andırıyordu.

Telle masaya yaslanıp, *Hâlâ ağrıların oluyor mu?* diye sordu.

Kissen başını evet anlamında sallayıp birkaç kere zıpladı.

İnara kaşlarını çatıp işaret diliyle yalnızca *Ne?* dedi ve “Nasıl ağrılar?” diye sorarak sözlerine sesli devam etti.

Kissen elinde bir kılıç varmış gibi yapıp elini öne doğru savurdu, sonra çöküp sıçradı.

“Sen saçlarına ak düşmüş bir dâhisin, Yatho,” dedi Kissen. Bunu işaret diliyle söylemesine gerek yoktu. Neşesi yeterince açıklayıcıydı. Bir anlığına gencecik olmuş, aydınlanmış, tasası uçup gitmişti. “Eskisine göre çok daha...”

Dengeli mi? dedi Yatho. *Ne kadar ince olduğunu görüyor musun? Haftalardır bunu hazırlıyordum işte.*

Telle, İnara'nın dikkatini çekti. *Hâlâ bacağının ağrıdığını hissedebiliyor,* dedi. *Ayak parmaklarında, bileğinde, incik kemiğinde elleriyle dokunamadığı bir ağrı var.* Kendi yüzündeki yara izlerini işaret etti. *Beden bir zamanlar orada olanı unutmuyor.* Hüzünlü bir ifadeyle Kissen'a bakıp küçük işaretlerle devam etti. *Kalpler de.*

İnara ellerindeki kıyafetlere baktı. Üzerinde hâlâ evden ayrılırken giydiği taytıyla eteği, yün mantosu ve düğmeli yeleği vardı. Annesinin dediğine göre bu inci düğmeler büyükannesinin elbiselerinin birinden alınmıştı. Kıymetliydi. Ormanın nemi ve at kokusu üzerlerine sinmişti, belli belirsiz bir duman

kokusu da geliyordu. Ancak kötü anıların arasından sabun, elma çiçeği, ahşap cilası ve bahar yağmurundan sona taş duvarların kokusunu da duyuyordu.

Inara, "Benim fedaim olabilirsin," dedi.

Kissen gücenmiş gibi baktı. Telle söylediğini tekrar etmesini istedi. Skedi arka bacaklarının üzerine oturdu, kızın kendi kendine bir yalan uydurmuş olmasından gurur duyuyordu.

Hizmetçilerimiz bazen çocuklarını bir iki aylığına gönderirlerdi, dedi Inara. *Eğitim için olduğunu söyleseler de konuşmalarını gizlice dinlerdim.* Bir çocuk ve tanrı için göze çarpmadan gezinmek, casusluk etmek ve sırları öğrenmekten başka yapılacak ne vardı ki? *Çocukları kutsanmaları için gönderiyorlardı. Hacılara bu nedenle geldiğimi söyleyebiliriz, kutsanmak için.*

Kissen, "Ben fedai değilim," dedi. Elleriyle hiç de küçümsememeyecek bir huysuzlukla, *Hayır*, işareti yaptı.

"O zaman bütün hacılara oraya tanrıları öldürmeye gittiğini açık açık söyle daha iyi," dedi Inara, Tethis'in hoşlanmadığı, kibirli ses tonuyla. Yatho güldü.

Kissen şüpheyle, "Asil bir çocuk olmayacak kadar açık-gözsün," dedi.

Skedi bir kulağını oynatıp, *Akıllıdır*, dedi ve hemen ardından küstahça devam etti, *Tanıdığım çoğu insandan daha akıllıdır.*

Inara ona manidar bir bakış attı. Saklanmak zorunda olmaması güzeldi fakat şu an tanrıkatilini iğnelemenin zamanı değildi. Tanrı artık birkaç dakika öncesine göre biraz daha büyümüş, bir yaban tavşanı kadar olmuştu.

Kissen hakarete uğradığına karar vermeden önce Yatho, *Inara'nın halktan biri olarak görülmesi mümkün değil*, dedi. *Ağzını açar açmaz yakalanırsınız.*

Skedi cesaretle, *Onları çoğu yalana inandırabilirim*, dedi. *Fedai olamayacak kadar gururluysan işim zorlaşır, yardıma ihtiyaç duyarım. Biraz saç gerekebilir ya da...*

Yatho, Kissen'dan önce davranıp, "Sana adak adamamızı öneriyorsan sınırını aşıyorsun," dedi. Odadaki hava değişirken Skedi küçüldü. *Karımla ben kayıp çocuklara sığınak sunduğumuz için bu evdesin. Bu, senin türüne sempati duyduğumuz anlamına gelmiyor.* Inara yüz ifadesi anlaşılmaz bir hâl alan Telle'ye baktı. Oysa o, her ikisine de dostça davranmalarının nedeninin, Kissen'in aksine tanrılara dair gizli bir sempati beslemeleri olduğunu düşünmüştü.

Benim de bir sığınağa ihtiyacım var, dedi Skedi.

Telle hızlı ve sert hareketlerle, *Küçük bir kızın bedeninde yaşıyorsun,* dedi. *Sana bağlı olmak onun kararı değil.*

Ben de ona bağlıyım! dedi Skedi.

"Bu onun suçu değil ki," dedi Inara.

O tanrı kim bilir kaç yüz yaşında, dedi. *Bilerek veya bilme-yerek, hatırlayarak ya da hatırlamayarak, seni bir kalkan olarak kullanıyor. Hepimiz tanrıların verdiği zarara şahit olduk.*

Inara incinmiş, şaşırmıştı. Kissen'in ailesi ona ilgi göstermiş, rahat etmesini sağlamıştı fakat şimdi, konu Skedi olunca, onlara tahammül etmekten öteye gitmediklerini görebiliyordu.

Telle ortamı yumuşatmak için parmağını şaklattı. *Ama çocuk haklı, pek çok aile çocuklarını kutsanmaları için hâlâ yaşayan tanrılara gönderiyordur muhtemelen.*

Kissen iç geçirerek gözlerini devirdi. "Acaba Yıkık Mabetler Kralı'nın bu küçük isyanlardan haberi var mı?" dedi.

"Kralın muhtemelen endişe edecek daha büyük meseleleri vardır," dedi Yatho. "Gizemli bir şekilde yanıp kül olan malikâneler ya da kanunlarının Middren'i parçalara bölmesi insanları inananlarla korkanlar olarak ikiye ayırması gibi."

Sence bir sıkıntı mı çıkacak? diye sordu Kissen hızlı el hareketleriyle.

Yatho omuz silkti. *Biz hiçbir şeye karışmıyoruz,* dedi. Renkleri kasvetliydi. *Ama Craierlerin evinin yakılması da insanın içini rahatlatmıyor...*

Telle boğazını temizledi ve Inara'ya doğru imalı bir bakış attı. *Bu mesele çocuklara göre değil, dedi.*

Neden sıkıntılardan bahsediyorlardı ki? Hanelerin her biri savaşın ardından Kral Arren'a bağlılık yemini etmişti. Inara'nın annesi de onlara dâhildi. Kara yoluyla Sakre'ye döndüğü o büyük zafer turuna katılmıştı. Inara annesinin giysilerinin ışıltısını, Craier aracındaki hazırlıkları anımsadı. Araç yeniden boyanmış, sarmaşık, yasemin ve çayırmelikesiyle süslenmişti.

Kissen çenesini ovuşturdu. *Fedain olacağım, dedi Inara'ya. Ama bana emir vermeye kalkarsan Blenraden'a bir başına gidersin.* Telle başını iki yana salladı. *Onu terk etmeyeceksin.*

Şaka yaptım, diye karşılık verdi.

Durum bizi ve Maimie'nin çocuklarını kurtardığın zamankinden farklı. Öfkene hâkim olman lazım. İç çekip Kissen'in yanına geldi. İşe gitmem gerek. Kissen, bana söz ver.

Onlara bir şey olmaz, dedi Yatho.

"Söz ver," dedi Telle, dudaklarından boğuk sesiyle dökülen kelimeleri özenle telaffuz ederek. "Onu terk etmeyeceğine söz ver."

Kissen buna alınabilirdi. Gerçekten de alınmış gibi başını hafifçe iki yana salladı fakat sonra elini Telle'nin eline, ardından kendi göğsüne götürdü. "Söz veriyorum," dedi kararlılıkla, "babamın bana verdiği hayat üzerine söz veriyorum ki Inara Craier'i hiçliğin ortasında başıboş bırakmayacağım." Sonra sırtıp ekledi, "Bunu yapmayı ne kadar istesem de."

Bir saat içinde Yatho onları biraz erzak almak için yeniden Les-scia duvarlarının dışına götürdü. Işığı yansıtan kâğıtlar üreten matbaacıyı, Curliu'dan gelmiş ilginç aletleri olan ciltçiyi, kaliteli Bridhid cevherleri ve tanrı karşıtı tılsımlar satan dükkan gibi Inara'nın dikkatini çeken şeyleri göstererek onu eğlendiriyordu.

Skedi, Yatho'nun Inara'ya verdiği çantaya saklandı. Evden çıktıklarından bu yana Inara'yla bile pek konuşmamıştı. Kulaklarını sırtına doğru yatırmış, bir fare kadar olmuştu; taş gibi hareketsiz durup surat asıyordu. Inara elini çantaya daldırdı ve nazikçe boynuzlarını okşayıp neşesini yerine getirmeye çalıştı.

Şehrin dışına geldiklerinde Kissen'in bildiği bir Talicia dükkânına uğradılar. Açık teni köseleye dönmüş dükkân sahibi, Kissen'i görünce gülümsemedi fakat bileğini tutmak için elini uzattı. Tanrikatili bir süre paslanmış Talcesiyle adamla konuştu; Inara'nın eğitmeni Erman ona bu dili anlamayı öğretmişti. Adam Inara'yı baştan ayağa incelemek üzere döndü. Kissen'in da tıpkı adam gibi güçlü bir aksanı vardı. Inara *yumuşak* sözcüğü haricinde konuşulnlardan bir şey anlayamadı.

Adam üstü örtülü el arabasına gidip içindekileri karıştırdı ve kalın bir giysi bohçası alıp Kissen'inkine benzer düğmeli bir pelerin çıkardı. Pelerini tezgâhının tahtalarına serip başparmağıyla Inara'nın ölçüsünü aldı ve pelerinin altından iki büyük karış kesti, sonra ufak bir ateş yakıp tırtıklı etek üzerinde gezdirdi. Alev sarkan ipleri alazlarken etek kısmı hafifçe cızırdadı. İş bittiğinde Inara adamın kesilen parçalarla pelerini Kissen'a uzatışını seyretti. Kissen yığını Inara'ya uzattı, sonra adama tam bir gümüş külçe verdi. Adam külçeyi kalan az sayıda dişine vurup tıngırdattıktan sonra cebe attı. Etrafına yayılan gri renk tatmin olduğunu gösteriyordu.

"*Telic haar,*" dedi Kissen'a. *Tanıştığıma memnun oldum.* Sonra da yeniden taburesine kuruldu.

Inara şüpheyle yığına baktı. Yaydığı koyun ve yanık yağ kokusunu altı adım öteden alabilmesi mümkündü ve bu kadar yakınındayken gözleri sulanıyordu.

"Zaten bir seyahat pelerinim vardı," dedi Inara kapıya yöneldikleri sırada kendi pelerinine dokunarak. Taytının üzerine ve eteğinin altına Telle'nin pamuklu pantolonunu giymiş, paçalarını bir kez daha neredeyse yarısına kadar kıvırmıştı.

Kapitone mantosu Bacak'ın eyer çantalarındaydı fakat kıymetli düğmelere sahip yeleği üzerindeydi. Yeleği çıkarıp güvenli bir yere koymayı düşünmüş ama bunu yapamayacağını fark etmişti.

"Bir gecede sıırsıklam olur," dedi Kissen. "Seyahat için olduğunu kim söylediye seninle alay etmiş olmalı. Yatho'ya ver giysin."

Ona pelerinin seyahat için olduğunu, Inara'nın onunla birlikte Sakre'ye gitmek için haftalarca başının etini yemesinin ardından annesi söylemişti. Leydi Craier oradan hep kâğıtlarla, haritalar ve planlarla dönüyor ve Inara'nın bunlara bakmasına asla izin vermiyordu. Inara annesinin pelerini onun gönlünü almak için satın aldığını şimdi anlıyordu. Kızını saraya götürmeye hiç niyetlenmemiştir.

"İstemiyorum," dedi Inara, annesinin burada olup Kissen'a karşı çıkmasını diliyordu. Leydi Craier, veigaya haddini bildirebilirdi.

"Senin için saklarım," dedi Yatho. "Ama Kissen haklı. Talicia'nın balmumu yünü gibisi yoktur. Soğuk, ıslak gecelerde onu yanına aldığına şükredersin, yanında iki pelerin taşırsan da pişman olursun; Bacak her şeyi taşıyamaz."

"Leş gibi kokuyor."

"Alışırın," dedi Kissen. "Uygun giyinmezsen benimle gelemezsin."

Inara pelerininin kumaşına dokundu. Kissen haklı olabilirdi, hâlihazırda biraz üşüdüğünü hissediyordu ve dışarı çıkmalı da çok olmamıştı. İç çekti pelerininini çıkardı ve Yatho'ya verdi. Yatho pelerini dikkatle katlayıp kucağında tuttu. Inara pelerine alışacağından emin değildi. Talicia'nın balmumu yünü omuzlarına çok daha ağır geliyordu, kumaşı da sertti.

Pazardan almaları gereken her şeyi hızlıca aldılar: içinde meyveler ve fıstıklar olan sert koyun peynirleri, kuru baklagiller, buruşmuş kestaneler, mantarlar ve çantaya koyabilecekleri bisküviler. Kissen güzelce sarılmış kuru etlerle, darbelere

dayanıklı birkaç mevsim sebzelerini de ekledi. Bacak pazarda sakindi, eyer çantalarının doldurmalarına izin veriyor, arada bir tezgâhları kokluyordu. Kissen, Inara'nın pelerinininden kesilen kumaş parçaları karşılığında ona bir elmayla ballı yulaf aldı. Inara bu parçaların korkunç kokan bir çift eldiven yapmaya yeteceğini düşündü.

Şehre döndüklerinde sokakların, hele de meydanlar ve önü açık dükkânların, gündüz vakti daha gürültülü olduğunu fark ettiler. Görünüşe göre insanlar rastgele noktalarda toplanıyor, tartışıyor, birbirlerine çeşitli dillerde kelimeler ve pahalı kâğıtlar savuruyordu. Inara, Erman'ın ona öğrettiği Irisiaca, Talce, Beltçe hatta babasının doğduğu güneydoğu bölgesinde konuşulan Harisice gibi diğer birkaç dil de çıkarabiliyordu.

Şehrin batı tarafına giden yolları izleyip devasa bir meydana geldiler. Burası bir meyve bahçesi kuracak veya at koşturacak kadar geniş ve insanlarla, insanların renkleriyle, ruh hâlleriyle, tartışmalarıyla doluydu. Inara tüm bunların altında ezilmemek için bir nefes aldı.

Meydanda iki çeşme vardı. Büyük olanın üzerinde doğan güneşin altındaki Blenraden Savaşı'ndan sahneler oyulmuş uzun, taş bir sütun, gölgesindeyse bir geyik başı yer alıyordu. Bu kralın sembolüydü.

Yüzler Çeşmesi daha küçük, diğerine kıyasla sönüktü. Bir zamanlar gösterişli bir çeşme olsa da tüm görkemi artık solup gitmişti. Inara'dan çok da uzun olmayan tepesi kesilmiş sütundan akan su berraktı. Taşın üzerine az çok tanıdığı sarmallar, işaretler ve yüz insan yüzü oyulmuştu. Bu yüzlerin bazılarının gözleri kapalı, bazılarınınnsa açıktı. Sütunun etrafına yaşça kendisinden çok da büyük olmayan, gri cüppeler içindeki gençlerden oluşan bir grup gezgin toplanmıştı ve üzerinde Telle'nin giydiğine benzer daha koyu bir cübbe olan bıkkın bir arşivcinin verdiği dersi dinliyorlardı.

Çeşmenin diğer tarafında bir eşek sudan koca bir yudum alıyor, kuyruğunu var olmayan sineklere doğru savuruyordu. Yüksek yakalı gömleğini boynuna kadar iliklemiş bir adam oturuyordu. Adam çeşmeye tükürdü fakat birkaç dakika sonra avuçlarını birleştirip sudan içti.

“Selam, Canovan,” dedi Yatho. Adam başını kaldırırken eşek irkilip uzaklaştı. Canovan ağzındaki suyu yuttu ve selam vermek için başına dokundu. “Kolun kanıyor.”

Canovan hayretle koluna baktı. Kan gömleğinden ufak bir çizgi hâlinde sızmıştı. “Muhtemelen cam kesmiştir,” dedi. Yatho’yu görünce hafifçe gülümsese de Kissen’la Inara’yı görünce ifadesi sertleşti. Gergin, öfkeli bir yüzü ve sert bakışları vardı.

“Yanında bir çocuk olduğunu söylememiştin.” Renkleri neredeyse Kissen’inki kadar belli belirsiz olsa da nehir yüzeyinin hemen altında yüzen balıklar gibi o kadar farklı tonu vardı ki Inara renkleri ayırt edemedi.

“İki kişi dedim,” dedi Yatho. “Çocuk olması sorun mu?” Canovan ağzını silip önce gökyüzüne, sonra yere, sonra da Kissen’a baktı. Inara istemsizce yerine sinip tanrıkatiline sokuldu.

Adam en sonunda, “Hayır,” dedi.

“At mı?” Aralarına başka bir adam katılmıştı, kahverengi ve gri sakalı esintide dalgalanıyor, boynundaki iplere dizili parlak kurşun sikke koleksiyonunu gözler önüne seriyordu. Inara adamın omuzlarının etrafını saran şeftali tonlarından sinirden köpürdüğünü anlayabiliyordu. “Hayır. O gelemaz. Tanrıların lanetlediği bir *at*, ha? Daha bir gün olmadan anlaşmamızda iki değişiklik yaptın, Canovan. *Bana* para borçlu olduğunu hatırlatmalı mıyım? Sana niye iyilik yapıyorum, anlamış değilim.”

“Atların yasa dışı olduğunu bilmiyordum,” dedi Kissen çarpık bir gülümsemeyle.

Inara güldüğünde hacı tıpkı gururu incindiğinde büyüyen Skedi gibi doğruldu.

Canovan sakallı adamın sırtına biraz fazla sertçe vurup, "Sakin ol, Jon," dedi. "Bu Yatho, demirciliğinin ününü duymuşundur. Kendisini çocukluğundan beri tanırım, eskiden bir gölge gibi karımın peşinden ayrılmazdı."

Yatho, Canovan'a anlayışla gülümsedi ve tekerlekli sandalyesini durdurdu. "Bu müşterimin kızı, adı Tethis," dedi, Inara'yı işaret ederek. Sahte isimler kullanma konusunda anlaşmışlardı ve Inara evden ufak bir şeyi yanına almak istemişti. "Arkadaşım Enna onun fedaisi," diye ekledi Yatho. Kissen başını sallayarak selam verdi.

Inara zihninin köşelerinde bir yerden Skedi'nin saklandığı yerden fısıldayarak iradesiyle Yatho'nun yalanını desteklediğini duyabiliyordu; ne de olsa yakalanmak istemiyordu. Jon'un siniri yatıştı.

"Ne kadar insan o kadar para," diye mırıldandı pes ederek. "Bu sefer parayı tek seferde istiyorum."

"Döndüğünde konuşuruz," dedi Canovan konuyu uzatmayarak. Yatho'ya dönüp başını salladı.

"Yaptıkların için sana yeni bir tabela borçluyum," dedi Yatho. Canovan belli belirsiz gülümseyip diğer hacılara baktı. Bakışları sırtında bir kılıç asılı adamın üzerinde duraksadığında Inara da adama baktı. Canovan bir karara varmış gibi doğrulup daha hoş bir ifade takındı.

"Olan oldu," dedi. "Bana iyilik borcun yok, Yatho," dedi.

Yatho, Kissen'a uzanıp kolunu sıktı. Onu karşılarken olduğu gibi sevgi dolu değildi ama yalanı devam ettirmeleri gerekiyordu. Artık aile değil arkadaşlardı. "Dikkatli ol," dedi. Sonra sesini alçalttı. "Benim için Maimee'nin kapı eşiğine tükür. Telle'ye söyleme."

Kissen gülümseyerek eline dokundu. "Sen nasıl istersen."

"Çok uzatmadan eve dön. Sikkene sahip çıkarız."

"Benim için endişe etme. Eninde sonunda hep eve dönerim."

Yatho ona doğru uzandığında Inara kadının elini tuttu. Kadının avucu nasırlarla doluydu, tırnaklarının bazıları kırılmış, bazılarıysa hepten yoktu. “İyi şanslar,” dedi. “Bizler insanların düşündüğünden çok daha güçlüyüz.”

Inara kadının elini iyice sıktı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Sana da Telle’ye de. Yaptıklarınızı asla unutmayacağım.”

“Enna’nın’ sana sataşmasına izin verme, görüldüğünden çok daha yumuşak başlıdır.”

Inara ona inanmasa da gülümsedi. Yatho elini son bir kez sıkıp Kissen’a göz kırptı ve işiyle ocağına dönmek üzere yanlarından ayrıldı.

Kadının gidişini görmek Inara’nın hoşuna gitmedi. Kissen’la yolları ayrılana dek birbirlerine hoşgörü göstereceklerdi, Inara bu kadarını biliyordu ve bu kadarı onun için yeterliydi. Ardından Inara, Sakre’ye gidecek, topraklarına yeniden kavuşmanın ve hanesiyle annesinin intikamını almanın bir yolunu bulacaktı. Keşke Yatho ve Telle de onlarla gelebilseydi. Öylesi çok daha kolay, çok daha samimi bir yolculuk olurdu.

Inara bakışlarını gruba çevirdi, kimileri sabırla beklerken kimileri sınırına ulaşmış gibiydi. Yeterince nazik görünüyorlardı; hatta oldukça güçlü kuvvetli görünen üç yaşlı kadın ona gülümsemişti bile. Kızıl saçlı ve tuhaf şekilli bir çantası olan genç bir adam, gözlerini çeşmeye dikmiş kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Adamın hemen yanında gergin görünen başka bir adamla bir kadın el ele tutuşuyor, duyguları etrafa yumurta sarısı bir ışıltı yayılıyordu. Canovan’ın baktığı adam gruptan ayrı duruyordu. Bakışlarını önce Inara’ya, sonra Kissen’a yöneltti. Duyguları ağır ağır hareket ediyordu ama diğerlerini inceleyişinde ihtiyatlı bir hâl vardı. Arada bir renkleri altın tonlarında dalgalanıyor, sonra maviye dönüyordu. Inara bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

“Toplanın,” dedi Jon sesin alçaltıp hepsine amirane bir tavırla yanına yaklaşmalarını işaret ederek. Canovan onları seyrederek

geriye çekildi. Belli ki işi bitmişti. Adam döndüğünde Inara, gömleğinin altından kalın ve koyu renkli mürekkep çizgilerinin çıktığını gördü. Şekillerin tanıdık olduğunu düşünse de diğerleri etrafına toplandığında Inara adamın dövmesini göremez oldu. “Hedefimiz gün batmadan Haar Tepesi’ne varmak,” dedi Jon. “Soran olursa, yanlarında giysi ve yemek için yaşlı çamaşırcılar götüren gezgin müzisyenleriz.” Bakışları bir anlığına sinirle cık cıklayan yaşlı kadınlardan birine kayd. “Bu bizi en azından muhafızlardan koruyacaktır,” diye ekledi imalı bir şekilde.

“Yether Hanesi’nin muhafızlarından mı bahsediyorsun?” diye sordu kılıçlı adam. Jon gözlerini devirdi.

“Hayır, kralın devriyelerinden söz ediyorum.” Sakalının altındaki kurşun yadigârlara dokunup paltosunun içine soktu. “Yolda hacıları bekleyen bir sürü devriye var. Bizi hiç yoktan falakaya yatırıp kodese atarlar.”

Inara yüzünü buruşturdu. Falaka kulağa pek de hoş gelmiyordu.

“Kurallarım var,” diye ekledi Jon.

“Aman ne iyi,” diye mırıldandı yaşlı kadınlardan biri. Yanındaki arkadaşı kadını dirseğiyle dürttü. “Off, Svenka,” deyip tısladı kadına.

Bir şeyler mırıldanan genç adam, “Bu önemli bir mesele,” dedi. Inara kendini ne kadar gergin hissediyorsa adam da o kadar gergin görünüyordu.

“Bunu böyle uluorta konuşmamız doğru mu?” diye sordu yaşlı kadınlardan biri.

Jon hepsi susana kadar kaşlarını çatıp bekledi. “Ben aksini söylemedikçe dua etmek yok. Kimseyle muhabbet yok, bir şey de almayın. Kral nereye kimi koymuş bilemeyiz. Söylediğim her molada suyunuzu doldurun, bütün dereler güvenli değil. Hastalanacak olursanız sizi bırakır gideriz. Yakalanacak olursanız sizi terk ederiz. Soyulur ve yaralanırsanız geride bırakılırsınız. Eleştirmek yok...” Kissen’a kötü kötü baktı, adamı daha

şimdiden kızdırdığı açıktı. Inara kadının bu konuda becerikli olduğunu düşündü. Kissen, Bacak'ın burnunu kaşırken ona büyük bir tebessümle baktı ve altın köpek dişlerinden birini gözler önüne serdi. "Ağlamak yok..." Inara'ya bakıp kaşlarını çattı. "Kuralları çiğnemek yok." Bu kez de söylenen yaşlı kadına dönüp gözlerini kıstı. "Sizi kaybedecek olursak geride bırakırız, o yüzden ya bize ayak uydurun ya da evinize dönün."

"Emredersiniz efendim," diye mırıldandı Kissen. Inara dilini şaklattı. Yine de kadının yorumu dağılıp uzaklaşan insanların aksine çeşmenin yanında durup Kissen'a uzun uzun bakan kılıklı adamın belli belirsiz kıkırdamasına neden oldu. Kissen adamın bakışlarına karşılık verip tıpkı onun gibi ölçüp biçti. Kissen, Inara'yı şaşırtarak sırttı.

"Sen nesin, güzel oğlan?" dedi. "Bir tür şövalye misin?"

Adam gözlerini kırptırdı, renkleri dalga dalga oldu. "Fırınıcıyım," dedi soğuk bir ifadeyle ve sonunda Jon'un peşinden gitmek üzere döndü.

"Ya ya," dedi Kissen, "ben de bir greyfurtum."

"Kibar davransan olmaz mı, *Enna*?" dedi Inara, sahte ismini vurgulayarak. "Bu insanlara katılma fikri senin başının altından çıktı."

"Ben böyleyim," dedi Kissen, kafilenin peşine takılırken. Şövalye dediği adamın sırtına bakıyordu. Adamın omuzları dimdik, adımları kendinden emin ve özgüvenliydi.

Ona dikkat et, dedi Skedi. *Omuzlarında yalanlar taşıyor.*

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Elogast

Kafilelerine son anda eklenenler ne kadar silahlı ya da yüklü olursa olsun, kadının yüzündeki beyaz yara izi ya da göğsündeki dövmeler ne anlatırsa anlatsın Elogast'ın umurunda değildi. Talicialı kadının göğüs zırhının üzerinden boğazının hemen altına kıvrılarak yayılan helezon şeklindeki dövme izleri gözüne ilişmişti. Orduda bir küfür gördüğünde tanıyacak kadar vakit geçirmişti; bu dövme de Talcede *siktir git* demekti.

Gelgelelim Elo, yola koyuldukları sırada güneşin doruk noktasına ulaşmış olmasını umursuyordu.

Varlıklı biriymiş gibi görünen ve sessiz adımlarla ilerleyen Tethis'i de umursuyordu. Kalın Talicia pelerinin altına özenle işlenmiş, tüm düğmeleri aynı bir yelek giymişti. Onları yavaşlatacak olursa o ata binse iyi olurdu. Bu onun gibi küçük bir kıza uygun bir yolculuk değildi.

Asil kızla fedaisi arasında da tuhaf bir ilişki vardı. Asil aileler ufak ufak isyan edip kutsanmaları için çocuklarının tehlikeli yolculuklara çıkmasına izin veriyorsa bu da ülkedeki huzursuzluğun bir başka emaresiydi. Elo Estfjor'da, kendini fırınına kapatıp kafasını kuma gömdüğü için suçlu hissetti. Kız olsa olsa on iki yaşındaydı. Ne ona ne de bir başkasına

en ufak bir saygı göstermediği açık olan kaba saba bir fedaiyle böyle bir yolculuğa gönderilmesi doğru değildi.

Her neyse, bu onu ilgilendirmezdi. Yoluna çıkmazlarsa, o da onlarınkine çıkmazdı.

Şehrin içindeki kanalları takip edip Hacılar Yolu, ya da Arren'in verdiği yeni isimle Zafer Yolu, olarak bilinen güzergâha açılan kuzey kapısına ulaştılar. Jon'un liderlik ettiği ikili ve üçlü gruplar hâlinde adamın onlara söylediği yalanı tekrarlayarak çok sıkıntı yaşamadan kapıdan geçip diğer tarafta yeniden bir araya geldiler. Yolculuklarının ilk saatinde hızla yürüyüp dış pazardan aceleyle geçerken birbirlerini neredeyse tanımazdan geldiler. Lesscia'nın gittikçe genişleyen sınırlarını belirten yıkık dökük evlerin azalıp yerlerini çiftlik arazisine bırakması epey vakit aldı.

Yol oldukça kalabalıktı. Çoğu midilli ve el arabası kafilelerinin başını çeken tüccarlardı fakat Elo aralarında ticaretle uğraşan daha ufak iş insanları, yer yer gezgin ayakkabı tamircileri ve koyunlarını otlaktan otağa götüren bir iki çoban da gördü. Elllerinde ağır sopalar taşıyan birkaç suratsız adam bir süre gruplarını takip etti, belki de soyacak birini arıyorlardı ama kaç kişi olduklarını ve aralarından ikisinin kılıç taşıdığını fark ettiklerinde geride kalmayı seçtiler.

“Seni bu yolculuğa çıkaran nedir, arkadaşım?” diye sordu çeşmede karısının elini tutan kahverengi tenli, siyah sakallı adam. Belli ki onunla arkadaşlık kurmaya çalışıyordu. Muhtemelen sopalı adamların Elo'nun kılıcını görünce yanlarından ayrıldığını fark etmişti. “Sana ne diye hitap edeyim?”

“Elo.” İlk soruya cevap vermedi.

“Ben Berrick,” dedi adam. “Bu da eşim Batseder,” diye ekledi gururla. Ticaret Denizi'ndeki soyların yüzyıllar boyunca birbirine karıştığı güney Middren'in koyu kahverengi tenini miras almış Batseder başını sallayıp bohçasının yerini değiştirdi. Sık sık yola düşen insanlara benzemiyorlardı.

Berrick, "Doğurganlık kutsaması için geldik," dedi. İhtiyatla etrafına bakıyordu ama onlara biraz olsun ilgi gösteren yoktu. "İlk kez Yether topraklarından çıkıyoruz."

"Eminim aynı amaçla gelen çoktur," dedi Elogast. Yeni arkadaşlar edinmek istediğinden çok da emin değildi. Endişe edecek yeteri kadar arkadaşı vardı zaten.

"Ah, amacımız kutsamayı kaldırmak," dedi Berrick. "Batseder'in ebeveynleri henüz bebekken onu doğurganlıkla kutsamış. Ama şimdi ebe tanrı öldü."

"Berrick," diye uyardı Batseder adamı, "zavallı adama dertlerimizi anlatma."

Berrick omuz silkti, azarlanmak onu pek mutlu etmişe benziyordu.

"Kadınların kumarını oynamana izin veremem, biliyorsun," dedi Berrick. Sonra Elo'ya dönüp ekledi, "Annem öyle derdi. Kuzenim doğumda öldü, aynı kutsamaya sahip Batseder'in kardeşi de öyle."

Batseder acı acı iç geçirdi. "Kral, ebe tanrıya saldırmadan önce biz kadınları düşündü mü acaba?"

"Aia'yı Arren öldürmedi," dedi Ello alçak sesle istemsizce Arren'i savunmaya geçerek. Batseder ona dik dik baksa da Yüzler Çeşmesi'ne ağzı bir karış açık bakıp bir şeyler mırıldanan genç lafa girdi.

"Fırıncı haklı," dedi. Elo, gencin adının Mikle olduğunu hatırladı. "Aia'yı öldüren kralın kendisine sırt çevirmesinin intikamını almak isteyen savaş tanrısıydı." Saçlarını gururla geriye yatırdı. "Ben bir âlimim. Blenraden şarkıları üzerine çalışıyoruz."

"Hmm," dedi Batseder. Bu bilgiyi hiç umursamadığı açıktı.

Cebinden kumaşa sarılı bir paket çıkaran Berrick, "Blenraden'in şarkılarını o kadar iyi biliyorsan," dedi, "sen niye gidiyorsun? Senden önceki yüzlerce ozandan daha iyi şarkı söyleyebileceğine mi inanıyorsun?"

Mikle'nin kulakları kızardı, hızlanıp öne geçti. Bohçasında Elo'nun şimdi bir arp olduğunu anladığı tuhaf şekilli bir nesne vardı. Göründüğünden daha akıllı çıkan Berrick'e biraz ısınmıştı.

"İster misin?" diye sordu Berrick ona içi haşlanmış hamur dolu bir kumaş uzatarak.

Elo ona iyice ısındı.

"Lütfen," dedi içlerinden birini alarak, elinde hamur hissetmek onu mutlu etmişti. Ayaklarının yere basmasını sağlıyordu. Kendisine verilen ikrama baktı; güzelce katlanmıştı ve içi dolguluysa.

Bir ısırik aldı ve öbek öbek ağzına yapışan hamur karşısında irkilmemeye çalıştı. Tam bir hayal kırıklığıydı fakat bir tür adaçayı ve mantardan yapılan iç dolgu lezzetli.

"Fena sayılmaz, ha?" dedi Berrick hamurlardan birini karısına uzatırken. "Ben bir fırıncı değil ayakkabı tamircisiyim ama şansımı denemek istedim."

"Çok lezzetli," dedi Elo sahte bir coşkuyla. Coşkusu, Batse-der ve Berrick'in ona minnettarlıkla gülümsemesini sağlayacak kadar inandırıcıydı.

Aniden işittikleri toynak gürültüsüyle irkildiler. Etraflarındaki herkes yere ve kenarlara çöküp Yether sarısı değil de mavi ve altın tonlarına kuşanmış Lesscia tarafından gelen şövalyelere yol açtı.

Şövalyeler, yanlarından geçip giderken insanları dağıtıp, "Çekilin! İlerleyin!" diye bağırıyorlardı. Bir tepsi dolusu Jon'un-kinine benzer kurşun sikkelerden taşıyan yoldaki seyyar satıcı onları görünce çılgınlığı basıp kaçtı. Ne var ki şövalyeler ona yetişti, yakasından tutup adamı yere çaldılar. İçlerinden biri atından inip adamı iki kez tekmeledi.

"Yolda hacı rozeti mi satıyorsun sen?" diye hırladı onu tekmeleyen şövalye. Diğer atını tutuyordu. "Kral Arren buna göz yumar mı? Kralını utandırabileceğini mi sanıyorsun?"

Jon'un grubu bir araya toplandı. Adam her bir hac yolculuğunu temsil eden rozetlerini sakalıyla örttü. Belli ki onları çıkarmayacak kadar inatçıydı.

Seyyar satıcı ağlıyordu, ağzı kan içindeydi. Elo kendini tutamadı. Adamlar Arren'in ismini âdeta silah gibi kullanıyordu. Bu, doğru değildi. Elini silahına götürdüğünde kılıç başındaki aslan başı oymayı avucunda hissetti.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye mırıldandı yüzünde yara, yanında at olan kızıl saçlı kadın. "Aklından nasıl bir saçmalığa kalkışmak geçiyorsa onu hemen unut, yoksa hepimizin başı belaya girer."

Atı ve üzerindeki kızı çekip Elo'ya omuz atarak geçti. Elo kadının yüzündeki yarayı, bembeyaz bir ağ biçimindeki kıvrımlar ve girdaplarla şekillenen el yazısını daha net görmüştü. Bu bir lanetti. Ölü bir lanetti. Elo, tıpkı Arren'in göğsündeki yazıda olduğu gibi lanetleri de lütufları da yakından görmüştü: Bu, bir tanrının işaretiydi.

Elo bir krampın sırtından aşağı inerek karnına ulaştığını hissetti. Kendine herkesin lanetlenebileceğini hatırlattı. Bu hiçbir anlama gelmeyebilirdi. Ancak kadının duruşunda, ona tanıdık gelen kendinden emin bir ifade vardı. Kadın bir savaşçıydı, eski bir asker veya bir tür paralı asker olması da mümkündü. Lanetine bakılırsa bir tanrıkatili bile olabilirdi.

Ama bir veiga neden mabetlerin kayıp şehrine giderdi ki?

Her kim olursa olsun, haklıydı. Elo elini kılıcın kabzasından çekip cebine soktu. Seyyar satıcının feryatlarından uzaklaşırken parmaklarındaki titremeyi gizledi.

Etraflarındaki çiftlikler yerlerini ormanlara bırakırken Jon grubu yoldan çıkardı. Batıdan esen rüzgârın beraberinde getirdiği çiseleyen yağmur onları kısa sürede ıslattı fakat ormanın karanlığı, onları avlayabilecek şövalyelerin baş gösterebileceği açık yoldan daha güvenliydi. Böyle düşüncelere kapılmak Elo'yu utandırdı. Görünüşe göre onlara yalnızca hafızasını kullanarak

yol gösteren Jon'un peşinden gitti. Doğru yolda olduklarını gösteren emareler yalnızca üzerlerinde ufak heykelcikler olan taş yığınlarıydı. Bazıları güvenli sığınakların ölü tanrısı içindi; tanrının inananları hâlâ sevgileriyle onu hayata döndürmeye çalışıyordu. Diğerleriye yolların, şansın, akıntının hatta Berrick'in yanından geçerken son haşlanmış hamurunu bıraktığı ayakkabı tamircilerinin tanrısı içindi. Bu sessiz yollarda mabetler hâlâ sapasağlam duruyordu.

Gün batmadan hemen önce Haar Tepesi'ne vardılar. Tepenin kendisi üstü dümdüz bir höyüktü. Jon kampı buraya kuracaklarını söyledi. Elo aşağıdan baktığında bile tepedeki enkazdan geriye kalan son taşları görebiliyordu, ışık soluklaştıkça gölgeler uzuyordu. Görünüşe bakılırsa uzun zaman önce yakılıp terk edilmişlerdi.

Tepenin eteğinde, muhtemelen Daes Nehri'nin bir kolu olan derin bir dereyle karşılaştılar. Burada da ufak bir mabet vardı; üzerine tepenin bir tanrısı adına kurdeleler bağlanmış, sarmaşıktan yapılmış bir ev.

İsimlerinin Svenka, Haoirse ve Poline olduğunu öğrendiği üç yaşlı kadın, tepenin sığınağına girince durdu ve Berrick onlara yardım etmek için gruptan ayrıldı. Jon, kurdelelerle süslenmiş mabedin yakınlarına dağılmış birkaç taşı toplamaya gitti. "Ateş yakabiliriz," dedi. "Ne zamandır burada bir gasp olayı yaşamadım ve şövalyeler daha çok kolay lokmalarla ilgileniyor."

Haoirse sessizce, "İçim nasıl da rahatladı," diye mırıldandı.

Jon onu duymazdan gelip, "Devriyeler gelebilir," diye devam etti sözlerine. "Mabetleri dağıtıp bizler gibi insanları ararlar. O yüzden gürültü çıkarmak, şarkı söylemek yok. Henüz yabandan çıkmış değiliz." Taşları bir çember hâlinde dizerken mırıldanmaya başladı, cebinden çıkardığı kömür parçasını kullanarak her birini farklı bir sembolle işaretledi. Bu bir koruma tılsı-

mydı. Elo, fedaiye bir bakış attı ama kadının yaptığı tek şey gözlerini devirmek oldu.

Tethis isimli genç kız homurdanarak ıslak zemine çöktü. Güneş ufkun yakınlarında bulutların arasından çıkıp onları soluk bir altın rengine boyadı.

Poline suya gidip içine baktı. Bir süre sonra, "Akşam yemeğinde balık var," dedi. "Hepimiz el atarsak tabii."

"Ben odun toplayayım," dedi Elo. Çok geçmeden ışığı tamamen yitireceklerdi. Mikle akıntının yanına oturmuş ve bohçasından arpını çıkarmıştı. Tellere usul usul vurarak şarkı söylüyordu.

"Yardım edeyim," dedi Enna atına su içirdiği kıyıdan uzaklaşarak. "Tethis, sen de diğerlerine balıkta yardım et."

"Ama..."

"Ya da çıra ara."

Tethis kaşlarını çatıp ona elini salladı. İşte bu tam da bir asile yakışacak hareketti.

Berrick neşeyle, "Ben ararım!" diye bağırdı ve birbirine dolanan ayaklarıyla veiganın peşinden patikayı tırmandı. "Çıra olarak ne lazım?"

"Çam kökleri," dedi Enna kaba bir tavırla.

"Yüzündeki dövme mi? Ne anlama geliyor?"

"Beni rahat bırak anlamına geliyor," dedi Enna. Sohbeti bitirecek bir tavırla konuşmuş, adamdan uzaklaşmak üzere bir adım atmıştı. Berrick omuz silkti ama Elo adamın biraz incindiğini anlayabiliyordu.

"İki tane yeter, Berrick," dedi Elo. "Mikle'yle birlikte ateş için yer açsanıza." Arplı genç başını kaldırıp süklüm püklüm etrafına bakındı.

Elo bıçağıyla bir çam ağacının altını kazıyan Enna'nın peşinden gitti. Bulutlar artık batan güneşin üzerine kapanıyor ve ağaçlarla çalıların üzerindeki su azalan ışıkla parlıyordu. Kadın

köklerden birini çıkarırken bıçağı parladı ve Elo, bıçağın mat metalini gördü: Briddite.

Kadın ayaklanıp köklerin toprakla kapatırken Elo, “Hançerin ne ilginçmiş,” dedi. Kadın bıçağını kınına kaldırıp çektiği kökleri saydı, sonra da Elo’ya bakıp tek kaşını kaldırdı.

“Bununla ilgilenmen ilginç,” dedi. Elo bununla bir yere varamayacağını anladı.

“Devriyeler karşısında beni neden durdurdun?” diye sordu.

“Fark edilmemeye çalıştığımız sırada isyan çıkarmana engel olmamdan mı bahsediyorsun?” dedi kadın alaycı bir sesle. “Neden acaba?”

Elo güldü. “Haklısın,” dedi. O da gerginliğin fazla olduğu zamanlarda şövalyeler arasındaki bir tartışmanın topyekûn bir kavgaya dönüştüğüne şahit olmuştu fakat şimdi barış zamanıydı.

“Bu aralar hep böyle mi?” diye sordu Elo. “Şövalyeler yolda insanlara mı saldırıyor?”

Kadın etrafına bakınıp, “Sen hangi mağarada saklanıyordun?” diye sordu. Elo yüzünü buruşturdu. “Odun bulmama yardım edecek misin etmeyecek misin?”

Elo’nun elini tutup topladığı kökleri ona verdi. Elo, kadının terine karışan çam köklerinin kokusunu alabiliyordu ve içinde beklentiyle karışık bir heyecan duydu. Neyi beklediğinden emin değildi. Sani ekmeğin kokusu tam çıtır çıtır olmaya başladığı sırada değişivermişti.

“Neye bakıyorsun?” diye sordu kadın. “Kıınılda.”

Elo gölgeleri ve akşam güneşinin ışığını işaret etti. “Önden buyur.”

Elleri kolları, bulabildikleri en kuru odunlarla dolu hâlde kampa döndüklerinde Berrick çoktan bir dal yosunla kuru yaprağı tutuşturmuştu, Batseder de çıraları esintiden korumaya yardım ediyordu. Elo’nun ateşe eklediği çam kökleri tutuşup çıtırdayarak etrafa müthiş bir koku yaydı. Yaşlı kadınlardan ikisi Poline ve Haoirse, küçük kıza günün son ışıkları altında

akıntıdaki alabalığı elle nasıl yakalayacaklarını gösteriyor, arkadaşları Svenka ise kıyıda ayakta durmuş yıkadıkları balıkların içini temizliyordu. Haoirse büsbütün suyun içindeydi, eteklerini belinde bağlamıştı. Hoş, samimi bir ortamdı. Elo biraz rahatlamak için kendine müsaade etti.

Poline bir balığı sudan dışarıya, Svenka'nın ellerine fırlatırken kıyıda bir bağırış duyuldu. Küçük kız gülüyordu. Elo onu ilk kez gülerken görüyordu. Çocuklara dair çok bir şey bildiği yoktu ama genelde Tethis kadar ciddi olmadıklarını biliyordu. Kızın arada bir atın eyerine astığı çantasına baktığı Elo'nun gözünden kaçmamıştı.

Taş çemberinin içinde oturan Jon, "Sessiz olur musunuz lütfen?" diye bağırdı.

Haoirse savunmaya geçip, "Balık istiyor musun istemiyor musun?" dedi. Svenka ikinci alabalığı kesip bağırsaklarını akıntıya boşaltırken Jon cık cıkladı.

Elo yassı bir taş bulup ateşin yanına ve üzerine matını serip yanında getirdiği unu üzerine serpti. Ekmeği mayalamaya vakit yoktu; çabuk yapılan bazlamalardan pişirecekti. Bu bazlamalar, bir zamanlar o ve Arren için olmazsa olmazdı. Arren komutaya geçmek durumunda kaldığında Bethine'in askerlerinin yarısı ölmüş, kalanların çoğu da kaçmıştı. Elo ve Arren her şeyi planlamaya girişmişlerdi: askere alımlar, gıda tedariki, Arren'in miras aldığı kanlı mücadeleyi sona erdirmek için tanrılarla yürütülen müzakereler. Geceleri buldukları ufacık sessiz anları ekmekle geçirmişlerdi. Kan ve strateji üretme vakitleri arasında bu basit zevklere, bu sükûnet anlarına ihtiyaç duyuyorlardı. Son savaştan önce bile, Elo gideceğini söyledikten sonra, savaş tanrısına sırt çevirmeden evvel birlikte ekmeklerini bölmüşlerdi. Elo bu hatıra karşısında çenesini sıkıttı.

Berrick ve Batseder şimdi kendi bohçalarından çıkardıkları otlarla balıkları hazırlıyor, Mikle de kâğıtlardan oluşan deri cilde bir şeyler karalıyordu. Gözleri ıslık ıslık ve parmakları arpını

çalarmış gibi kıpırdıyordu. Yemek güzel olacağına benziyordu. Elo içten içe Arren'in burada olmasını diledi. Bu ortamdan keyif alırdı.

Tepenin keskin gölgeleri karanlığa karıştı ve solgun ılık, baharın gümüşü tonlarıyla siyahımsı bir renge büründü. Güneş batmıştı.

Elo'nun bir şeylerin ters gittiğini anlaması biraz vakit aldı. Suların şapırtısı ve akşam rüzgârında salınan dalların sesi daha gürültülü bir hâl almış, kuşlar ya dallardan uçmuş ya da susmuştu. Elo is kokusunun altında karanlık ve derin bir şeyin emaresini yakaladı. Kan ve yosun gibi bir şey. Tüm bedeninden ani bir ürperti geçti. "Fedai"nin ayaklandığını gördü; koku almış bir tazi gibi etrafına bakınıyordu. Bu kızın gerçek adı Enna mıydı? Elo'nun eli kılıcına gitti.

Onu önce Elo gördü. Ormanın derinliklerinde süzülürmüş gibi hareket eden karanlık bir silüet. İnsan olmak için fazla yavaştı; büyük bir köpek ya da kurt kadar vardı.

"Ne oldu? Şövalyeler mi? Yoksa hırsızlar mı?" diye soru Jon, taşlardan yaptığı çemberin içinde Elo'nun yanına çömelerek. Çemberin içinde yalnızca ikisi vardı. Daha az önce çemberin dışına adım atmış olan Batseder şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Bilmiyorum," dedi Elo. "Sakin olun."

Elo, Enna'nın akıntıya doğru, Poline ve Haoirse'le birlikte balık tutmayı sürdüren vesayeti altındaki çocuğa döndüğünü fark etti. "Tethis, kıpırdama," dedi kadın.

Ağaçların arasındaki gölge süzülerek dışarı çıktı ve Elo'yla taş çembere doğru yöneldi. Elo önce dalgalanan karanlığı, sonra da dişlerini gördü. Başının arkasında çene şeklinde bükülmüş parlak, kırık kemikler vardı. Yaratığın gözlerinin yerinde batıklıklarda görülen, akkorlara benzeyen minik ışıklar vardı ama sanki avının tadını alabiliyormuş gibi ağzı havaya açılıyordu.

Mikle arpını tutup çılgılığı bastı, olduğu yerde donakalmıştı.

Yaratık bir şeyi arar gibi etrafına bakınırken Berrick, "Batse-
der," diye tısladı. "Çembere dön." Karısı onu duymazdan geldi,
onun yerine adamın yanına geçip ellerini yumruk yapmayı
seçti. Bu durumda yumrukların hiçbir faydası olamazdı. Elo
elini kılıcına götürdü. Tanrılardan gelen bir şeyi ancak briddite
durdurabilirdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kissen

Karşılarındaki bu şey bir tanrı olmasa da tanrılar tarafından çağırılmıştı. Kokusuna bakılırsa en azından kısmen vahşi bir şeye, orman veya bataklık tanrılarından birine aitti. Bir gölge iblisini çağırma gücüne sahip olduğuna göre muhtemelen yaşlı bir tanrıyla karşı kaşıya gelmiş olmalıydı. Ama neden buradaydı ve kimin peşindeydi? Inara hemen arkasındaydı, kadınlarla birlikte sudan dışarı çıkıyordu. Kissen söz verdiği üzere onu korumak için harekete geçti. Kahretsin, kızın o ufak tanrıciğini da koruması gerekiyordu. Telle ne demişti? Tanrı ölürse kız da ölebilirdi.

Canavar, Elo ve Jon'un içinde durduğu taştan çembere atıldığında içeri doğru eğilen taşlarla geri sekti.

Inara çılgılığı basıp çantasına koştu. Kissen daha yakındaydı; çantayı da Inara'yı da aldı ve canavar yuvarlanıp ayaklanırken ikisini de ondan uzaklaştırdı. Yaratık dengesini sağladı ve kendini en yakınındaki şeye, şaşkınlıktan donakalmış olan Mikle'ye doğru savurdu.

"Kaç!" diye bağırdı Kissen ama çok geçti. Çağrılan yaratık avını bulmuştu. Gölgesi Mikle'yi âdeta yutarken dişleri oğlanın boynuyla omuzlarına geçti, çılgılığını kesip onu bir paçavra gibi savurdu. Kissen hışımla öne atıldı, briddite metalinden upuzun

kılıcını çekip yaratığın ağzını keserek kopardı. Yaratık bir çığlık atıp geriye çekildi, kemikten dişleri delikanlıda kalmıştı.

Yaratığın ağzı yeniden biçim alırken fırıncı Elo kılıcını çıkarıp gövdesinin ortasına indirdiği tek bir darbeye yaratığın işini bitirdi. Etrafa yayılan ağır, beyaz renkli duman yerde toplandı. Yaratık tıslayıp dağıldı, dişleri sökülüp bedeninden ayrıldı, sonra da solgun küllere dönüştü.

Yaratığın işini bitiren de bir briddite kılıcıydı. Kissen şövalyeyle göz göze geldi. O, Kissen'in, Kissen da onun ne olduğunu biliyordu. Bir şövalye ve bir veiga, bir hacı kafilesinin peşine takılır ve tanrıların elinden çıkma canavarların saldırısına uğrar. İçinde bulundukları durum bir fıkranın başlangıcını andırırsa da kimse gülmüyordu.

Neyse ki adam çenesini kapalı tuttu. Kılıcını kınına sokup oğlanın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Mikle kıvranıp yutkunuyor, boğazındaki ve omzundaki kesiklerden kan akıyordu. Elo ellerini yaralara bastırdı.

“Siktir,” dedi Kissen, Inara’yı işaret ederek. “Orada kal.” Inara yutkundtu. Kissen, Elo’nun yanında diz çöküp adam yarının durumunu daha iyi anlayabilsin diye Mikle’yi sabit tutmaya çalıştı. Gelgelelim oğlan konuşamıyor, sadece ağlıyordu. “Aranızda şifacı var mı?”

İkisi de artık çok geç olduğunu biliyordu. Elo’yla göz göze geldiklerinde ikisinin de bakışlarından yadsınamaz gerçeğin parıltısı geçti. Karşısındaki adamın kollarında kaç kişi can vermişti? Kissen için bu sayı çok fazlaydı.

Gruplarındakilerin çoğu dehşetten donakalmıştı. Inara, içinde tanrının bulunduğu çantasını sıkıca tutuyordu, gözleri korkudan kocaman olmuştu.

“Ben şifacıyım.” Haoirse sonunda Svenka’nın da yardımıyla akıntının kıyısından kalkabilmişti. Koşarak yanlarına geldi, yeşil eteğini kemerinden çıkardı. Elo’nun elleri yerine eteğini koydu ve kanı durdurmak için kumaşı Mikle’nin boynuna bas-

tırdı. Kumaş hızla ıslanarak karardı. Mikle kadına baktı, nefes almakta zorlanıyor, konuşmaya çalışıyor fakat dudakları arasından anlaşılmaz seslerden başka bir şey çıkmıyordu. Herkesin duyabildiği tek şey oğlanın seyrekleşen nefesinin sesiydi. Kan, dinceğine dair hiçbir emare göstermeyince Haoirse dudaklarını birbirine bastırdı. Omuzları düştü, ellerinden birini Mikle'nin başına koydu.

Oğlan sarsılırken, "Bir şey yok, delikanlı," dedi. Ses tonu sıcak ve anaçtı. "Sakinleş, artık dinlenebilirsin."

Mikle inledi. Hâlâ titriyordu, gözleri odağını yitirmişti.

"Babam..." diyerek konuşmaya çalıştı. "Babama söyleyin..." Inara yardım etmek ister gibi ona yanaştı.

"Geri dur," dedi Kissen sıkıdığı dişlerinin arasından. Kızın bunu görmesini istemiyordu. Batseder kızı uzaklaştırmaya yeltendi ama Inara kolunu hızla geri çekip hıçkırığının bastırdı, sonra da kadın yerine Bacak'a doğru koştu. Yüzünü atın boynuna gömdüğünde at ona izin verdi.

Mikle'nin titremesi kesildi, sözlerine devam edecek takati kalmamıştı. Haoirse onu sakinleştirirken zorlukla aldığı nefesler azalıp kayboldu. Kissen kanın toprağı, Elo'nun pantolonunun dizlerini, gömleğinin eteklerini ıslattığını gördü. Sonunda durmuştu.

Batseder ve Berrick birbirine sarılıyordu. Poline hâlâ suyun içindeydi, Svenka'nın elini tutuyordu. Jon altına kaçırmıştı.

"Babasını... tanıyan var mı?" diye sordu Batseder, Jon'a bakarak. Jon konuşmadan başını iki yana salladı.

Kissen ayağa kalkıp yaratığın geride bıraktığı külleri tekmeledi. Oğlanın arpını eline alan Elo'yu seyretti; kirli parmakları arpın ahşabında izler bırakıyordu. Arpın tellerinin ikisi kopmuş, ahşap yarılmıştı.

Kana susamış tanrılar, her zaman olduğu gibi yine kendi hâlinde bir hayatın içine dalıp onu paramparça etmişlerdi. Kissen, atının yelesine yaslanmış usul usul ağlayan Inara'ya

baktı ve başını yeniden çantaya sokarken tanrısının kulağının kıpırdandığını gördü. Tanrılar, kaosun beden bulmuş hâliydi. Bu hacılar da o oğlan da hâlâ aptallık edip onlardan iyilik isteme niyetindeydi. Şövalye de buna dâhildi. Külleri biraz daha tekmeledi ama çağrılan bu yaratık geride başka bir şey bırakmamıştı.

Elo, arpı Mikle'nin göğsüne bıraktı.

Haoirse en sonunda sessizliği dağıtmak için ayağa kalkıp, "O da neyin nesiydi?" diye sordu. Elleri ve eteklerindeki kanı yıkamak için suya gitti. Kadının gözleri kuruydu, Poline ise ağlıyordu.

"Tanrılara ait bir şey," diye fısıldadı Jon. Sanki ona yardımcı olacakmış gibi hacılıkla geçirdiği bir ömrün küçük hazinelerini, kolyesindeki kurşun tılsımları sıkı sıkı tutuyordu.

"O bir gölge iblisti," dedi Kissen. "Vahşi bir tanrı tarafından yaratılmış bir yaratık. Geriye böyle bir şey çağırabilecek kadar güçlü tanrı kaldığını düşünmemiştim." Önce Elo'ya, sonra Jon'a baktı. "Yakın zamanda birinin tepesini attırdığın oldu mu, Jon?"

Jon yutkundu. "Ha-hayır," dedi. "Hacılarım evlerine dönmüyor olsa bu işi yapmaya devam ediyor olmazdım." Üzerlerindeki otoritesi kaybolup gitmişti. Mikle'nin cesedine bakıyordu. Oğlanın sorumluluğu ondaydı. Ama ölmüştü. Bakışlarını hızla Kissen'a çevirdi. "Sen bu işlerden ne anlarsın ki, fedai?" Sesinde şüphe vardı.

Kissen tereddüt etti fakat onu hayrete düşüren bir şey oldu. "Onu rahat bırak," dedi Inara titreyen sesiyle aralarına girerek. Bacak'ın yanından ayrılmıştı, yanakları ve gözleri hâlâ nemliydi ama yüzünde kararlı bir ifade vardı. "*Fedaim* kurtulmamıza yardımcı oldu. Sence babam, kutsanma yolunda yanıma tanrılardan bihaber birini verir miydi?" Kissen bu sözlerden etkilense de dikkatini yeniden topladı. Inara'nın sözlerinin ardındaki küçük tavşanın ona inanmalarına yardımcı olmak

için büyüsunü kullandığını tenini ısırarak soğuk bir nefes gibi hissedebiliyordu. Kaşlarını çatı.

“Onu parçaladınız,” diye ısrar etti Jon. “Kılıçlarınız...” Kissen’a dik dik baktı, sonra şövalyeye döndü. “Briddite kılıcı onlar. Tanrıları öldürmek için yapılmışlar.”

Elo’nun yüzünden geçen korku ifadesi yerini hızla çekici bir gülümsemeye bıraktı. Jon’u yatıştıran berrak bir sesle, “Bugünlerde briddite kılıcıyla gezmek en makul olanı,” dedi. “Yollar tehlikeli.”

Kissen ona yan bir bakış attı ve Elo’nun bunu fark ettiğini gördü. Gelgelelim onun da bu “Elo” denen adamdan bağımsız, kendi sorunları vardı. Bu tür canavarlar sebepsizce ortaya çıkmazdı; bir şey onu çağırmış olmalıydı. Hâlâ canlı olan bir şey. Peki neden küçük gruplarının peşine düşmüştü? Lanetler öyle olağan şeyler değildi; hedefin bir tanrının yakınlarında olması gerekirdi.

Kissen elini çantasının içine sokmuş olan Inara’ya baktı. Bir kızla yalanlar tanrısı. İster beyaz ister başka bir renk olsun, yalan yalandı. Belki de Craier malikânesindeki yangın, kızın düşündüğünden de daha gizemliydi. Ya aynı yıkım onların da peşindeyse?

“Yeter,” dedi Poline. “Tartışmayı kesin. Zavallı oğlan öldürüldü.” Suda çok kaldığı için titriyordu.

Kissen iç çekti. “Ölen öldü,” dedi. “Ayaklarımızda hâlâ can varken yola devam etmeliyiz.” Kızla tanrıyı ayırmaya ne kadar yaklaşırlarsa o kadar mutlu olacaktı.

“Benim ayağımda can falan kalmadı,” dedi Svenka.

Jon ağaçlara bakıyor, gölgelerin hareket etmesini bekliyordu. Pek çok hac seferi yapmış birine göre bir tanrının çağırdığı böyle bir yaratık karşısında pek de sakin kalamamıştı.

“Onu gömmemiz lazım,” dedi Elo. “Çocuk bu kadarını hak ediyor.” Kissen’a yaklaştı. “Hem yorgunlar hem de üşüdüler. Gece boyunca yolculuk edemezler.”

Kissen homurdandı. Bu asil piç nereden çıkmıştı? Tanıştığını bin pişman olduğu şövalyelerin çoğu eşkıyalıktan keyif alan veya krallarına mantıktan yoksun bir biçimde tapan aşâğılık heriflerdi. Kissen tam Elo'ya karşı çıkacaktı ki Inara lafa girdi.

“Enna... lütfen...” dedi. “Onu gömebilir miyiz?”

Kissen iç çekti. Kız derinden sarsılmış, annesini kaybetmesinin üzerine şimdi de bir başka ölüme şahit olmuştu. Telle olsa ne yapardı?

“Pekâlâ, istediğinizi yapın,” dedi.

“Jon,” dedi Elo birden. “Taş çemberi yeni baştan yap. İyi iş gördü. Poline, oğlan için iyi bir yer bul. Batseder, Berrick toprağı kazmak zor olacak, mezar için biraz nehir taşı toplayın. Enna...”

Sahte ismini idrak etmek Kissen'in biraz vaktini aldı. Adam, sanki buna doğuştan alışıkmiş gibi emirler yağdırıyordu. “Cesetle ilgilenmeme yardım et,” dedi ve bakışlarını Kissen'in gözlerinden ayırmadı. “Biz hacılar birbirimize destek çıkmalıyız.”

Kissen ona gözlerini kısarak baktı. Artık birbirlerini tartmayı bitirmişlerdi. Kissen'in yapması gereken tek şey, Inara'dan şüphelenmemesi için adamın ilgisini üzerinde tutmaktı. “Tabii. Başka canavarlarla karşılaşmamız kötü olur. Ya da şövalyelerle.” Adama sıırıttı. “En büyük bela onlardır.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Skediceth

Küçük grup toparlanıp yola koyulurken Skedi, sabahın neminin çantasına baskı yaptığını hissedebiliyordu.

Önceki gece ürkerek Jon'un yeni yaptığı taş çemberin içinde yatıp uykuya daldıklarında ay doğalı çok olmuştu. Inara oğlanın gömülmesine yardımcı olduktan sonra çantanın içindeki Skedi'yi sımsıkı tutarak yorgunluktan uyuyakalmıştı. Gencin bütün renkleri kaybolmuş, geride yalnızca bedeni kalmıştı. Inara da günün birinde öyle mi olacaktı? Yalnızca etten kemikten ibaret olup renksiz mi kalacaktı?

İlk nöbeti şövalye, ikincisini Kissen devralmış, sözsüz bir anlaşmaya vardıklarından ara sıra, birkaç saatte bir yer değiştirmişlerdi. Skedi etrafındaki duygu enkazını hissedebiliyordu. Hacıların usul usul ettikleri dualar minik renkler hâlinde göğeyükselmiş sonra da hepsi dua ettikleri tanrıya gidip ortadan kaybolmuştu. Skedi hapishanesinin dışına şöyle bir göz atmış, duaların kayboluşunu özlemle seyretmişti. Hiçbiri onun için değildi.

Her ne kadar kral, insanların tanrı sevgisini kanunlarla ezip geçmiş olsa da Skedi pek çok tanrıdan yalnızca biri olduğunu biliyordu, bunun hep farkında olmuştu. Gelgelelim daha önce hiç başka bir güçten gelen bir şeyle karşılaştığını hatırlamıyordu.

Gölge güçlüydü, kaotikti. Kendisinden daha güçlü bir şeye olan bağlantısını hâlâ hissedebiliyordu. Daha fazla korkması gerekip gerekmediğini düşündü. İnsanlar korkuyordu.

İnsanlar yeniden yola düşünce saklandığı yerden gizlice dışarı baktı. Hacılar hâlâ usul usul dualar ediyorlardı. Bunlar, diğer tanrılara verdikleri armağanlardı. Inara da çok korkmuştu. Skedi, kızın yürümek ve dua etmekten başka ne yapacağını bilemediğini görebiliyordu. Inara'ya bağlı olmayı bizzat o seçmemişti, en azından o böyle düşünüyordu. Inara'dan öncesine dair pek bir şey hatırlamıyordu, sadece anlık görüntüler vardı; onları da ancak iyice düşünürse görebiliyordu. Çalkalanan sular ve çığlıklar, postlu ve kanlı yaratıklar. Korku, dehşetin renkleri. Sonra daha da beteri, bütün renklerin yok oluşu. Hiçlik. En sonunda da Inara.

Tek istediği, dilediği yere uçmakta ve diğer insanların özleminin sıcaklığını duyumsamakta ve ihtiyaç duydukları ufak yalanları onlar için uydurmakta özgür olmaktı. Sevmek istiyordu. Tanrıların bir amaca, sevgiye ve dualara ihtiyacı vardı.

Blenraden'a varmaları gerekiyordu. Skedi özgür olmalıydı.

Burnunu çantadan çıkardı. Küçük bir kuş boyutlarındaydı ve çantanın gölgeleri arasına gizlenmişti.

Inara'ya baktı. Kızın gözleri nemliydi ve yeğinin düğmeleriyle oynuyordu. Skedi annesini yanında istediğini hissedebiliyordu.

Yaratık gitti, dedi. Artık güvendeyiz, ilerlemeye devam edebiliriz.

Inara ona düşünceleriyle karşılık verdi: *Biliyorum. Dönebileceğimiz herhangi bir yer ya da herhangi biri yok. Yüzü acıyla buruştuğunda kimse görmesin diye başını yere eğdi.*

Skedi, *Dönebileceğimiz bir yer yok,* diye katıldı ona, *ama ben buradayım.* Inara'ya yalan söylemeyeceğine söz vermişti ama bu, onunla hemfikir olamayacağı anlamına gelmiyordu. *Tüm bunlardan sağ çıkmaya bak, Ina. Birlikte her şeyi aşacağız.*

Skedi sözlerini gücü ve iradesiyle hafifçe destekledi. Mabedi ve adağı olmayan bir tanrı olarak ne kadar gücü varsa o kadarıyla yüklendi. İradesi kızın renklerine dolandı, onları değiştirdi, yatıştırdı. Gücü ancak onu desteklemeye yetecek kadardı. Kız çok kısık bir sesle hıçkırır da sakinleşmişti, renkleri şafağın sarı tonlarına bürünüyordu. Skedi, gücünün işe yaramasına çok sevinmişti. Arkalarında yürüyen Kissen kıza endişeyle baktı. Pazardan aldığı tatlı yulaf topaklarından birazını çıkarmak için pelerinin içine uzandı. Yulafların birini Bacak'a verdi, sonra Inara'nın eline dokundu.

"Bacak'ı tut," dedi. "Seni seviyor. Onu düzgün yerlerden götür, ben keşif yapacağım." Inara doğrulup yüzünü ovuşturdu, sonra da başıyla onayladı. Atın dizginlerini eline aldığı sırada duyguları iyice yumuşamıştı. Skedi bunu tuhaf buldu. Veiga ona yalan söylememiş, onu her şeyin yoluna gireceğine dair telkin etmemiş ya da durumu iyileştirmeye çalışmamıştı. Sadece ona yapacak bir şey vermişti.

Skedi, dikkatini ileridekilere çevirdi. Yaşlı kadınlar ağrı çekiyordu ve tereddüt içindeydi, Batseder ve Berrick gergin bir şekilde fısıldaşıyordu. Jon ürkek bir hâle bürünmüştü; tılsımlarına dokunup bir şeyler mırıldanıyordu. Skedi, adamın pek çok tanrıya inandığını hissedebiliyordu fakat bu inancının tek bir tanesine bel bağlayacak kadar yeterli olmadığı da açıktı. Önceki gece hacı tılsımlarının ışıltısını görmüş, onları hevesle seyretmişti. Belki günün birinde onun için de tılsım takan birileri olurdu.

Batseder, tam kendisini duyabileceği bir mesafeden Berrick'e, "Yolculuk güvenli değil. Geri mi dönsek?" diye mırıldandı. "Belki de Aia henüz yeniden doğmamıştır, ha? Belki de hamile kalmana engel olabiliriz. Bazı kökler var..."

"Kökler tehlikeli olabilir," dedi Berrick. "Beden de tercih de senin aşkım."

"Sen bunu istediğinden emin misin?"

Skedi, Berrick'in kendi çocuklarına sahip olamayacakları düşüncesi karşısında kapıldığı, ondan saklayamadığı o yumuşacık, katıksız hüznü yakaladı. Kadının, kendi gözleriyle kocasının çenesine sahip bir çocuğu olamayacaktı. Tüm bunlar adamın onu rahminden ve kanından daha çok sevdiği yönündeki düşünceleriyle iç içe geçmişti. Bu hisler korkuyla bir araya geldiklerinde çok güçlü olabilirdi. Skedi bu duyguları, en azından onları duyumsamayı istiyordu.

Skedi, Berrick'in gerçeklerle yalanlar arasındaki sınırdaki durduğu yere uzanıp iradesiyle adamın renklerine dokundu. Berrick'in karmaşık duygularını, dalgaların savuruşu misali hissedebiliyordu; kendi kalbi pır pır eder olmuştu.

Üzülme, dedi adama belli belirsiz bir fısıltıyla. Üzülürsen suçlu hissetmesine neden olursun.

Yalan etkisini gösterirken Berrick'in renkleri değişti. Daha kesin, daha parlak bir hâl aldılar.

"Eminim," dedi. "Bir hayatı riske atacaksak burada, beraber atacağız. Sen bir başına kendi canını tehlikeye atmayacaksın."

Kendisine bir tanrının yardımcı olduğunu biliyor muydu? Skedi gibi bir şeye küçük bir dua edecek olsa sevgisi onu güçlendirir miydi? Başarısıyla cesaretlenen Skedi dikkatini boğum boğum olmuş, sızlayan uzuvlarıyla olabildiğince hızlı yürüyen yaşlı kadınlara çevirdi. Bu kadar uzun yaşamak, bu dünyada nadir görülen bir şeydi; sırf bu yüzden bile yaşlı kadınlar oldukça etkileyiciydi.

"Poline, iyi misin?" diye sordu Svenka, üç kişi bölüştükleri keki isteksizce yiyen kadına dönerek. Poline, oğlana duyduğu üzüntü nedeniyle derinden sarsılmıştı; bu duygu âdeta kemiklerini sarsıyordu ve Skedi onun hüznünü, canını acıtırcasına duyumsayabiliyordu. Ağrıyan kanatlarıyla kadının renklerine uzandı. Kadın birini, bir çocuğu yitirmişti. Oğlanın ölümü ona bu yüzden o kadar ağır gelmişti.

Skedi iradesini kullanarak kadına, *O senin evladın değildi, Poline*, dedi. *O, başka bir oğlandı. Farklı bir hayatı.*

“Ben iyiyim, Svenka, işime burnunu sokmayı bırak. Sen nasılsın, onu söyle.”

Canının yanmadığını söyle.

Svenka'nın her yeri ağrıyordu; yorulmuş ve üşümüştü, *sabah* nemi yakasına ve manşetlerine yerleşmiş, tenine batar olmuştur.

“Hiçbir şeyim yok,” diye yalan söyledi Svenka. “Neyse ki Haoirse buradaydı da sorumluluğu üstlendi.” Haoirse elini sallayarak önemli bir şey yapmadığını belirtti. Üçü de birden canlanıverdi.

Skedi, gücün verdiği heyecanla çantadan iyice dışarı çıktı. Ufak ufak da olsa bir şeyleri değiştirebilirdi. İnsanları, şikâyetlerini, vahşi dürtülerini değiştirebilir, onları iyileştirebilirdi. Skedi çantanın kalktığını hissetti ve zafer duygusuyla yüzünü Inara'ya çevirdiğinde kendisini tutanın veiga olduğunu fark etti. Geri çekilse de Kissen ondan önce davranıp çantayı sertçe salladı.

Dikkatli ol, haşere. Düşüncelerini Skedi'ye yöneltmek için duvarını indirdi; düşüncesi öyle güçlü, renkleri öyle şiddetliydi ki Skedi vücudunun küçüldüğünü fark etti. Büyüdüğünü fark etmemişti, boynuzları ve kalçaları çantanın iplerini geriyordu. Kissen çantayı Inara'ya fırlattı, kız da şaşkınlıkla yakaladı.

Kissen sertçe, “Eşyalarına göz kulak ol,” deyip gitti.

Skedi kıza cevaben, *Bir şey değil*, dedi ancak bu düşüncesi, düşmanca bir duvar tarafından engellendi. Kissen'in zihnine girmek, onu değiştirmek mümkün değildi. Kadın ne onun için ne de Inara için güvenliydi. Kendisine bir mabet bulmayı başarak olursa, arkadaşını sahiden de bu umursamaz tanrıkatiliyle bırakabilir miydi? Dahası, Inara Craier'e bağlı olmayı bırakırsa veiganın kılıcından kaçmayı başarabilir miydi?

Skedi, gözlerini kılıçlı adama çevirdi. Kissen yüzüne karşı ona şövalye demişti ve kendisi bunu inkâr etse de renkleri aksini söylemişti. Genelde sabit olan bu renkler, zaman zaman

bulutu yarıp geçen şimşek misali duygularla çatırdayabiliyordu. Büyük acılar ve pişmanlıklar buna sebep oluyordu. Bunlar da yine kuvvetli duygulardı.

Skedi, yoldakiler gibi şövalyeleri aklına getirmeye dahi cüret edemezdi fakat bu şövalyenin onları durdurmak istediğine şahit olmuştu. Adam, kralın kanunlarına rağmen Blenraden'a gidiyordu. Kissen'dan daha nazikti. Asil bir kız için daha uygundu. Bir tanrı içinse, veigadan çok daha uygundu...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kissen

Üç gün sonra hâlâ ormanın derinliklerindeydiler ama yukarı doğru tırmandıkları açıktı; kışın eriyen sularından geriye kalanlarla ıslanmış nemli bayırlardan zorlukla çıkıyorlardı. Günler de geceler de giderek soğuyor ve ilerideki dağlar daha da yaklaşıyordu. Kissen, ilk gece yaşanan kargaşanın ardından düzensiz hâldeki hacı kafilelerinin hâlâ sağlam durumda olmasına şaşırıyordu ama bunun için minnettardı. Ya küçük tanrının işgüzar müdahaleleri sebebiyle ya da sırf şans eseri, pes etmemişlerdi. Belki de Kissen, tanrılarına olan bağlılıklarını hafife almıştı. En azından başka bir iblis daha görmemişlerdi.

Kissen tesadüflere inanırdı. Bazen bir şeyler ya nedensizce ya da birileri, genelde de akıldan ziyade asil bir soya ve gümüş sikkelere sahip olan birileri, bir yerlerde aptalca bir şey yaptığı için olurdu. Gelgelelim Kissen'a göre kader diye bir şey yoktu ve tanrılar tarafından yapılan her türlü planı paramparça etmekten büyük memnuniyet duyuyordu. Kader bir peri masalıydı, peri masallarının da en saçma olanıydı; gidip bir başkasının başına bela olabilirdi.

Ne var ki tesadüflerle görmezden gelemeyeceği kadar yoğun ve hızlı bir şekilde karşılaştığını o bile itiraf etmeliydi. Middren'in düşüşünü fısıldayan bir durgun nehir tanrısı, ma-

sasına gelen küçük bir kızla boynuzlu bir yalancı, yakılıp küle çevrilen büyük bir hane ve şimdi de kemik dişleriyle onları ısiran bir gölge iblis. Bu, tesadüften de öteydi. Bu bir sorundu. Bir şeyler değişiyordu ve Kissen henüz değişen şeyin ne olduğunu göremiyordu. Göğsündeki ağzı kapalı şişeciğe dokundu.

Şu an en ciddi sorun şövalyeydi. Kissen adamı ilk gördüğü anda onun bir şövalye olduğundan şüphelenmişti, sonra da herkesi işe koşmasına ve o kılıcı kınından çekmesine şahit olmuştu. Ne tür bir fırıncı yanında kılıç taşırdı ki? Aptal. Bu saçmalığının yanına kâr kalacağını mı düşünmüştü? *Güvenin bana, ben bir fırıncıyım. Yakışıklıyım, ekmek yapabiliyorum ve insanlara patronluk taslayabiliyorum. Herkes beni sevmeli.* Tüm bunlar Kissen'i çileden çıkarıyordu. En azından büsbütün işe yaramaz değildi, kılıç nasıl kullanılır biliyordu. Tanıdığı çoğu şövalye için o kadarını bile söyleyemezdi.

Ayrıca Kissen, adamın tam da o anda kendisini izlediğini biliyordu, sonuçta o da Kissen'in söylediği kişi olmadığını tahmin etmişti. Her neyse. Şayet Kissen'i ispiyonlayacak olursa Kissen susup oturacak değildi. Gelgelelim dönüp de Inara'ya iki kereden fazla bakması durumunda Kissen, Bacak'la kızı alıp doğruca Lesscia'ya dönerdi. Bunu yapmaya hazır olduğundan atı rahat rahat yürütüyor, ona fazla ağırlık taşıtmıyordu. Pek çok atın, sanki her an elden çıkarılabilirlermiş gibi bitap düşürüldüğüne şahit olmuştu. Kaçmaları gerekirse Bacak hazır ve iyice dinlenmiş durumda olmalıydı.

Kissen'sa hiç öyle değildi; yorgun ve huysuzdu. Sağ bacağı ağrıyor ve bir mengeneye sıkıştırılmış gibi hissediyordu, bu yüzden gece çok uyuyamamıştı. Bir gözünün gölge canavarlarının üzerinde, diğer gözününse şövalye üzerinde olması ve tüm duyularını, grup üzerinde onları etkileyecek minik ilmekler örmekle meşgul olan boynuzlu yalan tanrısına odaklamış olması durumu daha da kötüleştiriyordu. Kissen, tanrının hacıları değiş-

tirdiğini hissetmişti ve bu hiç de hoşuna gitmiyordu. Öyle ufak bir tanrıydı ki başka bir zaman olsa onu bir sıçan gibi ezerdi.

En azından hareketleri tahmin edilebilirdi. Gölge iblisin varlığı ona mantıklı gelmiyordu. Karanlık, kan ve kemik burada olmamalıydı. Vahşi tanrıların çoğunun ölmüş olması gerekiyordu. Bu, başıboş bir tezahürden fazlası olsa gerekti.

Nihayetinde gitmişti. Şimdiki hızla ilerlemeleri durumunda Blenraden'a varmaları dokuz gün falan sürecekti ve Kissen, beyaz yalanlar tanrısını küçük kızdan ayırmanın bir yolunu bulacak, sonra onu bırakacak ya da öldürecekti. Küçük tanrı, savaşın geri kalanıyla birlikte toz toprağın içinde kaybolacaktı.

En azından artık daha hızlı ilerliyorlardı, zira kuzeydoğuya gidiyorlardı ve yollarına neredeyse kimse çıkmamıştı. Kissen, bilhassa da ilk gece yaşananlardan sonra Inara'nın yolda zorlanacağından endişe etmişti fakat kız derin bir uykuya dalmış ve kararlı bir şekilde uyanmıştı. Kissen'in tahmin etmediği kadar direnciydi.

İnsanın canını sıkacak kadar da meraklıydı. Yemyeşil vahşi doğada hayatta kalmaya dair her şeyi öğrenmek istiyordu. Yollarındaki bir sarı çiçek demetini işaret edip, "Şu nedir?" diye sordu.

"Srickwort," dedi Kissen. "Yapraklarını yiyebilirsin ama çiçekleri bağırsaklarını bozar."

"Yaprakları neyle yenir?"

"Her şeyle," diye seslendi Svenka. Hareket ettikleri sırada Kissen kafilenin arka tarafını tutuyordu, yaşlı kadınlar da hemen ilerideydi. Kissen, kendisini ilk karısına benzeten ve çöpler arasında yararlı şeyler bulma konusunda gayet iyi olan Svenka'yı seviyordu. Haoirse ve Poline de son derece iş bitirici tiplerdi. Bu kadınlar birbirlerine, romantik bir ilişkiden çok daha uzun süreli olabilecek, derin bir sevgiyle bağlanmışlardı. Diğer bütün aile üyeleri ölmüş ya da bir yerlere gitmişken oluşturdukları bu şey, bir aileydi. Günün birinde o, Telle ve Yatho'nun da öyle

olup olmayacaklarını merak etti. Ancak bu fikir gelip geçiciydi. Onun mesleğindekiilerin çoğu yaşlanamıyordu bile.

Inara kocaman yapraklara sahip uzun bir çalıyı gösterip, "Peki şu yenir mi?" dedi.

"Onları yeme," dedi Kissen.

"Niye?"

"Tatları bok gibi. Ama içlerinde başka şeyler pişirmek için kullanabilirsin, yaprakları kalındır."

Berrick ve Batseder, yapışkan ve kötü görünümlü küçük hamur haşlamalarının sonuncusunu da onlarla paylaşmışlardı. Kissen, fırıncı şövalyenin hamurdan bir ısırık alırken burnunu kırıstırdığını görmüştü. Onları yargılıyordu. Kissen sırf o görsün diye kendi lokmasını afiyetle yemişti.

"Ya şunlar?"

"Onlar çok fazla soru soracak olursan elini ısırıp koparırlar."

Inara dilini çıkarıp çantasını yukarı çekti ve Kissen bir an Skedi'nin kurnazca bakan gözlerini gördü. Tanrı sıkılmış olsa gerekti. Kasvetli, nemli bir gündü ve hafif esinti onları canlandırıyordu. Akıntıdan uzaklaşmışlardı ve ağaçlı bir vadinin rüzgârlı sırtında ilerliyor, aşağıda toplanmış olan köyden bariz bir şekilde uzak duruyorlardı. Bütün evlerin çatılarına, dağlardan gelen kuvvetli rüzgârda sazları sabit tutmaları için beyaz taşlar konmuştu ve Kissen köylülerin aşağıda hareket ettiklerini, kuşları sürüp ettikleri arazilerden kaçırmak için el çırtıklarını görebiliyordu. İnsanların zaman zaman buraya geldiğine dair emareler vardı. Ağaçlara dilek kurdeleleri asılıydı, yolun hemen dışına gizlenmiş bir çoban tanrısı mabedi, ona adak olarak sunulan sikkelerle kurutulmuş tatlılar vardı. Şövalyeler bu sessiz yerlerdeki adakları dağıtacak kadar içlerine girmiyordu ve mabetlerin hiçbirisi bir tanrıkatiline ihtiyaç duyacak kadar güçlü değildi. Kissen, yanlarından geçtikleri sırada mabetlere dokunmadı. Buna değmezdi. Muhtaçların dileklerini sırf eğlencesine yakmazdı.

Tepeleri tırmandıkça ağaçlar, kayalık sırtların civarında düzensiz bir şekilde yayılmaya başlayarak onları rüzgârdan korumayı bıraktı. Doğuda, yukarılarda, ana şehir yollarının epey üstlerine ulaşmayı hedefledikleri ve Kissen'in bazılarının adını bildiği yüksek zirveli dağlar vardı. Bunlar, fark edilmeden yeniden kıyıya inmelerini sağlayacaktı. İnara, yamaç molozuyla dolu patikalarda yürümekte zorlanıyordu ama onlara ayak uydurmakta kararlıydı. Bacak buradan hiç hoşlanmamıştı ve zaman zaman ayağını daha sağlam basabilmek için Kissen'i itip dengesini bozuyordu. At ne zaman en ufak bir kişneme sesi çıkarsa Jon onunla Kissen'a asabi bakışlar atıyordu ama aşağıdaki köylüler geçtiklerini görmüşlerse bile onları durdurmak için en ufak bir girişimde bulunmadılar.

O gece en sonunda, iyiliksever kralları onuruna kısa zaman önce bu yeni ismine kavuşmuş olan Arrenon Nehri'nin yanındaki bir vadinin kovuğuna yerleştiler. Kral kendini beğenmiş piçin tekiydi.

Gruptakiler, rahatladıklarını gösteren iç çekiş sesleriyle durdular. Jon derhâl taşları çevirmeye koyuldu. Her gece aynı şeyi yapıyordu. Kissen yanılmıyorsa ünlü köprü kasabası Gefytron'un yakınlarında, olsa olsa bir günlük mesafe uzağındaydılar. Akşam vakti olmasına rağmen hava hâlâ aydınlıktı ve etraflarındaki tazecik, yemyeşil fidanlar ışıldıyordu. Ancak ne kadar güzel görünürse görünsün bahar vakti, vahşi tanrıların vaktiydi ve bu durum Kissen'in gerilmesine yol açıyordu. Vahşi tanrılar genelde yaşlı olanlardan da yaşlıydı; ilk mabetleri toprak ve taş gömülmüş, çoktan unutulmuştu. Öldürülmeleri zordu, öldürdükleri zaman ölü kalmalarını sağlamak bundan da zordu.

"Su, ağsız balık tutamayacağımız kadar derin ve hızlı akıyor," dedi Poline. Kendini ağır ağır kıyıya bırakmıştı ve eriyen suyla kuvvetli ve yoğun bir şekilde akan nehre bakıyordu. Kissen kadının hemen yanında, alçak çalıların altına gizlenmiş

ufak bir tekne olduğunu fark etti. Teknenin kürekleri yoktu ve kıyıya zincirlenmişti.

Batseder, "Tuzak kurabilirim," dedi. "Ama o da şans meselesi. Yarın sabaha kadar bir şey yakalayamayabiliriz."

"Ah, o çok vakit alır," dedi Haoirse.

Jon dualarına ara verip, "Canovan herkesin kendi avını yakalamaya hazır olmasını söylemişti," diye hatırlattı. Önceki gecelerde çoğunlukla yemekleri paylaşmışlardı, kimse avlanmak için uzun süreliğine ormanların içinde kaybolmak istemiyordu fakat taze yiyecekleri eninde sonunda bitecekti.

Svenka, Poline ve Haoirse birbirlerine baktı, birbirlerini öyle iyi tanıyorlardı ki kelimelere ihtiyaç duymuyorlardı.

Kissen grupla arasına mesafe koymak için bahane çıktığına sevinerek, "Ben avlanabilirim," dedi. Tek başına seyahat etmesinin nedeni çoğu insanı fena hâlde sinir bozucu bulmasıydı. "Buralarda bir sürü tavşan var. Gel, Tethis, kendini doyurmayı öğrenmenin vakti geldi."

Inara yutkundu. "Ben... ben..." Biraz midesi bulanıyormuş gibi bir hâli vardı. "Ben tavşan vuramam."

"Yersin ama, değil mi?"

"Şey... Evet ama..."

"Öyleyse vurabilirsin de. Öğreneceğin tek şey birkiler değil."

Svenka kıs kıs güldü. Kissen, Inara daha fazla itiraz etmeyince şaşırdı. Bacak'ın eyerindeki yayını aldı, sonra da nemden korumak için ipini içinde tuttuğu keseyi çıkardı. Bacak, Inara'ya yaslanıp bir elma almayı beklermiş gibi burnuyla çantasını dürttü. Muhtemelen Skedi'nin boynuzlarıyla taşıdığı elma birden ortaya çıkınca Kissen şaşırdı. Inara'ysa hayrete kapılmadan veya şikâyet etmeden elmayı Bacak'a uzattı, at da elmayı aldı. *Hain.*

"Daha önce hiç yay kullandın mı?" diye sordu Kissen, az önce şahit olduğu şeyi görmezden gelip hayvan bağırsağından yapılmış ipi tel niyetine ahşaba geçirirken. Skedi'nin yumuşak yanını görmekten hoşlanmıyordu fakat nihayetinde Bacak'tan

bir elmayı da esirgeyemezdi. “Muhtemelen bunu bağlayamayacak kadar küçüksün.”

Inara ofladı ve başını gururla kaldırarak yayı elinden aldı. İpi üst kısımdan çıkarıp alt tarafa bağladı ve bükme için çubuğun üst kısmını yukarı çekti. Kissen kollarını kavuşturarak onu seyretti. Inara bütün ağırlığını çubuğa verdi, çubuğu aşağı çekerken yüzü kızarıyordu.

“Ay!” Çubuk elinden kayıp nemli çalılığa düştü.

“İlk ders,” dedi Kissen, yayı yerden alırken. “Kendini bir şey sanma.”

Batseder gülüp başını iki yana salladı. “Denediğin için aferin sana,” dedi Berrick.

Kissen ipi yaya takıp taşıması için sadağı Inara’ya verirken, “Rüzgârdan daha havalı olduğun için aferin demeyeceğim.” Kibirleri sağduyularının önüne geçtiği zaman annesi de o ve ağabeylerine böyle derdi. Inara sızlayan parmaklarını çevirip sıkı.

“Fedai olmak için fazla kaba değil misin sen?” diye sordu Jon. “Kız senin işverenin, öyle değil mi?”

Inara ve Kissen birden donakaldı. Elo onlara baktı, koyu renk gözleri şüphe doluydu.

Kissen, “Babası yola hazır olmasını istiyor,” dedi. Bu yalan dudaklarından kolayca dökülmüştü. Normalde yalan söylemekle uğraşmazdı ama bunu Inara için yapıyordu. “Yani eğer taze et yerine çürümüş hayvan cesedini tercih etmiyorsan yorumlarını kendine sakla.”

Jon omuz silkti ve taş dizmeye döndü.

Demek şimdi küçük yalanları umursamaz oldun? Skedi’nin sesi davetsiz bir şekilde zihninde beliriverdi. Inara Kissen’a, *Bak, görüyor musun?* demek ister gibi dümdüz bir bakış attı.

Kissen, *Siktir git, yaratık,* diye karşılık verdi.

Inara’yı akıntının yukarısına, rüzgâr yönüne götürdü ve dikenli karaçalıların arasından tavşan patikası olması muhtemel yerlere baktı.

Birlikte seyahat ettikleri insanların sesi rüzgârın ve nehrin ~~relaşı~~ içinde solup giderken biraz daha cesaretlenen Inara, “Bunu ne diye öğrenmem gerektiğini anlamıyorum,” dedi.

Kissen ona ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Dünyada bir başına kaldığını mı? Inara’nın, Kissen’in hayata kalmak için zamanla bel bağladığı becerileri edinmesini istediğini mi? “Bundan sonra hayatının nasıl olacağını bilmiyoruz,” dedi kısaca. “İşte, nehrin orada bir tavşan patikası var.”

Inara sessizleşti, kadının parmağının gösterdiği yönü izleyip nehri besleyen akıntının küçük bir parçasına rast geldi.

“Rüzgârın avımıza doğru esmediği yerde kalmalıyız yoksa kokumuzu alırlar,” dedi Kissen. “Doğal patikaları izliyoruz, bak. Avının boyunu düşün ve gidebileceği yerleri izle. Suyu veya emniyetli yerlere giderler. Karadaki hayvanlar koşmayı sever ama saklanmayı daha çok severler. Hareketsiz oldukları müddetçe onları göremeyeceğimizi düşünürler.”

Tavşanlar için en iyi çimen ve çalı gün ışığında büyürdü, bu yüzden de patikanın onları küçük bir açıklığa çıkarması Kissen’i şaşırtmadı. Inara sessiz adımlar atmaya özen gösteriyordu. Kissen kıza durup yanından gitmesini işaret etti.

“Yaban tavşanını görüyor musun?” diye sordu alçak sesle. Buna rağmen hayvan yine de onları hissedip donakaldı. Bir çimen ve yeşil fidan yatağının yanına çömelmişti. “Açık alanlarda daha mutlu oluyorlar. Onu böyle sık bir ağaçlıkta gördüğüme şaşırdım, demek ki yakınlarda çayırılar var. Sırtındaki kıvrımı görüyor musun? Kulakları yaprak gibi ama sırtı onu ele veriyor.”

“Korkmuş görünüyor,” diye fısıldadı Inara.

Kissen, hayvanı ürkütmek istemiyormuş gibi yayı omzundan yavaşça indirip, “Korkmuş,” dedi. “Oynadığımız hayat oyununda bunun önemli bir an olduğunun farkında.” Okun birini takip tüylerini hissetti ve yayını gerdi.

Elini bıraktığında ok tıslayarak fırladı. Yaban tavşanı bir saniye gecikince ok, onu göğsünden yakalayıp sıçrayışını böldü.

Çalılıkta görmediği yaratıklar –ki bunların arasında daha küçük bir iki tavşan da vardı– hemen dağıldı. Yaban tavşanının ayakları bir kere titreşti ve hemen ardından hareketsiz kaldı.

Inara yutkundu. “Daha önce elma vurmıştım,” dedi. “Hedef vurdum ama canlı bir şeyi hiç vurmadım. Skedi’ye benzeyen canlı bir şeyi vurmadıysa kesin.”

Kissen, tanrının Inara’nın omzuna tırmandığını, öğlen havasında kanatlarını esnettiğini fark etti. Tanrının artık onu öldürmeyeceğini düşünmesi hoşuna gitmiyordu.

Kissen ayağa kalkıp, “Hiç acı çekmeyen bir yaratık görmedim,” dedi. “Aslında onlardan çok farklı değiliz. İnsanlar bile hayatta kalmak için birbirlerini yiyor.” Ölü yaban tavşanının yanına gidip oku çıkardı, önce çimenlere sonra pantolonuna sildi. Inara onu izlerken dudaklarının uçları aşağı doğru kıvrıldı. Kissen hâlâ sıcak olan tavşanı aldı. Biraz kan dökmüştü. Kissen hayvanı çevirip kemerine bağlamadan önce ayaklarını birleştirdi. “Acı, hayatın bir parçasıdır,” dedi.

Uzun zaman sonra zihninde ilk kez babasının yüzü belirdi. Kissen’a kendi canını ve beraberinde gelen bütün acıyı o vermişti.

“Tamam,” dedi Inara somurtarak. “Öldürme dersimiz bitti mi?”

Kissen sıırıttı. “Hayır.” Yayı bir kumaşla silip kıza uzattı. “Sıra sende.”

Havanın yoğun ve etrafın sessiz olduğu yerlere gidene dek izleri takip ederek kızı ağaçların daha da derinlerine götürdü. Kissen yürürken biraz mantar ve yeşillik topladı. Bir kırlangıç boyutlarına küçülmüş olan tanrı Inara’nın kafasının yakınlarında uçarken topladıklarını Skedi’nin çantasına ekledi.

En sonunda yere yakın dalların altında durgun bir su birikintisi buldular. Üç tavşan çimenlerin arasında hızla kaçtı fakat diğerleri donup kaldı. Kissen işaret diliyle Inara’ya, *Bekle*, dedi. Tavşanlar yeniden hareket etmeye koyuldu. Korku âni rüzgâr gibi gelip geçmişti.

Kissen yavaş hareketlerle bir ok çekip Inara'ya uzattı, Inara da iç çekerek oku yaya yerleştirdi. Yayı iyi taşıyor, Kissen'dan iyi tutuyordu. Omzuyla dirseği aynı hizadaydı, parmak eklemleri de ağzının köşesine geliyordu.

"Hareketsiz olanlar burada olduğumuzun farkında," diye mırıldandı Kissen.

"Bunu yapmak zorunda mıyım?" diye sordu Inara ipi neredeyse koparacak kadar çekerken.

"Hayır, değilsin," dedi Kissen. "Kendi kararlarını kendin veriyorsun, *liln*, senin yerine ben karar vermeyeceğim."

Inara yutkundu, ipi daha da gerdi ve oku bıraktı. Ok, bir tavşanın boğazına saplanıp hayvanı anında öldürdü. Kissen'dan daha iyi bir atış yapmıştı. Diğer tavşanlar hemen kaçıverdi. Skedi, Inara'nın yanındaki daldan kızın omzuna inip Kissen'a kötü kötü baktı. Kissen onu görmezden geldi.

"Güzel bir ölüm oldu," dedi Kissen. Gurur duyduğu için şaşırmıştı. "Aferin, avcılık senin doğanda var."

Güneş henüz batmamış olmasına rağmen kamptaki ateş yanıyordu. Tanrı saklandığı yere geri dönmüştü ve Elo elindeki hamuru açıyor, yassı bir taş ve yağladığı hazırlama matı üzerinde ısıtmaya hazırlanıyordu. Fırıncı numarasına sahiden de kendini adamıştı. Sırf bir yalan uğruna insanın yanında un, yağ ve maya taşınması zahmetli bir işti. Kissen, Berrick'in onu hayranlıkla izlediğini gördü.

"Yarın tekneyle nehri aşacağız," dedi Jon, Kissen ve Inara gruba katıldığında. "Kaptanı ateşi görüp şafak vaktinde zinciri açacak anahtarla birlikte gelecek. Sonra Tala Dağı'na doğru yola çıkacağız." Doğu yönünde kalan tepesi karlı zirveyi işaret etti.

Haoirse, Inara'nın elinden tavşanları aldı. Hayvanları ters çevirip, "İyi vurmuşsunuz," dedi. Toplam beş tane vardı. Inara

gururlanıp kızardı ve ağırlığını bir sağ bir de sol ayağına verdikten sonra yapılacakları izlemek için suyun kenarında yaşlı kadın ve Kissen'a katıldı. Kissen bıçağını çıkarıp yaban tavşanlarından birinin derisini iki darbede yezdü. Sırtından aşağıya, boynunun çevresine bir kesik attı, ardından kuvvetle çekip kopardı.

Bu hareket üzerine hem tiksindiği hem de büyülendiği açıkça belli olan Inara, "Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu.

"Pato diye bir adamdan. Yanında çıraklık yapıyordum," dedi Kissen. *Ah, Pato.* O yaşlı keçinin Skedi hakkında ne düşüneceğini merak etti. Aklına gelen ilk yanıt, *Kısa sürecek bir iş,* oldu. "Böylece, kurutup ısınmak için post yapabilelim diye kürkü üzerinde kalıyor. 'İsrafa yer yok,' bir avcı kanunudur."

Haoirse'yin tavşanı biraz daha uğraş gerektiriyordu. Kadın, deriyi parça parça soymaktan ibaret olan daha temiz yolu seçmişti.

Haoirse deriyi suyun içinde sallarken Inara, "Kuruması ne kadar sürüyor?" diye sordu.

Kadın, "İki üç gün," dedi. Deriyi kıyıya bırakıp Kissen'in elindeki tavşanı aldı. Parmak eklemleri şişmiş, soğuk rüzgârlardan çatlamıştı. "Tabaklanması da biraz sürüyor. Beyinleri orada iyi iş görüyor, yumurta sarısı da öyle. Batseder'e sorsana."

Tencereyi karıştırırken onları duymuş olan Batseder, "Gezgin tabakçıların çoğu yanlarında tavuk taşır," diyerek hemfikir oldu. "Gerçi benim ailem daha çok inek derisi üzerine çalışıyor. Ayakkabıcı Berrick'le de o şekilde tanıştım zaten." Inara yanına oturup hastalıklı bir ağaçtan aldıkları mantarları teslim ederken kadın, kocasına gülümsedi. "Babam da iş dolayısıyla onu seviyor," dedi Batseder.

"Deri olmadan ayakkabı olmaz," dedi Berrick, kadın da güldü.

Hep birlikte av hayvanından yahni, mantar ve Elo'nun yaptığı hafif kabarmış bazlamaları yemeye koyuldular. Kissen

kendi ekmeğini şüpheyle kopardı ama bir ısırık aldığı anda bunun ömrü boyunca yediği en hafif, en leziz ekmek olduğunu anladı.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordu Elo’ya. Elo gözlerini bıkkınlıkla devirdi.

“Dedim ya,” dedi, “fırıncıyım ben. Tabii ben yaptım.”

Berrick’in tencerede haşlama konusunda ısrarcı olduğu yapışkan hamurlardan daha iyi olduğu kesindi. Jon bile her gece, kimsenin kendisine bakmadığını düşündüğü anlarda yudumladığı Curlish şarabı zulasını çekine çekine onlarla paylaşmıştı.

Kemiklerdeki eti kemiren Poline bir süre sonra, “Bu hac yolculuğu, çocukluğumuzdakilerden çok farklı,” dedi. “O zamanlar her kasaba, hac kafilesıyla gelenler için küçük bir geçit töreni düzenlerdi ve bir bardak su karşılığında sizi dolandırıp gümüşünüzden ederlerdi.”

Jon dalgın dalgın parmaklarına doladığı sakalının altından sırtarak, “Ah, ne güzel günlerdi onlar,” dedi.

“Herhâlde o dolandırıcılıklardan sana da bir pay düşüyordu,” dedi Haoirse.

Adam omuz silkti. “Ben Talicia’nın doğu sınırından Middren dağlarına dek yürüdüm,” dedi. Bir anlığına kalay hacı tılsımlarına dokundu. “Irisia’ya, Usice, Restish’e, Pinet’e ve Curliu’ya gemilerle gittim, onların yollarını da aşındırdım. Gelgelelim hiçbir yer Middren gibi değildi. Birbirini kovalayan hikâyeler, tanrıların pervasızlığı ve size bahşedecekleri şeyler. Blenraden’a geldiğinizde karşılaştığınız mabetlerin katları ve derinlikleri. Ne şehir ama.” Etrafındakilere baktı. “Gideniniz oldu mu hiç? Savaştan önce yani.”

“Hiç gitmedim,” dedi Batseder. “Annem oradan korkuyordu.”

“Küçük zihinlerin çoğu korkuyordu,” dedi Jon. “Alınmanı istemem, canım.”

Batseder kaşlarını çatı. “Yine de alınmama bir şey demezsin umarım.”

“Şehir hırsızlar ve çıldırmış tanrılarla dolu,” dedi Berrick kadına destek çıkarak.

Jon hafifçe söylendi. “Her köşede ya bir tanrı vardı ya bir dua duyuluyordu,” dedi sanki hâlâ gözlerinin önündeymiş gibi bakışlarını ağaçlara çevirerek. “İvir zıvırla dolu küçük bir mabet. Kayıp küpelerin, yırtık terliklerin, para kazanmanın, cepçilerin ve dokumacıların tanrıları.” Kissen’a gülümsedi. “Sen hatırlıyorsun, değil mi Enna? Emanetçin oralı olduğunu söylemişti.”

“Batseder haklı,” dedi Kissen. “Orası hırsızların, çıldırmış tanrılarının ve onlardan da beter insanların şehriydi. Beni orada tutan kadın oraya bel bağlamıştı.”

Inara ekmeğini yahnisine bandırıp masum masum, “Maimee’yi mi diyorsun?” diye sordu. Kissen yüzünü buruşturdu.

Bakışları keskin bir hâl alan Jon, “Maimee mi?” dedi. “Şu tek başına büyü yapan cadının vesayetindekilerden miydin sen?”

Svenka, “Cadılar hakkında kötü şeyler söyleme,” dedi.

“Hâlâ hayatta mı?” diye sordu Jon.

Kissen kaşlarını çattı. “Umarım değildir.”

Poline ona dik dik baktı. “Söylenecek şey mi o!”

Jon, Kissen’ı hiç de hoşlanmadığı bir şekilde, sanki bir hücreye sığıp sığamayacağını görmek üzere ölçmeye çalışırcasına baştan ayağa süzüp, “O kadın piçleri, sakatları ve terk edilenleri yanına alıyordu,” dedi. “Sikkeleriyle adaklarını ele geçirsinler diye benim hacılarımı rahatsız etmeleri için yolluyordu onları. Küçük pislikler. Kadına beni rahat bıraksın diye para verdikten sonra cebimin delindiği çok oldu.”

“Ceplerini daha iyi korumalıymışsın,” dedi Kissen.

Jon ona tepki veremedi. Svenka araya girdi. “Ben Blenraden’da defalarca bulundum. İnsanlar tanrılardan daha deli ve daha tahammülsüzdü.”

“Öyleyse ne diye oraya dönüyorsun?” diye sordu Jon. Mikle öldüğünden beri alıngan bir tavra bürünmüştü.

Svenka arkadaşlarına baktı. Haoirse bilezikleriyle oynarken Poline kızardı. “Çünkü başka şansımız olmayabilir,” dedi Svenka. “Middren’de dileğimize kulak verecek çok tanrı kalmadı.”

Berrick onlara döndü, kulakları dedikoduları duymak üzere dikilmişti. Kissen adamdan bir çift ayakkabı alanın beraberinde bir bohça dolusu hikâye işiteceğini tahmin etti. “Dileğiniz nedir peki?”

Her zamanki gibi açık sözlü olan Haoirse, “Ölmek,” dedi. “Hep birlikte. Acı çekmeden. Uykuda.”

Inara boğulur gibi oldu. “Ne? Neden?”

“Çünkü çocuklarımızın veya aile üyelerimizin hepsi ya çok uzakta ya da ölü,” dedi Poline. Üzgün görünüyordu. “Birbirimizden ayrı kalmak, yaşlılığımızda bakılmak ve unutulmak istemiyoruz. Birimiz giderken diğerlerimiz burada oylanmak istemiyor.” İç geçirdi. “Tek çocuğum Blenraden’da savaşa gitti. Tıpkı Mikle gibi bir başına ve onu seven insanlardan uzakta öldü.” Svenka kadının eline dokunmak için uzandı. “Haoirse onu bulmaya gitse de ölen her şövalyenin elini tutamazdı. Sonra insanlar şehirden kaçarken yayılan hastalık Svenka’nın kız kardeşlerinin canını aldı. Şahit olabildiğimiz iyi ölümlerin sayısı azdır. Biz de bunlardan bir tanesini dilemeyi arzu ediyoruz.”

Kissen, Elo’ya baktı. Adam gözlerini ateşe dikmişti, elleri titriyordu.

“Böyle bir armağan karşısında ne verilir ki?” diye sordu. “Tanrılardan gelen armağanlar bedava değildir.”

“Kendi tecrübene dayanarak konuşuyorsun, değil mi?” diye sordu Haoirse. Kissen çenesini kapalı tutmalıydı. Kadın yara izini işaret etmek için Kissen’in yanağına dokundu fakat Kissen’in hissettiği tek şey Osidisen’in göğsündeki yeminiydi. “Bu bir lanet, değil mi? Bozulmuş bir lanet.”

“Daha önce hiç lanet görmemiştim,” dedi Berrick ilgiyle öne eğilerek.

“İlginç bir hayatım oldu,” dedi Kissen soğukkanlı bir tavırla. Jon’un şüphelerini uyandırmamayı umuyordu. Ya da fırıncının.

Nehir boyunca süzülen güneş, ufkun bir parmak kadar üzerindeydi ve gökyüzünde batarken günün sıcaklığını da beraberinde alıp götürüyordu.

Kissen, güneş ışınları tepelerin üzerinden kayarken bir şey hissetti. Havada âdeta tenine dokunulmuş gibi hissettiren bir değişim oldu, tüyleri ürperdi. Sonra koku geldi. Toprak, bataklık ve kan kokusu. Ayağa fırlayıp kılıcını çekti.

“Ne oldu?” diye sordu Jon güçlükle ayaklanıp. Artık güneşin değmediği orman karanlığının arasından hayvan patili bir gölge belirdi. Ancak bu kez gölge tek değildi; iki taneydi. Jon fısıltıyla, “Bana da bütün tanrılara da lanet olsun,” dedi. “Yine mi?”

Beyaz dişler, parlayan gözler, beyaz pençeler. Karanlıkta beliren silüetler. Şövalye dikkatle ayağa kalkarken Kissen derin nefesler aldı. Kan kokusu dilinde ağırlık yapıyor, beraberinde yanan et ve ateşe dair anıları getiriyordu.

Yaratıklar birlikte hücumla geçtiler ve Jon’un çemberine çarparak engeli doğrudan aştılar. Çember iki tanesine yetecek kadar kuvvetli değildi. Kissen yaratıklardan birini kılıcıyla durdurduğunda diğeri Elo’ya doğru süzüldü. Kissen kılıcını savurup ilkinin geri çekilmeye zorladı ve bu fırsattan faydalanıp Inara’yı ayağa kaldırdı.

“Bacak’ın yanına dön!” dedi. “Onu sakinleştir!”

At panikliyor, kaçıp onları terk etmek istiyordu. Inara dizginleri tuttu ama at arka ayaklarının üzerine kalkınca az kalsın havaya fırlıyordu. Svenka kızın yardımına koşarken Berrick de taş ya da dal bulmak için etrafı aramaya koyuldu. Çok geçmeden ikisinden de daha beter bir fikirle yerdeki kütüğü alıp kafasının üzerine kaldırdı. Haoirse ayağa kalkmakta zorlandığında Batseder aceleyle ona doğru koşup kadını kaldırdı.

Yaratık Kissen'a odaklandı, gölgesinin küçük bir hareketle kılıçtan kaçtı ve kadının siperinin altına eğildi. Pençeleri zırhını yakaladığında Kissen yaratığı geri sürükledi. Pelerinin içine uzanıp eline gelen ilk şeyi, Ennerast'ın mabedinden gelen kutsanmış külleri aldı. Şişeyi yaratığın ağzında kırdı. Suda yapılacak bir ayin için kullanılabilir, bir armağan olabilecek bu şişe yaratığa asit gibi gelmişti. Yaratık bir çığlık koyverip pençelerini Kissen'in göğüs zırhına geçirdi.

"Suya gidin," diye bağırdı Kissen. "Hepiniz! Peşinizden gelemmezler, bu yaratıklar karaya bağlı."

"Su çok derin!" diye bağırdı Jon. Elo'nun kılıcıyla mücadele etmekte olan diğer yaratık, kutsamanın kokusunu izledi. Üzerlerinde asit etkisi yaratsa da şişede gücün kokusu vardı.

"Lanet olası tekneye binin!" diye bağırdı Kissen, ilkinin de kendine gelmesiyle birlikte saldırmaya başlayan canavarları savuştururken. "Inara, tekneye bin! Bacak'ı bırak!"

Kıza Tethis dememiş, gerçek ismini kullanmıştı. Artık çok geçti, zaten yalan söylemek fitratında yoktu. Kissen'in yaktığı yaratığın gölgeden eti ayrılmış, dişlerini ortaya çıkarmıştı, hırpani bir sırıtışla parlıyordu. "Fırıncı, buraya gel."

Elo, Kissen'in yanına atıldı. "Peşimizden nasıl geldi? Neden iki taneler?"

"Biliyorsam kutsanayım," dedi Kissen öfkeyle.

Jon ve Poline tekneyi zincirinin izin verdiğince suya çekiyorlardı. Batseder, Berrick ve Haoirse ise herkes kıyıya doğru geri çekilirken eşyalarını toplamaya çalışıyordu. Bacak çok korkmuştu. Hayvan gürültüyle kişneyerek Svenka'dan uzaklaşmaya çalıştı. Çıkardığı ses yaratıkların dikkatini dağıttığında Kissen saldırıya geçti. Yaratıklar kaçarak birbirinden ayrıldı, rüzgâr kadar hızlıydılar. İçlerinden biri doğrudan Inara'ya yöneldi. Kissen bıçaklarından birini fırlatıp yaratığı arka bacağından yaraladı. Yaratık hedefini Haoirse, Batseder ve Berrick'e çevi-

rirken feryat etti. Kütüğünü Haoirse ve Batseder'in önünde tutan Berrick öne atıldı, dizleri titriyordu.

"Hayır, yapma," diye bağırdı Batseder, Haiorse çığlık atarken. Berrick'i itti ve yaratığın dişleri kadının yan tarafına geçti.

Svenka feryat edip Bacak'ı bırakarak Haoirse'ye doğru koştu. Poline tekneden indiğinde akıntının içinde tökezledi, az kalsın düşüyordu. Berrick ayağa kalkmayı başardı ve kütüğü savurdu fakat hamlesi yaratığın gölgeden bedenini kuvvetli bir rüzgâr gibi uçuşturmaktan başka bir işe yaramadı.

Kissen, briddite bıçaklarından bir diğerini çekip fırlatarak gölgenin boğazını deldi. Yaratık, vahşi bir köpek gibi hareket eden her şeye saldırıyordu. Haoirse'yi bırakıp doğruca Kissen'a yöneldi. Yaratığın hücumunu kılıcıyla durdurup hafifçe keserek onu alaşağı ettiğinde Berrick ve Batseder'in acıyla nefes nefese kalmış Haoirse'yi ayağa kaldıracak zamanı kazandırdı.

Poline akıntıya rağmen kıyıya yaklaşmaya çalışırken, "Birlikte, Haoirse!" diye bağırdı. "Birlikte olmalı!"

Hâlâ Bacak'a tutunan ve panik anında sahte kimliklerini unutan Inara, "Kissen!" diye bağırdı. O an bunun önemi yoktu, önemli olan kızın güvenliğiydi.

"Onu bırak, Inara, tekneye bin!"

Yaratık kanlı dişleriyle Kissen'ı ısırmaya çalıştı. Kissen dişleri kılıcıyla karşıladı. Şövalye de arkada diğerine darbeler indirerek hacılara zaman kazandırıyordu.

"Berrick!" diye bağırdı darbelerinin arasından. Berrick tekneye ulaşmıştı. "Çok sıcak!"

"Ne?" diye karşılık verdi Berrick. "Tekneye gel, fırıncı, kaç!"

"Su, hamurları haşlamak için çok sıcak!" diye kükredi fırıncı şövalye. Bunu söyleyebildiği için rahatlamış gibi bir hâli vardı. "O yüzden yapış yapış oluyorlar! Bir dahakine suyu soğut!"

"Şimdi bunun sırası mı, aptal herif?" diye bağırdı Kissen. "Inara. Hemen!"

"Peki ya sen?" diye sordu Inara. "Bacak'a ne olacak?"

“Ben onları geride tutabilirim, Bacak da kendi başının çaresine bakabilir. Sen güvenli bir yere git. Bu bir emirdir.”

Bu sırada Jon biraz omurgası olduğunu göstermiş ve Haoirse’yle Svenka’nın suya girmesine yardımcı olmak için kadınlara doğru yaklaşmıştı. Batseder tekneye atlayıp Haoirse’yi yukarı çekmeye yardımcı oldu. Kadının başı korkutucu bir açıyla geriye doğru sallanıyordu. Berrick, Poline’in tekneye binmesine yardım etti, ardından arkadaşının acısını paylaşarak ağlayan Svenka’ya uzandı.

Inara atı bırakmamıştı. Jon kilitle uğraşıp tekneyi serbest bırakmaya çalışıyordu, akıntı hâlihazırda onları kendi yönünde çekmeye başlamıştı bile. Inara olmadan gideceklerdi. Kissen kükredi ve bütün gücünü kılıcına verip yarattığı yan tarafa fırlattı. Bütün içgüdüleri tersini söylemesine rağmen Jon kilidi kırıp açarken yaratığa sırtını dönerek Inara’ya doğru koştu. Kızı yakaladı ve bütün gücüyle tekneye fırlatmaya niyetlendi. Batseder ayağa kalkıp kollarını açtı, kızı yakalamaya razıydı. Zincir serbest kaldı.

Inara zayıf bir savunma niyetiyle kollarını kaldırdı. “Söz verdin!” diye bağırdı. O bağıırken, Inara’nın duygularıyla yüklenmiş olan Skediceth de çantasından fırlayıp kanatlarıyla Kissen’in yüzünü dövdü. Kissen vurarak onu kenara itti ama eli tanrıya zarar verememişti. Tanrı yeniden havalanıp Inara’yı korumaya koyuldu.

“Çekil üstümden, seni haşere!” diye kükredi Kissen. Bir tarafa fırlattığı gölge yaratık ayağa kalkmayı başarmıştı, zarar da görmemişti ve onlara doğru koşmaya koyuldu.

Elo öne atıldı ve zarif bir darbeyle kılıcını doğruca yaratığın başından, sonra da kalbinden geçirdi. Yaratık dağılıp yok oldu. İkincisi korkunç bir haykırıyla hücumla geçti fakat Elo hazırды, ayaklarını yere sabitlemişti. Kılıcını doğrudan yaratığın içinden geçirip çenesini, dişlerini, göğsünü dağıtarak gölgeyi paramparça etti.

Kissen yeniden suya döndü ama tekne artık çok uzaklaşmıştı. Batseder onlara bakıyordu, Inara'nın başının üstünde beliren küçük tanrıyı görünce ağzı açık kalmıştı. Henüz bir şey sormasına fırsat kalmadan tekne akıntıya kapıldı ve nehrin aşağısına doğru sürüklendi. Yalnız kalmışlardı.

Kissen, Inara'ya döndü. "Senin derdin nedir?"

"Tekneden çıktığımızda ne yapacaktım?" diye bağırdı Inara. "Beni ve beyaz yalanlar tanrısını ölü bir şehre götürecek bir başkasını mı bulacaktım?"

Kissen dudaklarını büzdü. "Ölebilirdin," dedi. "O yaratıklar peşimizde."

Inara boğuk bir sesle acı acı, "Söz verdin," dedi. "Beni terk etmeyeceğine söz verdin."

Kissen bir anlığına söyleyecek söz bulamadı. "Seni terk ettiğim falan yoktu, nankör sefil," dedi. "Hayatını kurtarmaya çalışıyordum. Ölürsen ben ne yaparım, ha?"

"Aptal hayatına dönebilirsin," diye bağırdı Inara. "Peki ya ben? Benim dönecek bir hayatım da yok. Bir başıma ne yapacağım?"

Kızın omzuna yerleşen Skediceth, "Bir başına değilsin," dedi.

"Onu kalmaya ikna eden sensen..." diye kükredi Kissen. Skedi kanatlarını ona doğru savurdu.

"Ne yaparsın, beni öldürür müsün? Bu tehdit eskidi artık."

Kissen, arkasından gelen hafif öksürüğü işitti. Sesin geldiği yere bakmak üzere döndüler. Yalnız değillerdi. Elo hâlâ onlarlaydı.

"Anlaşılan," dedi, "fedailik yapmaya başlamamışsın, Tanrıkattilli Kissen."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Elogast

Ona bakar bakmaz bunu nasıl anlayamamıştı? Bir tarafa hafif meyleden yürüyüşü, dağınık kıvılcımsı saçları ve homurdanmayı andıran kahkahası. Middren'de yaşayan tek bacaklı çok fazla Talicialı yoktu. İçlerinden de yalnızca bir tanesi savaş sırasında veiga olarak ünlenmişti. Çaresizce savaşçı aradıkları dönemde gönüllülerin ismini Elo bizzat kontrol etmişti. Kissen.

Üstelik kadın orada bulunmuştu; yalnızca vahşi tanrıları alaşağı eden saldırıda değil sonrasında, Elo'nun aklına getirmemeye çalıştığı o gece orada kalmıştı. Diğerleri titreyip ter dökerken Elo'nun yağın emirleri karşısında kadın kendisine nasıl da hâkim olmuştu. Şimdi hepsi, Elo'nun dağılmamak için çoktandır zihninin derinliklerine gömdüğü her şey geri geliyordu. Veliaht prens onları cesaretlendirmek için bir araya toplarken kadının Arren'a neredeyse hiç bakmadığını o an da fark etmişti. Kissen zamanında müttefikleri olan tanrıya, savaş tanrısına karşı yanlarında savaşmaya kararlıydı. Tanrıkatili Kissen, tanrılar ve ölümlerle yüzleşmekten biraz olsun korkmayan az sayıda kişiden biri olmuştu. Gözleri de dövmesinde yazan şeyi söyler gibiydi. *Siktir git*, diyordu sanki.

Şimdiyse benzer bir ifadeyle Elo'yu baştan ayağa süzüyordu.

“Mertagh’la olan savaşta oradaydım,” dedi Elo. “Veigalara emirlerini ben vermiştim. Sen ve diğerlerinin savaş tanrısını alaşağı ettiğini gördüm.” Bunu söylemek, yani tanrıkatillerinin hayatını ve bir tanrının da Arren’i kurtardığını, kendisinin her şeyde başarısız olduğunu hatırlamak canını yakıyordu.

Kissen’in dudakları bir tiksinti ifadesiyle kıvrıldı. “Hassiktir. Şövalye olduğunu *biliyordum* işte. Ne yaptın, altına sıçıp arkadaşlarına sırt mı çevirdin yoksa kaçtın mı?”

Kadındaki cüret inanılmazdı. “İkisini de yapmadım,” dedi Elo dümdüz bir sesle. İlahi öfkenin karanlığı ve kaosu içinde pek çoğu yapmıştı, kadın yanılmıyordu. Elo’yu hatırlamadığı açıktı. Elo biraz hayal kırıklığına uğradığını fark etti. Savaş sırasında kafasında miğfer vardı, belki ondan tanımamıştı.

“Eh, kral ve akıllı kimselerin yarısı tüydü, bunu sorduğum için beni suçlayamazsın,” dedi Kissen. Gözleri adamın kılıcındaydı. Elo birden sinirlendi.

“Kral yaralanmıştı...” Kendini tuttu. “Bu yüzden mi onu aşağılıyorsun?”

“Hayır, annesinin evlatlarından geriye bir o kaldığından, bence saklanması çok daha akıllıcaydı. Şövalyelerin yarısı öldüyse ve sen de artık bir fırıncıysan demek ki zamanında çok da iyi bir şövalye olmamışsın.”

Adamı kışkırtıyordu. Hâlâ ata tutunan kızı ve belli ki kendi iradesiyle başının üzerine tünemiş olan tanrıyı saklamak için öne çıkmıştı.

“O kız senin yanında güvende değil, veiga.”

“Bunu da nereden çıkardın?” Kissen gülümseyince, altın dişi alevlerin ışığında parladı.

Elo kılıcını indirmede. Kadının ne yapacağını tahmin edemiyordu. Kılıcını bırakması da onu sırtından bıçaklaması da aynı ölçüde mümkündü.

“Tam iki kez duman iblislerin saldırısına uğradık...”

“Gölge iblisler.”

“Onları bize yüzündeki lanetten başka ne çekmiş olabilir bilmiyorum.”

Veiga güldü. “Beyaz lanetler ölüdür ve ölü lanetler hiçbir şey yapamaz,” dedi. “Onları çeken şey ben olsaydım bunu bilirdim, şövalye.”

“Sana neden inanayım?” diye sordu Elo.

“Çünkü ben neden bahsettiğimi biliyorum. Tanrıları öldürmeyi meslek edinmiş biri, lanetli olup olmadığına dair bir şeyler bilmez mi sanıyorsun? Lanet işareti olup olmadığına bakmak için kendi kendi derini kontrol ettin mi sen?”

“Yıllardır tanıdığım kimsenin yanında bulunmadım,” dedi Elo. Lanetler epey bir güç gerektiriyordu, birinin bir lanet yaratması için karşısındaki kişiden gerçekten nefret etmesi gerekiyordu. Laneti yaratan kişi buna en azından bir parmağını, evini adamalı veya tanrıya ömür boyunca hizmet etme sözü vermeliydi. Kimse onu, ondan nefret edecek kadar umursamıyordu.

Veiganın yüzünde onunla eğlenen bir acıma ifadesi olduğunu anlamak Elo’nun biraz vaktini aldı. Kadın ondan korkmuyordu. Küçük tanrı, kızın eline atlayıp Elo’ya baktı. “Eh,” dedi Kissen, “senin adına üzüldüm.”

Elo hırladı. Niyeti bu değildi. Küçük kız, gülüşünü saklamak için ağzını kapattı.

“Birinin Jon’u lanetlemesi şaşırtıcı olmazdı,” dedi Kissen nehre bakarak. Yoldaşları gideli çok olmuştu. “Beni biraz çileden çıkarıyordu. Durum öyleyse şansları çok yüksek değil.”

“Kissen,” diye kadını azarladı küçük kız. Kissen ona “Inara” diye seslenmişti.

“Canım sıkkın,” dedi Kissen, ona kendine açıklar gibi. Elo’ya baktı. “Artık siktirip gidebilirsin.”

“Belki de,” dedi tanrı, konuşurken bıyıkları oynuyordu, “bu gece farklılıklarımızı bir kenara bırakıp dinlenmeliyiz.”

“Bütün gün çantada oturdun zaten,” dedi Kissen.

“Kendimden bahsetmiyordum,” dedi tanrı, kanadıyla İnara’yı işaret ederek.

Elo önce ona, sonra da biraz olsun mahcup görünme nezaketi gösteren Kissen’a baktı. “Bunu açıklayabiliriz.”

“Bir tanrıkatilinin neden bir tanrıyla seyahat ettiğini açıklayabilir misin?”

Kadının ifadesi katı bir hâl aldı. “*Sen* de neden bir şövalyenin yok etmemize yardım ettiği şehre gittiğini açıklayabilir misin?”

Berabere kalmışlardı. İnara onları, girdikleri çıkmazdan çıkardı. “Tanrı bana bağlı,” dedi. “Kissen ikimizi de özgür bırakmak için bizi Blenraden’a götürüyor.” Kissen’a baktı. “Skedi, Elo’nun zararsız olduğunu söylüyor. Belki ona güvenebiliriz.”

Bağlı. Elo yutkundu. Tıpkı Arren ve dallardan kalbi gibi. Elo kızı inceledi. Kız tastamam ve iyi durumdaydı. Tanrı da içinde değil dışındaydı. Her hâlükârda, ikisine dair daha fazla bilgi edinmek işine yarayabilirdi. Tanrıkatili asil bir kıza eşlik edebilecek türde biri değildi, yolların böyle küçük bir kız için tehlikeli olması da cabasıydı. Hâlihazırda saldırıya uğramışlar, birlikte seyahat ettikleri yoldaşları öldürülmüş, yaralanmış ve dağılmıştı.

“Sana kimseye güvenmemeni söylememiş miydim ben?” diye çıkıştı Kissen nezaketten yoksun bir sesle.

“Eh, bana güvenmek *zorundasın*,” dedi İnara. “Her neyse, sabaha kadar bir adım daha atmam.”

Karşısındaki kız, eskiden sahip olduğu keskin dili ve neredeyse huysuzluğa varan dürüstlüğüyle genç Arren’i andırıyordu. Elo gülümsedi.

Kılıcını indirip kınına sokarken, “İki kılıç bir kılıçtan iyidir,” dedi. “Ayrıca aynı yöne gidiyoruz.”

“Ne kadar da kahramanca bir hareket,” dedi Kissen. At biraz sakinleşmişti. Kaçıp kızı da beraberinde sürüklediğine göre iyi eğitilmişti. Kissen atı yeniden dizgininden bir ağaca bağlamaya gitti, rahat hareket edebilsin diye ipi epey

gevşek bırakmıştı. Kız da atı yeniden kaşağılamasına yardımcı oldu. At, kızın elinden ufak bir ikramı kabul etti, tanrıyı dert etmediği açıktı.

Inara daha sonra eteklerini temizleyip ateşin yanında oturmaya gitti. Kalın yün pelerinini katlayıp altına koydu. Kissen bir dakika sonra yemeğini paylaşması istenen bir kediden bile daha isteksizce kızın yanına gitti. Yoldaşlarının yokluğunda güveç kabı hâlâ doluydu ve gürültülü bir şekilde fokurdamaya devam ediyordu. Elo kamplarından geriye kalan enkaza baktı. İnsanlarla seyahat etmekten keyif almıştı. Sert zemin ve gecenin sesleri sayesinde günlerdir kâbus görmüyordu. Haoirse'yi ve yaralarını, Mikle'yi ve arpını, Berrick'in meraklılığını ve Batseder'in faydacılığını düşündü. Geride kalanlardan herhangi biri yolculuklarından geriye dönebilir miydi?

Kendini hiç istemediği kadar yalnız hisseden Elo oturdu. Saklanma yerinden kurtulmuş olan küçük tanrı Inara'nın dizlerinin yanında duruyor ve benekli kanatlarını esnetiyordu.

"Adın ne senin, tanrı?" diye sordu Elo. "Savaşta kimin tarafını tuttun?"

Yaratık uzun kulağını kıpırdattı. Bir yaban tavşanının yüzüne sahipti ama gözleri bir kuşunkiler gibi sapsarıydı.

"İsmimi söylersem ismini alırım, şövalye," dedi tanrı.

Kissen kahkahayı bastı, sonra bunu yaptığı için sinirlenmiş gibi durdu. Palasını çıkarıp gölge iblisin neresini yardığına baktı. Gömleği çözülüp açılarak dövmesinin geri kalan kısmını gözler önüne serdi. Dövmenin altında bir çember içinde dalgalar gibi akan ve dönen karanlık bir yazı kıvrımı duruyordu. Su yazısı.

Kissen, Elo'nun bakışını fark edip, "Sen sormadan söyleyeyim," dedi. Bu bir lanet değil, bir nimet. Kullanmadığım ve kullanmayacağım bir nimet."

Elo dikkatle ateşin diğer tarafına, Kissen'in karşısına oturdu. Fırlatmak üzere bıçaklarından birini çekmesi durumunda, alevler nişan almasını engellerdi.

“Adım Elo, bu doğru,” dedi tanrıya. Tanrı kendisine hitap edildiği için memnun olmuşa benziyordu. “Peki, sen kimsin?”

“Tam ismin bu değil.”

Elo bir an tereddüt etti. “Elogast.”

Tanrı bunu bir düşündü. “Ben Skediceth, beyaz yalanlar tanrısı. Savaşı hatırlamıyorum ve sanırım hepimiz bunu unutsak iyi olur. Hangi tarafı tuttuğuma gelirsek, kendi tarafımı tutmuşumdur.”

Kız kendi kendine usulca, “Elogast,” dedi ve başını kaldırıp baktı. “İnsanlar kralın Sakreli Elogast adında bir şövalye kumandanı olduğunu söylüyordu. Emekli olmuş biri.” Adama zeka dolu gözlerle baktı. Soy isimler, asiller haricinde Middren’de çok popüler değildi, gerçi Elo, Irisia’da anneleriyle tanınırdı: Ellac ve Bahba’nın Elogast’ı. Arren’in adı Arren Regna’ydı, Elogast’sa basitçe doğduğu şehirle anılıyordu. “Daha yaşlı biri olduğunu düşünmüştüm.”

Elo huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Sahip olduğu azıcık ünün kraliyet görevlerinden ayrılmasıyla kaybolup gittiğini düşünmüştü fakat belki de Estfjor, kasabalılarının özü sözü bir, meraktan yoksun tabiatı onu yanıltmıştı. Hancı Canovan az kalsın onu tanıyordu ve bu yüzden biraz paniklemişti de. Elo hem gurur duydu hem de sarsıldı.

“İnsanlar türlü şeyler söylüyor,” dedi lafı dağıtmayı umarak.

Tanrı, “Yalan söylüyor,” dedi. “Gerçeğin bir kısmını paylaşıyor.” Kissen da ona bakıyordu.

Beyaz yalanlar tanrısı. Elbette. Tanrıların görür görmez bir yalanı gerçekten ayırt edebileceklerini unutmuştu. Inara dudaklarını büzdü.

Elo pes etti. “Evet, bir zamanlar şövalye kumandanıydım ama uzun yıllardır kralla bir işim olmadı. Huzurlu bir hayat kurdum kendime.”

“Kralın aslanı’ ehlileşmiş,” dedi Kissen. “Ne hoş.” Onu tanımişti demek. Elo kumaşın altından kılıcının aslan başına

dokundu. Genç aslan onun değil Arren'in sembolüydü; o bir Middren asili değildi ama insanlar ona nasıl isterlerse öyle hitap ediyorlardı. Arren şimdi savaş tanrısının geyik başıyla doğan güneşini arma olarak almıştı. Elo, her gün o armaya bakmaya nasıl dayanabildiğini bilmiyordu. "Sakre'nin Sör Elogast'ı neden kendini böyle küçültür ki?"

İncinen Elo, "Onurum beni neye mecbur kıldıysa onu yaptım," dedi. "Blenradenli bir dilenci neden kendini öfkeli tanrılara rakip kılar?" Kadına lanetini hatırlatmak için kendi yanağına dokundu. "Veya savaş tanrısıyla dövüşüp bir şeyler değişir değişmez hücum düzeninden çıkar?"

Kissen'in dudakları kıvrıldı. "Mertagh intikam için oradaydı," dedi. "O pek kıymetli hücum düzenin, yakalanmamıza neden oldu." Elo irkildi. Kadın haklıydı. Yine.

"Biz olmadan o tanrıyla asla boy ölçüşmezdin," dedi Elo. Kissen dudak büktü ama itiraz etmedi.

"Eh," dedi. "Bak, nereli olduğun ya da neden burada olduğun biraz olsun umurumda değil ama ben şövalyelere güvenmiyorum."

Elo gülerek omuz silkti. "Ben de sana bayılmıyorum."

Birbirlerine kötü bakışlar atarlarken etrafa sessizlik çöktü.

"Şövalyelerden neden nefret ediyorsun?" diye sordu İnara en sonunda

"Çünkü," dedi Kissen, "krala aitler."

"Sen de kral için çalışıyorsun," diye hatırlattı kız.

"Ben kendim için çalışıyorum. Bütün tanrıkatilleri öyle yapıyor, bizler kutsal askerler değil paralı askerleriz. Kralın desteklemesi yalnızca bu işten daha fazla para kazanmamı sağlıyor."

"Kralları neden sevmiyorsun?" diye sordu Elo temkinli bir tavırla. Kissen bir parça ekmek alıp elleriyle böldü.

"Çünkü," dedi ekmeginden bir ısırık alırken, "bizim dünyamızda güç, iyi insanları zalim ediyor."

“Öyleyse kendi hayatını riske atıp savaş tanrısına saldırması seni memnun etmeli, değil mi?”

“O dövüş *seni* memnun etti mi, fırıncı?”

Elo kaşlarını çattı. Inara yüksek sesle iç çekip yanmış bir ekmek parçasını alevlerden kurtarmak için eline bir dal aldı. “Birbirinizi terslemenize neden olan şu savaştan bahsetsenize bana.”

Elo da Kissen da bakışlarını kaçırdı. Inara kaşlarını çattı.

“Pekâlâ. Bana yüzündeki o bozulmuş laneti nasıl edindiğini anlat ki iblislerin suçu sana kalmasın. Lanetlenmek için bir tanrıya yakın olmak gerekmiyor mu?”

Kissen sanki yazı canını yakıyormuş gibi göğsünü ovdu. Boynunda da deri bir kolye vardı ve kolyenin ucu bir tür şişeciği andırıyordu. Elo, tanrıkatillerinin yanlarında türlü ekipman taşıdığına şahit olmuştu: kutsanmış su şişeleri, kül veya kanla dolu küçük şişeler, muskalar. Hareket ettiğinde Kissen’in pelerinin yer yer tangırdadığını fark etmişti.

“Öldürmek için güzellik tanrılarına epey yaklaşmak gerekiyor,” dedi Kissen. Dağılmış kâselerden birine uzanıp Inara’ya ilette. Inara da kâseye ekmeğini bandı. Elo bu fırsattan yararlanıp kadının yüzünü daha büyük bir dikkatle inceledi. Bozulmuş tanrı yazısı, orman ve dağların tanrılarının akıcı vahşi yazısı ya da su veya göllerin tanrılarının nehir yazısına değil, kasaba ve şehirlerde baş gösteren genç tanrıların fraktal işaretlerine daha çok benziyordu. Göğsündeki lütufla da alakası yoktu. Elo bakışlarını kaçırdı.

“Güzellik tanrısını niye öldüresin ki?” diye sordu Inara. Bazlamasını kemiriyordu. Elo, ekmek boşa gitmediği için sevindi. İyi bir fırın olmadan ekmek pişirmek güçtü. Jon’un geride bıraktığı şişeden bir yudum şarap içti. “Güzel olmayı istemekte bir sakınca yok.”

“Bu güzellik tanrısı Weildli Wyria’ydı,” dedi Kissen.

Elo, Estfjor'dan uzak olmamasına rağmen Weild'e gitmemişti. Orası, Crolle Hanesi'nin hâkimiyetindeydi. Ellerinde mücevher ve altın gibi küçük, ışıltılı mallar olan asiller gemilerini sık sık şehrin limanına çekerti. Weild, mücevhercileri ve fahişeleriyle ünlüydü.

"Kasabalılar güzel olmak ve lordlarla leydiler tarafından fark edilmek istiyordu," dedi Kissen. Zırhının tamir edilmesine gerek olmadığına karar vermiş ve geri takmaya girişmişti. Gençde geceleri göğüs zırhını üzerine giyerdi. Zırhın sert ve dümdüz bir yüzeyi vardı, içinde rahat edebilmek mümkün değildi ama Kissen her zaman harekete geçmeye hazır olmalıydı. "Bu tanrı burunları düzeltiyor, belleri inceltiyor veya yumuşatıyor ve kalınlaştırıyor. Tek istediği şeker parçaları veya meyvelerdi. Güzel tatlılardı yani."

"Kulağa pek kötü gelmiyor," dedi Skediceth.

"Öyle çok tapanı vardı ki gözdelelerini ayrı tutuyordu," diye devam etti Kissen. "Zamanla daha fazlasını ister oldu; kahvaltılarını, öğle yemeklerini akşam yemeklerini. On iki yaşındaki çocuklar bile onun onayını almak için günlerce oruç tutmaya başladı ama tanrı bazen yalnızca hayır diyor, yaptıklarının yeterli olmadığını, daha fazlasını yapmaları gerektiğini söylüyordu. Ona tapanlar, tanrıya duydukları sevginin getirdiği hastalıkla rükenirken o büyüyor ve güzelleşiyordu. Halk tanrikatili aramaya başlamadan önce iki genç kız ve bir oğlan ölmüştü bile. İşi eğitimcim Pato aldı."

"Bu çocuklara göre bir hikâye değil," dedi Elo. Onun da hoşuna gitmemişti. Ne var ki İnara ona kaşlarını çatı.

"O hâlde seni nasıl lanetledi?" diye açık açık sordu kız.

"Akıllıydı," dedi Kissen. "Kendisine tapanları kapılarını korumaya gönderdi. Öyle zayıf düşmüşlerdi ki canlarını yakmadan onları aşamıyorduk." Elo kadının tiksinti ve öfkesini hissetti. Kadın bakışlarını güçlü ve yaralı ellerine çevirdi. "Pato benden bir plan yapmamı istedi. İlk kez bir tanrıyla tek başıma

boy ölçüşmeme izin veriyordu. Öyle olunca ben de diğerleri gibi oruç tutmaya başladım ve adaklar getirdim. Pahalı adaklar. Şeker kaplı meyveler ve badem ezemeleri. Üzerinden hâlâ kan damlayan dolgun, taze etler. Ona yalvaran çıplak kollara ve tek bacağına sahip bir kızdım ve tanrıdan beni güzelleştirmesini istedim. Güzel olmayı her şeyden çok, çaresizce istediğimi anlattım.”

“Yalan söylediğini anlamıştır,” dedi küçük tanrı usulca.

“Yalan söylemedim,” dedi Kissen. “Gençtim, yaralıydım ve çirkindim. En çok sevdiğim kişi benden daha güzel birini seviyordu ve ben ikisini de kötü şartlar altında bir yerde bırakmıştım. Bu, bir insanın sahip olamayacağı bir şeyi istemesi için yeterlidir.”

“Yatho,” dedi Inara. Kissen diliyle onu onaylamayan bir ses çıkarınca Inara kızardı. Hedefi on ikiden vurmuştu.

“Bir tanrıkatilinin çırağı ondan bir şey istemek için gelince, Wyria buna karşı koyamadı,” diye ekledi. “Çok güzel, tatlı bir dilekti bu. Benden ne çok şey alabileceğini düşünüyordu. Şekerlerimin yarısını yemişti ki içlerinde briddite olduğunu fark etti.”

Şarap Elo’nun boğazına kaçtı. Bu, bir veiga için bile alçak bir hamleydi. Kissen adama sırtıttı, gözlerindeki parıltı tam olarak ne düşündüğünü bildiğini gösteriyordu.

“Elbette bunu fark edince çirkinlik lanetinin yarısına gelmişti bile. Lanet üstüme yapışmadan onu öldürdüm, o yüzden yüzümde güzel bir yara izi olarak kaldı.”

“Çirkin değilsin ki,” dedi Inara. Kissen gülüp Skedi’ye baktı. Skedi kanatlarını öfkeyle çırpıttı.

“Elbette yalan söylüyor,” dedi. Inara onu çubukla dürttü.

“Abartıyor. Sıra dışı görünüyorsun o kadar. Değil mi, Elo?”

“Ben bu işe karışmam.” Adam durumu ciddiye almış olmalıydı. Buraya, tanrıkatilini ve onun yöntemlerini yargılamaya gelmemiştii. Hile ona yanlış geliyordu. Tıpkı Arren’in müttefik tanrılarının mabetlerini devirirken yaptığı gibi. Bu onursuz-

luktı. Gelgelelim Kissen kesinlikle çirkin değildi. Bunu ona söylemeyecekti tabii.

“Benim yüzüm benimdir, *liln*,” dedi Kissen, yahniden ağzını oyalayacak bir kemik bularak. “Yüzümü iyi tanıyorum. Dişlerimin çoğu ve iki gözüm de hâlâ yüzümde. İnan bana, doğum yerim düşünülduğünde şanslı olanlardanı.”

Inara dudaklarını ısırdı, koyu renk gözleri gecenin karanlığını yansıtıyordu. Arkadaşlarını uzaklara götüren suyun sesi, onlar söyleyecek bir şey bulamadığı anda kulaklarına doldu. Kissen sarsılmış değildi. Kemikteki eti dişleriyle sıyrıp akıntı yönüne baktı.

“Demek asillerden birisin?” diye sordu Elo, doğum konusunu sürdürüp Inara’ya dönerek. “Annenle babanı tanıyorumdur belki.”

Inara ona korku ve acı dolu bir bakış atıp Skedi’ye döndü. O ve kız, Elo’nun tanrıların zihinsözü olarak bildiği şekilde iletişim kurdu. Elo kızın tanrının yanında nasıl bu kadar rahat ettiğini merak etti; o zihninde tanrıların sesini duymayı hiç hoş bir deneyim olarak görmemişti. İnsanın zihnini dürtten, keskin seslerdi bunlar.

“Babası tüccar,” dedi tanrı. “Artemi ailesinden biriyle evlendi ve Inara’yı evlat edindiler. Muhtemelen tanımazsın.”

“Sorumluluğum altındaki kıza el koymaya mı çalışıyorsun, fırıncı?” diye sordu Kissen. Bir parça kıkırdağı yere tükürdü. “Ben senin için yeterince asil değil miyim?”

“Öyle bir şey yapmaya çalışmıyorum,” dedi Elo. “Ama bir şey olması ihtimaline karşı geleceği planlamak iyidir.”

“Inara’yı emniyete kavuşturacağıma ve bunu yapmak için seni memnuniyetle geride bırakacağıma emin olabilirsin,” dedi Kissen. “Öldürme işinde para var, herkese yetecek kadar tanrı da kalmıyor.” Skediceth’in kulakları huzursuzca kıpırdandı.

“Bir çocuğun iyiliği pazarlık kozu olamaz,” diye gürledi Elo.

“Neyse ki bu seni ilgilendirmiyor,” dedi Kissen. Elo dişlerini gıcırdattı.

"Anladım," dedi sertçe. Inara'yla ayrıca konuşacaktı. "Saygısızlık etmek istemem. Yarın yola devam edeceksiniz, değil mi?"

Kissen Inara'ya döndüğünde kız onu başıyla onayladı. "Evet," dedi Kissen ve yeniden Elo'ya döndü. "Tekne yoksa buraya en yakın geçiş Gefyrton olacaktır."

"Bir plana ihtiyacımız var. Gefyrton büyük bir ticaret kasa-bası, hacıları arayan muhafızlar mutlaka vardır. Öyle yerlerden kaçınmamızın bir nedeni var."

Kissen güldü. "Rahatla, Gefyrton'a her türden insanı görüyorlar ama oraya gitmemiz günün büyük bir kısmını alacak."

Elo iç geçirdi. Yeni bir gün, yeni bir gecikme. Elo, tanrıların şehrine adım atmadan önce Arren'in bir ayının yarısından fazlası geçmiş olacaktı. "Öyleyse uyuyup erkenden yola çıksak iyi olur."

Pelerinin içine kapanıp gözünü veiga ve tanrıdan ayırmamak için ateşe dönük vaziyette uzandı. Gözlerini hafifçe açık tuttu, diğerlerini izlerken dinleniyor ama uyumuyordu. Çok geçmeden Kissen ve Inara da rahatsız zemine yerleşti ama tanrı uyanık kaldı; sapsarı gözleri Elo'yu delip geçiyordu. Elo uykunun gelişini hissetti, derken bilinci kayıp gitti. Zihninde şüphelerin büyüdüğünü, bunların şüphe tohumundan kök salmış korkulara dönüştüğünü fark etti.

Veiganın yanında güvende değiliz.

ON ALTINCI BÖLÜM

Inara

Ertesi gün öğleden sonra geç saatlerde Gefyrton'ı görmeden önce seslerini duydular. Akıntıya karşı güçlkle ilerleyip ağaçlar nedeniyle gölgede kalmış ve sudan gelen havayla serinlemiş granit kayalıkların bitkilerle kaplı kenarlarına tırmanırken, şelalenin uğultusunu giderek iliklerinde hissetmeye başladılar. Inara bu kasabaya dair bir şeyler okumuştı. Savaşan haneler ve onların bölgesel tanrıları arasındaki anlaşmanın bir parçası olarak, büyük Salia Şelalesi'nin coşkun ırmakları ve ağzı üzerine tanrı Gefyr tarafından yapılan bir köprüydü burası. Savaşta köprüler tanrısı ortadan kaldırıldıktan sonra kasaba yeniden adlandırıldıysa da o isim kalıcı olmamıştı.

Inara'nın hatırladığı kadarıyla şelale tanrısının adı Sali'ydi. Şelalelerin dibindeki taş ocağından yükselip suyu yarıp geçen köprü ayaklarında Gefyr'le inşa ettikleri devasa heykeller yer alıyordu. Oyma taştan geniş kolları, ırmakların üzerinde yayılıp yukarıdaki kasabayı tutuyordu. Ancak tanrıların bedenleri sağlam kalmış olsa da devasa başları, aşağıdaki beyaz köpüklerle nehrin içine devrilmişti.

Inara'nın küçük grubu, nehrin ırmaklarının batı tarafındaki şehir kapılarına vardığında paçaları çamur içinde birkaç gezgine katıldı. Kapılar bir tür festival için çiçekler, renkli kurdeleler ve

tazecik yeşil yapraklarla donanmıştı. Elogast girişe yaklaştıkları sırada giysisini düzelterip şık görünmeye çalışsa da Kissen buna zahmet etmedi.

Onu Kumandan Elogast olarak görebiliyorum, dedi Skedi, Inara'ya. Onurlu bir adam. Hacıları da korudu.

Inara da bunu görebiliyordu. Adam, Kissen'in aksine sakın ve dengeliydi. Skedi, Elogast'ı tercih ettiğini anlatarak bütün sabah başının etini yemişti ama Inara, veiga olmayan ilk kişinin üzerine atılmaları gerektiğinden pek emin değildi. *Kissen bize iyi gelmiyor, diye ekledi tanrı. Bunu sen de biliyorsun, ona gördüğün renklerden bahsetmiyorsun çünkü senden nefret edeceğini düşünüyorsun.*

Bizi incitecek hiçbir şey yapmadı.

Henüz. Ama biz de ona her şeyi anlatmadık.

Inara iç çekti. Skedi'nin veigadan korktuğunu anlayabiliyordu. Gelgelelim Kissen kabalığına rağmen güçlüydü, güvenilirirdi hatta kendi sert mizacıyla da olsa nazikti. Skedi belki Elo'yla daha güvende olabilirdi fakat Kissen, evi yakıldığı günden beri hayatının vazgeçilmez bir parçası hâline gelmişti. Aksi ve öfkeliydi ama istikrarlıydı. Artık hacılardan oluşan duvarları da yıkıldığından Inara kendine korktuğunu itiraf edebilirdi. Elo doğru söylemişti: İki kılıç, bir kılıçtan iyiydi.

Güneş bulutların ardında belirdiğinde rutubetli hava aydınlandı ve Inara parmak uçlarında zıplayıp kapıların ardını görmeye çalıştı. Craier meskenlerinde hasat festivallerini kutlardı. Inara'nın bu festivallere gitmesine hiç müsaade edilmemişti ama annesi Inara yatağına yatırıldıktan sonra gidip çalışanlarıyla dans ederdi. Ennerton'da da benzer partiler yapılıyor olmalıydı, gerçi Inara bu konuda yalnızca birtakım söylentiler işitmişti. Gelgelelim bu, bir hasat festivali değildi. henüz baharın başındaydılar.

Kasabaya giriş kontrollü gerçekleştiriliyordu. Inara, büyük köprünün uzaklardaki kayalıklara ulaşan tarafında uçan ve

görünüşe göre şehirden gidenlerin haberlerini taşıyan bir kuş görebiliyordu; ancak kuş konduktan sonra bir başka grubun içeri girmesine izin veriliyordu. Dört bir yanlarında dedikodular dönüyordu. İnara çok seyahat etmiş, yanlarında bir eşek ve at arabasıyla sırada beklemekte olan yeni arkadaşlarıyla sohbet eden bir çiftin sözlerine kulak misafiri oldu.

“Craier malikânesine olanları duydunuz mu?”

“Ne olmuş?”

“Yanmış. Yanıp kül olmuş. Malikâne de içindekiler de. Hırsızlar yapmış diyorlar. Suçu üstlenen olmadı, ne yangını ben çıkardım diyen ne de Craier isminde herhangi bir hak iddia eden yok. En azından şimdilik.”

Demek haberler yayılmıştı. İnara duydukları karşısında sanki tüm bunlar başkasının başına gelmiş gibi uyuştüğünü hissetti.

Kissen, saçında yabani sarımsak çiçeklerinin filizleri olan öndeki bir kadına yüksek sesle, “Bu saçmalık da neyin nesi?” diye sordu. Kadının kafası leş gibi kokuyordu. Veiga bir elini İnara’nın omzuna koyup sıktı. Dikkatleri dağıtmak istemişti.

Inara, Skedi’nin gruba hitaben, *Tanrılar dedikodudan hoşlanmaz*, diye düşündüğünü duydu. İnsanlar, bu düşüncenin nereden geleceğini bilemeseler de sustular; Skedi düşüncesinde canlarını yakacak kadar ısrarcı olmamıştı.

Inara hiçbir şey duymamış gibi yapmaya çalışırken kadın, Kissen’in sorusuna cevaben, “Bahar festivali,” dedi. “Buralarda biz buna ‘Muttur’ deriz. Mevsimler değişiyor, günler uzuyor.”

“Burada, görmeyi beklediğimden daha çok insan var.”

Kadın elini neşeyle sallayıp üzerlerine sarımsak esintileri gönderdi. “Gerald Hanesi bu yaz mahsulün bereketli olacağını ilan etti,” dedi. “Hayvanlar burada son üç yılda hiç olmadığı kadar iyi otlayacak, biz de onlara yer ayırtmak için can atıyoruz.”

Artık sahiden de dikkati dağılan İnara şaşırarak, “Bu kadar erken mi?” diye sordu. Elo, çattığı kaşlarıyla kadına sert bir bakış attı. Kabuklu yemişlerin bereketli olduğu dönem, yazın

sonu veya sonbahardı, ilkbahar değildi; ağaç yemişleri o zamana dek dökülmezdi.

“Şişman ağaçlar şişman domuzlar, şişman domuzlar da şişman insanlar demek,” dedi gözlerini kırıştıtırarak. “Tanrılar bizi kutsasın, güzel bir kış olacak. Keçilerim için kestaneler de olacak. Onlara ödülleri verip gerisini çuvala dolduracağım.”

“Rekabet sıkı,” dedi Kissen etrafındaki kalabalığa bakarak. Kadın onu başıyla onayladı ve kurnaz gözlerle onlara baktı, belki de otlama alanı alma konusunda ondan önce davranmaya çalışıp çalışmayacaklarını düşünüyordu. Kılıçlarına, bohçalarına ve atlara bakılırsa yerli çiftçilere benzemiyorlardı. Kadın gülümseyip altı sarı dişini gözler önüne serdi. “Kasabadan geçme niyetindeyseniz geceyi burada geçirmeniz lazım,” dedi. “Ya da akıntıya karşı tekneyle ilerlemeniz gerekir.”

Kissen omuz silkti ama Elo’nun keyfi kaçmış gibiydi. “Geceyi neden burada geçirmemiz lazımmış?”

“Vergi. Kral, hanelerin Middren’de kasabalarından geçtiler diye insanlardan para alamayacaklarını söylüyor ama sizi yemek ve yatak almaya zorlayabilirler.”

Geceyi orada geçirmektense geleceği tahmin etmekle ilgilenen Inara, “Mahsulün bereketli olacağını daha şimdiden nasıl biliyorlar?” diye sordu ısrarla.

Kadın önce burnuna, sonra başına dokundu, bir kere daha göz kıptı ve sıranın, birilerinin cep flütü çalmaya koyulduğu ön tarafına döndü.

Inara el hareketleriyle Kissen’in dikkatini çekip işaret dilini kullanarak, *Ne demek istedi?* diye sordu.

Tanrılar hâlâ yaşıyor, dedi Kissen. *Ormanın vahşi tanrıları.* Inara gözlerini kırıştıtırıp etrafına bakındı. Lesscia’nın dışının aksine burada mavi ve altın renklerine bürünmüş, yolda devriye gezen şövalyeler göremediğini fark etti.

Olay çıkarmayacak mısın?

Kissen güldü. *Ben yalnızca uğraşmaya değecek şeylerle uğraşırım. Yoluma çıkan her tanrıyı öldürsem ben de ölmüş olurum.*

Inara kaşlarını çattı. *Skedi'yi öldürmeye çalıştın.*

Kissen omuz silkti. *Neyin bela getireceğini hissedebiliyorum.*

"Hepimizin anlayabileceği bir dil seçer misiniz?" dedi Elo, Kissen'a bakarak. Kissen işaret parmağını başparmağına doğru kıvrıp adama bir hareket çekti. Inara, Elo'nun kalkan kaşını görünce bu hareketin epey kaba bir şey olduğunu anladı.

"Gefyr'de kutlama döneminin harika olduğunu söylerler," dedi Kissen. "Bu akşam biralar su gibi akacak."

"Biz de güneş doğar doğmaz yola koyulacağız," dedi Elo, kulağa hiç de eğleniyormuş gibi gelmeyen bir sesle.

Nihayet kapılara gelmişlerdi, kayıtları alınıp ne kadar kalacakları sorulduğu sırada kimse onlardan şüphelenmedi.

"Balıkçının Yeri'nde kalacak yer var mı?" diye sordu Kissen. Yorgun görünen kapı muhafızı omuz silkti. Göğsünde GERALFI HANESİ'nin sembolünü taşıyordu ve köprünün iki yanında, birinin boynunda çamdan bir tasma, diğerinin boynuzlarında buğday olan iki dağ keçisi vardı.

"İyi bir nedenin yoksa gezginleri ağırlamazlar," dedi. "Orası yerlilerin kaldığı bir yerdir." Arkalarındaki sıraya baktı. "Şanslısınız, bu gecelik çok fazla yer kalmadı. Yakında kapıları kapatacağız. Kalaslara çok ağırlık bindi, bilmem anlatabiliyor muyum?" Bacak'a baktı. "Atı da ahıra koyduğunuzdan emin olun."

"Köprünün üzerinde durmak güvenli mi?" diye sordu Elo.

"Gefyr güvenli olmasını sağlıyor..." Yabancıların önünde bir tanrının adını ağzına aldığını fark edince adamın beti benzi attı, bu yaptığı hapse atılmak için yeterliydi. Hızlıca, "Köprü yeterince güvenli, dostum," diyerek söylediğinin üzerini örtmeye çalıştı. "GERALFI HANESİ bizlere göz kulak oluyor, kral da bizleri gözlüyor." Üstte, Kral ARREN'in her zamanki gibi ardından güneşin yükseldiği ve ayağının altında bir geyik başı bulunan,

güzelce yapılmış bir portresini işaret etti. Bu gravürde kral, açık kahverengi, kıvrıkcık saçlarıyla yüzünde mağrur bir ifade taşıyordu. Inara, çattığı kaşlarını iyi saklamadığı belli olan Elo'ya baktı. Muhafız geçmelerine izin verdi, gittiklerini görmekten memnundu ve rapor edilmemeyi umduğu da açıktı.

"Geralfi Hanesi hâlâ yerel tanrılara tapıyor," dedi Elo kasabaya girdikleri sırada kendi kendine. "Kanunu ihlal eden birilerinin olacağını biliyordum ama bu kadar... bariz olacağını düşünmemiştim."

Kapıda toplanmış kalabalığı omuzlayarak geçen Kissen, "Bu bizi ilgilendirmez," dedi.

"Seni ilgilendirir."

"Biri parasını verirse, evet."

Girdikleri avlu halkın taleplerini dinlemeye ayrılmıştı. Etraf üzerleri kalın ve yumuşak defterlerle kaplı masalarla doluydu ve her biri Geralfi Hanesi'nin yeşil ve çivit rengine bürünmüş adamları tarafından korunuyordu. Mavi ve altın tonlarına bürünmüş bir şövalye, duvara yaslanmış pipo tütürüyordu. Artık bütün hane toprakları muhafızlık işini kralın şövalyeleriyle mi bölüşüyordu? Ennerton veya Craier topraklarında hiç muhafız olmamıştı.

Peşindeki masalar arasında döne döne ilerleyen kavalcılarla yanlarından dans ederek geçen kemancı dikkatini dağıttı. Kavalcıların bileklerinden kurdeleler ve ayak bileklerinden çanlar sallanıyordu. Inara buz gibi şelalenin kokusuna rağmen burada bile keskin bal likörü ve kayısı aromasını alabiliyordu. Herkes sarhoştı.

İnsanları omuzlayarak geçtikleri sırada öfkeli bağırışlar yükseldi. Sarımsaklı kadınla saçında kiraz çiçekleri olan bir tanesi arasında kavga çıkmıştı. Hakkında kavga ettikleri defteri tutan kişi defteri havaya kaldırdı ve bir klakson ötüverdi.

"Vâris Leydi Geralfi! Çözüm lütfen."

Kadınlar kavgayı bırakıp defteri taşıyanın peşine düştüler. İnara kadınlar kalabalığının içinde kaybolana dek onları izledi. Sonra ayağını Bacak'ın üzengisine koyup atın sırtına çıktı. Bu açıdan kalabalığın onlara yol vermek için ayrıldığını görebiliyordu. Defter bir tahta götürüldü. Tahtın kolları, dağ keçilerinin boynuzlarının kıvrımından yapılmış, koltuğu ve arkasıysa dalları henüz tomurcuklanmamış kayın, çam ve huş ağacından yapılmıştı. Tahtta İnara'nın yaşlarında bir kız oturuyordu, ipeği andıran çivit ve gümüş rengi sırmalı zarif yeşil kumaşlara bürünmüştü. Hemen arkasında, görünüşünden ve duruşundan babası olduğu açıkça anlaşılan, daha uzun boylu bir adam duruyordu.

İkili, defterin kendilerine gösterilmesini ve kâtibin durumu bildirmesini bekledi. İnara, diğer gürültülerden onları zar zor duruyordu ama keçilere, domuzlara, kestanelere ve kayın ağaçlarına dair bir şeyler söyleniyordu.

Genç leydi Geralfi akıl almak için babasına baktı ve adam da kızın kulağına fısıldamak üzere eğildi. Kız önüne dönüp ayağa kalktı.

“Domuzların gezinemeyeceği yükseklikler keçilere ayrılacak. Geralfi Hanesi adına bu beyanda bulunuyorum.”

Bir tezahürat koptu ve klakson yeniden öttü. “Vâris Leydi çok zarıfsiniz!”

İnara kızardığını fark etti. Genç Geralfi, onun aksine göz önündeydi. Babası hemen orada, yanındaydı. İnara, kendi babasının nasıl görüldüğünü merak etti.

“Hey, sen! Kasabada at sürmek yok!”

İnara, Bacak'tan inerek köprünün tozu toprağına ayak bastı. Ennerton'daki hancı Rosalie onun doğduğundan bile habersizken burada asil bir kız halkın içine karışıyor ve insanlara liderlik ediyordu. İnara'nın annesi onu neden saklamıştı? Onu saklamasının öldürmeleriyle bir ilgisi var mıydı? Bu, bir şekilde İnara'nın suçu muydu?

Kızın düşüncelerini takip eden Skedi, *Öğreneceğiz, dedi. Belki de Sakre'de Reach'e gittiğinde. Belki şövalye bunun sebebini biliyordur bile.*

Kissen onları kalabalıktan uzaklaştıran yollara, altlarında gürleyen suyun tepelerine götürdü. Yürürken ona destek olması için kolunun altına sıkıştırdığı bastonu kullandığından Bacak da Inara'ya kaldı. Veiganın atı kendisine emanet etmesi hoşuna gidiyordu.

Yürüdükleri sırada şelaleden yükselen küçücük damlacıklarla ıslansalar da bu, köprüden taşarak geçiş yolunun altındaki kalın kirişlerin üzerinde toplanan yerlilere mâni olmuyordu. Inara ayaklarının altındaki boşluklardan insanları görebiliyordu. İşleri tıkırında olan bir köprü altı pazarı ve çalışanlar, ırmaklardan gelen nemle iç içeydi. Suratı kir pas içinde bir oğlan, elinde süpürgeyle bir kirişten diğerine sıçırıyordu. Suyun üzerinden fırlayan bir borunun altında durdu ve boruyu açmak için süpürgeyle yukarı doğru bir hamle yaptı. Bir iki dürtmeden sonra borudakiler dökülüverdi ve insan pisliğiyle sebze atıklarının pis kokusu yükseldi. Inara burnunu tıkadı. Bu nehrin suyundan içmişti, şelalelerin epey uzağından içmişti ama yine de bunu çok fazla düşünmek istemiyordu.

Kasabanın büyük merkezi köprüde ilerledikçe daha da yakınlaşıyordu. Nehrin yukarı tarafında teknelerin durabileceği, malları teslim edebileceği ve akıntıya dönüp yola çıkabilecekleri bir nokta vardı. Teknelerin akıntıların arasından geçip güvenli bir şekilde içeri girebilecekleri küçük bir kanal da vardı. Malları Middren'in kalbinden güneydeki büyük kasabalar üzerinden kıyıya taşımak ne kadar yoğun ve heyecan verici bir şey olmalıydı. Burayı öylece geçmek insana kendisini nasıl da yalnız hissettiriyordu. Inara'nın hanesi başka bir festivali kutlayamayacaktı; yazın dans edemeyecek ve samanlarda uyurken yakalanamayacaklardı. Annesi onu yatırıp da denizlere, tuzlu rüzgârlara ve saraylardaki danslarla gizli yaprakların baş döndüren duman-

larına dair hikâyeler anlatamayacaktı. Inara bu hikâyelerde, babasının olabileceği boşlukları duyamayacaktı. Güvenliğinin olabileceği boşlukları. Onu tanımayan bir hanenin ve birdenbire hiç anlamadığını fark ettiği bir kadının intikamını nasıl alacaktı ki? Mektuplarını gizleyen, kızını susturan, yanarak ölüp arkasında neredeyse hiçbir şey bırakmayan bir kadının.

Inara, küçük Leydi Geralfi gibi değildi. O, bambaşka biriydi. Hayatında sessizlik içinde kalmış tüm sorular bir araya geliyordu. Skediceth, annesi, Craier evinde tecrit edilmesi, aile üyelerinin yokluğu, babasının bilinmemesi. Renkler. Yaşanan ölümler. Yangın. Çağrılan gölgeler. Bütün bunlar annesinin kurallarını ihlal ettiğinde olmuştu.

Kendi dünyası onu boğacak gibi olduğunda Inara dişlerini sıktı. Tıpkı dalgaların üstündeki bir gemi gibi onun da gideceği yere varabilmesi için tüm yaşadıklarından güç alması gerekiyordu. Cesur bir kızdı; Skedi'yle birlikte evinden ayrılıp tanrikatilini bulmuştu. Blenraden'e gitmeye, kaçabilecekken kalmaya karar vermişti.

Köprünün ortasını geçtiklerinde kasaba daha küçük, daha tatsız, daha ufak bir hâl aldı. Inara kralın renklerine bürünmüş, kibirli görünümlü iki şövalyenin evlerin arasında yürüdüğünü gördü. Elo, adamlar yanlarından geçmeden kapüşonunu başına geçirdi fakat iki taraftan herhangi biri, birbirini tanıdığını belirten bir şey yapmışsa bile Inara bunu fark etmedi. Kissen onları merkezden dış mahallelere, binaların doğrudan şelaleye baktığı, yolun nehrin gücüyle hafifçe sallandığı yerlere götürmeye devam etti. Burası bir kale gibi inşa edilmişti, duvarlarda okçular için yerler, yollarda koşanları düşürecek tuzaklı basamaklar vardı. Inara bu savunmaların kimlere karşı inşa edildiğini merak etti. Craierlerin şarkıları ve atlaslarında, bir yüzyıl önce püskürtülen ve kıyıda gelmiş Talicia akıncılarından söz ediliyordu ama Gefyrton fazlasıyla içeride kalıyordu. Belki de mesele husumet

içindeki haneler, savaşçı grupları ve yakınlardaki dağlardan inen hırsızlardı.

Kasabanın doğu tarafındaki tepe, zirvesinde toplanmış dumanı tüten mezbahalardan, tabakhanelerden ve depolardan gelen kan lekeleriyle bakır rengine boyanmıştı. Inara yamaçlardan inip aşağıdaki köpüren dalgalara karışan izleri gözleriyle takip etti. Ticaret mallarını tepelerden aşağıya, muhtemelen akıntı yönündeki diğer kasabaya dek izlemek durumundaydılar, aksi hâlde fıçılar şelalenin içindeki iri kaya parçalarına çarpıp dağılabilirdi. Inara şelalenin çalkalanan derinliklerine bakıyordu ki kayalardan birinin bir şekle sahip olduğunu fark etti. Bu kayanın bir sakalı ve gözleri vardı. Köprüyü nesillerce ayakta tutmuş tanrılardan birinin düşmüş başıydı.

Elo'nun yanında durup bakışlarını takip ettiğini fark etti. Genelde oldukça sabit olan renklerinin titreşip birden çatıştığını fark etti.

“Neden üzgünsün?” diye sordu Inara.

Elo gözlerini kırıştırıp iç geçirdi. “Bana... yazık olmuş gibi geliyor,” dedi usulca. “Blenraden’da savaşmadılar ama Blenraden yüzünden cezalandırıldılar.”

Inara, Bacak’ın dizginiyle oynadı. “Sen de tanrılardan nefret etmiyor musun?”

Bu soru Elo’yu şaşırtmıştı. “Hayır,” dedi yavaşça. “Ben inancın, kendi yaptığımız bir tercih olduğu fikriyle yetiştirildim.” Bu, bir şövalyeye göre tuhaf bir durumdu.

İlerlemeye devam eden Kissen da durmuştu. Inara, kadının onları şelalenin sesi arasında duyabildiğinden şüpheliydi.

“O zaman onlarla neden savaştın?”

“Arkadaşlarımı korumak ve insanlarımızı kurtarmak için,” dedi Elo. “Sonra... Kral Arren bir başka savaşın çıkmasına engel olmanın tek yolunun savaşmaya devam etmek olduğuna inandı.” Inara, tanrı olmazsa karşısında ya da uğrunda savaşacak bir şey olmayacağını düşündü.

“O yüzden mi yanından ayrıldın?”

Adamın renkleri altın tonlarında ışıldadı. Bacak'ın toynakları rahtaları dövüyor, tuhaf yüzey ve altlarındaki şelalenin kükreyişi onu huzursuz ediyordu. Elo fark etmeden atın boynunu okşamak için uzandı. En sonunda, “Evet,” dedi.

Sinirlenen Kissen, “Hey,” dedi, “burada mı yoksa bir yatakta mı uyumak istersiniz?”

Elo başını kaldırıp baktı ve yarım bir gülüşle tıraşlı başını ovdu. Renkleri yumuşadı, koyu morla altın tonları açılıp taze bir yeşile döndü. “Artık arkadaş edinmeme de mi izin yok?” diye sordu.

Kissen homurdanıp yanlarına geldi. Yüzünü Elo'nunkine yaklaştırıp ona öyle bir baktı ki Inara adamı öpecek mi öldürecek mi bilemedi. Elo, Inara'yı şaşırtıp ne karşı çıktı ne de geriledi, bunun yerine kadının bakışlarına karşılık verdi. Renkleri öfkeden ziyade neşeyle ışıldıyordu. Kissen, “Kızı rahat bırak,” dedi ve tehlikeli bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Sonra da Bacak'ı çekip uzaklaştırdı. “Atı da öyle.”

Köprünün kenarına az bir mesafe kala, mozaik camında büyük bir balıkçılın uçtuğu bir kapıya geldiler. Binanın kendisi küçüktü ve içeriden gelen hafif, flörtöz kahkahalarla bardak seslerinin yankılandığı iki büyük evin arasına sıkışmış hâldeydi.

“Burası yeterince büyük görünmüyor,” dedi Inara.

Kissen, “Su üzerinde hamak kiralyorlar,” dedi. “Uyku tulumu istersen ekstra para vermek gerekiyor. Bir ara akarlar bastı, o yüzden bütün yatak örtülerini yakıp yenilerini aldılar. O anlamda daha önce gittiğim her yerden iyiler.”

“Burada kanun öyle,” dedi Elo. “Akarlar ahşaba da yayılıyor.”

“İnsanlar hangi kanuna uyacakları konusunda biraz seçici davranabiliyor,” dedi Kissen. “Middren'in ne kadar derinine girersen kralının nüfuzu o kadar azalıyor.” Adama hâlâ sinir olduğu açıktı.

Elo'nun çenesi kasıldı. "Ona dair hiçbir şey bilmiyorsun," dedi ve hanın kapısını iterek açtı. Inara yanaklarında ani bir sıcak hava, çenesindeyse soğuk hissetti. Aşağı baktığında kapı eşiğiyle sokak arasında ince bir boşluk olduğunu fark etti. Bu boşluktan, köprünün devasa kirişlerini ve aralarına asılı duran ve tırtıl kozalarını andıran kümeleri görebiliyordu. Kirişler ıslak ve esnek görünen ipler ve kalas iskelelerle birbirine bağlanmıştı. En azından az önce açılınca kokusunu aldığı o borudan yoktu. Gece uykusunu bölme ihtiyacı duymayacağını umuyordu.

Kapının hemen iç kısmında bir masada oturan ve hana tamamen girmeyi engelleyen bir oğlan, "Giriş izinleri," dedi. Tartışmalar çılgılığı basacak gibi bir hâli vardı. Inara fark ettirmeden Elo'nun yanına gitti. Elo, girişte kendisine verilen katlanmış kâğıtları uzattı.

Oğlan kâğıtları iade edip, "Gezginleri ağırlamıyoruz," dedi. "Bir gösteri için gelmemişlerse tabii. Bu, Geralfi'nin hacıları dışarıda tutmak için koyduğu bir kural."

Demek Geralfiler tanrılara danışıyor fakat hacıları azaltmak için kanunlar yapmayı da sürdürüyordu. Inara çantasının içine uzanıp başparmağıyla artık bir çakıl taşı boyutuna gelmiş Skedi'ye dokundu. Skedi kızı güven vermek için parmağını yaladı.

"Gösteri için geldik zaten," dedi Inara. Tanrının yalanına iradesinin bir kısmını aktardığını hissetti.

Karşısındaki oğlan gözlerini kırıpıştırıp onları inceledi. "Ne yapıyorsunuz?"

El falı. Yanındaki de baban.

"El falı bakıyorum," dedi Inara. "Babam öğretti." Koluna dokununca Elo hayretle irkildi. Inara Kissen'in arkalarında gözlerini devirdiğini hissedebiliyordu. "Yeset Hanesi'yle çalışıyordu." Skedi'nin fısıltılarının, karşısındakileri doğrudan beslemesine izin verdi. "Ama artık Arga'daki grubumuza katılacağız."

Arga, Craier topraklarının en uzak kuzeydoğu ucuydu. Akıntı boyunca takip ettikleri takdirde suyun en dar, en buzlu

noktalarından geçerek oraya varırlardı. Inara, annesinin sanatçı ve oyuncularını orada toplanmaya teşvik ettiğini biliyordu.

Oğlan Elo'ya baktığında gözlerinden şüphe parıltıları geçiyordu. "Sen babası mısın? El falı bakan iki kişiye lüzum yok."

Elo yutkundu. "Ben şarkı da söylüyorum," dedi ve oldukça çekici bir şekilde gülümsemeyi başardı.

Şarkı söylüyor, *şarkı söylüyor, şarkı söylüyor*, diye adamın kelimelerini tekrarlardı Skedi. Oğlanın şüphesi birden kayboldu. Bakışlarını arkalarında duran Kissen'a çevirdi. Kadın kahkahasını bastırmaya çalışır gibiydi.

"Ya sen?"

"Ben atı ahıra götürüyorum," dedi Kissen. "Döndüğümde Tip'e Veiga Kissen'in geldiğini söylersin."

Inara dönüp Kissen'a, ardından rengi birden griye çalmaya başlayan oğlana baktı. Skedi'nin öfkeyle titrediğini hissetti. Kissen, tanrının gücüne engel olmuş, o gücü geçersiz saymış, görmezden gelmiş ve gerçeği söylemişti.

"Ha," dedi oğlan. "Belgen var mı?"

Kissen ağır pelerininin deri bir tomar çıkarıp oğlana, üzerinde süslü bir yazı ve bir dizi mühür olan yırtık bir parşömen parçasını gösterdi. Parşömenin üzerinde üç köşeli hac mühürleri vardı. Bunlar yerleşke amirlerinin mühürlerine, resmî imzalara benziyordu. Inara mühürlerin öldürdüğü her bir tanrıya denk düştüğünü fark etti. Sayıları çok fazlaydı.

"Ben... yatağımız var mı bilmiyorum... Sizin için... Siz..."

Kissen gülümseyerek, "Şimdi Tip'e soracaksın işte," dedi. "Şelalenin oradaki o ıslak yatakları istemiyoruz. Kenarda ve kuru olanlardan olsun. Birazdan döneceğim." Elo'ya baktı, sonra Inara'ya döndü.

"Bacak'ı götürürken benimle gelebilirsin," dedi.

Inara kasabanın diğer yerlerini görmek istese de Skedi araya girip, *Ben yorulдум, Ina*, dedi. *Sen de yoruldun.*

Inara, yorgunluğunun verdiği ağırlığın tüm uzuvlarını ele geçirdiğini hissetti. “Babamla kalacağım,” dedi ve işaret diliyle, *Onun hakkında daha fazlasını öğrenebilirim*, diye ekledi. Kissen tam ona itiraz etmek üzereydi ki daha önceki yorumundan dolayı hâlâ canı yandığı belli olan Elo, kasıtlı bir şekilde Inara’nın elini tuttu.

“Gel, Tethis,” dedi eğilip meyhaneye girerken. Oğlan onları durdurmadı. Kissen’i eyer çantaları ve atıyla, kapı kapanana dek onlara dik dik bakar hâlde dışarıda bıraktılar.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Elogast

Öğlan, Tip denen adamı aramak için taburesinden fırladığı sırada Elo'nun gözleri hanın ışığına alıştı. Elo Inara'ya veya tahminlerine göre Skedi'ye ait olduğunu düşündüğü beyaz yalandan emin olamamıştı fakat Kissen'in kim olduğunu açık açık dile getireceğini onlara söylemesi gerekirdi.

En azından genç adam artık onlarla eskisi kadar ilgilenmiyordu. Ayrıldığı masanın arkasında çoğu yakın kasaba ve köylerin tanrıkatali taleplerinden oluşan bir dizi duyuru vardı. Kissen gibi veigalar avlarını bu şekilde buluyor olmalıydı. Bazıları bir mabedin dağıtılması için birkaç sikke teklif ediyor, diğerleriyse bizzat tanrının yok edilmesini istiyordu. Elo duyurular arasında bildiği tanrıların isimlerine rastlamadı, yalnızca sütü kestiren hilekâr bir tanrı, haftalardır bir köyün etrafında öfkeden köpüren bir rüzgâr tanrısı ve bir fanatiğin bildirdiği daha yeni oluşmuş bir ağaç tanrısı vardı.

Balıkçının Yeri'ndeki kutlama dışarıdakinden çok daha sönüktü, tavanı önden arkaya çapraz olarak kesen kirişler boyunca yalnızca birkaç dal ve bitki asılmıştı. Aralarındaki beyaz sıva, isli çizgilerin ateş ve rutubet arasında şeritler oluşturmalarına neden olacak kadar eskiydi. İçerisi sıcak ve havasızdı, ortama baskın bir ter, nehir balığı ve turşu kokusu hâkimdi. Batıdan

gelen ve alçak, ufak penceren içeriği dolduran göz kamaştırıcı ışık acı-tatlı pipo dumanını havayı büken canavar ve tanrılara dönüştürüyordu.

Elo, duyuru duvarının diğer yanındaki bir pencerenin yakınılarında fıçıdan bozma boş bir masa gördü ve Inara'yı oraya götürdü. Kendilerini korumak için ideal bir yerdi ve muhtemelen yataklara giden zemindeki kapının karşısındaydı. Müşteriler genelde kaba saba, hırpani kimselerdi ve bolca içiyorlardı. Bazılarının gözle görünen yara izleri vardı ve bileklerine ya da gömleklerine mavi ve altın rengi kurdeleler takmışlardı. Bu tuhaftı. Bunlar Geralfi Hanesi'nin değil, Arren'in renkleri idi. Elo bakışlarının istemsizce bir geyik başının asılı olduğu şömine rafına kaydığını fark etti. Geyiğin boynuzları mürekkeple bozulmuş, üzerlerine *Zafer* yazılmıştı.

Elo'nun içi bir anda buz kesti. Kissen'a inanamıyordu. Burası savaş gazilerinin hanıydı. Birilerinin onu tanımasını mı ummuştun?

Burada seni tanıyan kimse yok, dedi Skedi sakinleştirici bir sesle adamın zihnine. *Tanımlarına izin vermem*. Elo irkildi; tanrının sesi her zamanki gibi canını yaktı ama kelimeleri nazikti. Küçük yaratığın nerede saklandığını merak etti. Muhtemelen Inara'nın pelerinin altında veya başlığının içinde, olan biteni görebileceği bir yerdeydi. Elo dişlerini sıktı ve başını eğip masaya bir sandalye çekti.

"Ne oldu?" diye sordu Inara.

"Veiga canına susamış," diye mırıldandı Elo. "Bu meyhane, Blenraden'da savaşmış insanlar için."

"Bunu da nereden çıkardın?"

Elo yeniden geyik başına bakıp ürperdi. Bunu kıza açıklamak istemiyordu. "Biliyorum işte."

Çok geçmeden sigaradan sararmış, örgülü sakallı bir adam onlara bira dolu boynuz şeklinde iki maşrapa getirdi. "Ben

Leir.” dedi. “Buranın garsonu benim. Yemek olarak ne alırsınız? Yumuşak skink mi turta mı?”

Şakaklarını ovuşturarak Elo, “Turta,” dedi. “Kızıma da ay-nısından.”

Adam omuz silkti. “Çıkarken ödersiniz,” deyip tezgâha döndü.

Inara, Elo’ya merakla baktı.

Elo durumu açıklamak için, “Skink balık çorbasıdır, nehir balığıyla çok kötü olur,” dedi. Etrafına bakındı ve kimsenin onlarla ilgilenmediğini fark edince biraz rahatladı.

Bira maşrapasını gergince çeviren Inara, “Şarkıcı, ha?” dedi. “Kanıtlamanı isteseler ne yapacaktın?”

Akıllı kızdı. Elo omuz silkip ensesini ovdu. “Şarkı söyleyecektim.” Birasından koca bir yudum alıp kızın kendisine tekrar soru sormamasını umdu. Bira acı, serin, ferahlatıcıydı. Fıçıları hamaklarla birlikte şelalenin üzerine asmış olmalıydılar. “Kissen ve sen ellerinizle hangi dilde konuşuyordunuz?” diye sordu başka bir konu açarak. Veiga ve kızı merak ettiğini itiraf etmeliydi. Kissen kıza karşı çok korumacıydı.

“Middren’de buna işaret dili deniyor,” dedi kız. Kız da birasından bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. Elo güldü; kızın daha tatlı içeceklerle büyütüldüğünü düşündü. Kız, “Sağır insanlar tarafından uydurulmuş,” diye ekledi, “ama annem, bu dilin denizde korsanlar tarafından da kullanıldığını söyledi, onlar buna eldili diyormuş.”

Elo şaşırıp taburesine kuruldu. “Bir korsanla tanıştığına göre annen epey gezmiş demektir.”

Inara bardağını hızla yeniden ağzına götürdü, gözleri hafifçe irileşmişti. Elo, kızın bunu ağzından kaçırmak istemediğini düşündü. Skedi’nin kızın babasının Artemi ailesinden biriyle evlendiğini söylemesini tuhaf bulmuştu. Zengin tüccarlar oldukları doğrudu ama kuzeybatılı değillerdi; Inara’nın aksanı da Middren’in merkezine aitti.

Turtalar gelince konuşmaları bölündü. Yanlarında da ekmek, yağ ve zeytin vardı. Turta hamuru kalındı ve kızıl kahverengi olana dek pişirilmişti. Elo turtayı dikkatle inceleyip bıçakla böldü. Turta güzelce çatırdayıp gevrek katmanlara ayrıldı. İçinde balık, lahana turşusu ve kapari vardı. Elo önce kabuğu kaşık gibi kullanarak bir ısırık aldı, ardından dolgunun bir kısmını emmesi için ekmeğin kenarına yağ sürdü. Yağ da taze yapılmıştı ve krem gibiydi, portakal kabuklarıyla ve haşhaş tohumlarıyla çırpılmıştı. Ekmek pişirmeye döndüğünde bunu mutlaka denemeliydi. Turtanın keskin, sirkemsi tadıyla ekmeğin ekşiliğini hafifletiyordu.

Inara onu seyrediyordu, henüz kendi yemeğine dokunmamıştı. “Nasıl şövalye kumandanı oldun?” diye sordu. “Çok gençsin. Ben kumandanların genelde yaşlı şövalyeler olduğunu sanıyordum.”

Elo yakınlarındaki insanları inceledi ama hiçbiri onları dinliyormuş gibi görünmüyordu. Dikkatle yutkundu. Belli ki adamın dikkatini kendisinden uzaklaştırmaya karar vermişti. Elo şöyle bir düşündü. Yalan söyleyecek olursa tanrısı, nerede saklanmış olursa olsun, bunu kıza söylerdi. “Sana karşı dürüst olmam gerektiğini düşünüyorum,” dedi. “Dürüst olayım ki sana zarar vermek istemediğimi anla. Kissen ne derse desin.”

Inara kabuğu iki eliyle birden tutarak kendi turtasından bir ısırık aldı. “Neden dürüst olmayasın ki?” diye sordu masu-manen bir tavırla fakat gözlerindeki ışıltı Elo’nun dikkatinden kaçmadı. Kissen’in kızı kötü etkilediğini birlikte yalnızca birkaç gün geçirmelerine rağmen anlayabiliyordu.

“Savaşın başlangıcına dair ne hatırlıyorsun?” diye sordu.

“Pek bir şey hatırlamıyorum,” dedi dolu ağzıyla, parmaklarına dolanan saçlarını açmaya çalışıyordu. “Bizim hanemiz de dâhil bütün hanelerin savaşmak için muhafızlarını yanlarına aldığını hatırlıyorum.”

Elo başıyla onayladı. “Bize kralın kardeşi Bethine liderlik etti. Kraliçe ve oğullarına ne olduğunu bilmiyorduk ama onların yolculuğunda kraliçe olacak kişi Bethine’di, Arren ondan sonra geliyordu, ben de o yüzden savaşa yalnızca Arren’in muhafızı olarak girdim.” İç geçirdi. “Bütün haneler orada olmasına rağmen Blenraden’i kuşatmak ve vahşi tanrıların şehir duvarlarının çevresinde çıktığı avı dağıtmak aylar sürdü. En nihayetinde bunu başardığımızda Bethine’in önceliği, içeride hapsolan insanları kurtarmaktı. Restish’le ve güvenli bölge tanrısı Yusef’le onları dışarı çıkarmak için bir anlaşma yaptı.”

“Tanrılar yanınızda mı savaştı?”

İnsanlar bunu bilmiyor muydu? “Evet... bir süreliğine.” Bu konuyu daha fazla irdelemek istemiyordu. Bilhassa da şömine rafındaki geyik başı onları izlerken. “Tanrıyolu’ndan limana inen bir patika açtık.”

Inara’nın yüzü gerildi. Savaştan haberdardı demek.

“Hanelerin çoğu, kumandanlar, insanların tahliyesine rehberlik ediyordu,” diye devam etti Elo. “Arren ve ben sarayı korurken onlar gemileri dolduruyordu. Vahşi tanrılar şehrin doğusunda, tepelerdeki mabetlerindeydiler. Yaralarını sarıyorlardı. Yani biz öyle düşünüyorduk.”

Hatıralar ve acı bedenine akın ederken bir anlığına gözlerini kapadı. Titremeye başlamadan önce avuçlarını masaya yasladı ve kendisini sakinleştirmek için altlarında bir hamur olduğunu hayal etti.

“Gemilere saldırdılar,” diye fısıldadı Inara

“Güvenli sığınakların o büyük tanrısı bile hepsiyle savaşamadı,” dedi Elo. “Vahşi tanrılar gövdeden bayrak direğine hepsini süpürdüler. Bethine’i de.”

Inara başını eğip tabağına baktı. Bunu gözünde canlandırabilir miydi? Binlerce insan fırtına ve delilik içinde boğuluyor, Arren ve Elo’nun elinden yalnızca izlemek geliyordu.

“Komutadakilerin büyük bir kısmı öldürülmüş veya yaralanmıştı,” dedi Elo. “Savaşabilenlerin çoğu kaçtı. Ben de böylece şövalye kumandanı ilan edildim. Özel bir yeteneğim, gerçek bir deneyimim yoktu. Geride kalanların küçük bir kısmıydık.”

Inara yemeğini didikledi. “Annem... oradaydı. Yaralanmıştı.”

Bir gerçeğe yaklaşıyorlardı. Elo çok fazla üstelemek istemedi. Belki bu konu sahiden de onu ilgilendirmiyordu ama merakına engel olamıyordu.

“Nasıl kazandınız?” diye sordu Inara. Burnunu çekti. “Bütün olanlardan sonra. Sonuçta karşınızdakiler tanrıydı.”

Elo, “Orduyu yeniden kurduk,” dedi, “tanrılarla ve insanlarla. Gönüllülerle, sıradan halkla.” Kollarında kralın renkleri olan gazilere baktı. İntikam çağrısında bulunmuşlardı. Kraliçe için, ölenler için, dökülen kan için intikam alacaklardı. Onlara yüz çeviren tanrılardan intikam alacaklardı.

“Sonra ne oldu peki?”

“Sonra...”

Sonra Arren tanrılara yüz çevirdi.

“Arren doğru olduğunu, halkını koruyacağını düşündüğü şeyi yaptı. Baban da senin için aynısını yapardı.”

“Annem. Babamı hiç tanımadım.”

İşte bir gerçek.

“Seni bir veigayla Blenraden’a gönderen baban mıydı?”

Inara başını kaldırdı, yüzü solmuştu. “Ben...” Eli omzuna gitti. “Skedi,” diye tısladı.

Ne var? Sen söyledin. Tanrıyı Elo da duydu. Skedi, onu konuşmaya dâhil ediyordu. Elo, kızı temin edercesine gülümsedi. Inara da sakinleşip diğer eliyle işlemeli yeğinin düğmelerini sıktı.

“Gerçek adın ne?” diye sordu Elo.

Inara yüzünü gizledi, utançtan kıpkırmızı olmuştu. “Inara Craier.”

“Craier mi?” dedi Elo. İşte bu önemli bir isimdi. “Aslında ben de Craier olabileceğini düşünmüştüm. Yaşın tutuyor ve annene de benziyorsun.” Güldü. “Dürüst olmak gerekirse, Inara, seninle daha önceden tanışıyoruz.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Inara

Önceden mi?

Inara ellerini indirdi. Skedi'nin daha az önce yalanlarını ifşa etmesine izin verdiğini unutup, "Beni tanıyor musun?" diye sordu.

"Elbette. Doğumun savaştan birkaç yıl önce sarayda duyurulmuştu," dedi Elo. Renklerinde hiçbir şaşkınlık emaresi yoktu. Kızın yalan söylediğinden haberdardı. "Leydi Craier'e dair hikâyeler duymuştuk. Dil yatkınlığı vardı ve epey gezmişti. Craierler ona vahşi diyorlardı." Güldü. "Bu, Arren'in hoşuna gidiyordu."

Çok sakın, çok kendinden emindi.

"Babanın haberi olmadı," diye ekledi Elo. "O kadarını hatırlıyorum. Ama bu önemli değil. Annen sarayı ziyaret ettiğinde, Bethine'in seni kucağına almasına izin vermişti. Küçük bebek Craier'le sanki bir ödölmüş gibi gösteriş yapmıştı tabii."

Saraya gitmişti. Hükmü her ne kadar kısa sürse de kraliçe olacak prenses onu kucağına almıştı. Inara tanınıyordu. Elo onu tanıyordu.

Gördün mü? dedi Skedi. *Bize yardım edebilir. Kissen'dan daha yardımcı olabilir.*

“Annen seni neden o kadınla gönderdi?” diye sordu Elo.
 “Yollar da Blenraden da tehlikeli.”

Ona gerçeği söyle, Ina, zararı dokunmaz.

Cılız bir sesle, “Göndermedi,” dedi Inara. “Annem öldü.”

Elo’nun yüzü düştü. “Çok üzgünüm,” dedi. “Ne oldu?”
 Görünüşe göre sırada söyleneleleri dinlememiş, kendi sorunlarına dalmıştı. Dedikoducuların anlattıklarını duymamıştı.

Söyle ona. Bize yardım eder.

Inara, Skedi’nin haklı olduğuna gittikçe daha çok emin oluyordu. Bu düşünce kafasındaki diğer bütün şüpheleri bastırırdı, onları ezip bir kenara itti. Skedi haklıydı. Elo onlara yardım ederdi.

“Inara, sakladığın şey nedir?” diye sordu Elo.

“Şey... malikânemiz, insanlarımız. Saldırıya uğradılar. Malikânemizi yaktılar.”

“Kim?”

“Bilmiyorum. O yüzden gizli saklı yolculuk ediyoruz. Kissen, hayatta olduğumu öğrenirlerse benim de peşime düşebileceklerini düşünüyor.”

“Tanrikatili, insanlarla değil tanrılarla dövüşür. Seni Kral Arren’a götürmeliydi.”

“Ama Skedi’ye ne olacak?”

“El falcısı!”

Kapıdaki oğlan kendini, Inara’nın Kissen’a ayırdığı sandalyeye attı. “Tethis’ti değil mi? Veigayla birliktesin.” Sahte bir endişeyle boğazını tuttu. “Orada az kalsın altıma ediyordum ama Tip, veigayı tanıdığını söyleyip beni salıverdi.” Dirseklerini masaya koydu. Elinde kafası büyüklüğünde bir maşrapa vardı, yarısı boştu. “Sonunda vardiyam bitti. Artık alay konusu olmayacak, aşağılamaları işitmeyecek, rüşvet teklifleri almayacak, güzel sözlerle ikna edilmeyecek ve yüzüme tükürük yemeyeceğim. Arren’a şükürler olsun.” Inara’ya kocaman gülümsedi. “Adım

Nat. Falıma bakar mısın? Param var. Hayatımın sonsuza dek böyle gitmeyeceğini söyle bana.”

Elini pat diye önlerindeki fıçıdan bozma masanın üzerine indirdi. Inara oğlanın eline baktı. Şaşkın ve kafası karışmış hissediyordu, sanki bir rüyadaydı. Hafifçe yükseltilmiş bir sahne, ateşin yanında bir kadın şarkı söylemeye başlamıştı ama tamamen görmezden geliniyordu.

Bedavaya çalışmıyorsun, dedi Skedi. Inara konuşmaya başladığını fark etti.

“Hizmetlerim ucuz değildir,” dedi. Oğlan göz kırptı, cebine uzanıp bir yanına kralın başı, diğer yanına Geralfi nişanı basılmış küçük bir gümüş sikke çıkardı. Bu, Inara’nın daha önce hiç görmediği, yeni bir şeydi. Ancak el parmaklarından dördüncüsünün tırnağı kadardı. Kissen’a genelde ağır külçeler, gümüş parçaları –ki bu yasadışı bir para birimiydi– ve pirinçle ödeme yapılırdı. Bu, bir gecelik yatak ücretlerini karşılamaya yeter de artardı. Inara, Skedi’nin büyüdüğünü hissetti. Bu bir adaktı.

“Bana bak delikanlı,” diye söze girdi Elo ama Inara elini kaldırdı.

Skedi, Inara aracılığıyla, *“Fal için yeterli bir ödeme,”* dedi ve kız kendi sesinin kontrolünü yitirdiğini fark etti. Yine de bunu sorun etmedi. Arkasına yaslanıp olanları izleyebilirdi. Komuta Skedi’deydi. Uzanıp Nat’in ellerini ters çevirdi. Oğlan sıırttı. Inara, Skedi’nin başlığından kayıp tekrar çantaya girdiğini hissetti, böylece kendisi çocuğun ellerine bakarken, o da çocuğun yüzüne bakabilecekti.

Karnı aç, dedi Skedi. Inara bunu görebiliyordu. Renkler ortadaydı; titreşiyorlardı, yoğundular, pembe ve narçiçeği rengindeydiler. Oğlan olsa olsa ondan iki yaş büyüktü. Tepesinden fırlayan gür, kıvırcık, siyah saçları ve pirinç bir telle kulaklarından geçirdiği hizmaları vardı. Oğlanın renkleri camdan süzülen gün ışığı gibi kıpırdanarak menekşe rengine büründüler. Inara için

mor ciddi bir renkti; annesi bu rengi ancak özel günlerde giyerdi. Fakat oğlan için... *Hayalperest*, dedi Skedi. *Çok akıllı değil.*

"*Hayat çizgin kuvvetli,*" dedi tanrı, Inara'nın sesini kullanarak. Kız, oğlanın sol avucunda gelişigüzel bir yeri gösterdi. "*Ömrün uzun olacak.*" Çocuğun kaşlarında turkuaz tonunda bir hareketlilik oldu. Bu, bir şüpheyi doğrulamıştı. Ailesinin geçmişinde uzun yaşamak vardı.

Inara Skedi'nin, *Tüm dileklerin uyarıları olur*, diye düşündüğünü hissetti.

"Dikkatli ol," dedi Inara, ağzı Skedi'nin tatlı yalanlarıyla kontrolü dışında hareket ediyordu. Inara yolundan sapan ama kırılmayan bir çizgiyi işaret ederken Nat öne eğildi. "*Bu, seni sakatlayıp başkalarına muhtaç kılacak bir düşüş veya kaza olacağını gösteriyor. Gururlu bir adam olacaksın, bu durum sana zor gelecek.*"

Nat kaşlarını çatıp iç çekti. "Bu çürük köprüdeki insanların yarısı düşüyor zaten." Elo yüzünü ifadesiz tutmaya çalışsa da Inara onun renklerini de görebiliyordu. Hayret ifadesini belirten gümüşü ışıltılar ve mercan renkli bir şüphe bulutu.

"*Tehlikenin büyüğü burada değil,*" dedi Inara, oğlanın üçüncü parmağının çevresindeki çizgiyi işaret ederek. "*Burada kalmak da başka yere gitmek de senin seçimin.*"

"Şövalye mi olacağım?" diye sordu oğlan sırtarak. Elo'nun çenesi belli belirsiz kasıldı.

"Hayır," dedi Skedi. "*Buna kendin bile inanmıyorsun.*" Haklıydı; Nat soruyu sorarken gri renkli şüphe bulutuyla parlamıştı. "*Büyük bir servetin olacak. Evine daha yakın olan fırsatlara odaklan.*" Inara, avucundaki çizgilerin kesişip bir üçgen oluşturduğu noktayı işaret etti. "*Dikkatli bakar ve özen gösterirsen istediğin hayatı inşa edebileceksin.*"

Nat arkasına yaslandı. Etrafını saran yoğun mavi tonlarındaki tatmin duygusu, daha hüzünlü bir şeyin yanında sönük

kalıyordu. Avuçlarına bakıp gözlerini kırıştırdı. Skedi büyürken çantası dikiş yerlerinden esnedi.

“Öyleyse... burada çalışmaya devam mı etmeliyim?” diye sordu oğlan.

Inara kendi ellerini çekti. Skedi daha önce hiç onun aracılığıyla konuşmamıştı. Bu başta sorun değilmiş gibi gelse de tanrı kontrolü daha da ele aldıkça Inara kendini tuhaf hissetmişti. Kendisi gibi değildi, uykudaydı sanki.

“El falı soruların cevaplarını vermez,” dedi Elo. “Falını dinledin, şimdi yoluna git.”

“Ama kaç çocuğum olacak?” diye sordu oğlan. “Aramam gereken fırsat ne? Bana bir ipucu verebilir misin?”

Skedi konuşmadan Inara dişlerini kenetledi. Skedi’nin kafasındaki heyecanlı, neşeli sesin söylediği kelimelerin dilinin ucuna geldiğini hissetti.

Üç çocuğu olacağını söyle. Boynuzları ve kanatları olan altın yaban tavşanını aramasını, tavşanın ona fırsatı göstereceğini anlat. İşinden ayrılmasını, onu bekleyen daha iyi işler olduğunu söyle. De ki beyaz yalanların tanrısına dua etsin. İstediklerini elde etmesini sağlayabilirim.

“Bu kadar fal yeter,” dedi Inara, hem Nat’e hem de Skediceth’e. Elini çantanın içine soktu ve tanrının kürkünü çimdikleyerek zihninden onunla konuştu.

Güçlerini üzerimde kullanmayacağına söz vermiştin, dedi. Senin üzerinde kullanmadım ki, diye karşılık verdi tanrı. Kissen burada olsaydı...

Burada değil, olmadığı için de mutluyuz.

Inara mutlu olduğunu fark etti. Nedeninden emin değildi ama en azından böyle yalanlar söylerken yakalanmamışlardı.

“Bekle,” diye araya girdi Nat. “Ne zaman istersen o zaman duramazsın. Sana tam bir gümüş verdim.”

"Kız sana hayır dedi, evlat," dedi Elo. Sesi derin ve soğuktu. "Kibarca söyledi. Bence git yoksa ben o kadar kibarca söylemeyeceğim."

"Soruyordum sadece," dedi oğlan. "Para verdim ya." Bir an için dudaklarını büküp hemen ardından omuzlarını dikleştirdi. Elo'ya bakarak biraz güç gösterisi yapmak istedi. "Hem nasıl bir falcı kendisine para veren bir müşteriyi tehdit eder ki?" diye sordu. Inara'ya teklif ettiği sikkeyi masadan alıp cebine indirdi. "Ayrıca ne tür bir şarkıcı yanında kılıç taşır?" Gözlerini kıstı. "Ya sen de kendi becerilerini gösterirsin ya da hancıdan Geralfi'nin muhafızını çağırmasını istemek durumunda kalırım."

Elo'nun renkleri endişe, telaş ve öfkenin ateşine büründü ve gözlerinde bir parıltıya dönüştü. Gözlerinde beliren bu parıltı, bir kavganın yolda olduğunu hissettiğinde Kissen'in gözlerinde belirene benziyordu. Hangisi daha kötüydü? Tutuklanmak mı yoksa bir ihtimal tanınmak mı? Elo zihninde bir karara varırken gülümsedi.

"Daha önce muhafızların hiç güzel bir yemeğin keyfini çıkaran bir şarkıcıyı tutukladığını duymadım," dedi. "Ama öyle olsun, küçük geveze. Müzisyene hizmetlerini kabul etmediğini söylemen gerekebilir, Tip ve Leir'e de tabii."

Kissen'in söylediği ismi ve onlara kendini tanıtan daha büyük garsonu bilerek anmıştı. Sahnedeki ozan gerçekten de, köşede kaval çalarak izleyicilerin dikkatini üzerine çeken diğer müzik grubuna rağmen, kimseye aldırmadan şarkısını söylemeye devam ediyordu. Gerçi sinirden rengi atmaya başlamıştı.

Ne var ki kendisiyle bir tür savaş içinde olan Nat, dilini ısırmaya, kısık gözleri arasından Elo'ya bakmaya başlamıştı. Inara oğlanın şiddetli öfkesinin mavili grili tonlarda olduğunu görebiliyordu. Onu rezil ettiği için Elo'yu küçük düşürmek istiyordu. Elo karşılaştığı zorluğun üstesinden gelmişti, bu yüzden Nat de onu daha çok rahatsız etmek istiyordu. Kendini koruma düşüncesi hızla solup gidiyordu.

Elo ve Nat kendi irade savaşları içindeyken, Nat'ın renklerinden kışkırtıcı pembe tonları yayılıyor, Elo'nunkiler köşelerde çivit rengine bürünüyordu. *Skedi, ne yapıyorsun sen?* diye sordu Inara düşüncülerini tanrıya yönelterek.

Seni incitecek hiçbir şey yapmam, Ina, dedi Skedi güven verici bir sesle. İyice küçüldü ve Nat'ın dikkati dağılmışken çantadan gizlice çıkıp kızın avucuna kıvrıldı. Varlığı güven vericiydi. Inara biraz rahatladı. Skedi'si dostuydu; ona zarar vermezdi.

Nat, Elo'nun geri çekilmeyeceğini anladı. Sandalyesini kenara fırlatıp ozanın yanına gitti. Kadının kulağına bir şeyler fısıldamak için parmak uçlarına yükselmesi gerekti. Kadın lavtayı çalan ellerini durdurup gözlerini devirdi ve arkasında kadife çiçeği rengine öfke bulutları bırakarak tezgâha doğru yürüdü. Nat büyük bir kararlılıkla kollarını göğsünde kavuşturup çenesiyle Elo'yu işaret etti.

"Seni buna zorlayamaz," dedi Ina, Elo'nun kolunu tutarak. İçindeki iyi hisler ve yorgunluk sisinin arasından burada tehlikede olduklarını anladı. Elo'nun oğlana itaat etmesini istemiyordu. Kissen'in dönüp masayı ters yüz etmesini istiyordu. Garsonun veya müzisyenin kabalığı için Nat'i azarlamasını istiyordu. Kissen'in bahsettiği şu Tip neredeydi? Inara, annesini istiyordu.

Ayağa kalkıp boğazını ovuşturan Elo, "Merak etme," dedi. Kılıcını çıkarıp bıraktı. "Burası bir gazi barı. Ama lütfen kulaklarını tıka."

Duvarın dibindeki sahneye yöneldi. Suyun uğultusu, kemik ve kalay sesleri ve diğer müzik grubundan gelen aralıksız kaval sesi arasında kimse dönüp ona bakmadı. Elo yine de biraz alaycı bir ifadeyle eğilerek Nat'e selam verdi.

Ina elbette kulaklarını tıkamadı. Elo şarkısına başladı:

Askerdim şehrin surlarında

Gitmişti memleketteki âşıkларımı

Aşk tanrıalarının hepsi hataya düşmüştü

Ne yapayım bilemedim

Yürürken şehrin surlarında.

Tiz ve güçlü sesi şaşırtıcıydı ve tıpkı kış gündönümünde evine gelen şarkıcılar gibi gür çıkıyordu. Şarkısını yavaş yavaş söyleyip kalabalığın dikkatini üzerine çekti. Yorgun görünen bir çift müşteri ona bakıp gözlerini kırıştırdı. Kaval sesi kesildi ve kavalı çalan adam kalan üç dişiyle sırıttı. Dikkatleri üzerine toplayan Elo, hızını artırarak ikinci dörtlüğe geçmeye hazırlandı. Melodi tıpkı bir ninni gibi aynı kaldı.

Askerdim şehrin surlarında

Gitmişti memleketteki âşıklarım

Aşk tanrılarının hepsi hataya düşmüştü

Ne yapayım bilemedim

Öpmeli miyim bütün yaltakçıları

Yürürken şehrin surlarında?

Meyhanedeki sohbet sesleri kesildi. Birkaç kişi başını sahneye çevirdi ve en az üç kişi son dizeyi Elo'yla birlikte mırıldandı. Bir sonraki dizeyle birlikte, şelalenin kenarına yakın bir yerde oturan ve sırtlarında fiyonklar olan üç kadın şarkıya eşlik etmeye başladı. İçlerinden birinin boynunda sanki üzerine bir yıldırım düşmüş gibi görünen Kissen'inki gibi parlak beyaz yara izleri vardı. Şarkıyı söyleyenden ziyade şarkının kendisiyle ilgileniyormuş gibi bir hâlleri vardı.

Askerdim şehrin surlarında

Gitmişti memleketteki âşıklarım

Aşk tanrılarının hepsi hataya düşmüştü

Ne yapayım bilemedim

Öpmeli miyim bütün yaltakçıları

Sevişmeli miydim yoldakilerle

Yürürken şehrin surlarında?

Inara kızardı. Annesinin topraklarındaki yaşlı muhafızların, limandaki savaştan aldıkları yarayla eve döndükten sonra savaşla ilgili şakalar yaptıklarından bahsettiği zamanları net bir şekilde hatırlıyordu. Dönen az sayıda muhafız "yaltakçılardan,"

savaş kafilesine kenardan köşeden katılan, yemek ya da *çalacak* bir şeyler arayan serseri ve isyankârlardan söz etmişti. Bunlar sevişmek bir yana insanın öpmek bile istemeyeceği türden tiplerdi. Yoldakilerse insan kalabalığını takip edip bir *kuşatmayı* izleyen insanların yanına kamp ve tezgâhlar kuran tüccarlardı.

Elo *açık saçık* bir şarkı söylüyordu.

Meyhanedeki Leir ritme uygun şekilde el çırpırmaya başladı. Kavalcı ritme eşlik etmeye koyulurken eski silah arkadaşlarıyla vakit geçirmeye gelmiş bazı küçük gruplar ayaklarını yere vurmaya başladı. *Öpmeli miyim bütün yaltakçıları? Sevişmeli miydim yoldakilerle? Kılıca asılmalı mıydım? Bakmalı mıyım fahişelik kaç bugünlerde? Yürürken şehrin surlarında.*

Herkes ayaklarını yere vurup şarkı söylerken gelen her bir dörtlük, şarkıya bir öncekinden daha müstehcen mısralar eklemeye başladı. Meyhane âdeta sarsılıyordu. Nat, hanın arka odasına açılan bir kapıya ve içeri giren kulaklarından kıllar fışkıran, çatık kaşlı yaşlı adama bakıyordu. Yanında, sahnede şarkı söyleyen adamı görünce ağzı bir karış açık kalan Kissen vardı.

“Kesin şu şamatayı!” diye bağırdı adam. “Yere vurmayın, sallamayın ortalığı! Gefyr festival yüzünden ağzına kadar dolu zaten.”

Elo’nun sesi, gıcırdayan tahtalar ve bağıra çağıra şarkı söyleyen insanlar arasından zar zor duyulur olmuştu. Bir kadeh konyak içen önceki şarkıcı kendini beğenmiş bir hâlde köşesinde duruyordu.

“Kesin dedim!” Kissen’in yanındaki adam bayraklar gibi uçuşan bembeyaz saçlarıyla sahneye çıktı. “Tepinmek de dans etmek de yok! Bunun için ruhsatımız yok. Kutsal savaş kahramanları olsanız da olmasanız da müstehcen saçmalıklarınızı hamaklarınıza saklayın.”

Herkes ellerini sallayıp gülerek içkisine döndü. Bazıları bu basit şarkıyı kendi kendilerine söyleyip kıkırdamayı sürdürüyordu.

"Bu kimin başının altından çıktı?" diye sordu hancı, Elo'ya öfkeli bakışlar atarak. Inara, adamın başının üst kısmında parlayan otorite kırmızısına bakarak bunun Tip olduğunu düşündü. Elo sessiz kaldı. Nat gergin adımlarla sıvışmaya çalışıyordu. Şarkısı bölünen müzisyen kadehini kaldırdı.

"Küçük Nat istedi!" dedi.

Nat bayılacak gibi görünüyordu. Tip'ten uzaklaşmak için geniş bir adım atsa da hancı ondan önce davranıp gömleğini kavrayarak oğlanın ayaklarını yerden kesti. "Babana söyleyeceğim, Nattino Barkson."

Arka kapıdan çıkıp dışarıdaki köprüye gittiler. Handaki insanlar muhabbetlerine dönerken şarkı büyük ölçüde unutulmuştu bile.

Elo sahneden inip Ina'nın yanına döndü. Tüm gözler üzerindeydi. Uzun boylu bir adamdı, öyle uzundu ki saçları uzuyor olsa tavana değecekti. Handa karanlıkta yanan bir ateş gibi göze çarpıyordu.

"Kulaklarını tıkamadın," dedi.

"Seksle ilgili bir şarkı söyleyeceğin kimin aklına gelirdi?" diye sordu onlara katılan Kissen. Eliyle adamın sırtına vurdu. "Beni çok şaşırttın. Kan ve tuz aşkına, fırıncı, böyle bir şey yapabileceğinden haberim yoktu."

Diğer masalardan birinde oturan bir kadın ellerini neşeyle çırparak yanlarına geldi. "Sen! Sen... Eh, adı neydi? Kumandan Elogast mısın?"

Kissen'in eli Elo'nun omzunda gerildi, belki de adamı soktuğu durumdan pişmanlık duyuyordu.

"Tanrı aşkına, yine mi aynı şey?" dedi sesini yükselterek. "O bir fırıncı, lanet bir şövalye değil. Kılıcını sahiden kullanabiliyor olsa ya da Blenraden'a gidecek cesarete sahip olsa bunu bilirdim, değil mi?"

Şövalye değil, şövalye değil, şövalye değil, dedi Skedi ve yalanı kısa sürede etkisini gösterdi. Tanrı gücünü artırdı; Inara etrafına

yayılp büyüyen iradesinin tüm hanı sardığını hissedebiliyordu. Elo'nun tanındığına dair ortadaki birkaç belirti de yok oldu ve insanların merak duygusu dağıldı. Elo yine de Kissen'a sert bir bakış attı.

Diğer kadın ellerini kaldırdı. Yanakları alkolden epeyce pembeleşmişti. "Kusura bakma, kusura bakma," dedi, "sahipli olduğunu bilmiyordum." Kadın uzaklaştı.

Elo, Kissen'ın elini omzundan silkerek Inara ve Skedi'ye doğru başını salladı. "İkinize de teşekkür ederim," dedi. Sonra Kissen'a dönüp, "Burayı neden seçtin?" diye sordu.

"Savunmaya geçmene gerek yok, tabii aşk arayışındaysan o başka, eğer öyleyse..." dedi ve içeridekileri işaret etti, "istediğini seçebilirsin. Biz sıradan insanların nadiren rastladığı bir çekiciliğin var."

Elo kızardı. "Birinin beni tanıyabileceğini bile bile bizi buraya getirdin, veiga. Neden?"

Kissen omuz silkip Nat'in yerine oturdu. Inara, veiganın renklerini görebilmeyi, ne düşündüğünü anlayabilmeyi diliyordu.

Güvenilir biri olsa senden bir şey saklar mıydı? diye sordu Skedi.

Kissen, Elo'nun birasını alıp büyük bir yudum içtikten sonra, "Hakkında daha çok şey öğrenmek için," dedi. "Ayrıca kuşattığın yasa dışı bir şehre neden gizli gizli gittiğini öğrenmek için." Hemen ardından daha sert bir sesle devam etti, "Bir de bir geceyi sert toprakta nöbet tutmak yerine bir hamakta uyuyarak geçirmek için. Kasabadaki bütün yatakların sahibi var ve *dostum* Tip, biraz ısınabilelim diye birkaç aylağı kovdu. Seni de kovdurmadığım için şanslısın." Duraksadı. "Edepsiz şarkılarını duymadan önce bunu yapmayı düşündüm de."

"Sesini alçalt," dedi Elo öne doğru eğilerek. "Ya iblisler buraya gelirse? Başkalarının ölümünden de sorumlu mu olacaksın?"

Kissen'ın dudakları kıvrıldı.

“Tanrıların da bir sınırı var,” dedi. “İblisler birinci ve beşinci gecelerde geldiler. Tanrıları tanırıysam bu, bir kere çağrıldıktan sonra daha fazla yaratık yaratmaları için dört gün gerektiği anlamına geliyor. Bu gece gelmeyecekler.”

“Yani... üç gün sonra gelecekler mi?” dedi Inara. Ortada belli bir örüntü varsa bu daha kalabalık olacakları, muhtemelen üç veya dört yaratıkla mücadele etmek zorunda kalacakları anlamına geliyordu. Elo pek mutlu görünmüyordu.

“Sezgilerine güvenmiyorum,” dedi soğuk bir sesle, “Ne Inara ne de iblisler konusunda. Zaten zaman kaybediyoruz. Blenraden’a ne kadar erken varırsak o kadar iyi.”

Adam kılıcını alıp giderken Kissen sırtıtmaya devam ediyordu. Inara ortada komik bir şey olduğundan emin değildi. Elindeki tek seçenek o olduğu için tanrıkatiline güvenmişti. Bu durum hâlâ geçerli miydi?

Tip geri gelip elini veiganın omzuna koydu. “Ancak sen yanında ağzı bozuk ozanlar getirirdin zaten,” dedi. Inara’ya baktı. “Merhaba, küçük el falcısı. Balıkçının Yeri’ne hoş geldin. Bir veigayla seyahat ettiğin için ne kadar şanslısın.” Adam sırtıttı. “Kissen hayatımı kurtardığı için burada ne zaman isterse para vermeden kalabilir. Yemeklerinizle içkileriniz de benden; istediğiniz kadar yiyin.”

Inara adamdan su rica etmek istedi, kendini çok yorgun ve şaşkın hissediyordu fakat insan dışkısının nehre karıştığını görmüştü. Bira daha güvenli bir seçenek gibiydi. Gülümseyerek teşekkür etti ve Tip yeniden Kissen’a döndü.

“Ozan kim?” diye sordu. Inara kadına baktı. Elo’ya ihanet etmezdi, öyle değil mi?

“Savaştan biri,” dedi Kissen. “Kendisini çok iyi tanımıyorum. Ağzı keselerinki kadar sıkıdır.”

Tip başıyla onayladı. “Ah, iyi bir uyku çek ve bir dahakine bir gece daha kal ki Mertagh’ın ölümüne içebilelim.” Geyik başına bakıp tanrıya tükürdü ve üzerine basıp tozun arasında

kaybolmasına neden oldu. “Artık savaş yok.” Islık çalarak tezgâha döndü.

“Elo bizi buraya getirmenden hoşlanmadı,” dedi Inara. Kissen’a söyleyecek önemli bir şeyi daha vardı, bundan emindi ama o şey sürekli aklından çıkıp duruyordu. Yorgunluğu üzerine bir yük gibi biniyordu, elindeki Skedi de hâlâ küçücük olmasına rağmen ağırdı.

“Elo benden hiçbir şekilde hoşlanmıyor,” dedi. Kissen’in renkleri rahatsızlıkla kıpırdandı. İnsanların ondan hoşlanmasını mı istiyordu? Öyleyse bile bunu hiç belli etmiyordu.

“Onu sınamasaydın hoşlanabilirdi,” dedi Inara. “Sana ısınıyordu.”

Kissen merakla, “Onu da nereden çıkardın?” dedi.

Renklerinden; o taze yeşil telaşından. Fakat bunu ona söylemedi. Kissen’a söylemezdi.

Ona güvenme. Tanrılara duyduğu nefretin hedefi tıpkı ben gibi sen de olabilirsin.

Ben tanrı değilim, Skedi.

“Ona söyledim,” dedi Inara en sonunda tanrıkatiline söyleyeceği şeyi hatırlayıp nehirden alabalık yakalar gibi bir çırpıda. Söyleyeceği şeyi her an yine unutacakmış gibi hissediyordu. Bunun nedeni neydi? “Kim olduğumu biliyor.”

Kissen homurdanıp başını masaya yasladı.

“Sen beni öldüreceksin, kızım.”

“Bence tehlikeli biri değil,” dedi Inara. “Skedi de öyle düşünüyor.”

“Ah, o öyle düşünüyorsa tamam o zaman...” Sesi alaycılıkla doluydu.

Her şey yolunda, Inara, dedi Skedi doğruca kızın zihnine. Tanrıkatilinden uzaklaş. Elo’ya git. Elo yardım edebilir.

“Bence bana yardımcı olabilir,” dedi Inara. “Adımı da annemi de biliyordu. Senden daha iyi biliyordu. Ona güvenebiliriz.”

“Güvendiğin insanlar işlerine geldiğinde sana sırt çevirebilir.”

Inara bıkmıştı. Ne diyeceğini, Kissen'a kendisini nasıl *din-*
leceğini, onu anlamasını, isteklerini biraz olsun umursamasını
nasıl sağlayacağını bilmiyordu. Skedi de öfkeliydi. Kissen'dan
hoşlanmıyor, onu istemiyordu. Skedi'nin iradesi Inara'nınkinden
güçlüydü.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Skedi, Inara aracılığıyla. Inara
onu sakinleştirmeye yeltendiğinde konuşamadığını fark etti. Dili
kendisine ait değildi, zihni kafa karışıklığı, yorgunluk, kararsızlık,
şüphe ve yalanlarla doluydu. Gelgelelim Skedi onun sesini kul-
lanmıştı. Kissen soruyu kızın sorduğunu düşünüyor olsa gerekti.

Kissen'ın renkleri bir anlığına teninin hemen üstünde
parlayıp Inara'yı şaşırttı. Pürüzsüz ve karanlıktı, tıpkı deniz
ve fırtına bulutları gibi griydi, kenarlarında turuncu alevler
vardı. Etrafına öfke yayıyordu. "Çünkü öyle yaptılar," dedi.
"Tartışma bitmiştir."

"Belki bu kadar şüpheli, donuk ineğin teki olmasan yapmaz-
lardı," dedi Skedi bir kez daha Inara'nın sesiyle.

Kissen'ın yüzünde sert bir ifade belirdi. Kendini kapatıp
tüm duygularını bastırarak zayıflıklarını örttüğünde renkler
tekrar kayboldu. Inara bu durumdan hiç hoşlanmadı. Böyle
olmamalıydı. O böyle hissetmiyordu.

Ne yapıyorsun, Skedi? Bırak beni.

Skedi cevap vermedi.

"Artık seninle yolculuk etmeyeceğim," diye yalan söyledi
Skedi, Inara aracılığıyla. "Senin yanında güvende hissetmiyorum."

"Bir söz verdim, Inara," dedi Kissen. "Ben öyle düşünmeden
söz vermem, sözümünden de caymam."

*"Ben Elo'yla gideceğim, bizi rahat bırakmanı istiyorum. Less-
cia'ya, tanrıkatilliğine dön ve bıçaklarını Skediceth'ten uzak tut."*

Skedi'nin iradesi Inara'nınkine baskın gelmişti. Var olan
tek arkadaşı kontrolü, bizzat kızın kendi zihninden almıştı.
Inara yeniden tanrıya seslenmeye, hareket etmeye çalıştı ama
Skedi ne kıpırdandı ne de ona bir cevap verdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Skediceth

Skedi ne yapmıştı böyle? İradesiyle Ina'ya zaten küçük küçük baskı yapıyor, hacılara yaptığı gibi kızın renklerine güvence tohumlarını ekiyordu. Kissen onlar için yanlış kişiydi.

Skedi bunu yapmak durumundaydı. Inara ne isterse istesin o, kadının yanında olmak istemiyordu. Kissen'in ona, hayatına, onun arzularına saygısı yoktu. Skedi buna daha fazla katlanamayacaktı. O bir tanrıydı.

Sonra o oğlan bir adakta bulunmuş, Skedi'nin yalanlarını sevmişti. Inara ona müsaade etmiş, iradesinin onun aracılığıyla özgür kalmasına izin vermişti. Skedi kontrolü ele geçirmiş ve bundan vazgeçememişti. Gereken tek şey Inara'nın içine iyice sokulmak, iradesini kızın zihnine dokumaktı. Artık yalnızca bir süreliğine, sadece ikisi de güvende olana dek burada kalacaktı.

Anlayacaksın, Inara.

Kızı uyuttu. Zihnine dinlendirici beyaz yalanlarla baskı yaparak bunu yapabildiğini görmüştü. Ona suyun kükreyişini duymadığını, bunun yalnızca bir rüya olduğunu, evde, yumuşacık yatağında yattığını söylüyordu. Yatak aslında bir bezelye kabuğunu andıran, üstü kürkler ve sert yünlerle örtülü bir hamaktı. Üst kısımdaki deriler suyu uzak tutsa da nemin ve ondan önce yatanların ter kokusuna engel olamıyordu. Skedi,

Inara'nın göğsüne kıvrıldı ve kızı iradesiyle yasemin, yaşlı ağaç ve çiçek kokuları almasını söyledi. Suçluluk duyuyor muydu? Biraz. Ina'ya çok şey borçluydu, onu seviyordu. Duygularına dalıp da korku ve ihanet hislerini görmemeye çalıştı. O, beyaz yalanların tanrısıydı ve kendisini de Inara'yı da korumak için güçlerini kullanması gerekiyordu.

Şafaktan önce kızı uyandırdı. Bir sabah görevlisi devriye gezip erken kalkmak isteyenleri dürtüyordu. Skedi insanların hareket edişiyile hışırdayan ipleri ve hamaklardan aşağıda uyuyan kişinin üzerine damlayan suyun sesini duyabiliyordu. Şelale kafasına göre hareket ediyor, akan su değişip etrafına sular sıçratıyordu. Bazen damlalar ve ince çisenti devamlı olarak üzerlerindeki hamaktan yüksek *sıp sıp* sesleriyle iniyordu. Sonra bir şeyler değişiyor, bir rüzgâr esiyor, baskı ortadan kalkıyor ve damlalarla dövülüyorlardı.

Gitme vakti geldi. Haydi, benim için, Ina.

Inara, Skedi'nin iradesiyle hareket edip eşyalarını topladı. Balmumu yünü pelerini görünce tereddüt etse de kumaşı omuzlarına geçirdi. Zihni bir gürültü karmaşasından ibaretti fakat Skedi onu dizginliyordu.

Inara pelerininin iplerini bağlayıp sıırıslıklam yataktan nemli tahtalara giden kaygan merdiveni inerken Skedi kızın başlığında kaldı. Bukleleri onu gizliyor, güvende ve sıcak tutuyordu.

Bu taraftan.

Skedi, Elo'nun yattığı yeri kafasına kazımişti. Inara'yı ipleri ve yolları izleyerek yukarı çıkardı, ne var ki kızın kanatsız oluşu ikisini de yavaşlatıyordu. Hayır, Elo uyumuyordu. Uyanıktı, yattığı yerde dönüp duruyor, gri bir ihtiyat duygusunun dikenleri ellerinin etrafında toplanıyordu. Onların gelişini duyabiliyor, yaklaştıkları sırada ahşabın üzerindeki ağırlığın etkisinin değiştiğini hissedebiliyordu. Belki Elo'nun bıçağı vardı. Belki Skedi, Inara'nın zarar görmesine yol açacaktı.

Skedi, minik kanatlarıyla Elo'nun tentesinin açıklığına uçtu, Ina'dan ancak bu kadar uzaklaşabiliyordu. Şövalye haykırışını bastırdı.

"Dur, şövalye, biz geldik!"

Elo gözlerini kırıştıtarak Skedi'ye baktı, sonra Ina'ya döndü.

"Ne oldu, Inara? Kissen ne yaptı?"

Skedi kızın ağzından, onun sesiyle, "*Hiç,*" dedi. "*Biz şimdi, o uyanmadan, seninle gitmek istiyoruz. İblisleri üzerimize onun çektiğinden eminim. Ölmek istemiyorum.*"

Skedi, Inara'nın ağladığını fark etti. Yaşlar yüzünden akıp çenesine iniyordu.

Kes şunu, dedi. *Bunu bizim için yapıyorum. Sana söz, buradan çıktığımızda seni serbest bırakacağım.*

"Ben..." Elo bir an tereddüt etti, duyguları etrafında dönüyordu. Kararsızlık, güçlü bir kararsızlık vardı bu duygularda. Kendinden emin olamıyordu. Beraberinde bir de sadakat vardı. Diğer her şeye baskın gelebilecek, onu söndüren, tüketen gök mavisi bir sadakat. "Inara, ben önemli bir görevdeyim... Bunu yapamam..."

Savunmasızdı. Kissen gibi iradesini kapalı tutmuyordu. Akli çelinebilirdi.

Seninle daha güvende olur, dedi Skedi, iradesiyle adamın zihnini zorlayarak. *Kral Arren'a benziyor, değil mi? Arren onu korumanı isterdi, Bethine de öyle. Onu güvende tut.*

Yüksek sesle, "Lütfen," dedi. Kızın neden ağladığından emin olmasa da Inara'nın gözyaşları da Elo'yu etkiliyordu. Skedi'nin iradesi Elo'nun renklerine dolanıp kararsızlığını hissederek onu yatıştırdı. Bunu yapabilirdi, ikisini birden tutabilirdi çünkü bunlar neredeyse inanmak istedikleri küçük yalanlardı. Elo'nun renklerinde gurur dolu bir pembe, şeftali tonlarında şafak rengi baş gösterdi ve adam başını salladı.

"Pekâlâ," dedi. Neredeyse şefkatli bir hâli vardı, insanlara yardımcı olmaya sahiden inanıyordu. Çantasını alıp hamak-

ran aşığı atladı. Skedi gerisin geri Inara'nın yanına uçup kızı döndürdü; kürkü gücüyle kabarıyor, boynuzları büyüymüş gibi hissediyordu. İnsanlar nasıl da saftı! Onları bir kere yakaladı mı ağdaki balıklardan hiçbir farkları yoktu. Birbirilerini bulmalarından ve korku içinde yaşamaya zorlanmalarından bu yana ilk kez kendisinin ve Inara'nın kaderinin kontrolünü eline almıştı. Onları veiga ve iblislerden kurtarmasının karşılığında adak isteyecekti. Gerçek bir tanrı olacaktı.

Meyhaneye giden merdivenleri tırmandılar ve Skedi yeniden Inara'nın başlığına dalarken zeminden yukarı çıktılar. Mutfaktan tıkırtılar geliyor, ızgaradan taze kömür ateşinin kokuları yükseliyordu. Bir çift alevlerin yanında oturmuş ekşi erik yahnisi yiyerek şelalenin serpintilerden sıırıslıklam olmuş giysilerini kurutuyordu.

Elo, Inara'ya kapıdan çıkarken onu takip etmesini işaret etti. Inara'nın aksine o, kurulmuş bir oyuncak gibiydi; güzel bir yalana sarılıp sarmalanmıştı ve şimdi kendi kendine hareket ediyordu. Skedi, kanatlarının heyecanının getirdiği titremeyi hissetmesine izin verdi. Skedi Kissen'dan ne kadar uzaklaşırlarsa kendini o kadar mutlu hissediyordu.

Köprüden ana caddedeki taş yola çıktılar. Şahinlerle avlananlar nehirde taze sabah avını çoktan çıkarmışlardı ve o gün satacakları balıkları kasalara dolduruyorlardı. İki çocuk balıkların bağırsaklarını çıkarmaya koyulmuştu ve daracık sokakta pul ve kan karışımı çok kötü bir koku vardı. Inara ve Elo'nun bu kötü kokulu parçaların arasından geçerek kasabanın doğu tarafına gitmesi gerekiyordu.

Bu taraftaki kapılar, batı yakasındakilerle karşılaştırıldığında daha alçak ve basıktı ama benzer şekilde süslerle yerlerine mihlanmıştı. Skedi, Inara'nın saçlarının arasından dışarı baktı. Yatacak yer almaya parası yetmeyenler burada toplanmıştı, uyku için gerekli eşyalarını toplayıp gitmek için sıra oluyorlardı. Aralarından bazıları, küçük küplerdeki ısırgan otu çorbasını

kariştırıyor veya tuz ve kurutulmuş kırmızı meyvelerle ezilmiş bisküviler yiyordu.

Kapılar yarı açıktı, yorgun görünen bir kâtip elinde tuttuğu defterdeki bazı isimleri çiziyor ve doğudan girenleri listeye ekliyordu. Skedi kapının arkasındaki budanmış ağaçları ve açık yolu görebiliyordu. Yayan gelen bir sürü gezgin vardı, bazıları atlıydı.

Tanrıkatili de aralarındaydı.

Vahşi saçları örgüden bir tacın altında toplanmıştı, güzel giyinmişti, nefes nefese değildi, çantası elindeydi ve yanında elini dürten Bacak, hepsinden daha iyi dinlenmiş gibi görünüyordu. Kadın gülümsedi. Skedi istemese de yeniden küçüldü. Onun gibi kadınlar ölümsüzlüğünü sorgulamasına neden oluyordu.

Inara'nın duyguları kontrolden çıktı. Skedi, o duyguların üzerinde tepinip iradesini Elo'da tuttu, adamın inançlarını beyaz yalanların arasına hapsetti. Skedi, sahip olduğu azıcık gücün sınırına gelmişti. Ama ne yapabilirdi ki? Geri dönemezlerdi. Olay çıkarıp keşfedilmeleri, tutuklanmaları, sorgulanmaları da söz konusu olamazdı. Skedi ne Inara'yı ne de kendini tehlikeye atabilirdi. Niyeti o değildi.

Inara'yı ilerletti ve imzalarını atarak şehirden çıktılar; listedeki sahte isimlerinin üstü çizildi ve yolda Kissen'la buluştular.

"Bu sabah pek uyuşuksunuz," dedi kadın. Elo, elini Inara'nın omzuna koydu.

"Kız benimle geliyor," dedi. "Öyle istedi, ben de ona istediğini vereceğim. Görevinden azat edildin, yoluna git."

"Bu bir görev değildi," dedi Kissen. Fırtınalı denizleri andıran gri gözleri Inara'ya sabitlendi. "Bir sözdü." Tüm bunları yapanın Skedi olduğunu bilmiyordu. Bilemezdi. Skedi, Inara'nın ensesinin arkasına saklandı. "O yüzden, fırıncı, burada kavgaya etmeyelim."

Elo elini silahına götürse de kılıcını çekmedi. Renkleri birbiriyle çatışmaya girdi. Kissen'a başta hissettiğı sıcaklığın

ıfıli, hemen ardından sadakatin mavisi ve onurun şeftali tonları, derken ihtiyatın grisi ve etraflarındaki gezinlere baktıkça güçlenen acımasız, saldırgan altın renkli dikenler. Çevresinde çok fazla insan vardı. “Evet,” dedi. “Burada olmaz.”

Gefyrton’dan ayrılan insan kalabalığının peşine takıldılar. İkisinin de her an patlayabilecek bir öfkeyle dolu olduğunu bilmek için Skedi’nin Kissen’in renklerini görmesine gerek yoktu. Renkler Elo’nun çevresindeki havayı gri ve altın renklerine dönüştürüp Skedi’nin tüylerini diken diken etti. Heyecan verici bir şeydi. Bunu kendisi yapmıştı. Kavga edecek olsalar Elo kazanırdı; eğitimi, sakindi. Yanında bir tanrı vardı.

Kasaba yolunun döşeme taşları onları, kenarlarında kesilip yere devrilmiş ağaçlarla büyüyen üzüm bağlarının olduğu aşınmış toprak bir yola götürdü. Yolda çoğunlukla atlar ve inekler vardı ve diğer gezginlerden ayrılmak zordu. Gezginlerin çoğu kıyaya doğru giden ilk yoldan ilerlese de dağların daha da derinlerine giden, yeşeren çayırlar ve kışın soldurduğu eğrelti-otlarıyla dolu yamaçların arasından kuzeye gidenlerin sayısı da azımsanamayacak kadar çoktu. Bazı yamaçlarda, ilk huş ağacı tomurcuklarının altındaki gölgeli yarıklarda hâlâ kar vardı. İnara, Skedi’ye karşı mücadele etmeyi bırakmış, Elo da kızla Kissen ve atının arasına geçmişti. Kissen ona yan yan bakıyor, Elo’nun kızı tutup kaçacağını düşünmesini bir hakaret olarak alıyordu. Belki hakaretti de. Belki de tanrıkatili kızı gerçekten kaçırdı.

Ne var ki ikisi de sessizliğini koruyordu. Çok geçmeden yolun, kaya çıkıntıların arasında daraldığı yerde kralın renklerini taşıyan iki şövalyeyle karşılaştılar. Bunlar bir gün önce kapıların orada gördükleri pipo tüttüren muhafızdan daha tetikteydi. Yere, bir ağaç dalı veya üç çatallı mızrak şeklinde oyulmuş bir kütük görünümünde bir tılsım koymuşlardı. Gezginleri topluyor ve geçerken bu kütüğe basmaya zorluyorlar, bu da sıkışıklığa neden oluyordu. Tılsım, bir tanrının işareti olsa

gerekti ve insanları o tanrıya sadık olmadıklarını kanıtlamak için üzerine basmaya zorluyorlardı. Kissen, Elo ve Inara'ya da geçerken kütüğün üzerine basmaları emredildiğinde bunu tereddüt etmeden yaptılar. Aralarındaki çatışma, yolda karşılaştıkları tuhaflıklardan daha ciddi idi.

Bir boğuşma sesi işittiklerinde henüz birkaç adım ilerlemişlerdi. Skedi, Inara'nın başlığının tepesinden bakıp şövalyelerin yaşlı bir kadını kollarından tuttuğunu gördü. Kadın sembole basmayı reddetmişti.

"Lütfen!" dedi. "Lethen'in sembolü o. Lethen kayıp gezginlere yol gösterir."

Şövalyelerden biri, "Sana yol gösterecek olan kraldır," diye kükredi.

"Ben gezgin bir tüccarım. Benden Lethen'in üzerine basıp felaketi davet etmemi isteyemezsiniz."

Konuşan şövalye eldivenli eliyle kadına sertçe vurdu, ardından onu boynundan tutup kadını sembole doğru indirdi ve yüzünü sembole bastırdı. Skedi, Elo'nun bocaladığını hissetti, iradesi öfkesiyle çatışıyordu. Elo olduğu yerde durdu. Kendi arzuları, Skedi'ninkileri dağıtma niyetindeydi.

Ona yardım edemezsin. Yolculuk ne olacak? Olanları değiştirmek için burada ne yapabilirsin ki?

Elo'nun düşünceleri gün gibi ortadaydı. Arren bunu istemezdi. Arren bunu yapmazdı. Düşünceleri solup onu geride şu düşünceyle bıraktı: Arren, kardeşim, dostum, ona yardım etmeliyim.

Skedi, *Inara'ya yardım et*, diye fısıldadı. *Bana yardım et. Yardım.*

Elo, bu yolculukta ikinci kez öfkeyle, utanç ve içini kemiren pişmanlıkla bir zamanlar silah arkadaşı diyeceği şövalyelere arkasını döndü.

Kütükten bir fersah uzaklaşmamıştı ki sarı yosunla yamalanmış taş bir tabelaya rastladılar. Tabeladaki oklar kuzey, doğu

ve güney yönlerinde kalan önemli kasabaları işaret ediyordu. Üst kısımda, yazının üzerinde uzun bir çatlak açılmış, kaba parçalar kesilip atılmıştı; alttaki taş, yüzeydekinden daha açık renkti. Geriye yalnızca baştaki *B* ve ortadaki *d* harfi kalmıştı. Blenraden.

Güneşe dönüp sessizce tabelanın gösterdiği yönü takip ettiler. Onlar yoldan sapıp yukarı giden bir keçi yoluna çıkmadan önce güneş tepe noktasını geçmişti. Etraflarında giderek yoğunlaşan bitki örtüsünün arasından geçerlerken geyik yavrularıyla anne geyikler de ormana yayıldı. Öğleden sonra güneş, ağaçların arasından ışınlarını giderek şiddetlendirdi ve grup, Bennite Dağları'nın eteklerinde daha yukarılara çıkıp kendilerini taşlık bir alanda buldular. Eriyen kar ve bahar yağmurlarıyla ıslanmış bir açıklığa vardılar. Elo'nun etrafındaki renkler değişiyordu. Durgunlaşıyordu.

Artık etraflarında kimse kalmamıştı.

Önce Elo durdu. Kılıcını çekti; briddite metali kirli, düşünceleri karanlıktı.

Inara'nın sesi tanrıyı yarıp geçti. "Elo, bekle..." Skedi pençelerini kızın omuzlarına geçirdi, kendi iradesiyle yeniden kızını zorladı. O yalnızca bir insandı, küçük bir kızdı; bir tanrıdan gelen yoğun baskıya karşı koyamazdı.

Sessiz ol. Sessiz olman daha iyi, dedi Skedi. *Sana yemin ederim böylesi daha iyi. Yemin ederim.*

"Veiga," diye seslendi Elo, Kissen otlaması için Bacak'ı küçük bir çimenliğe götürürken. Kadın pelerinini çözüp atın eyerine bıraktı, sonra da ata son bir kez dokunup yumuşacık kulaklarını okşadı. Gözleri Inara ve Skedi'yi aradı, sonra Elo'ya döndü. Görebiliyor muydu? Skedi'nin iradesinin Elo'ya dolaştığını, zihnini yalanlarla karıştırdığını görebiliyor muydu? Kadının zarar görmesine neden olacaksa, bunlar yine de beyaz yalan sayılır mıydı? Zarar görmesi niyetiyle söylenmemişlerdi. Skedi suçluluk hissini üzerinden attı.

“Şövalye,” dedi Kissen alaycı bir tavırla selam vererek. Her nasılsa pelerinsiz daha da iri görünüyordu; omuzları geniş, kolları kaslıydı. Gelgelelim Elo’dan bir buçuk baş daha kısaydı, bir kavgada kazanması mümkün değildi.

“Şu oyuna bir son verelim artık,” dedi Elo. “Kız seninle yolculuk etmek istemiyor. Bizi bırak.”

“Dürüst olmak gerekirse, bir yanım o küçük baş belasıyla sinsi yaratığının ellerimden kaçmasına izin vermekten başka bir şey istemiyor ama onu terk etmeyeceğime söz verdim ve ben sözlerimi tutarım,” dedi Kissen gömleğinin kollarını sakince kıvrırken.

Sessiz kalmak en iyisi, dedi Skedi kanatlarını açıp gücünü kullanarak Inara’ya. Kızın çenesi kapandı. Tanrı belki ona işe yarar bir şeyler yaptırıp konuşturabilir, Kissen’in gitmesini sağlayabilirdi ama veiganın geri dönme ihtimalinin kalmamasını tercih ediyordu. Bunu günler hatta yıllar önce yapmalıydı. Gücünü Ina üzerinde kullanmayacağına dair o aptalca sözü verdikten sonra yapmalıydı. Bu söz karşılığında kız ona hiçbir şey vermemişti, sözün bağlayıcılığı yoktu, bir nimet değildi. Sözünü tutmamış olsa şimdi bambaşka bir yerde olabilirdi. Kızı Sakre’ye gitmesi için baştan çıkarabilir, annesini onu yanına almaya ikna edebilir, yalancılar ve politikacılar, askerler ve tüccarların arasına karışıp Lessa Craier’in, Inara’nın görmesine izin vermediği mektuplarında nasıl tatlı sırlar yazdığını öğrenebilirdi. Blenraden’a yıllar önce gelebilir, mabedine ne olduğunu, neden böyle hapsedildiğini ve birine bağlı olduğunu anlayabilirdi. Daha küçük yerler arasındaki bu küçük patikada olmazdı.

“Inara Craier en çok benim yanımda güvende olur,” dedi Elo. “Ben Sakre sarayında büyüdüm, krallığın şövalyesiyim.”

Kissen güldü. “Fırıncı olduğumu sanıyordum,” dedi. Elo gözlerini kıstı, parmakları kılıcın başını saran kumaşın üzerinde kasıldı ve Kissen en sevdiği hareketi yaparak işaret parmağıyla

naşpârmağını, göğsüne işlenen dövmeyle benzer anlama gelecek spiral şeklinde kıvırdı. *Siktir git.*

“Sen onun için tehlikelisin,” dedi Elo. “Kendin için de öyle, *veğa*. Benimle gelmesine izin ver ve iblislerinle tek başına yüzleş.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Kissen.

Inara dişlerinin arasından, “Kissen, lütfen!” demeyi başardı.

Sus. Bırak yetişkinler konuşsun.

“Tekrar söylemeyeceğim,” dedi Elo. “Seni incitmek istemiyorum.”

“Öyleyse işimi kolaylaştıracaksın,” dedi Kissen.

Öne atıldı, atılırken de kılıcını çekti. Skedi’nin Bacak’a bağlı olduğunu fark ettiği uzun kılıcını değil, tek elle kullanılan, daha kısa bir silahı, bir palayı ortaya çıkarmıştı. Elo kadını engellemek üzere hareket ederken pala birden kılıcının üzerinde çınladı, sonra hızlı bir darbe indirmek için bir adım attı. Kissen’in palasının öğleden sonranın altın renkli ışığıyla parladı ve kadın hızla hareket edip Elo’nun kendisinininkinden daha ağır olan uzun kılıcını bir kenara savurup etrafında döndü. Omzu adamın göğsüne çarptı ve onu geri itti.

Elo dengesini kolayca sağladı, duruşu sağlam ve kuvvetliydi. Kadının, kol ve bacaklarını hedefleyen diğer saldırılarını savuşturdu. Adamın hareketleri zarif ve dengeliydi. Kissen’in saldırısına büyük bir güçle, enerji harcamadan karşılık veriyordu. Kadının yeteneği ancak bir tanrının görebileceği şekilde gözünü korkutsa da bunu odaklanmaktan gerilmiş ifadesine yansıtmıyordu. Skedi ikisinin de karşı tarafı öldürmeyi hedeflemediğini, yalnızca sakat bırakmak, etkisiz hâle getirmek istediğini fark etti.

Elo öndeki ayağına yaslanıp Kissen’inkini iterek kendisinininkinden daha kısa olan bedenini yerinden etti. Kılıçları yeniden birleştğinde birbirlerine neredeyse öpüşecek kadar yaklaştılar. Elo gözlerini kırptırıp ayağını kadının takma bacağına geçirdi. Kissen geri çekilmeyi başardı ama dengesini sağlamakta

zorlanırken adamın palasının kabzasına indirdiği ağır darbeden kaçacak kadar hızlı davranamadı. Tutuşu gevşediğinde Elo silahını elinden düşürmeyi başardı. Pala kayalara çarptı.

Evet.

Skedi'nin yalan ağı iyice güçleniyordu. Onları buraya, buna çekmişti. Boynuzları büyüyüp kanatları genişlerken olanları izledi. Inara'nın huzursuzluğunun, ağzına tıktığı çığlığının belli belirsiz farkındaydı. Kız yeleşine tutunuyor, parmakları düğmelere basıyordu.

Skedi, *Çocuğu alıyor, diye fısıldadı Elo'ya. Çocuğu alıp götürüyor. Kissen onun zarar görmesini istiyor. Inara'nın sana ihtiyacı var. Kralının sana ihtiyacı var.*

Kissen geri adım atıp bacağındaki kılıftan uzun bir bıçak çıkardı, gülümserken altın dişi parladı. Skedi bundan hoşlanmadı. Palasını kaybetmişti, gülümsememeliydi.

Elo bir darbeye mücadelelerini sonlandırma umuduyla kadının sağlam bacağına doğru atıldı. Tanrıkatilinin hangi ayağına daha çok yüklendiğini fark ettiği açıktı. Kissen bu kez daha hızlı hareket edip adamın bacağının etinin yanından geçmesine izin verdi ve etrafından döndü. Deri kolluğuyla kılıcı engelleyip yakına girerek adamın kalçasının altına vurdu. Elo ucu ucuna kaçıp dirseğini kadının çenesine geçirdi. Kissen ona, yüzüne indirdiği ve kafasını geri savuran bir tokatla karşılık verdi. Elo'nun zırhı açıldı ve Kissen da peşinden gidip adamın kılıcının uzanabileceği yere geldi. Kılıçlar darbe indirmek içindi, mesafeye göreydi, bir kavga için uygun değillerdi.

Hayır, sen iyisin, şövalye. Kazanmalısın.

Elo toparlanıp hızla kadının bacağı tutan bileğine atılarak onu yere savurmaya çalıştı ama Kissen bundan dönerek kurtulup Elo'yu yere devirip bacağı öteki eline alarak adamı kılıcın kabzasıyla dövüşmeye zorladı.

Dur. Inara'nın sesi, Skedi'nin engellerini aşıyordu. Bunun olmaması gerekiyordu.

Kissen elini Elo'nun zırhından geçirip yakasını kavradı. Önce Elo'yu aşağı indirip zırhlı dizini göğsüne geçirdi, sonra kafasına vurdu. Şimdi avantaj ondaydı. Kissen kazanıyordu.

Durdur şunu, Skedi.

Elo toparlanır.

Hayır. Inara'nın iradesi güçleniyordu. Skedi, bu iradenin kendisini dışarı ittiğini hissedebiliyordu. *Dur.* Kız çaresizdi; başka kimsenin canının yanmasını istemiyordu, yalnız kalmak istemiyordu. Elo geri çekiliyor, avantajı yeniden elde etmeye uğraşıyordu.

Bırak ne olacaksa olsun, Inara.

Inara gözlerini Skedi'ye çevirdiğinde tanrı siniverdi. Kontrolü elden gidiyordu. Neden? O bir tanrı, Inara ise küçük bir kızdı. Ama kızın gözleri öfkeliydi... güçlüydü. Inara, Elo ve Kissen'a döndü.

"Kesin şunu!" diye bağırdı. Bu bir bağırıştan öteydi. Zincirlerinden boşanmış gibiydi. Kızdan, Skedi'nin daha önce bir insanda hiç görmediği bir renk fışkırdı; bu renk, okyanusun derinliklerini ya da gökyüzünün ışıklar içindeki en uzak köşelerini andırıyordu. Bu, Inara'nın iradesiydi. Skedi'nin gücünü yarıp geçerek üzerindeki hâkimiyetini parçaladı. Skedi, birileri üstüne büyük bir sıcaklıkla basmış gibi ufaldığını hissetti. Kızın iradesi Kissen ve Elogast'ı sarmalayıp onları düşmanlıktan ve öfkeden arındırdı, Elo'nun ruhuna dolanmış beyaz yalanları çözdü.

Işık soldu ve Inara'nın saldığı güç her neyse yok oldu. Kız ayaklarının üzerinde sendeledi. Skedi de tir tir titriyor, ona bakmaya korkuyordu.

"Dövüşmeyi kesin," dedi Inara. "Lütfen."

Elo kılıcını indirdi, kafası karışmıştı. Kissen hâlâ saldırmaya hazır duruyordu, dudağı ve burnu kanıyordu ama darbesini indirmede. En sonunda, "İnsanları öldürmediğim için şanslısın, şövalye," dedi.

Inara boğuk bir sesle, "Niyetim bu değildi," dedi. "Değildi... Kissen..."

Kissen bakışlarını Inara'ya çevirdi, başta ihtiyatlıydı ama kızın ifadesini görünce yumuşadı. Kılıcını kılıfına sokup burununu koluna silerken, "Benden kurtulmak o kadar kolay olsaydı işimde iyi olmazdım," dedi. "Sizler küçük bir tanrının etkisine kolayca giriyorsunuz."

Skedi kanatlarını katlayıp göze batmamaya çalıştı ama Inara dönüp onu omzundan yere iteledi. Skedi şaşkınlıkla kızın ayaklarının yanına yuvarlandı; kanatlarını çılgınca çırpıyordu.

"Inara..." dedi. Zihnine seslenmeyi de denedi: *Inara*.

Hayır. Kızın zihni ona kapalıydı. Skedi kulaklarını indirdi.

"Nasıl?" diye sordu Inara geri çekilerek. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Manipüle edildim," dedi Elogast hayret ve öfkeyle. Kılıcını yeniden kınına sokup derin bir nefes verdi. Altın rengi artık çalkantılı renklerin arasında bir nabız gibi atıyordu. Elo'nun ağzı ve Kissen'in bıçağının sıyırdığı eli kanıyordu.

"Sana yalan söylendi," dedi Kissen.

Skedi hepsinin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Kanatlarını gövdesine yaslayıp çenesini yere indirerek olabildiğince küçüldü. Yeniden Inara'ya uzandı. *Inara, ben yalnızca...* Kıza giden yol buz gibiydi. Inara tıpkı Kissen gibi renklerini içeri çekmişti.

"İstersen onu şimdi öldürebilirim," dedi Kissen.

Inara tereddüt etti, Skedi'yi de en çok bu korkuttu. Ateşten de veigadan da çok Inara'nın inancını, ihtiyaç duyduğu, onu şimdiye dek hayatta tutan o yegâne şeyi kaybetmek korkuttu.

Yeniden yüksek sesle, "Ina..." demeye çalıştı ama kız başını iki yana salladı.

"Hayır," deyip Kissen'a baktı. "Lütfen." Bir adım ilerleyip Skedi'den uzaklaştı. "Lütfen durabilir miyiz?"

Kissen, Elo'yla göz göze geldi. Ne yapacaktı? Öfkeliydi ve öfkesi, yara izinin solgun yüzünde büsbütün bembeyaz

görünmesinden belli oluyordu. Kaşları da şüpheyle çatılmıştı ama bir şekilde... tüm bu olanlar onu eğlendirmiş miydi? Bir an duraksadıktan sonra elini uzattı. “Anlaştık mı?” Bu, barış yapmak ve söz vermek anlamına gelen bir Middren deyişiydi.

Elo elini kılıcından ağır ağır çekip nazikçe kadının elini tuttu. Yüzünde sikkın bir ifade vardı. “Ben...” Elini iyice sıkarak aldı. “İyi kılıç kullanıyorsun,” dedi.

Kissen, “Sen de bir fırıncıdan beklemediğim kadar iyisin,” diye karşılık verdi. Inara’ya dönüp yeniden elini uzattı. “Ina?”

Inara yumruklarını sıkıp yutkundu, sonra kollarını Kissin’in beline doladı.

“Özür dilerim. Çok ama çok özür dilerim.”

Skedi aralarındaki bağın bu şekilde, Inara’nın sevgisini yitirmesiyle zayıflamasını istememişti. Hepsini Inara için, her ikisi için yapmıştı. Onları birbirlerinden koparacak şey bu mu olacaktı? Skedi yok olacağını biliyordu, Inara da yeniden küçük bir kız, onu artık istemeyen bir kız olacaktı. Yalnızca birkaç saniye önce bir tanrının gücünü delip geçmiş olan küçük bir kız.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Elogast

Su kurnaz tanrılar ve onların o kurnaz oyunları. Elo, bir tanrının gücüyle yüz yüze gelmeyeli yıllar olmuştu. Aradan öyle uzun bir zaman geçmişti ki Skedi'nin onu iradesine boyun eğmeye zorladığını fark etmemişti bile. Tıpkı o zamanlar olduğu gibi zayıftı. Kim bilir bunun gibi başka neleri gözden kaçırmıştı. Bir veigayla dövüşebilirdi ama kendisini tanrılarla baş etmeye hazırlamamıştı. Arren'i yine yüzüstü bırakabilirdi.

"Son bir savaş için sana ihtiyacım var, Elo. Yalnızca bir savaş. Lütfen. Canım, kanım, kalbim, bu gece sana ihtiyacım var."

Blenraden'daki o son, korkunç gece. Elo çoktan Arren'a kılıcını bırakacağını söylemişti. Masum insanların tanrılarının mabetlerini yıkmaya devam edemezdi. Vahşi tanrılar öldürmek yeterliydi.

Sonra Arren gelip yalvarmış ve Elo onun için, kardeşi için bu son şeyi yapmaya, lanet olasıca savaş tanrısını yok etmeye karar vermişti. Geyik başlı tanrıyı.

"Şövalye."

Elo yerinden sıçradı. Kissen ona seslenince yeniden o âna dönüvermişti. Sanki hiç iyileşmemiş gibi omzuna bir acı saplandı, göğsü de gergindi ve ağrıyordu. Kendini hasta hissediyordu; elleri titriyor, nefesi almakta zorluk çekiyordu. Ne zaman gözlerini

kaparsa Mertagh'ın zırhının altın rengini, çekicinin savruluşunu, ölümü, kanı ve arkadaşının kalbinin olduğu yerde yanan ateşi görüyordu. Artık ölen bir kalpti o. Elo, tanrılara karşı çaresiz ve güçsüz kalmış, başarısız olmuştu.

Bugün neredeyse yine başarısız olacaktı. Bir tanrının zihniyle oynamasına, onu rotasından çıkarmasına müsaade etmişti. O rota Arren'dı, yıllar önce yaptığı o hatayı düzeltmekti. Onu kurtarmanın, sönmekte olan kalbini bir şekilde düzeltebilecek güçlü tanrıların yerini tespit etmenin bir yolunu bulmalıydı. Belki o zaman acılar ve anıları arkasında bırakıp yoluna devam etmek için nedenler bulabilirdi. Dönüp de dağılmak üzereymiş gibi görünen bu ülke uğruna savaşmak için gereken gücü içinde bulabilirdi.

Kissen, "Sen iyi misin?" diye sordu. Elo kendini önce bir kez, ardından bir kez daha nefes almaya zorladı. Aklındaki bir hatıraydı, canını yakmamalıydı. Böyle bir hatıranın onu incitmesine müsaade etmeyecek kadar güçlü olmalıydı. Çıra için soyduğu huş ağacı köklerinin üzerine çömelmişti. Hava tamamen kararmamıştı ve küçük grupları oldukça rahatsız edici geçen birkaç saatlik yürüyüşün ardından korunaklı bir açıklıkta durmuştu. Az kalsın birbirlerini öldürecek olmaları elbette ufak tefek sorunlara yol açmıştı.

Elo, Kissen'la yüzleşmek için aniden ayağa kalktı. Ellerini arkasına koyup onu bir türlü bırakmayan hayali acıyı hissetmiyormuş gibi yaptı. Kissen onu dikkatle inceledi. Inara ve Skedi görünürde yoktu.

Elogast, "İyiyim," diye yalan söyledi. "Ya sen?"

Kissen burnu zedelenmiş gibi görünse de güldü. "Daha kötülerini de yaşadım, taçyaprağı," dedi.

Elo gülümsediğini fark etti. Ağrıyan çenesinin sancısının onu içinde bulundukları âna çektiğini hissetti. Bu dik kafalı kadın beklediğinden daha iyi kılıç kullanıyordu. Birebir dövüşseler ve ikisinin de elinde kılıç olsa, Elo muhtemelen kadının hakkından

gelirdi. Kissen bunu tahmin etmiş, becerilerini Elo'nunkileri zayıflatacak şekilde uyarlamıştı. Zekâyla alt edilmek Elo'nun hoşuna gitmişti.

Kissen onunla dövüşmek zorunda kalacağını, Skedi'nin tatlı dille zihnine sızıp onu değiştirdiğini anlamış olmalıydı. Durumun nasıl ilerleyeceğini görmüştü. Elo, niyetlendiği gibi kadını yaralayıp hiçliğin ortasındaki yollarda bırakacak olsa muhtemelen ölürdü. Elo da bir tanrının pençeleri arasında kalmaya devam ederdi.

“Özür dilerim,” dedi içten bir tavırla. “Bir de teşekkür ederim.”

Veiga omuz silkip, “Teşekkür de özre de ihtiyacım yok,” dedi. “Kızı avlanmaya gönderdim.”

“Tek başına mı? Bu akıllıca bir hareket mi?” Bu, daha önce kızı kontrol etmeye çalışmış tanrıyla yalnız kaldığı anlamına geliyordu. Kissen kaşını kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Belki de kadını bıçaklamaya çalışmasının üzerinden az bir zaman geçmişken veiganın bilgeliğini sorgulamak akıllıca değildi.

“Beni endişelendirmiyorlar,” dedi. “İhanet insanın aklını başına kırbaçtan daha hızlı getirir. Hem bizim konuşmamız iyi olacak. Dürüstçe. Otur benimle.”

Kadının bu teklifi bir tehdit gibi göstermesi Elo'yu etkilemişti. Bir nefes alıp alnında biriken teri sildi. Teni buz gibi olsa da terliyordu ama Mertagh'la olan savaşın anıları yeniden, en kötü anda üzerine sıçramaya hazır bir vaziyette, zihninin gerilerine doğru çekilmeye başlamıştı. Veiga devrik bir ağacın üzerine oturup boynundaki küçük şişeye dokundu.

“Yarın gidiyorum,” dedi Elo. “Yapmam gereken şeyler var.”

“Sana gitmeni söylemeyecektim,” deyip bir nefes aldı Kissen. “Hâlâ aynı yöne gidiyoruz. Bence her şeye rağmen birlikte kalmalıyız.” Yaklaşan gecenin kasveti kadının yüzüne yerleşip çehresini yumuşattı. Hareketli, ilginç bir yüzdü bu.

Elo gözlerini kırıştırdı. “Neden?” Gülümşedi. “Yoksa benden gerçekten... hoşlanıyor musun, veiga?”

“Hah. Hiç heveslenme, şövalye. Kalmanı istiyorum çünkü bana çok ruhaf gelen bazı şeyler var. Bir kere senin şu görevin...”

Elo başını iki yana salladı. “Yapamam...”

“Senden bana o güzel, küçük sırlarını söylemeni istemiyorum.” diye araya girdi Kissen. “Yardımlarını istiyorum. Lanet olasınca görevin her ne olursa olsun yol da o şehir de tehlikeli. O küçük tanrıyla kızını iki çift gözün izlemesini tercih ederim. Hangi iblislerle savaşıyor olursan ol...” Elo’yu baştan aşağı süzünce adam kızardı. Sanki içindekileri görebiliyordu. “...peşimizdekilerin dişleri daha keskin.”

Elo iç çekti. “Geleceklerinden emin misin?”

Kissen ağaçlara bakarak sesini alçalttı. “Oldukça eminim. Üç gün bekleyip sonraki akşam saldıracaklar. Daha da kalabalık olacaklar. Seni veya beni takip etmiyorlarsa, birinin genç Craier’in gerçekten ölmesini istediğini düşünmeye başlayacağım. Ona yardım etmek için can almaya hazırdın...”

“Kandırılmıştım.”

“Onun önemi yok; benim istediğim can alma kısmı, bahaneler değil.”

Elo gülerek kendini de şaşırttı. Bu kadından hoşlanıyordu. Kim olduğunu bildiği hâlde onu tanımaya bu kadar istekli biriyle konuşmayalı uzun zaman olmuştu. Sırlar ve dehşetle dolu eski şövalye. “Sana kızın peşinde olduklarını düşündüren nedir?”

Kissen elini göğüs zırhına koymuş, dalgın dalgın göğsüne vuruyordu. Elo kadının elindeki yanıkların arasında çiller olduğunu fark etti. “Hissetmedin mi?” dedi. “Bir tanrının gücünü delip geçti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Elo itiraz edemedi. Bunu, yıldırım çarpmadan önce havadaki değişim gibi hissetmişti.

“Onu önemsiyorsun, değil mi?” diye sordu.

Kissen kıpırdanıp çenesini ovuşturdu, zayıflıklarının fark edilmesinin onu rahatsız ettiği açıktı. “Bir zamanlar ben de kayıp, küçük bir kızdım,” dedi bir süre sonra göğsüne dokunarak. “Kimse bu dünyada yalnız olmayı hak etmiyor.”

Elo uzanıp onun koluna dokunma, kendisinin de kayıp, kendisinin de yalnız olduğunu söyleme isteğine direndi. Öyle yalnızdı ki canı yanıyordu.

“Ona yardım etmek istiyorum,” dedi Kissen omuz silkerek. “Onun için korkuyorum.” Sonra çarpık bir şekilde gülümsedi. “Şimdi ondan biraz da korkuyorum.”

Elo güldü. Ağaçların arasında bir hareketlilik olduğunu duydular ve elinde bir yaban tavşanı ve ördekle dönen Inara’yı gördüler. Skediceth kızın arkasında bir ağaçtan diğerine uçuyor, Inara’ysa büyük bir azimle onu görmezden geliyordu. Kız ikisini bir arada görünce bir an tereddüt etse de cesaretini toplayıp öne çıkarak öldürdüğü hayvanları yere bıraktı. Elo kızın bu denli sert baktığını hiç görmemişti. Ona savaşta, Bethine öldükten sonra yoluna devam etmekten başka bir seçeneği olmadığını bilen Arren’in hâlini anımsattı.

“Görevim her şeyden önce gelir,” dedi Elo her ikisine de. Arren için durumu düzeltmeli, Kissen’in Inara’yı kurtarmak istemesi gibi o da Arren’i kurtarmalıydı. Gelgelelim uykusuzluktan yorulmuştu ve palayla bıçağı böylesine iyi kullanan birinin arkasını kollamasına hayır demezdi. “Ama anlaşmamızı Blenraden’a gidene kadar sürdürürsek şehre vardığımızda bir tanrıyla, güçlü bir tanrıyla görüşmem gerek.” Kissen’a yan yan baktı. “Kimden nasihat almak gerektiğini biliyorsun, değil mi? Hacı kafilesine katılmış Blenradenlı bir tanrıkatisin. Bir şeyler biliyor olmalısın.”

Kissen iç geçirdi. “Aklımda biri var,” dedi. “Yaşlı bir tanrı, sessiz ama güçlü.”

“Hestra mı?” diye sordu Elo. Arren’in göğsüne o alevleri koyan tanrıyı düşünürken kalbi pır pır etti. Kissen ona tuhaf ruhaf baktı.

“Hayır, bir nehir tanrısı.” Elo’nun çırasını elinden alıp dalları istiflemeğe başladı, sonra bir çakmaktaşı alıp ateşi yakmaya koyuldu. “Nasihat peşindeysen neye ihtiyaç duyacağını bilecektir.”

Elo, Kissen’in ateşin kalbi olacak yuvayı yapışını izledi. Tıpkı Arren’in göğsünde yanan yığına benziyordu. Yosun tuttuğunda Kissen için için yanan ateşe üflemek üzere uzandı. Eli hâlâ boynundaki şişecikteydi.

“Tamam öyleyse,” dedi Elo. İçten içe rahatlamıştı. Inara’ya gülümsediğinde kız da ona gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı. Tanrıkatili haklıydı, kızda bir tuhafılık vardı. Skediceth’in iradesini nasıl kırmıştı? Hanesi neden yerle bir edilmişti ve peşinden ne diye iblisler geliyordu? Zor durumdaki normal, küçük bir kız gibi görünüyordu ve Elo ona acıyordu. “Sizinle geleceğim.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Inara

Sonraki iki gün boyunca Jon'un sahil yolundan kaçınmak için takip edeceği güzergâhı izleyip Bennites'in yükseklerindeki sessiz patikaları takip ederek hız kesmeden ilerlediler.

"Daha önce bir kere bu yoldan yürümüşüm," dedi Kissen onları doğuya, dönemeçli yamaçlara doğru yönlendirerek. "Güvenli sığınak tanrısı öldürüldükten sonra Blenraden'dan çıkan yollar, yanlarında bir tek canlarını taşıyan insanlar ve şanslarını deneyen yol haydutlarıyla doluydu. Daha yüksek, sessiz yollardan gitmek daha iyiydi. Zavallı Yatho'nun yol boyunca Bacak'ın üstünde gitmesi gerekmişti."

Inara, tırmandıkları müddetçe huysuzluk etmeyen, çantalarının ağırlığının büyük bir kısmını da üzerinde taşıyan atı okşayan Kissen'i seyretti. At, kayalık yamaçlardan hoşlanmıyordu ama Inara'nın onun için aşağı doğru çektiği huş ağaçlarındaki taze filizleri çiğnemek hoşuna gidiyordu. Bulutlar ufukta ağır ağır hareket ediyor, zirvelerin üzerindeki mor kar örtülerini takip ediyordu. Bu yol muhtemelen Yatho için işkenceden farksız geçmişti. Kissen bile daha zorlu bazı yamaçlarda güçlük çekiyordu ve dengesini sağlamasına yardımcı olmak için Bacak'ın sırtından bastonunu almıştı.

Elo usulca, “Bir keresinde onunla konuşmuştum. Yusef’le,” dedi. Gefyrton’dan sonra daha sık konuşur olmuştu. Inara adamın da tıpkı annesi gibi bir plana göre hareket etmekten keyif aldığından şüpheleniyordu. “Liman savaşından önce. Sanki Rüş’den gelmiş sıradan biriymiş gibi cana yakın bir erkek yüzü rakınmıştı.” Boğazını temizleyip Inara’ya baktı.

“Daha önce söylemedim ama annen o savaşta cesurca dövüştü. Yusef’i kurtarmaya çalışmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Yaralarını sarmak için giderken de muhafızından geride kalıp kral için savaşmasını istedi. Bundan dolayı ona minnet duymuştuk. Cesur bir kadındı.”

Elo’nun nazik olmaya çalışması Inara’nın kendini daha kötü hissetmesine neden oluyordu. Skedi’nin kendisini, Elo’yu kandırmasına izin vermişti ve yaptıkları Elo’nun veya Kissen’in ölmesine sebep olabilirdi. Hâlâ küçücük ve sessiz bir vaziyette olan tanrısı, Bacak’ın üzerindeydi. Inara iki gündür onunla konuşmamıştı. Yakınlarında olmasını, ona değmesini istemiyordu ve bu durumun yüreğini burkmasından da nefret ediyordu.

Tanrı yaptıklarından pişman mıydı? Üzgün müydü? Öyle olduğunu söylemeye çalışmıştı ama Inara artık ona inanıp inanamayacağını bilemiyordu. Skedi onun sesini, iradesini çalmıştı. Her zaman yanında olmuş ve ona sırt çevirmişti.

Inara kendini daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Kissen zırhlı dizini ovalayıp yukarıyı, bir sonraki zirveyi işaret ederek, “Buradaki düzlükte bir göl var,” dedi. “Çıkmanız gereken en yüksek nokta orası. Güneş batmadan orada olmalıyız. Kamp kurup gölge iblisleri için hazırlanmaya bolca vaktimiz olur.”

Elo, “Bir planın var mı?” diye sordu.

“Briddite kılıcının keskin kenarları,” dedi Kissen. “Planım bu.”

“Veiganın keskin kılıçlar ve açık sözlü tavırlardan çok daha iyi numaralara sahip olacağını düşünmüştüm,” dedi Elo. Kissen sırıttı.

Düzlüğe ulaştıklarında yan tarafları kısmen gölgede kalan Tala Dağı tepelerinde yükseliyor, Kissen’in hatırladığı göl akşamın erken saatlerinde gümüş gibi parlıyordu. Yeterince yaklaştıklarında çevrede Skedi’nin kokusunu aldığı su, yol, şans, balıkçılık ve av tanrılarına adanmış birkaç mabedin hâlâ ayakta olduğunu gördüler. Kissen ve Elo’nun sözünü ettiği tanrı Yusefe adanmış kurdeleli bir ağaç bile vardı. Inara tanrının yakında yeniden doğacağını düşündü. Yeni bir şey olarak yeniden yaşamaya başlayacak ama annesini hatırlamayacak, onun yanında savaşırken hayatta kalıp da alevler tarafından öldürülen kadını ona anlatamayacaktı.

Kissen küçük mabetleri görmezden geldi ve Skedi’yi, korumacı bir tavırla öne eğilmiş kambur bir trole benzeyen büyük bir kayaya yönlendirerek onları takip etmeye zorladı.

“Gün batımına çok kalmadı,” dedi Kissen. Pelerininden ufak bir pense çıkarmış dizliğiyle bacağı arasındaki ufacık bir vidayı ayarlıyordu. “Inara, git saklanacak bir yer bul. Bacak’ı da yanına al, bir molayı hak ediyor.”

Inara iç geçirdi ve kadına yanıt vermek yerine Bacak’ın eyerinden Kissen’in yayını ve okları çekip aldı.

Kissen, “Ne yapıyorsun?” dedi.

Inara, “Saklanmayacağım,” diye yanıtladı. Sesinin titrememesine seviniyordu. “Bu oklar briddite uçlu ve senden daha iyi bir nişancıyım.”

Elo burnundan alaycı bir nefes verip güldüğünü gizlemek için etrafı incelemeye koyuldu. Kissen dilini altın dişine sürüp iç çekti. “Çağrılanlar tanrıların parçasıdır,” dedi. “Aynı zayıflığa sahipler ve dikkatleri kolayca dağılır. Neyi öldürdüklerini çok umursamıyorlar. Oğlana ne yaptığını gördün.”

Inara yutkundu. Hayır. Korkmayacaktı. Kendi başının çaresine bakacaktı.

“Kalıyorum,” dedi. Kissen ellerini kaldırdı. Renkleri endişeyle parlayıp hızla yok oldu.

Elo’ya anlamlı bir bakış atarak, “Pekâlâ,” dedi. Elo çaresizce omuzlarını kaldırdı. “Kaçamasın diye Bacak’ı şuraya bağla ve biraz da tımarla.”

Inara onu sağlam bir dala bağlarken at, burnunu kızın saçlarına bastırıp sevgiyle kişnedi.

Skedi arkadan, “Bu kötü bir fikir, Inara,” dedi. Inara onu duymazdan gelip yol boyunca hayvanın postuna bulaşmış olan çamurları çıkarmak için sert kaşağıyı Bacak’ın böğrü boyunca gezdirdi. Sonra yay ve oku omzuna taktı. Skedi yeniden şansını denedi. “Inara... Bu yaptığın tehlikeli.”

Inara, Kissen ve Elo’nun yanına döndü. Kissen pelerininin içinden Inara’nın belli belirsiz parladığını fark ettiği bir tespih çıkarmıştı. Dualar. Şüphesiz dağıttığı bir mabetten aldığı adaklardan biriydi. Skedi, veigaya doğru küçük bir adım atmıştı ki kanatlarını endişeyle çırpıp Inara’nın ayak bileklerine geri çekildi. Duaların cazibesi onu içgüdüsel olarak oraya çekmişti.

Elo kayayı işaret ederek, “Yüksek bir yere geçmeliyiz,” dedi. Kissen adama emir almaktan hoşlanmadığını belli eden ters bir bakış atsa da yayı Inara’dan alıp ipini gerdi ve silahı kıza geri uzatıp kayalara doğru ilerledi. Inara peşlerine takıldı. Üşümüş parmaklarıyla taşların çıkıntılı kenarlarına tutunarak bir nefes alıp zirveye ulaştı. Skedi aceleyle havalanıp onlara katılmak için uçtu ve sonra arka bacaklarının üstünde oturdu; kulakları dört bir yana dönüyordu.

Tepeden gölün düzlüğünün ötesini, karşı kıyıdaki bir başka kampı gösteren ufak bir ateşe dek görebiliyorlardı. Inara ürperip pelerinine sarıldı. Diğer hacıları düşündü ve gölgeyi, kanı ve kemiği akıllarına getirmeden bir ateşin etrafında oturup oturmadıklarını merak etti.

Elo kılıcı dizlerinin üzerinde oturuyor, derin, *sakinleştirici* nefesler alıyordu. Çömelmiş olan Kissen, her an dövüşme pozisyonuna geçmeye hazırdı. Şövalye sulara, Kissen'sa ormana bakıyordu.

Akşamın karanlığı tenin üzerine geçirilen kumaş gibi düzlüğe yayılıp yamaçları tırmandı. Rüzgâr şiddetini artırıp kayanın tepesinde açıkta kaldıkları için enseleriyle ellerini ısırır oldu. Inara ellerini oynatmayı ihmal edince parmakları soğuktan kaskatı kesildi. Botunun yanına çömelmiş olan Skedi büyüüp belki de rüzgârı kızın bacaklarından uzak tutmak için köpek boyutlarına geldi.

Kendisinde tanrıdan uzaklaşma isteğini bulamayan Inara, "Belki de gelmiyorlardır," dedi. Tanrıdan uzaklaşamayacak kadar üşümüştü. Taktığı ok, yayın ipinden aşağı kayıyordu.

"Hımm," dedi Kissen. Burnu dondurucu havadan dolayı biraz kızarmıştı.

"Odaklan," dedi Elo.

En sonunda etraf zifiri karanlığa gömüldü.

İşte, oradaydı. Gölgeler hareket ediyor, değişik biçimler alıyor, uyanıyorlardı. Karanlıktan can buluyorlardı. Bir, iki, üç. Dört.

"Lanet olsun," dedi Kissen tesbihin boncuklarına dokunarak. "Haklı çıkmaktan nefret ediyorum."

Skedi tam da o anda *yalancı* olduğunu söylerdi.

Yaratıklar aşağıdaki gece karanlığının içinde süzülerek ilerlemeye başladılar; bir şer için bir araya gelmiş, akıp giden karanlık bir bulut gibiydiler. Inara hissizleşen elleriyle oku çekti ve birini vurdu. Ok yaratığın omzunu sıyırdı ama ona zarar vermedi. Kissen elini savurduğunda parmaklarından bir *tespih* tanesi fırladı. Tane çağrılanların arasına düştüğünde duayı arayan yaratıklar birbirine dolandı. Inara, Skedi'nin de duanın peşinden atılacağından endişelense de tanrı yanında kaldı.

Inara bir başka ok daha çekerken Elo kayadan aşağı atladı. Kızın elleri titriyordu, ağzı da kurumuştı. Kissen da kollarını kullanarak aşağı sallandı. Inara oku bıraktı ve briddite ok ucu yaratıklardan birinin bir uzvunu delip geçti. Yaratık hırlayıp göremediği saldırganını ısırmaya çalışırken Elo fırsatı değerlendirip gölgenin kafasına saldırdı. İblis dağılıp yok oldu.

Kissen, Inara'ya, "Orada kal," dedi. Çağrılan yaratıklardan biri duanın cazibesinden çok onun sesine çekilip Kissen'a hücum etti. Kissen darbesiyle yaratığı bir kenara fırlattı. Gölge âdeta suya dökülen bir sıvı gibi yere inip kırık dişlerini gösterdi.

"Gelsene, seni çirkin yaratık," dedi Kissen.

Yaratık yeniden hücum etti. Inara, gölgenin dişleri uzayarak keskinleşip kemikleri çenesini genişletmek üzere çatırdarken gözlerinde parıldayan ufacık ışıktan faydalanarak el yordamıyla bir başka ok aradı. Kissen yana doğru sıçradı. Sağ ayağı kıyıdaki gevşek taşlara takılıp kaydığında düşmemek için kendini zor tuttu. Kılıcını savurarak geri sıçrayıp ucuyla yaratığın gövdesini yaktı. Çağrılan yaratık feryat etti ve mürekkep lekesine benzeyen gölgesinin yan tarafı ikiye ayrıldı.

Inara yayın ipini gerip duraksadı. Ya Kissen'a vurursa? Veya Elo'ya? Şövalye iki yaratıkla yüzleşiyordu. Kılıcını daha çok bir sopa gibi kullanıyor, bir eliyle düz tarafından yakalayıp üç kat hızla iblislere gönderiyordu. Yaratıklardan biri geriye çekilirken Inara üzerine bir ok gönderdi ama gölge okla vuramayacağı kadar hızlı hareket etmişti.

Yaratık, Elo'dan uzaklaşıp kayaya yöneldi. Inara bir başka oku çekip aceleyle ipe geçirdi. Hedefe ulaşamayan ok, kayalar boyunca sıçradı. Yaratık daha da yukarıya tırmandı.

Kissen fırlatmak üzere bıçaklarına uzanırken, "Ina!" diye bağırdı. Inara bir başka ok aramaya girişti. Yaratığın pençeleri zirveye ulaşırken taştan kıvılcımlar çıkarıyordu. Inara'nın oku yoktu; hazır değildi.

Inara.

Skediceth köpek boyutlarından kurt boyutuna geçip Inara'nın daha önce hiç görmediği kadar büyüyerek öne atıldı. Boynuzlarını önde tutarak kendini yaratığın üzerine doğru savurdu. Boynuzlar boynuna kilitlendiğinde yaratık hırlayıp pençelerini savurdu, Skedi kanatlarını tüm gücüyle çırpmaya devam ediyordu. Tanrı şiddetle haykırıp tüm gücüyle yaratığı aşağıdaki taşlara fırlatırken tüyleri etrafa uçuşturdu.

Skedi...

Yaralanmadım. Beyaz bir yalandı bu. Kanatlarından biri yırtılmıştı ama iyileşiyordu. Inara, tanrıların başka tanrılarla briddite olmaksızın dövüşebileceğini fark etmemişti. *Sen iyi misin?*

Evet.

Yaratık düştüğünde Kissen hazırды. Kendine gelmeye çalışırken yaratığın peşine düştü ve bir başka duayı alıp yere fırlattı. Gölge duaya hücum ederken Kissen hızla sıçrayıp kılıcını savurarak yaratığın karnını yardı. Çağrılan gölge feryat koparıp dağıldı.

Yaraladığı ilk yaratık ona dönerken Kissen yuvarlanıp dizleri üzerinde doğruldu. Yaratık kemik beyazı dişlerini göstererek körlemesine ona doğru uçuşturdu. Kissen kendini korumak için kılıcını kullandı ama çok yavaş davranmıştı.

Elo, Kissen ve yaratığın arasına girdi. Gölgenin ağzı, Kissen'in boğazı yerine Elo'nun kolu üzerine kapandı. Elo kılıcını yaratığın boynundan geçirirken acıyla bağırdı. Kissen'i kurtarmak için bıraktığı yaratık bu fırsatı değerlendirmeye çalıştı ama sıra Inara'daydı. Inara'nın serbest bıraktığı ok, yaratığın başına isabet etmeden önce bir an gökyüzünde gümüş gibi parladı. Gölgeden tüylerini delip geçen ok toprağa saplandı ve yaratık dağılarak kayboldu.

Elo yaralanmıştı. Inara güçlkle kayadan aşağı indi, sonra da âdeta görülmeyen bir çıpayla çekiliyormuş gibi hissettiği kalbi acıyla sızlayınca haykırdı. Skedi. Yeniden yaban tavşanı boyutlarına dönen ve iyileşirken topallayan Skedi geride kalmıştı.

Yüzünü buruşturup kolunu uzatan Inara, “Gel,” dedi. Skedi kızın omzuna sıçradı. Inara onun o tanıdık ağırlığını, onu incitememek için inişini yumuşatışını hissedip yutkundu.

Bacak’ın kişnemesi ve hemen ardından gelen ciyaklaması dikkatlerini dağıttı. Inara hızla arkasını döndü. Bir adam atı çözmüş onu ağaçların altındaki çalılığa çekmeye çalışıyordu ve Bacak bu durumdan bir hayli rahatsız olmuştu. Arka ayaklarının üzerinde yükseldi ve dizginlerini çekerek arkasını döndü. Önce ayaklarının üzerine indi ve arka ayaklarıyla hırsızın göğsüne bir darbe indirerek adamı uçurdu. Bacak toynaklarını yere vurup döndü; sanki izni olmadan onu sürmeye cüret etmemeleri için meydan okurmuş gibi alanını işaretliyordu. Inara şaşırmıştı; at normalde Kissen’in etrafında çok uysal davranıyordu.

Çalılıklardan sesler geliyordu. Kissen bıçağı elinde çevirip fırlattı. Bıçak bir ağacın gövdesini kesip dışarı sıçrayan yağlı saçlı bir başka şehir eşkıyasının yüzüne kıymıklar saçtı. Adam geriye doğru devrildi, o ulurken diğer ikisi görüldü. Bıçaklarını çoktan çekmişlerdi.

Kissen tatlı tatlı gülümseyerek, “Ah, bakın,” dedi. “Iskladım.”

Adamlar ona bön bön bakıyordu. Bacak’ın yere serdiği adam hâlâ gölün yakınlarında bir yere yatmış, inliyordu. Elo sağlam koluyla kılıcını kaldırdı. Gözü kılıçtaydı. Inara bir başka ok çekip davetsiz misafirlere doğrulttu.

Kissen, “Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

Kızıl saçlı, bir deri bir kemik kalmış Talicialı bir adam, “Biz şey sandık...” diye söze girdi. Renkleri sinsi ve yeşildi, içinde sapsarı bir öfke parıltısı da vardı. “Birbirinizi öldürdünüz sandık.”

Inara az kalsın gülüyordu. Skedi’nin azıcık akli olan birinin yalan söyleyip yardıma geldiklerini iddia edeceğini düşündüğünden emindi.

“Oradan bakınca ölü gibi mi görünüyoruz, havuç kafa?” diye hırladı Kissen. Elo’nun kolu fena hâlde kanıyordu ve Inara elinden geldiğince hızla koşup kanı durdurmamak için kendini zor tutuyordu. Elo kılıcını dümdüz ve sabit tuttu. “Birbirimizi öldürdüğümüzü sandıysanız hançerleriniz niye elinizde?”

Haklıydı. Bacak’ın devirdiği ve emekleyerek ayağa kalkmaya çalışan adam hariç hepsinin ellerinde bıçaklar parlıyordu.

Havuç kafalı, “Niyetimiz zarar vermek değildi,” dedi. “Tek istediğimiz yardım etmektir.” İşte. Gitmeye pek de niyetleri yokmuş gibiydi.

Kissen, “Sizin yardımınıza ihtiyacımız yok,” dedi. “Basın gidin.”

Adam yalan söylüyordu. Inara adamların aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Karşılarında küçük bir kız, yaralı bir adam ve bir kadın vardı. Aralarından biri bir ağaca yaslanmış da olsa bu haydutlar, karşılarında bir şansları olduğuna ve bunun bir at, birkaç kılıç ve bir miktar gümüşe değeceğine inanıyordu.

Inara, Skedi’nin minik adımlarla ilerlediğini hissetti, sonra tanrı yeniden cesaretini toplayıp bir kez daha büyüyerek yere atladı. Küçük bir geyik boyutlarına gelmişti.

Yalnızca Inara’ya hitaben, *Beni affet, Inara*, dedi.

Açtığı kanatları parlaktı, yarası artık iyileşmişti. Boynuzları Inara’nın gözlerine, göz kamaştırıcı bir parlaklığa sahip bir tanrının gücü gibi görünüyordu. O insanlar gibi renklere sahip değildi; Skedi rengin kendisiydi. Gözleri altın tonlarında parladı.

Çıkarabildiği en yüksek sesle, “Bir tanrıya ne işi olduğunu sorun ve o tanrının işi oluverin,” dedi ve aynı anda bu kelimelerle zihinlerini delip geçti. Hepsinin önüne geçip onları korudu. Ellerindeki bıçaklar fırlatılacak olsalar önce ona isabet edecekti. “Söyleyin bana, Blenraden düşerken neredeydiniz?”

Havuç kafa, Skedi daha konuşmasını bitirmeden kaçmaya başladı. Diğer ikisi sızlayarak ağaçlara doğru ilerlediler ve inleyen at hırsızını yanlarında sürüklemek için sadece kısa bir

süre durdular. Adamların rengi attı, hepsinin yüzünde korku dolu ifadeler belirdi.

Tekrardan küçülüp bitkin hâlde bir yaban tavşanı boyutuna dönerken Skedi'nin kürkü dalgalandı. Yüzü yere dönüktü ama Inara, tanrı kanatlarını indirirken bıyıklarının kendini beğenmiş bir ifadeyle kıpırdadığını fark etti.

Onları, daha doğrusu onu, ikinci kez korumuş, hırsızların kalbine korku düşürmüştü. Tanrı küçülürken bile korkunun rengi Inara'nın gözünün önünden gitmiyordu. Skedi onun için bir yoldaş, bir arkadaş olmuştu. Diğerleri onu bir tanrı, korkulacak bir şey olarak görüyordu. Gelgelelim Skedi, insanların ondan korkmasını istemiyordu, sevilmek istiyordu. Hayatta kalmayı her şeyden çok istiyordu ve daha az önce Inara için kendini tehlikeye atmıştı. Çünkü... onu seviyordu ve her şeye rağmen Inara da Skedi'yi seviyordu.

Seni affetmeye çalışacağım, dedi tanrıya.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kissen

Elo kılıcını kaldırırken titreyen elini yalnızca Kissen görebiliyordu. Adam, hırsızlar gider gitmez kılıcı indirdi, Inara da yanlarına koştu.

Elo kolunu geri çekip, “İyi olacak,” dedi. Inara korkmasın diye mi uğraşıyordu? Çocuk daha az önce bir gölge yaratığını yaralamış, canavarın pençelerinden son anda kurtulmuş, bir başkasını öldürmüştü ve sonra okunun ucunu bir adama çevirmişti.

Kissen adamın kolunu yakalayıp bakarken, “Bırak da ona ben karar vereyim, şövalye,” dedi. Kol zırhı yaratığın dişlerini bir nebze durdursa da etine gömülü kırık kemik parçaları vardı. Kissen’a kolunu kaybedeceğini düşündürtecek kadar kanaması yoktu. “Hangi akla hizmet kendi etini kalkan olarak kullandın?” dedi Kissen. “Şövalye okulunda size böyle şeyler yapmamayı öğretmiyorlar mı? Ina, Skediceth kayanın altına bir ateş yakın.”

Skedi kadına bakıp bir an tereddüt etti. Kissen tanrıya doğrudan hitap ettiğini fark etti.

Kılıcını kılıfına sokup, “Haydi,” dedi. Inara’ya vaktinde yetişememişti. Tanrı kızı kurtarmış ve kurtarıırken de yara almıştı. Kissen daha önce hiç bir tanrının... kendini düşünmeden hareket ettiğini görmemişti. O da tıpkı Elo gibi davranmıştı.

Kissen şaşırmaya alışık değildi. “Bir de bana eyer çantalarını getirin.”

En azından Bacak sakinleşmişti. Bir ödül arzusuyla tırıs tırıs yanlarına geldi. Tekmesi fenaydı; talihsiz hırsız bunu bir sonraki denemesinde aklında tutmasını sağlayacak birkaç kırık kaburga kemiğine sahip olacaktı. Kissen hayvanın burnuna dokunduğunda at da sevgiyle kişnedi. Sadık bir attı.

Elo çoktan mantosuyla başlığını çekiştirmeye başlamıştı, Kissen ona yardım edip giysileri kollarının üzerinden sertçe çekti.

“Ah!” diye feryat etti Elo, Kissen kol zırhını çözerken. Kadın renine saplanmış kemik dişi bulabilmek için yaraya bastırırken gözlerini devirdi. Karanlıkta görmek zordu, o yüzden Elo’yu Inara’nın yakmakta olduğu ateşe doğru sürükledi. Neyse ki yanından geçtikleri en son ormanda Bacak’a kuru odun yüklemişti.

Elo, Kissen’a, “Bir şey yok, veiga,” dedi. Kissen daha kısa olan kılıcını çekip alevin kalbinin yakınlarına bıraktı. Bu sırada Skedi boynuzlarıyla aleve daha çok odun ittiriyordu. Kılıcın ısınması biraz zaman alacaktı ve Kissen’in yaralı elleri dişi çıkarabilecek kadar marifetli değildi. Eğildi ve dişlerini kullandı, ağzını adamın etine götürerek daha küçük parçayı buldu, sonra epey bir kanla birlikte yere tükürdü. Daha büyük olan parçada daha dikkatli davrandı, ağır ağır çıkardı ve eline bıraktı.

“Tanıdık geliyor mu?” diye sordu elindeki parçayı dürtüp başını kaldırarak. Elo ona bakıyordu, çenesi gergindi, elinin ayağına dolaştığı belliydi. Kissen adamın tanıdığı kimsenin bir süredir ona lanet edecek kadar yakınında olmadığını söylediğini hatırlayıp belli belirsiz sırıttı. Yakışıklı bir şövalyenin, elinin ayağına dolaşmasını sağlamak eğlenceliydi. Elo kendisini hafifçe sarsıp parlayan parçaya baktı.

“Dişleri inceleyerek çok vakit geçirdiğimi söyleyemem.”

“Ya sen Ina, sana tanıdık geliyor mu?” Tanrı kayda değer bir uzaklıkta oturuyordu ama Kissen’in hepsinin gözlerine ihtiyacı vardı. “Skediceth?”

Tanrı, Kissen ona ismiyle hitap edince kıpırdandı, hafif bir şaşkınlıkla arka ayaklarının üzerine kalktı, sonra diş parçasına bakmaya geldi. "Pis bir şeye benziyor," dedi.

Inara eyer çantalarını getirmişti. Dişe dikkatle baktı ama tam da o sırada parça dağılıp yok oldu, geride yalnızca kir ve beyaz toz kaldı. Kissen iç çekip ağzını sildi.

"Lanet olasıca tanrılar," deyip daha fazla kanamasın diye Elo'nun yarasına bastırdı. Inara kadının bakışlarına karşılık vermedi; Skedi yeniden kızın omzuna atladı ve Kissen da şaşkınlıkla dilini şaklattı.

Parlayan bıçağını alevlerin arasından çıkardı.

Elo sıcak bıçağa bakarken, "İğne iplik daha iyi iş görür," dedi.

"Ne şifacı ne de müzisyen olduğum için," dedi, "temiz ipliğim kalmadı. Hipgin ister misin?"

Eyerlerinden ufak, deri bir şişe çıkardı. İçkiyi gerçekten kötü bir gün için saklıyordu ve yaşadıkları yeterince kötü görünüyordu. Şişeyi uzattığında Elo bir an düşündü, sonra iç çekip büyük bir yudum aldı. Şişe dudaklarından ayrılır ayrılmaz Kissen adamın bileğini tutup sıcak bıçağı yaraya bastırdı ve kanı alevle dağlayarak yarayı kapattı. Kissen bıçağı geri çekip teninin parçalandığı bir başka noktaya odaklanırken Elo dişlerini sıkıp tısladı. Inara etin dağlanışını büyülenmiş gibi izliyordu.

Yara kapandı. Kan durdu.

Kissen sıcak bıçağı soğuması için bir kütüğe yaslarken, "Aptal," dedi. Elo titrek bir nefes verdi. Kissen canının yandığını bizzat deneyimden biliyordu. Kendisi de içkiden bir yudum aldı.

"Postunu kurtardığım için bana teşekkür etmeyecek misin?" diye sordu Elo buruk bir gülümsemeye.. Ağzının kenarında, sırtıttığında derinleşen ufak bir kırışıklık vardı.

"Bu kadar aptalca bir şey yaptığın için sana teşekkür etmeyeceğim," dedi Kissen. Yakışıklı bir yüz tarafından ayartılmaktan hoşlanmıyordu.

“Hımm.” Elo, şişeyi geri alıp içkinin bir kısmını yaraya döktü. Kissen tek eliyle çantasını karıştırıp bir yıl önce yoksul şehirlerde insanları soyup soğana çeviren bir zenginlik tanrısını yoktu ettikten sonra Sakre’deki bir pazardan aldığı Irisia yara lapasını aradı. Elo lapayı elinden aldı.

“Annelerimden biri böyle lapalar yapardı,” dedi. “Artık böyle şeyler çok pahalı. Bunu aldın ama ip almadın mı?”

“Isırılmaktan çok tırmalıyorum,” dedi Kissen.

“Bu da bir kocakarı merhemi.”

“İstiyor musun istemiyor musun?”

Elo parmağıyla kapağı açıp lapayı burnuna götürdü, sonra güldü. “Kusura bakma, veiga, bu bozuk.”

Kissen eğilip kokladı. Her zaman nasıl kokuyorsa öyle kokuyordu. “Ne demek bozuk?”

“Lapanın altı ay içinde kullanılması gerek,” dedi. “Tercihen üç.”

Kissen dudak büktü, hâlâ adamın bileğini tuttuğunu fark edince birden bıraktı. “Nankör,” dedi. “Neyse, o zaman soğuk suyla idare edeceksin.” Göl serin ve davetkâr görünüyor, etraflarındaki karanlık dağlara rağmen gökyüzünün alacakaranlığıyla parlamayı sürdürüyordu. Ateşten gelen ışık, sudaki dalgacıkların üzerine düşüyordu. Kissen iki haftadır yıkanmamıştı, vakit gelmiş de geçiyordu. Elo parmaklarını oynatıp kadının bakışlarını takip etti. Kissen nasıl hissediyorsa Elo da öyle görünüyordu.

Kissen, Elo’nun diğer kolunu tutup boşuna uğraşmasın diye kolçağını çıkardı, sonra kendi göğüs zırhıyla uğraştı. Deri zırhı, kollarının hareketini çok fazla engellemeden göğüslerini düz tutacak şekilde yapmıştı ama zırhı çıkarıp özgürce nefes almak çok hoştu. Zırhı ateşin yanında bırakıp eyerlere bağlandığı yerden bastonunu çıkardı. Sonra ayağına geçip dizini önce pantolonunun altından çözdü, sonra döndürüp çıkardı. Bastonu koltuk altındaydı.

İki bacaklı Kissen'i tek bacaklı Kissen'a tercih ettiği açık olan Inara, "Ya o adamlar geri gelirse?" diye sordu.

Bacağını pelerininin altına koyan Kissen, "Gelip de bir tanrıyla mı uğraşacaklar?" Bacağını çıkarmak iyi hissettiriyordu. Soğuk, açıkta duran dizini gıdıkladı. Kissen hayalet bacağının ayak bileği ve baldırının ağrıdığını, özellikle ayak bileğinin üstünü sızlattığını hissetti. "Böyle yarı kutsal bir yerde hem de? Sanmam."

Skedi'yle göz göze gelince durdu. Skedi kimin safında olduğundan emin değildi, Kissen da ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Haydutların ödünü koparmak akıllıcaydı. İkisi de bakışlarını kaçırdı.

Korsesini çözen ve korseyle birlikte pantolonunu da çıkaran Kissen, "Bize katılsana, Ina," dedi. Korsenin kalçasını sıkıştırmasından hoşlanmasa da kayışları yerinde tutmanın en iyi yolu buydu. "Bir asile göre oldukça kötü kokuyorsun."

Inara kızardı ve kıyafetlerinin altını koklamaya çalıştı. Elo kanlı gömleğiyle suyun içine yürüyordu fakat Kissen'in kaslı bacaklarını görmesine engel olacak kadar hızlı davranamamıştı. Bakmanın da bir zararı olmazdı ya! Kissen'in bir fırıncı şövalyeye seyahat etmekten zevk alması gerekiyordu.

Kissen da suya gömleğiyle girdi. Kıyıya sıçramak için kolunun altına sıkıştırdığı bastonu kullandı, sonra taşların arasına atladı. Balmumuyla mühürlenmiş şişe hâlâ boynundaydı, su ona zarar veremezdi, ayrıca Osidisen'in sözüne yaslı duruyordu. Soğuk kaburgalarına saldırdı, boynundan göğüslerine, oradan da ayak tabanlarına kadar her bir zerresini serinletti. Bedeni tazelenirken her iki bacağındaki tüyler diken diken oldu. Sıcak banyolarla kokulu yağlar asillerin olabilirdi, Kissen Tala Dağı'nın altındaki soğuk göle girmeyi neredeyse diğer bütün zevklere yeğlerdi. Yıldızlar tepelerinde parlıyordu ve gittikçe küçülen ay da dağların gölgelerinin üzerinden bakar olmuştu. Elo yanmış ve kan içinde kalmış kolunu yıkıyordu.

Inara ikisine de delirmişler gibi baktı, sonra da kanatlarıyla arşı yelleyen Skedi'ye döndü.

Skedi, "Ben burada kalacağım, suya yeterince yakınım," dedi. "Tanrılar banyo yapmaz."

"Belki de yapmalılar."

Tanrıyla dalga geçiyordu. Skedi kanatlarını neşeyle kabarttı, başı hâlâ yere çevriliydi.

Inara biraz daha oyalandıktan sonra nihayet giysilerinden sıyrılıp iç gömleğiyle kaldı. Parmak uçlarıyla suya bastı ve su birden baldırlarına değince ciyakladı. Kissen, su dizlerine gelip içliğini ıslatırken kızın çırpınışını izledi. Bu üzerinde lanet olup olmadığını kontrol etmek için iyi bir fırsat olacaktı, gölden çıktıklarına bakabilirdi belki. Konuyu daha sonra açmaya çalışacaktı. Inara'yı olduğundan daha fazla korkutmak istemiyordu. İblisleri insanlara çeken bir lanette bulunmak için bir tanrının yakında olması gerekirdi; Skedi fark etmeden böyle bir şey nasıl olmuş olabilirdi ki? Kendisini ve Inara'yı tehlikeye atmak istemiş olsa bile beyaz yalanlar tanrısının öyle bir gücü yoktu. Zaten Inara'yı tehlikeli bir duruma sokmamıştı, ihanetinden kısa bir süre sonra Inara'yı kurtarmak için kendini riske atmıştı. Sırf Kissen'dan hoşlanmadığı için Inara'yı kaçırıp Elo'yu etkilemek gibi uç bir karar vermişti. Ondan hoşlanmaması önemli değildi, Kissen da Skedi'den hoşlanmıyordu.

"Yüzme bilmiyorum," dedi Inara. Suda parmak ucundaydı.

Gülmemeye çalışan Kissen, "Yüzmene gerek yok," dedi. "Karnını içine çekip sık, hareketsiz dur ve suda süzül yeter."

"Çok soğuk."

"Girince alışırıyorsun," dedi Elo. Beline kadar suya girmiş, göğsüyle başını yıkıyordu. Birkaç gündür tıraş olmadığından gür ve kıvrırcık saçları uzamaya başlamıştı. Inara titreyip ilerlemeye başladı ve su boynuna ulaşınca çığlığı bastı. Uzuvarını hızla hareket ettirip küçük küçük nefesler aldı. Kissen kızın

panikleme ihtimaline karşın yakında durdu. Karanlık koyulaşırken ay yükselip çevrelerindeki gölü alacalı tonlara bürüdü.

“Siktir, çok soğuk,” dedi Ina. Kissen’in şaşkınlıktan dili tutuldu. Elo, Kissen’i şaşırtarak güldü. Onu kötü etkilediğini söyleyeceğini sanmıştı. “Ah, Kissen,” dedi Inara. Başını kaldırıp etraflarını saran yamaçlara baktı, bir anlığına soğuğu unutmuştu. “Dağlar parlıyor!” Kissen kızın bakışlarını takip edip yeşil, gümüş ve beyaz renklerde parlayan dağ yamaçlarına baktı. Işık, suyun içinde hepsini aydınlatmaya yeterliydi. Kissen gülümsedi. Onu çirak olarak kabul etmesinin ardından Pato’yla ilk kez yola çıktığında adam her gün Kissen’in onu yavaşlattığından, karnını doyurmanın çok masraflı, eğitmenin de çok sinir bozucu olduğundan şikâyet etmişti. Birkaç hafta sonraysa durmuştu, Kissen şimdi bunun nedenini anlıyordu. Tek başına çalışarak geçirilen yılların ardından yolu başkalarıyla paylaşmak dünyayı daha aydınlık kılıyordu.

Kissen dağları takip edip bakışlarını yeniden Elo’ya çevirdi. Adam gömleğini çıkarmıştı, yolun kirini üzerinden atmak için suyun içinde sallıyordu. Kolundaki kanama neredeyse durmuş gibiydi. Omzunda, neredeyse sırtını yarıp geçecek kadar korkunç görünen, dokusu etin arasına düğümlenmiş bir ipi andıran bir yara izi vardı.

Kissen gözlerini kırptırdı. Elo’nun omzundaki yara izinin içinde daha karanlık bir şey gözüne çarpmıştı. Bir dövme veya bir tür baskıydı bu. Hayır. Bu tıpkı Kissen’inki gibi bir tanrıyazısıydı ama karmakarışıktı, keskindi. Daha ufak, daha karanlık bir sembolden yayılan vahşiyazıydı bu, aşağı yukarı bir başparmağın tırnağı boyundaydı. Gefyr’in dışındaki şövalyelerin onları yürümeye zorladığı ahşabın üzerindeki yol ayırımına benziyordu. Yolların tanrısı Lethen’in sembolüydü bu.

“O kahrolası şey de ne öyle?” diye sordu Kissen.

Elo irkilip Kissen’a baktı; kadının niyeti kaba saba konuşmak mıydı yoksa öfkelenmiş miydi, emin olamadı. Kissen ona

doğru yüzdü, sonra ayağa kalkmak için Elo'nun omzundan destek alıp sembole daha yakından baktı.

Bu bir lanetti. Sembolden yayılan yazı sırtından aşağı bir karış uzanıyordu, Kissen'in gözleri önünde bile yayılmaya devam ediyordu. Zehir gibiydi.

"İblisler için bir de beni suçluyordun, şövalye," dedi.

Kadından hızla uzaklaşacaktı ki durdu, Kissen'in dengesini kaybetmesini istememişti. "Komik değilsin," dedi.

Suyun içinde güçlükle yürüyüp yakına gelen Inara, "Ne oluyor?" diye sordu. Çenesi soğuktan titriyordu, ıslak bukleleri kulaklarının etrafına yapışmıştı. Yüzünü buruşturdu, aynı anda Skedi de acıyla bağırdı; kız fazla uzağa gitmişti. Küçük tanrı, ay ışığında parlayan kanatlarıyla kıyıdan havalandı ve dengesini tam sağlayamasa da Inara'nın başına indi. Kissen onlardan çok Elo'nun omzuna ve lanetine odaklanmıştı.

Skedi, "Senmişsin," dedi. Sahiden şaşırmıştı.

"Hayır," dedi Elo. Başını çevirip boynunu uzattı ve en sonunda işareti görebildi. Kissen karanlıkta adamın ifadesini okuyamıyordu ama Elo epey bir durgunlaştı. Bir an sonra ondan uzaklaşıp kıyıya ilerledi. Kissen arkasından dalıp bastonuna doğru yüzdü. Inara, aceleden etrafa sular sıçratarak peşlerinden gitti. Elo çoktan kıyıya yaklaşmıştı. Çırılçıplaktı, gömleğini elinde taşıyordu, kolundan yine kan damlıyordu. Alevlerin ışığında yine baktı; yazı açıktı.

Usulca, "Anlamıyorum," dedi. Sonra öfkelendi. "Bu hiç mantıklı değil."

Hâlâ nemli olan bacaklarına taytını geçirdi, sonra kolu acıyınca küfrü bastı.

"Siktir, doğru ya. Buyur," dedi Kissen. Pelerinini omzuna geçirip ateşin yanına oturdu. "Otur."

"Ben..."

"Otur dedim. Şövalyeler emirlere uyar sanıyordum."

Elo kadına baktı ve Kissen eyer çantalarından sargı bezleri çıkarıp bezleri eliyle koparıken oturdu.

Soğuktan ayakları üzerinde sekmek zorunda kalan Inara, “Ne yapacağız?” dedi.

“Sen kıyafetlerini giyip ateşi körükleyeceksin,” dedi Kissen.

“Ama...”

“Ina.”

Ina söyleneni yapıp ateşi körüklemeye gitti. Elo şoka girmiş gibi boşluğa bakıyordu. Lanetlenmek bir suç değildi. Ne var ki lanetlendiğini fark etmemek aptallıktı. Şimdiye dek çoktan yıkanmış olması gerekirdi.

Kissen içkiyi kullanarak yarayı yeniden temizledi –içkiyi israf ettiği için içten içe lanet ediyordu– ve kolunu sardı. Lanetli olan Ina değildi. Bu iyiydi. Ama şimdi ne olacaktı?

“Üşüyeceksin,” dedi Elo ama Kissen onu duymazdan geldi. Üşümüştü zaten. Şimdi düşünmesi gerekiyordu. Bacağını yerine takmalıydı. Koşmaya hazır hissetmeyi tercih ediyordu.

“Veiga...” dedi Elo. Kadının ellerini durdurmak için elini Kissen’inkinin üzerine koydu. “Sana yalan söylemedim.”

Kissen elini itti. Gardının düşmesine ve tehlikenin yakınlıklarına gelmesine müsaade etmişti. Bir tanrıya ve bir şövalyeye inanmıştı. İnsanlar aptaldı işte.

“Bana inanmıyorsan tanrıya sor,” dedi Elo. Kissen sargıları bağlamayı bitirirken, “Doğruyu söylediğini düşünüp düşünmediğini bir yalancıya sormama gerek yok,” dedi. Kan, sargı bezlerini ıslattı. “Şimdi bırak da bakayım şuna.”

Elo’yu itip sırtına baktı. Daha önce hiç böyle bir lanet görmemişti. Basitti, acımasızdı, derine işlenmişti. Kissen’in yüzündeki gibi lanetlerin amacı çirkinleştirmekti ama lanet bozulduğunda yalnızca tenini beyaz renkte lekelemişti. Diğer lanetler söz gibiydi; “herhangi biri bu topraklara bir daha adım atacak olursa bir geyiğe çevrilecek” türünden şeylerdi. Bu bir

ölüm lanetiydi. Yavaş veya hızlı, ölüm yoldaki gölgeler içinden bir gölge biçiminde gelecekti. “Büyümeye devam edecek,” dedi.

“Okuyabiliyor musun?”

“Bir şey okuyabildiğim yok ama çizgiler koyu renkten açık renge doğru gidiyor. Dört gün sonra daha da uzun olacak ve sana daha fazla yaratık çağıracaklar. Sana, dolayısıyla bize.”

Elo’yu bıraktı. Adam ellerini başına götürdü. “Hepinizi tehlikeye attım,” dedi.

“Hadi canım.”

“Bu senin suçun değil, Elo,” dedi Inara.

Kanatlarındaki su damlalarını silken Skedi, “Şimdi kimmiş yalancı?” diye mırıldandı.

Inara sert bir sesle, “Bilmiyormuş,” dedi. Tencerelerini ateşin üzerine asmaya çalışıp kendisini ısıtmak için ayakları üzerinde zıplayarak lanete yeniden bakmak için yanlarına geldi. “Bunu daha önce gördüm,” dedi.

“Günler önce üzerinden yürüdük,” dedi Kissen.

“Hayır... daha önce.”

Elo başını kaldırıp, “Siktir,” deyince Kissen’in dikkati Inara’nın üzerinden çekildi. “Canovan.”

“Ne?” dedi Kissen.

“Bizi Jon’la hac yolculuğuna gönderen kişi.” Elo başını iki yana salladı. “Sanırım beni tanıdı, kolunda bu sembolün dövmesi vardı. Her yerinde vardı.” Elini omzuna koydu, lanetlenme hissini hatırlamak ister gibi bir hâli vardı. “Hacıların arasına sızmaya çalıştığımın şüphelenen memnuniyetsizin teki olduğunu sanmıştım ama artık emin olamıyorum. Hanının adı Kraliçe’nin Yolu’ydu ve orada bir kadın vardı... limon suyu mürekkebiyle bir şeyler yazıyordu.”

“Limonun ne alakası...”

“Yazı limon suyuyla yazıldığında, kâğıt bir ateşin üstünde tutulana kadar yazılanlar gizli kalır. Muhalifler tarafından gizli mesajlar için kullanılır. Biz de kuşatmada kullanmıştık. Arren,

Middren'de isyan hazırlığı olduğunu, bazı hanelerin bu isyanın arkasında yer aldığını söylemişti." Güldü, kısmen buna inanmayı reddediyordu. "Belki de Kraliçe'nin Yolu, muhaliflerin buluşma noktasıdır. Ben içeri girince paniklemelerine şaşmamak gerek."

Inara irkilip geri çekildi. Skedi kızın omzuna uçu.

"İsyarla bir ilgileri olduğunu sana düşündürdün nedir?" diye sordu Inara.

Elo onu duymadan, "Sonra Canovan elini omzuma koydu," dedi. Yaptığı hatayı hissedebiliyormuş gibi omzuna dokundu. "Bataklik ve kan kokusu aldım, tıpkı yaratıklarda olduğu gibi. Sadece bir şövalye olduğumu düşünmüştü."

Kissen başını iki yana salladı. "İsyancıları sikti et. Canovan seni nasıl lanetlesin?" İnsanların tanrıları için lanetler taşıdığına şahit olmuştu ama bu, genelde acı verici ve açıkça görülebilen bir durumdu. Elo ona bir aptal gibi görünmüyordu.

"E-emin değilim." Kaşlarını çatı. "Başka bir belirti yoktu."

Kissen başka bir belirtiyi hatırladı. "Arkadaşım Yatho," dedi, "Canovan'ın kolunun kanadığını görmüş." Kaşlarını çatı. "Tanrıya kanını sunmuş olabilir. Ama yine de böyle bir lanet yapabilecek kadar güçlü bir tanrıyı görürdün. Ayrıca hepimizi öldürebilirdi. Bunu neden yapsın?"

"Yanında bir çocuk olduğunu söylememiştin." Inara'yla geldiklerinde Yatho'ya böyle demişti. Yüzünde bir suçluluk ifadesi vardı ve dudağı bükülmüştü; Kissen adamın yakalanmaktan korktuğunu sanmış ama yanılmıştı. "Bir taşla iki kuş diye düşünmüş olmalı," dedi ve Inara'ya baktı. "Haclarından birine katılan bir veiga... Laneti de çoktan yapmış. Diğerleri yalnızca arada kaynadı."

Bir oğlan ölmüştü, belki bir yaşlı kadın da hayatını kaybetmişti ve tüm bunlar, sırf hoşlanmadığı bir şövalyeyi öldürmek için miydi? Lethen sevimli biri değildi; uğruna kurban edilen hayvanları etrafı tespih taneleriyle çevrili karaağaçların bataklıkta kabul ederdi. Yaşlı bir tanrıydı, evet ve yarı vahşiydi;

gezgincilere rehberlik eder veya yollarını şaşırtırdı ama Kissen'in hatırladığı kadarıyla Blenraden'da savaşmamıştı. Yine de dünyası değişmişti. Adaklar, ona tapanlar kalmamıştı ve inananlar yollarda cezalandırılıyordu.

Fakat o ve Canovan, işi neden Elogast'ı lanetleyecek kadar ilerletmiş olabilirdi ki?

"Skedi, sen bu sembolü tanıyor musun?" diye sordu Inara.

Skedi gözlerini kırptırdı, postu sarsıldı. Inara kaşlarını çattı ve yutkunarak oturdu. Doğrudan kızın zihnine bir şey söylemiş olmalıydı. Diğerlerinin gözlerine bakmaktan kaçınarak, "Hayır," dedi. Kissen, *Yalancı*, diye düşündü.

Durumu fark etmeyen Elo, "Gideceğim," dedi. "Burada kalıp bana arayı açmam için bir gün verin, yollarımızı ayıralım."

Kissen adamın bu kadar kolayca aptallık etmesine izin vermeyecekti. Burada bağlar, Kissen'in göremediği, bilmediği bağlantılar vardı. "Kral, Blenraden'da neyi kaybetti? Bir yabancıyı seni lanetlemeye itebilecek ne tür bir sebeple yolculuk ediyorsun?"

Elo ellerine baktı, parmaklarını oynatırken söyleyeceklerini düşündü. Elleri yine titrer olmuştu, acı çekiyormuş gibi omzunu tuttu. Gözlerinde bir huzursuzluk vardı, zaman zaman olduğu gibi dalıp gitmişlerdi. Bir şeyi, eski travmaları hatırlıyordu. Onları iyi sakladığını düşünüyordu, belki saklıyordu da ama Kissen bu acıyı iyi bilirdi.

"Söyleyemem," dedi. "Canovan'a da söylemediğime seni emin ederim."

"Ama ona yalan söylediyse," dedi Skedi, "bir tanrıyla güçlü bir bağı varsa belki de tanrı yanındaydı. Belki o, Canovan'a senin yalan söylediğini anlattı." Tekrar oturdu, kanatları yarı açıktı.

"Onu görürdüm," dedi Elo tereddütle.

"Beni göremedin," diye karşılık verdi Skedi.

"Ah, lanet olsun," dedi Kissen. "O zaman şuna cevap ver. Neden şimdi?"

Elo başını kaldırıp gökyüzüne ardından elindeki kılıcın₂ sonra kararmış, ciddi gözleriyle Kissen'a baktı. Yeniden içinde bulundukları âna dönmüştü. "Arren iyi değil," dedi. "Zamanı da daralıyor. Bu mesele, isyan ve kıyılarımıza saldıran Re₅ti₃h derken Middren'in dağılmak üzere olduğundan korkuyor."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Inara

Inara o sembolü yola çıkmadan önce görmüştü. O gün, annesinden ayrıldığı gün, hafızasına kazınmıştı. Annesinden ayrıldığı gün. Çalışma odasına gitmişti. Leydi Craier bir mum yakmıştı, önünde de bir mektup vardı. Lethen'in sembolüyle işaretlenmiş bir mektuptu bu, içeriği limon kokusu doldurmuştu. Tanrıları yasaklamış bir toprakta vahşi bir tanrının sembolü. Onu kızından gizlemişti.

Elo omuzlarını dikleştirip sağlam eliyle gömleğini alırken, “Şimdi gidersem,” dedi, “onları uzaklaştırırım.”

“Uzaklaştırır ve ne yaparsın, ölür müsün?” dedi Kissen. Adamın ölme ihtimali birkaç gün önceye kıyasla canını daha çok sıkmışa benziyordu. “O iblislerle tek başına savaşamazsın.”

“Az zamanım var sanıyordum ama şimdi zamanım daha da azaldı. Ayrıca o isyancılar tek bir şövalye için bir hacı kafilesinin üzerine iblis salıyorlarsa başka ne yapabileceklerini hayal bile edemiyorum.”

İblislerin sayısı ikiye katlanıyordu. Sonraki dört günün ardından sekiz tane olacaktı. Yalnızca Elo'ya, yaralı Elo'ya, karşı sekiz tane.

Kissen kollarını kavuşturup otururken Inara, “Gidemezsin,” dedi. Kadın ateşe bakıp kaşlarını çattı, sonra da Elo'ya

arkasını dönüp bacağını takmaya koyuldu. “Kissen, ona izin veremeyiz.”

Kissen bacağının kayışlarını bağlıyordu. Inara ve Elo en azından giyinmişlerdi ama onun üzerinde hâlâ yalnızca peelerini vardı. İç çekip durdu. Inara’ya, “Bu senin savaşın değil,” dedi, sonra üzüntüyle Elo’ya baktı. “Onu güvende tutacağıma söz verdim.”

Inara, “Ya benim savaşım mı?” diye sordu.

Skedi, *Inara*, diye uyardı onu, *Kissen’in hangi tarafta olduğunu bilmiyoruz*.

Annesi ona hiçbir şey anlatmamıştı. Annesi gitmişti, Elo hâlâ hayattaydı ve Inara onun kendini öldürtmesine izin vermemeliydi.

“Annem bu işin bir parçasıydı.” Yeleğinin düğmelerini tuttu. “Leydi Craier. İsyanın bir parçasıydı. Bundan eminim.”

Kissen ve Elo ona baktı.

“Öyle mektuplar yazıyordu,” dedi Inara. Lessa Craier kızından ne kadar şey saklamıştı? Ne uğruna herkesi öldürtmüş, Inara’yı bir başına bırakmıştı? Gözyaşları Inara’nın boğazını acıtıyordu. “O sembolü taşıyan mektuplar. Çalışma odası limon kokuyordu. Ne zaman mektup yazsa öyle kokuyordu. Sakre’ye de devamlı gidiyordu; hizmetçiler yeniden kralın onayını almaya çalıştığını söylüyordu.”

Elo ve Kissen bir an için birbirlerine baktı. “Inara,” dedi Kissen. “Sence annen bu... isyan için mi çalışıyordu... yoksa isyana karşı mı?”

“Ben... Ben bilmiyorum. Sadece o sembolü bir mektupta gördüğümü biliyorum.”

“Siz... Craier malikânesini yaktıklarını söylediniz,” dedi Elo. Inara uyuşmuş bir şekilde başını salladı. “Arren böyle bir şeyi asla yapmazdı. Asla. Annen onun için çalışıp neler olup bittiğini öğreniyor olmalıydı, isyancılar da onu avlamıştır.” Dü-

şünceli gözlerle uzaklara baktı. “Haneniz kuvvetli bir hane, Inara. Lideri olmayınca Arren korunmasız kalıyor.”

Elo'nun renkleri sabit kaldı. Bu renklerde herhangi bir yalan emaresi yoktu. Inara ona inanıyordu. İçi rahatladı. Annesi isyancı değildi. Tıpkı Elo gibi o da kralı için savaşıyordu.

“Öyleyse...” dedi Inara, “sana yardım etmek benim görevim.”

Kissen ve Skedi aynı anda, “Inara...” diyerek onu uyardı. Sonra ikisi de rahatsız olup irkildi.

Inara bu kez daha güçlü bir sesle ve açık açık, “Kissen,” dedi. “Güçlü bir tanrı tanıdığını söylemiştin. O tanrı, Elo'nun lanetini bozabilir mi?”

Kissen tereddüt etti. “Tanrılar nadiren bir laneti bozar,” dedi başını iki yana sallayıp pantolonunu giyerken. “Güçlüdürler. Hatta çoğu yaşlı tanrı bile aynı güçte bir adak almadığı müddetçe bir başkasının lanetini bozamaz.” Inara üzüldü, Kissen da alçak sesle homurdandı. Eli boynundaki şişeciğe gitti. Usanmış bir sesle, “Ama,” dedi, “bir su tanrısı, suyun bildiği her şeyi bilir. O yardımcı olabilir.” Dilini altın dişine götürüp önce Elo'ya sonra da Inara'ya baktı.

“Bu işe karışmamalıyız,” dedi. “Sen güvende olmak istedin. Hoşuna gitse de gitmese de o iblisler geri gelecek ve hep siyle savaşmayı başaramayabiliriz.”

Tanrıkatali haklı, Inara, dedi Skedi. Geçen sefer şansımız yaver gitti. Ben savaşmaya uygun bir tanrı değilim.

Öyleyse iyi ki şehre gelince ayrılacağız, dedi Inara iğneleyici bir tonla. Skedi biraz küçüldü, kulakları indi. Sen güvende olmak istiyorsun, Skedi, sen kendine bir ev istiyorsun. Sen izlemek istediğin yolu biliyorsun. Benim kendi yolumu seçme vaktim geldi.

Ama Ina...

Inara onu zihninden uzaklaştırdı. Tanrıya istediğini, almak için kendisine ihanet ettiği şeyi veriyordu. Gelgelelim o, Craier Hanesi'nin vârisiydi ve Skedi'nin gücünü delip geçmişti. Bir şey yapmak, kendi kaderinin kontrolünü eline almak istiyordu.

"Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum," dedi. Gözlerini Kissen'in kilerden ayırmadı ve tanrıkatili onun içinde ne gördüyse anladı.

Kissen başını kaldırıp tereddüt etmekte olan Elo'ya baktı, sonra elini uzattı.

Elo, "O daha küçük bir kız," diye uyardı.

Kissen, "Küçük kızlar çabuk büyür," dedi.

Elo ona uzandığında Kissen adamın elini tuttu ve kendini ayağa kaldırırken neredeyse onu yere devirdi. Inara ateşin ışığında Elo'nun renklerinin hafif bir kızarıklıkla dalgalandığını gördü. Kissen gülümsedi. İkisi de geri çekilmedi. "Benim de zaten yanında kalasım var," dedi. "Tanrıları için birbirlerinin canını yakan insanları sevmem. Yapabilirsem, genç Leydi Craier'in bunun tekrardan yaşanmasına engel olmasına yardım edeceğim."

Inara kızardı. Leydi Craier. Kissen haklıydı. Artık o, Leydi Craier'di. Annesinin vârisi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elogast

Eitmeliydi. Alışık olduğu üzere yalnız kalmalıydı. Tala Dağı'nın eteklerindeki kayanın altında kasvetli, soğuk bir geceydi ve Elo ateşe göz kulak olurken bile lanetin korkunç ağırlığını omzunda hissedebiliyordu. Artık orada olduğunu bildiğinden, lanetin büyüdüğünü hissedebildiğine yemin edebilirdi. Sanki geçen her an, hayatının sonuna doğru akan bir kum tanesi gibiydi. Hisleri onu şaşırtmıştı. Neredeyse... rahatlamış hissediyordu ama sonra bunun için suçluluk duydu. Hayır, onun yaşaması gerekiyordu. Arren için yaşamalıydı.

Ne var ki karanlıkta yola devam edemezlerdi. Ay parladığında önlerini görmelerine yardımcı olsa da bulutların içine girdiğinde gece karanlık ve tehlikeli bir hâl alıyordu. Kissen, dağdan inen dar yollara üşümüş ve bitkin hâllerıyla çıkacak olsalar, yolların daha şafak sökmeden onları öldüreceğini söylemişti.

Elo nasıl bu kadar aptalca davranabilmişti? Canovan'ın omzundaki eli, bunun yanlış olduğunu hissettiği o ânı hatıraları canını yaktığında ağrıyan eski savaş yarasına bağlamıştı ama durum öyle değildi. Bunun olmasına o izin vermişti; oğlanın biri ölmüştü ve şimdi arkadaşını kurtarmak için de elinde yalnızca günler kalmıştı. Geçen sefer onu kurtarmayı başaramamıştı;

yanından ayrılmış ve isyan güçlenirken kendince, küçük bir hayat sürmüştü. Tekrar başarısız olamazdı.

Kulaklarına gelen ses onu düşüncelerinden çekip aldı. Verilen bir nefes ve bir konuşma. Konuşanın Kissen olduğunu anlayabiliyordu. Birlikte geçirdikleri gecelerden, artık kadının uykuda çıkardığı sesleri tanır olmuştu. Mum yünü pelerinine sıkıca sarılmıştı, söz dinlemeyen saçları başlığının altından dışarı fırlıyordu. Bedeni de titriyordu. Gölden sonra koluyla ilgilenip lanetine bakarken üzerinde bedenini ısıtacak kıyafetler olmadan çok vakit harcamıştı.

Çıplak Kissen. Hayır, bunu düşünmemeliydi. Zamanı değildi.

Elo kadını ısıtacağını umarak ateşi körükledi ama alevlerin çatırtısı Kissen'in irkilip uykusundan uyanmasına neden oldu. Sıçrayarak doğrulup pelerinin içinden bir bıçak çekerek dişlerini gösterip telaşla etrafına bakındı.

Elo nazikçe, "Bir şey yok," dedi. Inara uyuyordu. Kanatlarını özenle vücuduna yaslamış gözleri kapalı tanrı da yeniden kollarındaydı. Kız burada bile kolayca uyuyabiliyordu. Elo, en son ne zaman böyle iyi bir uyku çektiğini hatırlayamıyordu. Muhtemelen savaştan önceydi, hayat daha basitken.

Kissen bakışlarını ona çevirdiğinde bedeni rahatladı. Bıçağını kaldırıp yeniden titremeye koyuldu. "Siktir," deyip elleriyle göğsünü ovaladı. Gölün üzerinden esen soğuk rüzgâr, Elo'nun yanakları ve boynunu okşuyordu.

"Üşüdün mü?" diye sordu Elo.

"Hayır," dedi Kissen bir çırpıda. Sonra, "Senin suçun," diye ekledi.

"Biliyorum," dedi Elo. Ateşi yeniden dürttüğünde kadın elini boynunda şişeye götürüp tereddütle çıtırdayan dallara baktı. "O ne?" diye sordu Elo.

"Önlem," dedi Kissen. "Ve son çare. Pato bunun için bir tanrıyla anlaşma yaptı, o ölünce de bana kaldı." Ateşe yaklaşıp pelerinini etrafına iyice sardı.

“Seni Pato eğitti, değil mi?” Adamdan daha önce de bahsetmişti.

“Çok bir seçeneği yoktu. Blenraden’dan kaçıp beni eğitmeyi kabul edene kadar kadar peşine takıldım.”

“Savaşta mı öldü?”

Kissen ısınmak için ellerini ovuşturuyordu. “Sayılır. Mid-dren’in yarısına gelmiştik, bir uyku tanrısını avlıyorduk ama öldürecek bir veiga arayan üç vahşi tanrı çıkageldi. İşlerinden biri de kurtların tanrısı Mara’ydı.” Elo bu ismi biliyordu. “Pato yaşlıydı, iki kişi de olsak üçüyle savaşamadık. Ben sağ kaldım, o kalamadı.” Kissen omuz silkti. “İşlerin böyle yürüdüğünü söyledi.”

Elo kaşlarını çattı. “Mara. Şehirde onu avladık.”

“Biliyorum,” dedi Kissen. “Oradaydım.” Dudakları belli belirsiz, soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ailemi bu dağlardan geçirdikten sonra eceline susayan ya da paylaşacağı kozu olan diğer tanrıkatillerine katılmak için döndüm.”

“İntikam için gittin.”

Kissen kollarını bacaklarına dolayıp çenesini dizine yasladı. Dudakları hafifçe maviye çalıyordu, alevlere bakarken gözleri ışıldadı. Sessizce, “İntikam ömür boyu sürüyor,” dedi. “Bazen... alabildiğin kadarıyla yetinmen gerekiyor.” Elo kadının hikâyesinin Pato’nun ölümüyle sınırlı olmadığını hissetse de Kissen ama yeniden titremeye başlayınca dikkati dağıldı.

“Yardımcı olabilirim,” dedi. Bir şey yapabilecek olmak onu mutlu ediyordu.

“Neye?”

“Isınmana.”

Kissen ona şüpheyle baktı, sonra adamın teklif ettiği şeyi anlayınca gözleri kocaman açıldı.

“Şövalyeler kutsal bir bekâret yemini falan etmiyor mu?”

Elo usulca güldü. “Hayır,” dedi, “ama etselerdi de ben şövalye değilim, ayrıca yalnızca biraz sıcaklık teklif ediyorum.” Bu tam olarak doğru değildi. Daha fazlasını teklif etmek isterdi.

Hayır. Onun bir amacı, bir görevi vardı.

Kissen göğsünü ovuşturup bakışlarını Elo’dan ateşe çevirdi. “Tamam,” dedi.

Ayağa kalkıp sinirli bir homurtuyla ikisinin de ateşin karşısında olması için sırtını Elo’ya vererek önüne oturdu. Elo kollarını açıp pelerinin altından kadının göğsüne ve omuzlarına doladı. Kissen başta kaskatı bir bedenle bunu yapmasına izin verdi. İliklerine kadar buz kesmişti. Elo bunu kaslarının gerginliğinden ve oturuşundan anlayabiliyordu. Onu dikkatle sarmaladı ve bir süre sonra Kissen ona yaslanıp göğsüne dayandı. Zaman zaman titremeye devam etse de öncekiler kadar şiddetli değildi. Kissen’in teni ısınırken Elo’nunki de ısındı, vücut sıcaklıklarını birbirleriyle paylaşıyorlardı. Elo, ateşin ışığında kadının parlayan boynundaki yanık izlerini de bozulmuş lanetin bıraktığı beyaz lekeyi de görebiliyordu. Dirençli bir kadındı. Güçlüydü.

Sessizce, “Teşekkürler,” dedi.

“Ne için?” Çenesini pelerinine gömdüğünden sesi biraz boğuk çıkmıştı. Esen rüzgâr ateşi körükledi.

“Gitmeme izin verebilirdin,” dedi. “Inara seni dinlerdi.”

Kissen sessizdi. “O kız kimseyi dinlemekten hoşlanmıyor,” dedi.

Elo imalı bir şekilde, “Bana birini hatırlatıyor,” diye cevap verince Kissen güldü. Elo onu daha da sıkıca kavradı.

“Eh,” dedi Kissen, “bir şövalye için çok da kötü biri değilsin, bir fırıncı içinse epey iyisin.”

Elo sırtıttı ve cüretkâr davranıp çenesini kadının başına dayamaya karar verdi. Kissen buna müsaade ederek onu şaşırttı.

Bu, Kissen’in, Elo’nun henüz tanıştığından emin olmadığı, belki kabul etmek istemeyeceği kadar kırılgan bir yanıydı. En

leşkin köşelere sahip insanlar bazen içlerinde en derin yaraları gizleyenler olurdu. Bunlar son günleriyse, Elo bu günler için minnettar olmaya karar verdi.

“Inara’nın bana neden yardımcı olmak istediğini anlıyorum,” dedi Elo. “Kendi intikam payını, tanrıdan ayrılmayı ve hanesinde yerini almayı istiyor. Peki ya sen, Kissen? Yalnız çalıştığını, ekiplerden de krallardan da hoşlanmadığını söylemiştin. Az kalsın seni öldürüyordum, üzerine iblisler saldım. Sen niye kalıyorsun?”

“Ben kendi tarafımı tutarım, şövalye, hep öyle yapmışımdır,” dedi Kissen dikkatle. “Kimse senin için savaşmazsa kendin için savaşmayı öğreniyorsun.” Kadından beklediği üzere, açıkça konuşuyordu. Taviz vermiyordu, kendine has ahlaki yargıları olan biriydi.

Elo bekledi ama Kissen devam etmedi. “Ama?..” diyerek kadını teşvik etti.

“Ama...” Kissen iç çekti. “Ben Talicia’da doğdum.” Elo, bir anlığına kadının omuzlarının gerildiğini hissetti. Elo, ona duyduğu şefkat dalgasıyla ısındı. Talicia acımasız bir tanrının hükmünde, acımasız bir diyardı. Savaş sırasında Middren’e yardım etmeyi reddeden tek ülke orası olmuştu. Middren’in Ticaret Denizi’ndeki hükmünün zayıflamasından yarar sağlayacak Restish bile gemi ve gıda teklifinde bulunmuştu. “Şimdiyse Middren benim evim. Sevdiğim insanlar orada yaşıyor.” Elo, kadının elinin yeniden göğsüne gittiğini, tanrının yemininin teninde bıraktığı ize dokunduğunu hissetti. Elo, yeminin ne olduğunu ve onun için neyin feda edildiğini merak ediyordu. “Hepimiz tanrılar için yeterince can verildiğini gördük. O yüzden sana yardım edeceğim. Sana da kıza da. Bu savaşı durdurmak için elimden ne geliyorsa.”

Elo gülümseyip “Beni yanında tutmanın tek nedeni bu mu?” diye sordu usulca.

Kissen sessiz kaldı, gözlerini alevlerden ayırmıyordu. Her geçen saniye Elo'ya daha fazla yaslanıyordu. Belki uykusu gelmişti, belki de gevşiyordu. Ateşin yayığı ışığın ötesi, sanki dünya solup gitmiş de ardında yalnızca ikisini bırakmış gibi kapkaranlıktı. Kissen'in nefesi ağır ağır derin, düzenli bir ritme kavuştuğunda Elo, kadının uykuya daldığını anladı. Kendini yapayalnız hissederken kollarını ondan ayırmadı. Lanet bozulmazsa fazla zamanı olmayacaktı ve uğruna savaşıacağı bir tek Arren vardı. Ama hiç değilse artık yanında savaşıacağı birileri vardı. Ne var ki bunların bir tanrı, bir tanrıkatili ve bir çocuk olacağı bin yıl düşünse aklına gelmezdi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Inara

Sonraki üç gün boyunca Bennites'in tepelerinden inmeye Skoyuldular, doğu yamaçları attıkları her adımla ısıniyordu. Ağaçlar seyrekleştii ve kar manzarası yerini nemli, siyah eğreli otu ve kayalara bıraktı. Hava serin ve açıktı, rüzgâr kuvvetliydi. Dağların pusunu dağıtıp uzaklardaki denizi tüm netliğiyle gözler önüne sermişti. Ağaç dalları ve dönemeçli patikalar arasından masmavi parıldayan suyu görebiliyorlardı.

Zirveden uzaklaştıkça patikalar genişedi, ağaçlar tamamen yok oldu. Yakınlardaki yamaçların içleri boşaltılmış, çıkarılan kayaların ardında bıraktığı çukurlarla dolmuştu. Taş ocakları artık kahverengi, dağınık ve terk edilmiş bir hâldeydi. Ünlü Blenraden kereste ve gemi şantiyesi için çok önceden sökülen ağaçların olduğu yamaçlarda yer yer yeni fidanlar çıkmıştı. Hemen aşağılarında, falezlerden içeriye düzlükler uzanıyordu. Büyümelerine izin verilmiş bitkilerin tuhaf bir şekilde dalgalı hatlar oluşturduğu çiftlik ve arazilerdi bunlar.

Inara hedeflerini ancak üçüncü günde, uzaklarda, büyük gök mavisi bir limanın üstündeki dağların altında yer alan kayalıklara yerleşmiş hâlde gördü: Blenraden. Binlerce mabedin bulunduğu bu şehrin kireçtaşından duvarları öğle güneşinde parlıyor ve kuleleri bulutları sıyrıyordu. Yıkımından sonra bile

dimdik ve gururlu bir şekilde ayakta idi. Kissen da Elo da durdu; onca hatırayı, onca ölümü ve tanrıyı içinde barındıran bu şehri görünce sessizleştiler. Inara safında bir veiga, bir şövalye ve beyaz yalanlar tanrısı, elinde yayıyla nihayet şehre ulaşmıştı.

Annesine dair düşüncelerin zihnine dolduğunu hissetti. Ona savaştan önce, Skedi'den önce ok atmayı Lessa öğretmişti. Neredeyse yürümeyi öğrenir öğrenmez.

Annesi, "Savaşın ne zaman geleceğini hiç bilemezsin, benim küçük sevgilim," demişti.

Belki o da kendi sözlerine kulak vermeliydi.

Kissen'in yayı, Inara'nın evdeki yayına benzemiyordu; annesi büyüdükçe ona her yıl yenisini almıştı. Evdekiler yumuşak, oyma ahşaptandı, güzelce cilalanmış ve bizzat Inara için tasarlanmıştı. Oklara yabani hindi tüyleri takılmıştı, hanenin kızına ancak en iyi şeyler layık görülürdü. Kissen'in okları kaz tüylüydü, yay elleriyle kullana kullana cilalanmış ve balmumu gibi kokmayan bir şeyle yağlanmıştı. Inara, annesi onu şimdi görse ne düşünürdü merak etti. Artık annesi gizli gizli çalışırken kızı, çok odalı devasa bir evde saklanmıyordu. Annesi onunla gurur duyar mıydı? Onun için korkar mıydı? Inara cevabı asla öğrenemeyecekti.

Skedi, Inara'nın peşi sıra götürdüğü atın üzerine yerleşti. Bacak homurdandı ama hareket etmeyi sürdürdü, yollar düzleştiği ve kar sınırının altına indikleri için artık daha mutluydu. Deniz seviyesine geliyorlardı ve Inara, şehir hayattayken seçecekleri ana yolun kıyı boyunca kıvrıla kıvrıla uzandığını, Middren'in doğal limanlarına kurulmuş her kasabaya uğradığını görebiliyordu.

Skedi yüksek sesle, "Düşündüğünü hissedebiliyorum, Ina," dedi. Kıza hâlâ tereddütlerle yaklaşıyordu. Bu iyiydi. "Neyin var?"

Aralarında geçenler üzerine fazla konuşmamışlardı. Inara kendi dili, kendi bedeni üzerindeki hâkimiyetini yitirmenin getirdiği korkuyu üzerinden atamıyor, tanrının iradesini kırdığında hissettiklerini unutamıyordu. Renkleri dışarı fışkırır-

ken bir kopma yaşanmış ve Inara, Skedi'nin kontrolünü yarıp geçmişti. Sonra tanrı onu savunmuş, onu korumuştur. Sevgi, ihanetin üstesinden gelir miydi?

Inara şehre bakarak, "Yeni evini beğendin mi?" dedi. Skedi bir an sessiz kaldı, incinmişti belki.

"Annemi düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu tanrı.

Inara yanağının içini ısıtırıp diğer eliyle de yeleğinin düğmeleriyle oynamaya başladı. En sonunda, "Ona öfkeliyim," dedi. "Beni evde tuttu, mektuplarını benden sakladı, ölmeden önce bana olanlara dair en ufak bir şey söylemedi. Bunları neden yaptı?"

Skedi bir an sessiz kaldı. Düşüncelere daldığında güneşin ışıkları altında parıldayan bıyıkları kıpırdadı. Hemen arkasında, düşüncelere dalmış Kissen ve Elo yürüyordu.

Skedi en sonunda, "Belki de sen beni neden gizlediysen o da her şeyi o sebeple senden saklamıştır," dedi. "Seni güvende tutmak için. İnsanlar beyaz yalanlara bu yüzden ihtiyaç duyuyor, değil mi? Kendilerini acı veren bir gerçeğe korumak için."

"O zaman sen niye bana yalan söyledin?" dedi Inara. Skedi'ye o kadar alışmıştı ki kendi elinden bir farkı yokmuş gibi hissediyordu. Tanrı onun bir parçasıydı. Kızın gücü de aralarındaki bağdan mı ileri geliyordu? Tıpkı renkleri görebilmesi gibi? Bu güçler olmadan hayat nasıl olurdu? "Benim canımı yaktın, Skedi. İrademi elimden aldın."

Skedi, "Sen de benim irademi kırdın," diye vurguladı.

"Aynı şey değil."

"Evet, değil." Skedi başını iki yana salladı, sesi alçaktı. "Özür dilerim, Inara Craier. Birbirimize kendi isteğimiz dışında bağlandık ve ben senin iradeni elinden aldım." Kulaklarını indirdi. "Ölmekten korkuyordum. Hâlâ korkuyorum. Ama yanıldım. Bunu bir daha asla yapmayacağım."

"Yapmayacaksın," dedi Inara. Bir adım atıp Bacak'ı da arkasından çekti. Kissen at konusunda ona tamamen güvenirmişti. "Çünkü sen burada kalacaksın, bense gideceğim."

Dünyayla bir başına, renkler olmaksızın, tanrısı olmaksızın yüzleşmek zorunda kalacaktı. Bunu ona söylemedi, bunu düşünmemeye çalıştı. Skedi hiçbir şey söylemedi ama birazcık küçüldü.

“Öyle galiba,” dedi. Kendini topladı ve Bacak’ın sırtından kalkıp gökyüzüne yükseldi. Rüzgârı kanatlarıyla yakalayıp olabildiğince yukarı çıktı. Öncekilere kıyasla daha fazla mı yükselmişti? İnara emin değildi; gökyüzünde uzakta görünüyordu. Etraflarını saran yarı yabani topraklarda kimse yoktu, baharın yeşili geçmiş yılın çürümüş bitki örtüsünün arasından daha yeni yeni baş gösteriyordu. Rüzgâr tanrıyı çok uzağa götürünce İnara kalbinde o acı verici, hafif çekilme hissini duydu, tanrı da kafasının üzerinde süzölmeye döndü.

Aşağı yamaçlardaki terk edilmiş arazilerin ilkinde girdikleri sırada Elo, “Adımlarınıza dikkat edin,” dedi. “İnsanlar kaçarken geride epey bir şey kaldı. Sabanlar, silahlar, tuzaklar.”

İçinden geçtikleri araziler eğrelti otu ve birbirine dolanmış dikenli çalılarla sık bir bitki örtüsüne sahipti. Yalnızca birkaç yıl boyunca terk edilmek bile onları mahvetmişti. Bir zamanlar özenle bakılan genç ağaçların cılız gövdelerinden vahşi dallar çıkıyor, ışığa aç ama beklemeye gönlü olmayan bahar portakallarının ağırlığıyla yerlerde sürünüyorlardı. Onlara yavaş ve sağlam bir şekilde büyümelerini söyleyecek kimse yoktu. Yanlarından geçtikleri çiftliklerin ve kocaman evlerin içleri boşaltılmış, camları ve pencereleri çıkarılmış veya kırılmıştı. İnara’nın gördüğü bir evin basamaklarının altında beyaz bir yığın vardı. Yakından bakınca bunların tuzlu havanın ağarttığı kemikler olduğunu gördü.

İnara’nın baktığını fark eden Kissen, “Cenaze törenleri yaşayanlar içindir,” dedi. “Ölüler, dünyanın onlara ne yaptığını umursamaz.”

İnara, gökyüzünün altında yatan Craier Hanesi’nin kemiklerini düşünmemeye çalışarak bakışlarını kaçırdı.

Bir şeyler yemek için bu çiftliklerin birinde durdular. Artık yeniden şehri görebiliyorlardı. Yakından bakıldığında yıkımın etkisi çok daha bariz bir şekilde görülüyordu. Uzaktan hasarsız görünen kulelerin yarısı yıkılıp harap olmuştu. Duvarlar bazı noktalarda kırılıp moloza dönmüştü. Kralın güneş sembolü ve geyiğin koyu renkli boynuzlarına sahip mavi bayraklar, duvardaki yerlerini koruyor, yırtık pırtık hâllerıyla rüzgârda dalgalanıyordu.

“Bu duvarları yeniden görmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim,” dedi Elo. Kissen başını salladı. Bacak’ın toynaklarını temizliyor, at da sabırsızlıkla işini bitirmesini bekliyordu.

Kissen, “Nöbetçiler var,” dedi. Inara, kadının bakışlarını takip edip yukarıya baktı. Molozlar arasında, güney rüzgârında dalgalanan bayrakların ötesinde bir hareketlilik vardı. “Zavallı herifler burada görevlendirilmişler. Ah, biraz sabret, evlat.” Son sözünün muhatabı, toynaklarının kazınmasından rahatsız olmaya başlayıp ayağını indirmeye çalışan Bacak’tı. “Jon’un içeri girmek için kullanmayı planladığı rotayı bilmiyoruz, hacı kaflesinin korumasına da sahip değiliz.” Elo’ya baktı. “Öyleyse... sen? Sen içeri girmenin gizli bir yolunu biliyor musun? Geceyi hücrede geçirerek kaybedecek vaktimiz yok.”

Elo bir ekmek kabuğunu parçaladı. “Evet,” dedi. İblislerin elinden gelecek ölümünü sakın karşılamıştı. Artık hedefine odaklanmış ve sakindi. “Bir yol biliyorum.”

“Tahmin etmiştim.”

“Ama...” dedi Elo. “Atlar için uygun değil.”

Inara, Bacak’a baktı. Onun sessiz yoldaşlığı olmadan yürüyebileceğini hayal edemiyordu. Kissen’in yüzündeki ifadeye bakılırsa aynı şey onun için de geçerliydi. Inara, “Emin misin?” diye sordu.

Elo omuzlarını silerken Kissen da dudaklarını birbirine bastırıp Bacak’ın toynağını bıraktı. At dönüp kadını dürttü, bir ödül bekliyordu ama Kissen burnunu kaşımak için uzandığında

istediği bu olmadığı için homurdanıp geri çekildi. Kissen iç çekti. “Tamam. Kahretsin. Buna değse iyi olur.”

Bacak’ı terk edilmiş çiftliklerin birinde bıraktılar. Bir yalağı, yakındaki bir değirmenden ona birkaç gün yetecek kadar bolca temiz suyla, bir diğerini de yulafları ve yemiyle doldurdular. Kissen atı içeri kilitlemeyi reddedip kapıyı kısmen kapatmakla yetindi ve atın dizginiyle eyerini çıkarıp çalılıkların içine gizledi.

Kissen atı son bir kez tararken Inara, “Ya kaçarsa?” dedi.

Kissen omuz silkti. “Ona bir kafesin içinde ağır ağır yaşanacak bir ölümden daha fazlasını borçluyum. Kaçarsa kaçar, şans bol olsun. Ayrıca nazikçe sormadan üzerine binmeye çalışan insanlara ne yaptığını sen de gördün.” Bacak kişnediğinde kadın, Kissen da atın boynunu okşadı. “Uslu çocuk,” diye ekledi. “Senin için döneceğim. Söz.”

Daha ağır olan eşyalarını, Kissen’in bastonunu ve yemek malzemelerini, ve daha büyük çantaları orada bıraktılar; Kissen hepsini eyerin yanına iteledi.

Bacak yerine yerleştikten ve onlar giderken arkalarından kişnedikten sonra Elo’nun ağırbaşlı liderliğine güvenerek, çorak topraklar üzerinden şehre gizli gizli yanaştılar. Elo onları gürcülerin arasından sarayın en yakınında bulunan, limanın çok gerisinde ve uzun bir yokuşun tepesindeki duvara doğru götürdü. Inara, bir zamanlar Blenraden’in muhteşem kulelerinin duvarların çok ötesine ulaştığını biliyordu. Şimdi geriye araları açık birkaç gözlem kulesi kalmış, bunlar da eski odunlarla üstünkörü desteklenmişti.

Skedi sarı bir bahar kuşu kadar ufalmış hâlde uçuyordu. Çok geçmeden Inara’nın omzuna indi. “Duvarda iki şövalye var,” dedi. “Oturup içki içiyorlar.”

“Aptallar,” diye mırıldandı Elo.

Kissen, “Beceriksizlikleri bizim işimize yarar,” dedi.

“Yine de şövalyeler.”

Skedi, Inara'nın omzunda olabildiğince küçülmüştü ve çevrelerindeki dünyaya, *Bizi göremiyorsunuz, bizi göremiyorsunuz, bizi göremiyorsunuz* diye fısıldıyor, iradesini bir pelerin gibi etraflarına sarıyordu.

Elo duvarın daha da dışından ilerleyip altından geçen bir kanalizasyon boşluğuna yöneldi. Su burada toplanıyordu ama çoktandır durgundu; Inara suyun tepeden inen çukurdan ayrılarak geldiği kanalı görebiliyordu. Bu kanalı dolduran her neyse ya durmuş ya da başka tarafa yönlendirilmişti. Elo birikintiye indi, sonra Inara'nın arkasından gelmesine yardımcı oldu. Bulanık su, kızı beline kadar ıslattı. Yine de Tala'nın arkasındaki durgun gölün keskin ve dondurucu soğuğu gibi değildi. Fakat leş gibi kokuyordu.

Kissen tanrı öldürme aletlerini ve pelerini omuzlarının üzerine atıp duvarın altındaki kanalizasyonda peşlerine takılırken fısır fısır bir şeyler mırıldandı. Inara içlerinde ıslanmasını göze alamayacağı ne olduğunu merak etti. Kissen'in kızıl saçları ışığın altında son kez parlayıp karanlığa gömülürken geriye baktı.

Kanalizasyonun içinde göz gözü görmüyordu. İğrenç koku burada daha kuvvetliydi. Inara dengesini sağlamak için ellerini açtı, parmakları duvara sürtünüp balçığın içine battığında öğürmemeye çalıştı. Elo'nun çamurlu ayak seslerini sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca takip etti, sonra... sessizlik oldu. Inara durdu ve metale dokunan avuçların sesini işitti.

Elo'nun pelerinini bulup el yordamıyla adamın tuttuğu metal ızgarayı aradı. Kapana kısılmışlardı.

"Büyük planın bu muydu?" diye mırıldandı Kissen.

"Beni takip edin," dedi Elo. Izgarayı tutup tırmanmaya başladı, yarası acıyla sızlarken nefesi kesiliyordu. Inara karanlıkta bile adamın renklerini görebiliyordu. Acısı da paniği gibi altın renginde parlıyordu. Şövalye için böyle korkutucu bir renk hâline gelen altının ona ne yaşattığını merak etti.

Inara, Kissen'in yukarı çıkmasına yardım etmek için dir-seğine uzandığını hissetti. Izgara ellerinin altında çatırdadı, demir ve pas tabakaları baskının altında ezildi.

Inara, Elo'nun ayak seslerini takip edip arkasından tırmandı, adamın hemen önünde olduğunu farkındaydı fakat birden onu kaybetti. Inara neredeyse duvarlar kadar balçıklı, taş bir tavana çarptı ve panikledi.

"Elo?" Karanlıkta kendi sesinin nasıl çıktığını duymaktan hoşlanmıyordu. Kulağa küçükmüş gibi geliyordu. Hemen altında Kissen durdu.

Arkanda, dedi Skedi, tırmanmaya başladıklarında ağırlığını olabildiğince azaltmak için bir fare boyutuna küçülüp Inara'nın başlığına oturmuştu.

"Sorun yok," dedi Elo. Inara diğer kolunda adamın elini hissetti. "Yardım etmeme izin ver."

Kızı arkaya doğru kaldırıp göremediği bir çıkıntıya bıraktı. Tavan ayağa kalkamayacakları kadar alçaktı. Elo, "İlerlemeye devam et," dedi. Kissen'dan gelen *pat* sesi ve bastırılmış küfrü duyunca ikisi de yerinden sıçradı. "Ben veigaya yardım edeyim."

Kissen sıkıldığı dişlerinin arasından, "Veiganın senin yardımına ihtiyacı yok," dedi.

Skedi neşeyle, *Kafasını vurdu*, dedi. Inara dudağını ısırarak gülümsemesini bastırıp ön tarafı yokladı. Kayaya oyulmuş bir çıkıntı hissetti, üstünde bir tane daha vardı. Bu, taşın içine inşa edilmiş yukarı çıkan bir merdivendi. Inara kabaca yapılmış çıkıntıları el yordamıyla arayarak merdiveni takip etti. Sonra elleri ahşaba değdi.

Elo arkasından tırmanıp aynı kapıya uzandı. Dar geçide ikisi birden ancak sığabiliyordu. Elo kapıyı omuzladı ve homurdanarak kaldırdı. Kapı yalnızca birazcık kıpırdadı. Inara yutkundu. Kapıda demir parmaklıklar varsa ne yapacaklardı? Fakat Elo kapıyı açmayı başardı.

Işık. Az bir ışık. İçinde yüksek, ufak bir pencere olan bir odanın cilalı bronz zeminine yansıyan loş parıltı. İçeriye yalnızca etraflarını görmeye yetecek kadar aydınlatıyordu.

Skedi, Inara'nın elinden yüzeye tırmandı, burnu kıpır kıpırdı. Inara ve Elo peşinden gitti.

Girdikleri mahzen boş ve kırık fiçilerle doluydu. Hava alkol kokuyordu ve duvarlar da yoğun küfle kararmıştı. Konyak mahzeni için iyi bir küf miktarıydı; Craierlerin mahzeni de aynı tabakayla kaplıydı, içki damıtıcıları buna çok sevinmişti. Burada, mahzende saklanan şey her neyse gideli çok olmuştu.

Kissen kendini geçitten çıkarıp, "Lanetli tuz aşkına, burayı nereden bildin?" diye mırıldandı. Kaplamaları da zemin de ahşaptandı. Kissen tıpkı döşemeler gibi görünen kapıyı kapatırken kapı âdeta yok oldu.

"Burası sarayın mahzenleri," dedi Elo. "Kanalizasyon ahırlarla mutfakların hemen altından buraya kadar uzanıyor. Bir kaçış yolu olarak inşa edildi. Şehri kuşatma altına aldığımızda buraya ulaşmak için duvarlara yaklaşmamız aylar sürdü. Geçide ulaştınca da hem içeriden hem dışarıdan saldırdık ve taburlarımızı kapıdan içeri alabildik." Duraksadı. "Bir keresinde de savaştan önce Arren'la burada içki içmiştik."

Sesi son derece şüpheli çıkan Kissen, "Bir kere mi?" diye sordu.

"Belki birkaç keredir. Blenraden'da çok vakit geçirmedi; kraliçe yanına genelde sadece en sevdiklerini alırdı."

"Hıh, bu tünellerden kaç tane var?"

"Bunu söylemem doğru olmaz."

Kissen güldü. "Bu lanet olası şehre dair her şeyi bildiğimi sanıyordum," dedi. "Asillerin dilenciler kadar sinsi olduğunu tahmin etmeliydim."

Inara, bu ikilinin aynı şehirde olduğu düşüncesi karşısında afalladığını fark etti. Elogast prensle birlikte içip eğlenmek için gizli gizli sızıyıyor, Kissen dilenip insanların ceplerini boşaltıyordu.

Bir sonraki mahzene açılan kapı yarıya kadar açıktı. Basamakları takip edip daha büyük, daha geniş bir mahzene girdiler. Bu kısımda pencere olmasa da Inara çevresini hissedebiliyor, yankılanan adım seslerinde duyabiliyordu. Konyak kokusu daha kuvvetli bir hâl almıştı ve bu kez buna pis bir çürüme kokusu da eşlik ediyordu.

“Buraya yalnızca kapaklı fenerler getirilebiliyordu,” dedi Elogast. Yüzünün şekli, içeri girebilen güneş ışınları altında belli oluyordu. “Açık alev hâlâ çok tehlikeli olabilir.”

“Şahsen ben,” dedi Kissen, “ateşle ölme riskini almamayı yeğlerim. Oldukça nahoş bir ölüm şekli.” Inara karanlıkta ürperdi. “O isyankâr gezileri ve kuşatmaları kapıyı bulacak kadar iyi hatırlıyor musun, şövalye?”

Elo düşünceli bir şekilde, “Hatırlıyor olabilirim,” dedi. Aşağıdaki odadan yalnızca birbirlerinin silüetlerini seçmelerine yetecek kadar gelen ışık dışında etraf zifiri karanlıktı. Bu, Inara’nın aklına gölge iblisleri getirdi. Yaratıkların karanlıkta gezindiğini hissedebiliyordu sanki. Ertesi gün sekiz tanesi birden Elo’yu öldürmek için onun peşine düşecekti. Inara el yordamıyla Kissen’in elini bulup tuttu. Veiga şaşırıp olduğu yerde sıçradı, sonra kızın parmaklarını sıkıp öne doğru bir adım attı.

Ayağı bir şeye değdiğinde sendeleyip küfür ederek tökezledi ve merdivenlerden gerisin geri düşmemesi için Inara’nın onu tutması gerekti.

“Şşş,” dedi Elo.

Kissen imalı bir şekilde, “Sizin iki bacağınız var, ben yolumu sizin kadar kolayca bulamıyorum,” dedi. “Ayrıca biri beni bastonumu geride bırakmaya zorladı.”

“Ah...” Elo onlara doğru gelip elini uzattı, parmaklarını aşağıdan parça parça gelen güneş ışınları arasında zar zor görüyordu. “Yolu göstereyim,” dedi.

Kissen adamın eline bakıp iç çekerek kendi elini uzattı. Elo hafif yukarı eğimli yolda sabit bir hızda ilerledikleri sırada

karanlıkta onlara rehberlik etti ve Inara'yla Kissen gelmeden önceki bütünü molozları kenara itti. Aradığı şeylerden birini bulması çok sürmedi.

"El arabalarını kaleden çıkarmak için bu kanalları kullandılar," dedi. Inara botlu ayağıyla etrafı yoklayıp taş zeminde metal bir çıkıntıya rastladı. "Bizi kapıya çıkaracak."

Birkaç basamak yukarıdaki kapı, sağ ve sol yanlarındaki odacıklara şekil veren kemerli tavanıyla geniş, parlak bir koridora açıldı. Yüksekteki pencereler batmakta olan güneşin ışınlarını içeri alıyor ve mahzenlere açılan pek çok kapı eşiğinin üstündeki oymaları ortaya çıkıyordu. Küçük kırmızı meyve kümeleri, raştan çıkan canlı sarmaşıklar gibi asılı duruyordu. Aralarında parlanmış kayaların açtığı çukurlar vardı.

Kissen göz hizasını takip edip, "Daha önce hiç mabet görevi gören oymalar görmemiştim," dedi. "Herhâlde bunlar Tet içindi."

Elo başıyla onayladı. "Şarap tanrısı bütün bu koridorlara kazınmış durumda. Diğer vahşi tanrılarla birlikte öldürüldüğünde parçalanmayanlar da şövalyeler tarafında oyulup çıkarıldı."

Kissen, Elo'nun elini hâlâ tuttuğunu fark edip hızla önce onunkini, sonra Inara'ninkini bıraktı. Elo ve Kissen göz göze geldiğinde şövalye sırttı. Kissen *kızarıyor* muydu yoksa?

Koridor boyunca devam edip altı kapıyı geçerek Elo'nun aradığını buldular. Inara bir başka koridora girmeyi bekliyordu fakat karşılarında bir merdiven çıktı ve basamakları çıkıp gökyüzünün altına döndüler.

Çatısı dağılmış, kirişleri ölü bir bedenın kaburgaları gibi patlayıp kırılmış geniş bir odadaydılar. Bu kirişler kıvrılarak duvarlara düzenli aralıklarla yerleştirilmiş mabetlerin etrafında bir zamanlar var olmuş büyük, sivri kavislere iniyordu. Mabetlerdeki semboller yok edilmiş olsa da çanakları küllerin kalıntılarını taşımayı sürdürüyordu.

Rüzgâr bu odayı kendine yuva edinmişti. Koridorlar boyunca yaprakları savurarak fırıl fırıl dönüyor, içinde hâlâ parlak altın

tabakların, içi boş kadehlerin yağmurdan ıslanmış bir geyik ve bir kuzunun etleri sıyrılmış kemiklerinin bulunduğu parçalanmış bir masa boyunca ilerliyordu. Yemeklerin bazılarında yeni yaşam formları belirmişti; oradan geçen kuşların düşündüğü tohumlardan çıkmış küçük bitkiler ve ağaçlar büyüyor olmalıydı. Kimse burayı yağmalamamıştı.

Inara odadaki havayı içine çekti. Havada bir şeyler, bir tür güç kıpırdanıyordu. Muazzam bir irade ve çatırdayan bir enerji duvarlardan ses veriyor ve âdeta masada oturup rüzgârla güreşiyordu. Dehşet de rengi atmış mürekkep gibi odadaki varlığını sürdürüyordu. Inara yakından bakınca yerde, yapraklar arasında kurumuş kan lekeleri olduğunu gördü. Rüzgâr ve yağmur bu lekeleri giderememişti.

“Burada başladı, değil mi?” diye sordu. Elo duygusuz bir ifadeyle bu kırık dökük sahneyi izliyordu.

“Kraliçe ziyafetlerini burada verirdi,” dedi Elo. “Vahşi tanrılarla yeni tanrılar arasındaki savaş burada başladı. Cesetleri kaldırdık, onları gömdük ama diğer şeylere... dokunmak yanlış geldi.”

Çevresindeki yıkıma bakan Inara, “Tanrıları böyle acımasızca savaşmaya neyin ittiğini anlamıyorum,” dedi.

“Sevgi ve güç,” dedi Kissen hafifçe gülümseyerek. “Tanrılar arasındaki savaşlara Blenraden’da sık rastlanıyordu, ilginin en çoğunu üzerine çekmek için birbirleriyle dövüşüyorlardı. Eski tanrılar, yeni tanrılar, tüccar tanrılar, vahşi tanrılar. İnsanların uzuvlarını yitirmelerine neden olan dövüşlere birden fazla kez rast geldim. Mesele ancak büyük lord ve leydilere ulaşınca insanlar dikkatlerini vermeye başladı.”

Kürkü esintide dalgalanan Skedi, “Niye saldırganlaştılar?” dedi.

“Çünkü,” dedi Kissen, “böyle şehirlerde ticaret ve zenginlikler insanları altın Agni gibi yeni zenginlik tanrılarına çekip bu işi başlatan şarap tanrısı Tet gibi vahşi tanrılardan

uzaklaştırdı. Şişman, zengin ve rahat olduklarında insanların vahşi tanrılara ihtiyacı kalmıyor, tanrılar da unutulmayı pek hoş karşılamıyordu.”

Tet, Agni’yi bizzat kendi müritlerine parçalatmış, daha sonra da bu müritleri birbirlerini parçalamaya zorlamıştı. Kraliçe de onların arasındaydı. İnara hangi kan lekelerinin ona ait olduğunu merak etti. Skedi, “Ama tanrıların insanlara ihtiyacı var,” dedi. “Bu... acımasızlık.”

Kissen, “Eh, şehrin yeni tanrıları da bu durumdan hoşlanmadı,” dedi. Dudağını bükmüş, odayı inceliyordu. “Daha genç, daha güçlü olanlar Tet’in mabetlerine saldırdı, eski tanrılar da misilleme yaptı. Şehrin tamamı deliye döndü ve beraberinde insanları da delirtti.”

“Her şey bu aptal kibir uğruna,” dedi Elo. Lanetli ve yaralı omzunu ovuşturdu. “Gitmeliyiz.”

İnara buradan hoşlanmamıştı. Burası kötü bir yerdi. Bütün duyuları ona böyle söylüyordu. Dört bir yanı kayıp ruhlar ve korkuyla doluydu. Skedi çok rahatsız olmamıştı; kanatlarını çırpıp ilgiyle ölü mabetlerinin etrafını koklamaya gitti, belki de tanıdık bir mabet arıyordu.

“Lütfen buradan çıkabilir miyiz?” dedi Ina. Dehşetin renkleri yerden yukarı sızıyordu sanki. Pek çok insan burayı güvenli bir yer addetmişti. *Skediceth*, diye seslendi. Tanrı dönüp kızın kollarına uçtu.

Ne oldu?

Burası seni korkutmuyor mu?

Skedi ona tuhaf tuhaf baktı. *Buradaki güç sana zarar veremez, dedi. Ama taşlar o gücü hatırlıyor, rüzgâr da onları sakinleştirmeye çalışıyor.*

Burası bana yanlış geliyor.

Skedi nazikçe, *Ben beyaz yalanlar tanrısıyım, dedi. Korku ve dehşet tanrısı değilim. Burada kalanlar bana ait değil.*

Elo onları uzun bir masanın yanından geçirip başka bir odaya soktu. Burası ilkinden daha az zarar görmüştü ama bu odanın içinde ne varsa boşaltılmıştı. Adamın renkleri inanç ve sevgiyle çini mavisi ve lila renklerine büründü. Arren. Arren'i düşünüyordu. "Muhafızlar ve... çok imtiyazlı olmayan vârisler... ziyafetler sırasında yemeklerini burada yedi. Geceleri de burada uyurlardı."

Büyük bir kapıdan geçip fıskiyeli bir avluya vardılar. Beş köşesi de yıkılmış yanmış kulelerle doluydu. Fıskiyenin kendisi de yosunlarla tıkanmıştı ve hemen ötesinde, taşlarında meşale yanıkları bulunan büyük bir kapı duruyordu. Kapı çatlamıştı ve yerinde gevşekçe sallanıyordu. Ardından içeri sızan denizin üzerindeki güneşin parıltısını görebiliyorlardı, çok yakındaydı.

Bir hareketlenme oldu. Bir renk göründü.

Orada biri vardı.

Skedi, Inara'nın kollarında küçülürken Kissen elini kılıcına götürdü. Inara, Kissen'in yayını çoktan eline aldığını, savaşmaya hazır olduğunu fark etti.

Armasını gördüm, dedi Skedi. Bu bir şövalye.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Elogast

Elo dua etmeyi bırakmamış olmayı diledi.

Bir şövalye. Bunu anlayabilmesi için Skedi'nin söylemesine ihtiyacı yoktu; adamın sırtındaki Arren'in güneş ve geyik armasını o da görmüştü. Sarayın hâlâ korunuyor olabileceğini düşünmemişti. Korunacak ne kalmıştı ki? Neyse ki şövalye içeriye bakmıyordu.

Elo, elini kılıcına atmış küçük adımlarla öne ilerleyen Kissen'a işaret etti. *Dur*. Kendini işaret etti. Onları buraya o getirmişti, buradan da o çıkaracaktı. Yakalanmaları söz konusu bile olamazdı. Gelgelelim şimdiye kadar görülmemiş olmaları da bir mucizeydi. Şövalye şimdi dönecek olursa fark edilebilirlerdi.

Elo yaralı kolunu oynattı ve nemli ayakkabılarıyla açık kapıya yanaştı. Kapının altında saraydan şehrin içine giden Tanrıyolu uzanıyordu. Hâlâ Elo'nun hatırladığı kadar güzeldi; çatlamış ve paramparça edilmiş de olsa solgun bir nehir gibi tepeden kıvrıla kıvrıla iniyordu. Saray, bir zamanlar Talicia'dan gelen baskıncılara karşı bir kale görevi görmüş, sonra ticaret denizinin merkezi oluvermişti. Şimdiyse savaşın yok ettiği eski bir güzellikten ibaretti.

Elo'nun kalbi yalnızca muhafızdan dolayı değil bu şehre, bu yola dönmekten, ölülerin hayaletlerini anımsadığı o yerin

içinden yürüyüp geçmiş olmaktan dolayı da çılgınca atıyordu. Omzu acıdı ve kafası terledi. Derin, titrek bir nefes alıp aynısını bir kez daha tekrarladı. Şövalye sadece birkaç adım ötelerindeydi.

Elo nefesini verip odaklandı. Omuzlarının duruşuna bakılırsa muhafız sıkılmıştı ama Elo'nun duvarda gördüklerinin aksine yine de dimdik duruyordu. Üniforması Elo'nun istediği kadar düzgün değildi, pelerini sırtına atılmıştı ve kırış kırıştı. Kafasında miğfer de yoktu, şövalye sıkı sıkı örülmüş saçlarla Elo'nunki gibi esmer bir teni gözler önüne seren gevşek bir şapka takmakla yetiniyordu. Havanın serinliğine bakılırsa yaptığı akıllıcaydı belki ama Elo'nun adamı yere sermesi kolay olacaktı.

Elo kapıdan bir hayalet gibi geçti ve süzülerek iç çeken şövalyenin arkasına vardı. Adam batıdaki güneşin çizgisini takip edip yan tarafa döndü. Işıkla çevrelenen yüzü yandan açıkça görülüyordu. Elo durdu.

“Benjen?”

Benjen irkildi, dövüş pozisyonunu alıp kılıcına uzandı. Elo panikledi ve adam kılıcını çekemedi üzerine atılarak onunla birlikte yere yuvarlandı.

Zırhı Benjen'e ağırlık yapıyordu. Ayağa kalkmak için mücadele ettiği sırada Elo dönüp şövalyenin kılıcını aldı, kolundaki kesikler gerilirken homurdanıp yuvarlanarak ayağa kalktığı sırada kendi kılıcını kınından çıkardı. Kılıcı alçakta tuttu; her an saldırmaya hazır ve Benjen de bunun farkındaydı. Eski bir numaraydı bu.

Elo ağrıyan kolunun titrememesini umarak, “Teslim ol,” dedi.

“Sör Elogast.” Şövalyenin soluğu kesilmişti, güçlkle ayağa kalktı. Silahı yoktu, ne diyeceğini de şaşırmıştı; hayalet görmüş gibi Elo'ya bakıyordu. En sonunda şaşkın bir gülümsemede karar kaldı, gözleri Elo'nun elindeki kılıcındaydı. “Hiç değişmemişsin.”

Elo duruşunu yumuşattı, hem gidip Benjen'i kucaklamak istiyor hem de herkes kendi yoluna gidebilsin diye arkadan

başına vurup onu bayıltmış olmayı diliyordu. “Yaver Benjen,” dedi. Sonra gülerek her ikisini de rahatlattı. Kissen’in bunu duyacağını, her şeyin kontrol altında olduğunu anlayacağını umuyordu. “Kılıcını kaybettin.”

Şövalye gururla kızarıp, “Artık Sör Benjen’im,” dedi. Elo başını eğdi.

“Sör Benjen. Bu unvanı hak ediyorsun.”

Elo kılıcı indirmedi. Benjen’in bakışlarında hoşuna gitmeyen bir dirilik vardı ve nihayetinde oğlanı kendisi eğitmişti. Benjen komutası altındayken Elo’yu kolay lokma olarak görmemişti, şimdi de görmeyecekti.

“Burada ne yapıyorsun, Sör Elogast?” diye sordu Benjen. Bu bir sorudan ziyade bir suçlamaydı.

Elo nasıl cevap vereceğini bilemedi. “Artık sör değilim, biliyorsun.”

Benjen şaşkınlığı üzerinden atmış ve biraz kıpırdamış, ışığı zırhına vursun diye güneşi arkasına almıştı. Elo gurur mu duyusun rahatsız mı olsun, bilemiyordu. “Kralın izni olmaksızın kimsenin Blenraden’a ayak basamayacağını da biliyorum.”

“Kapılardan rüşvet vererek geçen bütün o hacılar izinli o hâlde, öyle mi?” diye karşılık verdi Elo savunmaya geçerek. Benjen’in ağzı gerildi. Tam hedefi vurmuştu.

“Geçmeme izin ver, Benjen. Onlardan daha fazla zarar vermem.”

Benjen ayakları üstünde hafifçe sallanarak yan tarafa baktı. En sonunda kafasını iki yana salladı, yüzünden bir içermenin, öfke duygusunun gölgesi geçti. “Bizi bıraktın,” dedi. “Biz sıradan insanlara krala bağlılık yemini etmeyi, canımızı, kanımızı, kalplerimizi ona adamayı öğrettikten sonra öylece gittin. Onun yanında, senin yanında dövüşebilmek için her şeyimizi verdik biz. Şu aşağıdaki meydanda...” Şehri işaret etti. Buradan göremiyorlardı ama Elo bahsettiği yeri biliyordu. O yer her gün kapanmayan bir yara gibi hatıraları arasında belirliyordu. Ben-

jen, limandaki katliamdan sonra, çaresizlik içinde savaşmaya çağrılan askerlerden biriydi. “Bizi bıraktın. Neden?”

“Sana bir açıklama borcum yok.”

“Ben senin için savaştım. Senin için ölmeye hazırdım. Ama sen bize sırt çevirdin, gözlerini kapattın ve hiçbir şey yapmadın.”

Bu sözler onu, Benjen’in tahmin edemeyeceği kadar derinden yaraladı.

“Ne Arren için ne de tanrılar için savaştın. Büsbütün elini eteğini çektin.”

Elo irkildi. Kalbini dolduran suçluluk ve yalnızlık duygusu ona bir mezar gibi ağır geldi. Ordusunu, Arren’i, askerlerini ve şövalyelerini terk etmenin utancının, toprakların şimdi bir başka savaşın eşiğinde sallantıda olmasının getirdiği acı fizikseldi; akciğerleri kasılıyor, omzu ağrıyordu. Suçlu oydu. Her şey ihmali yüzündendi.

“Herkes bir kenara senin kralın kanunlarını ihlal etmene izin veremem, Sör Elogast.” Benjen belinden bir hançer çıkardı. “En iyi yaptığın şeyi yapıp kılıcını bırakmalısın.”

Elo içinden bir küfür savurdu. Ne yapmalıydı? Kissen olsa ne yapardı? Zamanı azalıyordu; dikkatli olmazsa Kissen gelip olay çıkarırdı, o zaman bütün Blenraden üzerlerine yürürdü. Arren’in son ayının büyük bir kısmını sırf şehre ulaşmakla harcamıştı ve çağrılan yaratıkların saldırısından önce yalnızca bir günü kalmıştı. Buna vakti yoktu.

“Dikkatli ol, Sör Benjen,” dedi Elo ve Benjen’in kılıcını kaldırdı. “Düşünmen gereken kılıç seninki.”

Benjen kazanamazdı, bunu biliyordu. Rengi attı ama geri çekilmedi. “Benim canım, kanım, kalbim kralın,” dedi Benjen. “Bana bunu öğrettin.”

Bıçağıyla öne atılıp sertçe, öldürmek için saldırdı. Elo hamlesini engelleyip Benjen’i bir kol mesafesinde tuttu. Karşısındaki Kissen değildi; bu delikanlı bırakın iki kılıcı, bir kılıca bir bıçakla karşılık veremezdi ama Elo ona zarar vermek istemi-

yordu. Bir başka darbeyi daha savuşturdu ve dönüp Benjen'in bacağına hedefleyerek adama çelme taktı. Delikanlı yalpaladı ama düşmedi. Son anda dengesini sağlayıp tekrar öne atıldı.

Kissen hemen arkasında belirdi ve eliyle şövalyenin pele-rinini tutup onu geriye çekti. Benjen dengesini kaybederken çığılı bastı. Kissen adamın boğazına sarılıp çığılını ciğerlerine hapsedti. Diğer eliyle adamın bıçağı tutan bileğini alıp sertçe çevirdi. Benjen bıçağı düşürdü, onun yerine kadının boğazını saran güçlü koluyla dövüşmeye odaklandı. Tutunacak bir yer arıyordu. Nefes almaya çalışırken etrafa tükürükler saçtı.

"Onu öldürme," dedi Elo. "Lütfen."

"Tanrıların kanı aşkına, ne dedim ben sana?" dedi Kissen. Adamın bileğini bıraktı ve kafasına sertçe vurup boğazını iyice sıktı. Benjen'in rengi soldu, şakaklarında damarları görünür oldu. Gözleri geriye kayıp sadece akları kaldı ve bedeni gevşedi. Kissen emin olmak için adamı birkaç saniye daha tutup sonra bıraktı. Benjen hareket etmiyor ama nefes alıyordu.

"Ben insan öldürmem," dedi Kissen. Benjen'e baktı. "Ama şunu bağlasak iyi olur."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Kissen

Tanrıyolu'nun basamakları fazlasıyla açıktaydı. Elo'nun şövalye "arkadaşı" en sonunda kıvranarak, onu bağlamakta kullandıkları iplerden kurtulacak veya birileri onu aramaya gelecekti. Bu da diğer parlak zırhlı köpekler etrafı koklamaya başlamadan önce yalnızca birkaç saatleri olduğu anlamına geliyordu. Ne açıdan bakarlarsa baksınlar vakitleri tükenmişti.

Kissen onları Tanrıyolu yerine hizmetçilerin bir zamanlar kullandığı bir yan yola soktu. Bu yol av ve balıkçılık için yapılmış arazinden geçiyordu ve el ve at arabalarına ayrılmış küçük bir caddesi de vardı. Yürüyeabilen diğer herkes basamakları kullanıyordu. Asiller bile.

Araziden geçip şehre tam anlamıyla girmeleri, şehrin iç halkasını oluşturan büyük meydanlardan geçmeleri epeyce vakitlerini aldı. Kissen, savaş tanrısı Mertagh'ın en büyük Blenraden mabedinin yer aldığı Zafer Meydanı'ndan uzak durdu. Elo'nun burada olma sebebinin o savaşla ilgili olduğundan emindi ve adamın yüzünde savaşın hatırasından kaynaklandığını düşündüğü o acı ifadesini görmeyi ve ellerinin titremeye başlamasını istemiyordu. Kral Arren o sıralarda yaralanmıştı; Kissen bunu biliyordu. Meşaleler söndükten sonra savaşa dair pek bir şey görememişti, yalnızca tanrının zırhının altın rengini, kendi

derindeki zincirin ısıltısını ve diğer veiganın ne kadar yakında olduğunu görebilmişti.

Ölü şehrin daha da derinlerine ilerlediler; buralar yalnızca rüzgârın ve kuşların yuvası hâline gelmişti. Saatlerin değiştiğini gösteren çanlar çalmıyor, gölgeler büyüdükçe pencerelerde fenerler yanmıyordu. O günün lazımlıklarının kokuları duvarlardan aşağı sızıp da kanalizasyonlara dolmuyordu. Kissen yine de ne yöne gittiklerini biliyordu, bu sokaklarda gözü kapalı yürüyebilirdi.

Inara, “O da ne?” diye sordu. Kissen önüne baktı. İşte orada. Bir gölge. Gökyüzünde yere gölge düşürecek hiçbir şey olmamasına rağmen caddenin üzerinden ağır ağır süzülüyordu. Kissen korkunç bir an boyunca iblislerden birinin bir gece erken geldiğini düşündü ama henüz güneş tam batmamıştı ve gölge varlıklarından bihabermiş gibi duruyordu. Varlık bir cisme sahip değildi ama Kissen zihnini delip geçen sesini duyabiliyordu.

Teli ör ve kaldır kasveti, fırça dişlerle bastır örgüye...

Kissen o anda durup Inara’yı omuzlarından tuttu. Skedi’nin rüyeleri diken diken olmuştu, kanatları yükseliyordu. Kissen, ana mabetlerini kaybedip bir yerlerde gizlenmiş ufak mabetlerde var olmayı sürdüren tanrıları duymuştu. Bu tanrının inananları da gitmiş olmalıydı. Fakat yine de hayata tutunuyor, kendisini kısmen hatırlıyordu.

Renkleri getir, birbirlerine bağla, dokumacının yün yollarından indir...

Yönünü yitirmiş, solmuş iradesi Kissen’in parmaklarında seçirip onları kumaş ve iplik hasretiyle doldurdu. Bu, dokumacı bir tanrıydı. Ya da bir zamanlar öyleydi. Yollarını kesip duruyordu, belki de yakında insanlar olduğunu hissetmişti.

Kissen elini kılıcına götürüp, “Yaklaşmayın,” diye uyardı. Kontrolsüz iradesine gereğinden fazla yaklaşırlarsa kim bilir ne olurdu? Onları kendi hülyasının içine çekebilir, tanrıdan başka her şeyi unutana dek zihinlerini kendi düşünceleriyle doldurabilirdi.

Kissen belki de onu öldürmeli, çektiği ıstıraptan azat etmeliydi. Yayını istemek için Inara'ya döndü ama sonra Skedicerh'i gördü. Tanrının kanatları da kulakları da inmişti, ufacık kalmıştı, dehşetle tanrıya bakıyordu. Dokumacı tanrı bir zamanlar tıpkı Skedi gibi yaşıyordu.

Kissen, "Gelin," deyip onları solmuş tanrının yolundan uzaklaştırıp yandaki bir sokaktan geçirerek kendini bile şaşırttı. Riske girmeye değmezdi. Bunun yerine onları mürekkepçilerin mahallesinden geçirdi; mahallenin ortasından geçen kanal hiç görmediği kadar temizdi. Oradan da artık tüm renklerini yitirmiş baharatçı sokaklarına girdiler. Kissen az önce bir tanrıya sempati mi duymuştu? Bir beyaz yalanlar tanrısına? Yumuşuyordu işte. Yoldaşlarına ilişkin hisleri birbirine dolanıp karmakarışık bir hâl almıştı. Skedi kendi zaaflarını ve Inara'ya olan sevgisini göstermişti. Kissen tanrılardan, hepsinden nefret ediyordu ama ilk kez bir tanesini tanıyordu.

Bir zamanlar baharatçıların sokaklarının ortasında yer alan Güneş Saati Meydanı'ndan geriye ters çevrilmiş devasa bir tütsü topu kalmıştı, külleri dökülüp yumruk kadar yığınlara dönmüştü. Kissen yüz binlerce adağın geride bıraktığı kokuyu hâlâ alabileceğini düşündü. Etraflarına pazarın çatlamış ve kırılmış, küçük, ahşap mabetleri saçılmıştı. Aralarında gölgeler koşturuyordu. İlerlemeye devam ettikleri sırada birden fazla gölge sıçanlar gibi dışarı fırladığında Elo üstlerinden atladıkları sırada Inara'yı kucağına aldı.

Çok geçmeden bir başka tanrının, bir ara sokağın duvarına yaslanmış bir gölgenin yanından geçtiler. Gölge ufaktı, Inara'nın dizine geliyordu. Kissen'in eli yine kılıcına gitti ama bu varlık hareket etmiyor, yalnızca duruyordu. Kissen yola devam etmek için hareketlendi ama Inara onu durdurdu.

"Bekle," dedi.

"İna, çok vaktimiz yok," dedi Elo.

Inara, "Yalnızca bir dakika," diye karşılık verdi. Gölgeye döndü. Skedi hâlâ omzundaydı, iyice yerine sinmişti. Küçük tanrı sarayın kapılarına gelince çok heyecanlanmıştı ama şimdi korkuyordu.

Inara, "Merhaba," dedi. Kıza Benjen'in briddite uçlu kısa kılıcını vermişlerdi ama kılıcı çekmedi. Zaten onun için fazla ağırdı.

Kissen, "Yapma..." dedi ama çok geçti. Duvardaki bir lekedен farksız küçük gölge, kendisine gösterilen ilgiye doğru dönerken şekle girmeye başladı. Küçülerek daha ufak ve karanlık bir hâl alıp gerçek biçimini gözler önüne serdi. Yüzü ince, pürüzsüz bir tahtadan fare şeklinde oyulmuştu; tüylü bir gövdesi ve uzun bir kuyruğu, ayak yerine kuş pençeleri vardı. Uğursuz bir an boyunca Inara'ya baktı, sonra ara sokağa döndü. Kissen gölgelerin arasından bakınca onu gördü. Ufacık mabet hâlâ tek parça hâlindeydi ve üzerinde, topuğuna fare şekli oyulmuş küçük bir ayakkabı biçimde bir totem vardı. Bu bir kırık sandaletler tanrısıydı.

Küçük tanrı yeniden onlara dönüp başını eğdi. Konuşmadı. Belki artık konuşamıyordu ama Kissen onun ne istediğini biliyordu; ne istediğinin hepsi farkındaydı. Bir adak istiyordu. Inara'nın ayaklarına doğru bir adım attı ama Kissen kızı geri çekmek için uzandığında Inara elini kaldırdı.

"Onlara acımıyor musun?" diye sordu. Ufak yaratık kızın ayaklarına uzanıp ayakkabılarına asıldı. Bunlar sandalet değil bottu. Tanrının güçsüzdü.

Kissen ona acıyordu. Yaratığa, büyüdüğünde bir kaplana dönüşecek olsa bile annesinin sütüne ihtiyaç duyan yavru bir kediye nasıl acırsa, öyle acıyordu.

Inara yeleğindeki inci düğmelere tutunuyordu. Kissen, kızın bunu rahatlamak için yaptığını fark etmişti. Inara'nın parmakları biraz gevşemiş olan düğmenin üzerine kapandı ve düğmeyi çekip küçük tanrıya uzattı.

“Adın nedir?” diye sordu ona.

Tanrı ona cevap vermedi ama arka ayaklarının üzerinde durup düğmeyi aldı, sonra hızla mabedine döndü. Bedeni artık daha somut görünüyordu, sanki ışık içinde dalgalanıp ona bir şekil vermişti. Düğmeyi oymanın yanına bu ufak hürmet nişanesine doğru yeri bulmaya çalıştı.

Elo, “Güneş batıyor,” dedi.

Inara arkasını döndü. Tanrı, nasıl tanrı olunacağını hatırlayamıyordu. Kissen öne geçip ilerlemeye başladıkları sırada hepsi zihinlerinde ufak bir fısıltı işitti.

Kelt.

Kissen sıkıntıyla altın dişini kurcaladı. Blenraden’in tehlikeli olduğunu biliyordu. Kırık sandaletler tanrısı kabul edilebilirdi ama ya hırsızlar tanrısı? Katiller tanrısı? Yeterince güçlü olan, küçük ıvır zıvırlar yerine kan adanan bir tanrı?

Kissen, “Eksiksiz bir iş çıkarmamışsınız, değil mi?” dedi Elo’ya. Bu sözlerinin adamı derin düşüncelerinin arasından biraz olsun çıkaracağını umuyordu.

“Evet,” dedi Elo usulca.

Kimsiniznereyegidiyorsunuz? Hangiyöne gidiyorsunuz? Hangiyöne?

Yabancı bir tanrının sesi zihnine sokulurken Kissen irkildi. Gölgelerle dolu bir başka kavşağa varmışlardı. Yukarıdaki binalarda kalan pencereler, yansıyan akşam ışığıyla parlıyordu fakat kavşağın ortasındaki lamba sönmüktü. Lambanın altındaki, karanlığı diğer karanlığa karışan tanrıyı görmek için Kissen’in gözlerini iki kez kırpması gerekti.

Buraya mı geliyorsunuz?

Varlık döndü ve gözleri giderek küçülen alevlerle parladı. Kissen anladı. Lambanın altındaki mabet yok edilmişti ama totemi duruyordu. Totem, lambanın kendisiydi. Bir zamanlar karanlık geceleri aydınlatan ışık, şimdi yalnızca tanrının göz-

krinde yanıyordu. Kendi bölgesine adım attıkları için onları sörebiliyordu.

Dinlenin, burada dinlenin, benimle dinlenin... ayaklarınızı dinlendirin ruhunuzudinlendirin ve... gitmeyin.

Lambanın çevresinde sıçan kemikleri, bir tilkinin çürüyen cesedi duruyordu. Hayalet yakına geldi, şekilsiz ayakları yerde külü andıran izler bırakıyordu.

Devam etmeyin, ileride yalnızca dehşet var.

Ayağında daha büyük kemikler, bir insanın kafatası vardı.

Kissen ve Elo kılıçlarını çektiler. Bir çocuk, belki şehirde kaybolan, savaşın ortasında koşturan ve yakalanan, durdurulan, mabetsiz bir tanrı tarafından saklanan bir çocuk. Bu tanrı tehlikeliydi, birdenbire kapanan bir tuzak gibiydi. Gözleri, sanki ateşe daha fazla gazyağı eklenmiş gibi iyice parlar olmuştu. Kissen kılıcını yukarı kaldırdı.

Inara, "Ona dokunma," diye uyardı.

Kız haklıydı. Tanrı onu esir alabilsin, yutabilsin diye Kissen'in yaklaşmasını istiyordu. Kadının ilgisi ona güç, irade veriyordu.

İleride yalnızca dehşet var. Bir süre burada kalın, yalnızca kısa bir süre. Burası muhabbet yeri. Gülmenin ve... değiş tokuşun yeri. Kalmak için çok hoş bir yer.

Derken tanrının şekli dağıldı. Kavşağın çevresinde dışarı doğru bükülüp etraflarını sarmaya çalıştı.

Dövüş pozisyonunu alan Elo, "Gececeğiz," dedi. Gelgelelim Kissen'in fark ettiği şeyi o da fark etmişti: Etraflarını saran böyle biçimsiz bir şeyle savaşmak, denizle savaşmak gibi olurdu; deniz de onları ancak boğardı.

Gitmeyeceksiniz.

Kissen bir küfür savurdu. Denemek zorunda kalacaktı. Tam pelerininin içine uzanmıştı ki Inara önüne geçiverdi.

"Dur," dedi. Hayır, kuvvetle ve kararlı bir sesle emretti. Bir zamanlar tanrı olan şey, olduğu yerde kaldı. Lamba gözleri yanarken Ina'ya baktı. Kissen titrek bir nefes aldı. Ne ruh ne

tanrı olan şey yeniden dönüp sıkıştı, yoğunlaşıp ufaldı. Blenraden'in bu kayıp tanrıları, Kissen'in alışık olmadığı şeylerdi. Kaybedecek hiçbir şeyleri yokken ama kazanacak şeyleri çoktu, bir nedene, bir takasa ihtiyaç duymuyorlardı; hepsi şekilsiz birer arzu yığınıydı. Onlar için bir düğmeyle bir can arasında ne fark vardı ki? Durdurulamazlardı. Inara hariç kimse onları durduramazdı.

Ina aceleyle yanından geçerken, "Çabuk," dedi. Kissen, Elo'yla bakışıp kızın peşinden gitti. Adam kılıcını kınına sokmamış, yalnızca Kissen'a endişeli bir bakış atmıştı.

Kavşağın ötesinde hayaletin iradesi zayıfladı. Inara durdu, nefeslenirken elini göğsüne götürdü. Skedi kızın başının etrafında yukarıya uçtu, nereye ineceğinden emin değil gibiydi. En sonunda Kissen'in omzuna konmaya karar verdi; Kissen bundan rahatsız olsa da bir tane geçirip onu oradan indiremezdi ki. Tanrı, Inara'ya bakmak istemişti. Kissen da bir duvara yaslanıp kıza baktı.

Skedi, Kissen'in omzundan kadının sorusunu sözcüklere dökerek, "Bunu nasıl yaptın, Ina?" diye sordu.

Kız önce Kissen'a, sonra Skedi'ye bakıp, "Bilmiyorum," dedi. Kızardı. "Yalnızca durmasını istedim."

"Seni öldürebilirdi."

"Onu öldüremezdik, öldürsek şehirdeki bütün tanrılar bunu hissederdi. Bir amaca ihtiyaçları var. Onu öldürsek amaçları bizi bulmak olurdu."

Elo, "Bunu da nereden çıkardın?" dedi.

Inara yerinde kıpırdanan Skedi'ye baktı. "Ben..." Sonra bakışlarını yere çevirdi. "Tahmin ettim sadece."

Bu bir yalan mıydı? Kissen emin olamadı. Skedi'den hiçbir şey hissetmemişti ama tanrı kılıcına fazlaca yakın duruyordu ve böyle bir riske girmezdi. Skedi'nin iradesini yıkmasının üzerine bir de bunun yaşanması Kissen'i endişelendirmişti. Bu, tanrının kız üzerindeki etkisi miydi? Değildi herhâlde; kızın

kendisi üzerinde güç sahibi olmasına izin vermezdi, ayrıca bir beyaz yalanlar tanrısı Inara'nın kavşak tanrısına yaptığı gibi bir başka tanrıya emredemezdi.

Kılıcını kaldıran Elo, "Sanırım yapmamız gereken şey nezaket gösterip," dedi, "teşekkür etmek olacak." Gökyüzüne baktı. Güneşin son ışınları dünyaya yakınlığından dolayı sıkıştırılmış, yoğunlaşmış gibi parlıyordu. Zaman geçiyordu. Kissen fısıltıyla bir küfür savurdu. Nasıl olmuştu da kendini, boğazlarına kadar belaya batmış üç aptalın yanında bulmuştu? Belki de aptal olan kendisiydi.

"Tamam," dedi Kissen. "Haydi gidelim."

Bildiği yolları seçti. Talicia'dan alındıktan, Blenraden'da az buçuk para edecek kadar onarıldıktan sonra satıldığı mahallesinin içinden geçerek kestirmeden gitti. Binaların çoğunun içi boşaltılmıştı ve büyük bir kısmı yakılarak veya tanrılar tarafından patlatılarak harap olmuştu. Bu gibi daha fakir mahallede küçük tanrılar, ümitler ve vaatler çoktu, yönelecek bir sürü inançlı insan vardı.

Kissen'in bu sidik yığınının en dibinde yer alan sokağını geçtiler. Kissen durdu. Yatho ondan bir şey istemişti.

Eski evlerinin ön duvarı yıkılmıştı ve çatı kirişlerden ibaret bir iskelet gibi kalmıştı. Kalan pencerelerin önündeki demirler hâlâ duruyordu, kapının üzerindeyse yarısı yanmış bir tabela sarkıyordu: Marmee'nin Kimsesizleri. "Maimee" ismi kadına daha çok yakışıyordu.

Her zamanki gibi olayı zekice kavrayan Inara, "Burada mı yaşıyordun?" diye sordu. Elo ona hayretle baktı.

"Burada çalıştırılıyordum," dedi Kissen. "Maimee çocuklarını satın alır, bizi yeterince iyi eder ya da biraz daha dağıtır ve sahtekârlık işlerini yapmaya gönderirdi." Kapıya gidip ök-

* İngilizcede zarar vermek, sakatlamak, kötürüm bırakmak anlamına gelen "maim" fiiline gönderme yapılıyor. -ç.n.

sürdü ve tam da Yatho'nun istediği gibi kapı eşiğine tükürdü. "Daha fazla para kazansın ama eskisi kadar dikkat çekmesin diye kardeşim Telle'nin yüzünü yaralamıştı. Yatho'yu borçlarının teminatı olarak ailesinden aldı. Burada hiçbir şey bedava değildir. Gittiğimiz bir sonraki yerde bunu aklınızda tutun." Elo en başta buraya nasıl geldiğini sormayınca rahatladı. "Beni takip edin."

Kaplıcaları görmeden önce kokusunu aldılar. Kissen'in tanıdığı Blenraden'dan geriye kalan az sayıdaki kokudan biriydi bu. Hamamlar nehrin gerisinde kalıyordu ve etrafı çiçek açmalarına az kalmış sık tomurcuklara sahip ağaçlarla çevrelenmiş bir meydandaydı. Hamam tesisinin oyma taş kemerinde bir ışık yanıyordu ve duvarlara sokulan sarmaşıklar biraz kesilmişti. Bu, cesaret gerektirirdi. Hacılar şehre girmek için ne ödemişlerse, şehir içindeyken şövalyeler tarafından rahatsız edilmemek konusunda anlaşmışlardı. Şehrin en azından bir kısmının yaşamayı sürdürdüğünü görmek tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Ana girişteki selvi ağaçları eskisinden daha genişti fakat kemere giden yol yakın zamanda süpürülmüştü.

Kissen içeri girdikleri sırada, "İnsanına git, küçük tanrı," dedi. Skediceth hızla Kissen'in omzundan inip Inara'ya dönerek kızın sık koyu saçlarının altına gizlendi. Kızın saçları artık neredeyse Kissen'inki kadar vahşi duruyordu; kaba saba bir örgüyle toplanmıştı, kahverengi yanakları da güneş ve soğuk rüzgârla yeni yeni kızarmıştı. Inara, kendisine yakışan özgüvenli bir mizaca sahip olmuştu. Sanki kendini, içinde saklı gücü buluyordu.

Kissen korkmaktansa onunla gurur duymaya karar verdi.

Kapının iç kısmında bir avlu, sonrasında hamamlara giden koridorlar vardı. Avluda büyük bir küvet ve duvardan akan bir yer alırken hemen arkasında epeyce yol yaptığı belli bir dizi ayakkabı duruyordu. Ayakkabıların üzerinde pamuklu bornozlar

aslıydı. Hamamla ilgilenmeyi sürdüren kişi her kimse en ufak detaylara bile önem veriyordu.

Sarayın altındaki iğrenç suların kokusunu üzerlerinden yıkayıp attılar. Inara ve Elo bornozları üzerlerine geçirip kendi giysilerini kurusunlar diye kapı eşiğine astılar. Kissen biraz düşünüp aynı şeyi yaptı ama zırhını yine de gömleğinin üstüne takıp pelerinini de yanına aldı. Hiçbiri silahlarını bırakmadı. Buraya gelmek için başlarından geçen sıkıntıları düşününce bu sessiz yer bile güvenli değildi.

Kissen hazırlandıklarında, “Bu taraftan,” dedi. Hamamlara giden iki tünel vardı. Halka açık olanlar solda kalıyor, açık havuzlara gidiyordu. Şahsa özel, daha eski hamamlarsa diğer taraftaydı. Bunlar dünyadaki sıradan insanların yarısıyla birlikte vakit geçirmek istemeyenler içindi. Hamamlar eskiden epey pahalı olsa da şimdi bu parayı toplayacak kimse yoktu.

Kissen onları özel tarafa götürdü. Kendisine her zaman kapalı olan bu yoldan yürümekten büyük keyif olsa da burası aynı zamanda ulaşmak istediği havuzun olduğu yerdı. Yol, cam ve taştan bir tavanla aydınlatılmıştı. Akşam göğü bu ufak delikleri yeşil, mor, mavi ve turuncu renklerle aydınlatıyor ancak bunlar, yollarına ışık tutmaya pek de yeterli gelmiyordu.

Uzun koridor, buharı tüten havuzları ayıran oyma kireç taşından panellerle bölünmüş, geniş, büyük bir odaya açılıyordu. Havadaki buhar, Kissen’in toprağın derinlerinin ve taşın tadıyla ağırlaşan akciğerlerini sıkıştırdı.

Buradaki kaplıcalar şehrin kendisinden de eskiydi ve küçük tanrılar ve inançlarına bağlı hacılar bir zamanlar daima bu güvenli duvarların ardında buluşurdu. Girdikleri hamamda bunun kanıtlarıyla doluydu. Kissen, taşlar boyunca küçük bir ejderha şeklinde koşan bir minyatür tanrının ısıltısını yakaladı. Bir diğeri çimen ve küçük sikkelerden oluşan bir pelerinle buharın içinde süzülüyordu. Bunlar şifa tanrılarıydı. Pek çok mabetleri vardı ve birçoğu da doktorların çalıştığı ve insanların

hastalıklarını hafifletmek için geldiği bu tür hamamlarda toplanıyordu. Kissen'in genelde şifacı tanrılarla bir derdi olmazdı.

Özel havuzları koruyan duvarlar suya girerken çıkan o melodik şapırtı ve patırtılarla yankılandı hemen ardından da yükselen iç çekişler ya da küçük zevk dolu kahkahalar duyuldu. İçeriden geçtikleri sırada çıplak bir adam kapalı havuzların birinden çıkıp onlara aldırmadan bir diğerine girdi.

Kissen onları üç hacıyla derin bir sohbete dalmış, sivri beyaz kulaklara sahip boz ayı şeklindeki tanrının yanından geçirip arkaya götürdü. Hemen yakınlarda biçimsiz bir ruh, hacıların ıvır zıvır bıraktığı yeni bir mabedin yakınındaki suyun üzerinde uçuşuyordu. Yakında bir şekil alacak, belki de mabedin ortasındaki küçük sinekkuşu heykeline benzeyecekti.

Hamamların sonuna yaklaştıklarında soğuk sular, derin, sıcak bir havuzun etrafındaki bir çemberde toplanıyordu. Soğuk sular, Talicia ve Middren arasındaki sınırda bulunan Bennites'in derinlerinde yer alan, taşların üzerinden ve altından birbirlerine karışıp kıyıya giden Aan Nehri'nden besleniyordu. Sıcak suysa diğer kaplıcalar gibi şehrin derinlerinden geliyordu. Havuz kalın bir iç duvar tarafından gölgede tutuluyordu ama içeriye doğru devrilmiş dış duvar hemen arkasındaki fazlaca büyümüş bahçeyi gözler önüne sermişti. Temiz dağ esintisi içeriyi dolduruyordu.

Kissen uzun kılıcının ucunu kaldırıp elinin kenarını kesti ve kapalı yumruğunu havuzun üzerinde tuttu. Bir kan damlası suya düştü.

Sakinlikle, "Aan," dedi. Çok zaman almayacaktı. Nehir neredeyse Aan oradaydı.

Yine beni mi arıyorsun, tanrıkatali?

Soğuk akıntıların kenarından yükselen su, havuza akarak bir tanrı şeklinde tezahür etti. Nehrin Aan'ı et ve can doluydu, kolları sonbahar meyveleri gibi toplu ve yumuşaktı. Göbeği de yumuşak ve esnekti. Güzel boynunun kıvrımlarından kolların-

daki rüyelere ve karnından cinsel organına kadar uzanan siyah, kıvrımlı hatlara kadar son derece öpülesi bir vücuda sahipti.

Skediceth, Inara'nın yakasının içinden, "Tanışıp da öldürmediğin bir tanrı mı oldu?" dedi. Aan güldü, kahkahası havuzdan köpürerek yükselip duvarlarda yankılandı.

"Sence beni öldürebilir mi, seni küçük damlacık?" dedi Aan.

Kissen kaşlarını çatı. Mabedi yıkılmış olsa da böyle şeyler Aan'ın keyfini kaçırmazdı ve tanrıkatillerinin yemleri de onu cezbetmek için yeterli değildi. Genç tanrılarla ömrü kısa insanların ağız kavgalarını nadiren dert edinirdi, pazarlıklara da sırf eğlencesine dâhil oluyor gibiydi.

Kissen yeniden, "Aan," dedi. Bu sefer amacı kadını selamlamaktı. Elini göğsüne götürüp başını eğdi. Aan haklıydı; Kissen bu tanrının asla avı olmamasını umuyordu. Muhtemelen güzel olduğu kadar ölümcüldü de.

"Çaldığın armağan hâlâ üzerinde," dedi Aan. Elini sudan geçirip uzun, koyu renk saçlarını parmaklarıyla burdu. Kissen'in dudakları seğirdi, boynundaki şişeciğin ağırlığını hissediyordu. Bu şişe çalıntı değildi, Pato'ya aitti.

Kissen, "Miras aldığım," diyerek tanrıyı düzeltti. "Ne yapacaktım, onunla beraber mi gömecektim?"

Aan, Kissen'in lafını bölmesini duymazdan gelip, "Şimdi de dönmüşsün," diye devam etti, "yanında da aptal genç kuzenimi öldüren kılıç var." Doğrudan Kissen'a baktı, gözleri derin ve karanlık sular gibiydi. "Ennerast'ın öfke çığlıkları denize kadar ulaştı."

Kissen duraksadı. Yaşlı tanrılarının öfkesi kestirilemezdi. "Kılıcım kınında, öyle de kalacak," dedi. "Onu öldürdüğüm için pişman değilim. Neyse, ben buraya soru sormaya geldim, bir şey almaya değil."

Aan yeniden güldü, Kissen nefesini verip Elogast'a yandan bir bakış attı. Elogast da tıpkı Kissen kadar büyülenmiş görü-

nüyordu. Tanrı, “Pek çoklarının gelip gittiğini gördüm,” dedi. “Olan oldu. Diz çökün.”

Bu bir soru değil, bir emirdi. Diz çökmek Kissen’i hem rahatsız ediyordu hem de kendini savunamayacağı bir pozisyona sokuyordu. Aan da bunun farkındaydı. Tanrı, dirseklerini havuzun kenarına koyup çenesini ellerine alarak Kissen’a tatlı tatlı gülümsedi, istediği şeyin farkındaydı.

Elo zarafetle dizlerinin üzerine çöktü, Inara da onun izinden gitti. Kissen çenesini kasıp kendini zorlamadan dizlerinin üzerine indi. Aan sııttı.

“Soru sormaya geldiysen umarım yanında cevabı hak edecek bir şey getirmişsindir,” deyip dikkatini Elo’ya çevirdi. “Bu genç adama ne dersin? Senin mi? Geçen sefer yanında olan o çarpılmış gibi görünen yaşlı keçiden iyi.” Pato gerçekten de çarpılmış gibi görünüyordu. Elo kızardı.

“Adamın bir lanet bozucuya ihtiyacı var, Aan,” dedi Kissen, “hem de acil.”

Aan, Elo’ya bakıp kaşlarını kaldırıncı adam olduğu yerde kıpırdandı. Kissen elinde bir seçim hakkı olsa, Elo’nun kendi hayatını daha sonra kurtaracağına dair net bir izlenime kapıldı; Arren için istediği şey her neyse öncelik onda olurdu. Elo buna rağmen gömleğinin düğmelerini çözüp lanet izinin karanlık yazısıyla omzunun üzerinden sinsi sinsi ilerlemeye başlayan kara lekelerini gözler önüne serdi. Aan parmaklarıyla lanete dokunup dudaklarını büzerek izlerin üzerinde gezdirdi.

Tanrının gözleri Kissen’a döndü, sonra Inara’ya kaydı. Başını eğdi.

Süzülerek Inara’ya yaklaşp kıza bir bataklıktan sürünerek çıkmış büyüleyici bir böcekmiş gibi bakarak, “Sen neyin nesisin, küçük düğüm çözücü?” diye sordu. “Ne istemeye geldin?”

Üzerindeki ilgiden utanan Inara, Kissen’a bakıp elini Ske-di’ye götürdü. Sesini sabit tutarak, “Skediceth’i özgür bırak-

manızı istiyoruz,” dedi. Yaşlı bir tanrının bakışları karşısında gerginliğine hâkim olması etkileyiciydi.

Bıyıkları titreyen Skediceth, “Bizi bağlayan laneti çözmeni istiyoruz,” dedi. “Bu lanetin neden var olduğunu, mabedime ne olduğunu ve mabetsiz nasıl yaşanılacağını anlat bize.”

Aan gözlerini kırıştıtırıp Kissen’a döndü. “Ya sen?”

Kissen omuz silkti. “Ben onlar için geldim.”

Aan’ın havuzunun etrafındaki yataklarda bulunan soğuk su, köpürüp yayıldı. Tanrı, “Benimle dalga mı geçiyorsun, kızım?” diye sordu. Sesi nazik olsa da Kissen’in tüyleri diken diken oldu. “Bana başka tanrıların bağlarını getirip onları bozmamı mı bekliyorsun? Başkalarının gücünü dağıtmak becerilerimin bir parçası değil, biliyorsun.”

Kissen kaşlarını çatı. “Pato’nun lanetini bozdun.”

Aan’la tıpkı bu şekilde, nehrin kaynağında tanışmıştı. Pato, ayak bileklerini şişiren bir yaşlılık tanrısının hedefi olmuştu.

“Küçük, önemsiz bir yaratıktı o,” dedi tanrı. “Benim yaptığım şey lanet bozmak değil iyileştirmektir. Ama bunlar tıpkı seninki gibi güçlü yeminler.”

Kissen dilini şaklattı. “Ne yapabilirsin o zaman?”

“Çok vaktimiz yok,” dedi Elo.

Aan elini umursamaz bir ifadeyle sallayıp, “Onu görebiliyorum,” dedi. “Senin için lanetin gücünü sınırlayabilirim ama durduramam. Benden daha güçlü bir tanrıya ya da güçlü bir adığa ihtiyacın var.” Kissen sinirlendi. “*Elbette* ben, asla öyle bir adak istemem.”

Inara ve Skedi’ye döndü. “Size gelirsek, ikinizi bağlayan şey basit bir yemin veya lanet değil. Size ancak bir nasihatte bulunabilirim.” Dudak büküp arkasına yaslandı. “Bunun da bir bedeli var.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Elo.

Aan, “Henüz senden bir şey istediğim yok,” deyip Kissen’a baktı. Kissen elini boynundaki küçük şişeciğe götürmüştü. Bu

nu yıllardır üzerinde taşıyordu. Pato'nun Aan'dan, Kissen'in da Pato'dan aldığı bir armağandı bu. Kissen zaman zaman adamın armağanı onun için alıp almadığını merak ediyordu. O zamanlar Kissen bir tanrıdan armağan kabul etmeyecek kadar gururluydu. Şişeciği boynundan çıkardı.

“Kıza nasihatte bulunursan bunu geri alabilirsin,” dedi. “Şövalye kendi bedelini ödeyebilir.”

Inara, Kissen'i şaşırtıp, “Bekle, hayır,” dedi. “Nasihat senin için değil ki.”

Skedi, “Ben ne verebilirim?” dedi. Inara'nın omzundan aşağı uçup bir yaban tavşanı boyutuna geldi. “Can benim canım,” dedi. “Bırak da canım için kendim bedel ödeyeyim.”

İyi bir denemeydi ama Aan, Kissen'in beklediği gibi küçümsemeyle dudak büktü.

“Sen bir tanrısın. Bana hâlihazırda sahip olamadığım ne verebilirsin? Bana bir iyilik borçlusun, küçük yalancı,” dedi.

Skedi kulaklarını oynattı ama başını salladı. Aan, Inara'ya döndü.

“Çok bir şeyim yok,” dedi Inara. “Sana açık uçlu bir iyilik teklif etmeyecek kadar da çok şey öğrendim.” Kissen gülümsememeye çalıştı. Aan başını eğdi.

“Nasihat için,” dedi, “varını yoğunu elinden almam. Tek istediğim biraz saç.”

“Saç mı?” dedi Inara. “Kafamdan mı?”

“Nerenden istersen, canım,” dedi Aan.

Kissen, “Ina,” diye uyardı ama Inara eliyle kadıninkini tutup sıktı. Kissen yutkundu; Inara'nın eli küçük ve soğuktu. Kızla tanışmasının üzerinden bir ay bile geçmemişti ama başına bir şey gelecek olursa büyük bir memnuniyetle cinayet işleyebilirdi.

Inara tanrıya, “Saçımı niye istiyorsun?” diye sordu. “Yalan söyleyecek olursan Skediceth bana haber verir.”

“Türümüzden bu kadar nefret eden biri için onu çok önemsiyorsun,” dedi Aan. Başıyla ellerinin bağlı olduğu yeri işaret

edip yeniden havuza doğru süzüldü. Bu kez gülümserken siyah diş etlerini gözler önüne serdi. "Saçını istersem seni görebilmek, ihtiyaç duyarsam seni bulabilmek için istiyorum." Kissen ona ters ters bakınca ekledi: "Sen ve seninle ilgili olanlara kötü bir niyet beslemediğime yemin ederim. Hatta bu yemini mühürlemek için sana bana ait bir şey vereceğim."

Uzanıp kafasından bir tel saç kopardı. Saç uzun, kıvrımlı bir tel hâlinde düştü. Kissen bir tanrının gözlerine sahip olsaydı, saçın içeriden gelen bir ışıkla parladığını görebileceğini düşündü. Aan, saçını Inara'ya uzattı. "Anlaştık mı?"

Inara, Kissen'a baktı. Bu iyi bir anlaşma sayılırdı, Kissen daha beterlerini görmüştü. Aan'ın dilerse Inara'yı gözlemek için saçına ihtiyacı yoktu; kızı gözleyen suları takip edebilirdi. "Seni durdurmayacağım," dedi. "Aan bilgedir ve bu da iyi bir anlaşma."

Inara saç telini alırken, "Seni pohpohçu seni," dedi Aan. Kissen pelerinininden boş bir şişe çıkarıp Inara'ya verdi. Inara, Aan'ın saçını şişeye koyduktan sonra Kissen şişenin tıpasını kapattı. Böyle bir şey epey para ederdi; mabet olmasa bile tanrıyla dilediği yerden konuşmasına izin verirdi. Kissen bunu daha sonra kıza söyleyecekti. Inara kendi saçına dokunup bir tel kopardı. Teli Aan'a uzattığı sırada ışığın altında parıldadı. Tanrı, saçı parmaklarının arasında döndürdü. Teni suyla parladı ve saç teli yok oldu.

Kissen, Inara'nın şişeciğini bir iple bağladı. Bal mumuyla da mühürlediğinde kendisinininkinin aynısı olacaktı. Küçük şişeyi Inara'ya uzattığında kız ipi boynuna geçirdi. Aan memnun olmuştu; yatakları dolduran soğuk sular mutlu mutlu dalgalanıyordu.

Aan daha sonra küçük tanrıya odaklanıp, "Mabedin yıkık," dedi. "Yıkık olmasa kızın yanından ayrılabilirdin. Bu yıkımdan sağ kurtuldun ve bir genç senin koruyucun oldu. Böyle bir bağ ancak büyük güçlerin akdiyle olur. Kaynağı sen değilsen anlaşma başka bir tanrıyla yapılmış olmalı. Kuvvetli bir tanrıyla.

Geçmişinden kurtulmak için, beyaz yalanlar tanrısı, geçmişini hatırlaman gerek.”

Skedi, “Ama ben Inara’nın yanına gelişimden öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum,” dedi.

“Ben sana, senin bilmediklerini değil kendi bildiklerimi anlatıyorum,” dedi Aan. “Ama sana suyun söylediklerini aktarabilirim.”

Elini havuzun üzerinde gezdirdiğinde su hızla yükselip dalgalar hâlinde kıvrıldı. “Sen sudan meydana gelmedin, tanrı, fakat su seni tanıyor.” Havuz, engin denizlerin üzerinde köpükleri dağıtan bir gemi şeklini aldı; hemen üstünde de uçan bir damlacık, ufacık kanatlı bir şey vardı.

Skediceth’ti bu.

Dalgaların içinde sallanan geminin güvertesine atladı. Havuz durgunlaştı. “Tanrılar olarak hatıralarımız mabetlerimizde saklanır,” dedi Aan. “Bizi bu dünyaya bağlar. Mabetlerimiz yıkıldığında biz de yıkılırız. Hatıralarımız, irademiz. Hepsi yok olur.” Bunu acı acı değil, daha çok bir gerçekmiş gibi söylüyordu. “Mabedin yıkıldıysa ve kızın yanına geldiysen anlaşılan kızın kanından biriyle yapıldığını düşünüyorum, onun kalbi senin yuvan olmuş”

“İnsanlardan mabet olmaz,” dedi Kissen. Bundan emin olmaktan ziyade öyle olmasını umuyordu.

“Senin gibilerden olmaz,” dedi Aan. Suyun dışına uzanıp Inara’nın diğer elini tuttu. “Ama böyle bir şeye nadiren rastlanır.” Gülümsedi. “Belki de nasıl gizemler barındırdığını seni doğuran annene sormalısın.”

Kissen kalbinin buz kestiğini hissetti. O yalnızca küçük bir kızdı, tanrı sorunu olan küçük bir kız. Inara elini önce Aan’inkinden, sonra da Kissen’inkinden uzaklaştırdı.

“Annem artık hayatta değil,” dedi Ina.

“Öyleyse belki şanslıysan babana çekmişsindir.”

Skedi, Inara'yla bakışırken kanatlarını şaşkınlıkla çırpı. Kissen, Telle hızlı konuşan insanların dudaklarını okuyamadığında kendini nasıl hissediyorsa öyle hissetti. Aan bekledi. Zamanı boldu. Elo'nunsa değildi; eli omzundaydı ve sabırlı olmaya çalışıyordu.

"Bize başka bir mabet bulabileceği söylendi," dedi Inara.

Aan omuz silkti. "Mabetten mabede geçmek için beyaz yalanların küçük tanrısının, aynı yemini etmeye razı bir tanrı bulması gerek," dedi. "Tıpkı sizin yaptığınız gibi mabetlerini, adaklarını, sevgilerini paylaşmaya razı bir tanrı. Burada bile tanrılara yetecek kadar sevgi yok. Kimse size istediğiniz şeyi vermeyecektir."

Kissen, Skedi'nin mabedi sağlam olmasına rağmen âdeta solup gitmiş gibi görünen Kelt'i düşündüğünü görür gibiydi. Hamam tanrılarla doluydu ama hacılar, beyaz yalanlar tanrısına neden ihtiyaç duyardı ki? Hacılar dileklerin, gerçeklerin peşindeydi.

"Daha fazlasını söylemelisin," dedi Kissen. "Burası Middren'de hâlâ onu mabedine alacak kadar güçlü tanrılara sahip olan tek yer." Skedi'ye burada bir yer bulmak için Inara'ya tehlikelerin ve iblislerin arasından sürüklemişti ama artık Kissen bile doğru yola çıktıklarından emin değildi. Skedi birkaç yıl içinde solup gideceğini bile bile burada kalır mıydı? Solup gideceğini veya yanından geçen herkese yalanlar söyleyen bir gölgeye dönüşeceğini? Inara ona bunu yapabilir miydi? Tanrı ona ihanet etmişti, evet ama onu kurtarmıştı da.

Daha da kötüsü Kissen da artık tanrıya bunu yapabileceğini düşünmüyordu.

"Benden bu kadar," dedi Aan. Gözleri ışıltısını yitirmişti. "Hoşunuza gitse de gitmese de, ben gerçeği söylerim."

Skedi usulca, "Başka hiçbir yolu yok mu?" diye sordu. Aan acımayı andıran bir ifadeyle başını eğdi.

“Var,” dedi. “Eski vahşi tanrılar gibi yaşayabilecek kadar tanınmak, insanların hatıralarına çok yakın olmak, bir mabetle arandaki bağı azaltacak kadar çok çağrılmak.”

“Ben eski bir tanrı değilim.”

“Yalnızca istenmen gerek. İnsanların sana ihtiyaç duyduğu yere gidersen, Inara Craier’le olan bağların gevşeyecektir. Sana söyleyebileceklerim bundan ibaret.” Başını Kissen’a çevirdi. “Nasihat verildi. Söz tutuldu. Ama eğer istersen sana başka hikâyeler de anlatabilirim, tanrıkatili. Kıza yönelik merakını hissedebiliyorum. Sana onun ne olduğunu söyleyebilirim, sen de onu önemsemene değer mi değmez mi karar verirsin. O da senin için aynı şeye karar verir.”

Kissen dilini şaklattı. Yine bir tanrı ona ihtiyaç duymadığı bir şeyi vermeye çalışıyordu. “Inara’ya dair, bana anlatmak istemediği hiçbir şeyi bilmeye ihtiyacım yok,” dedi. Büyük ölçüde samimiydi. Ayağa kalkmak için kıpırdandı. “Buradaki işimiz bitti.”

“Yaklaşan savaşla ilgili bir şeyler bilmek istemez misin?”

Onu köşeye sıkıştırmıştı. Aan boynundaki küçük şişeyi, armağanını geri almak istiyordu.

Elo, Kissen’ın tereddüt ettiğini fark edip, “İşinizin bittiğini söyledi,” dedi. “Hem benim sana soracak başka sorularım var. Baş başa sorulacak sorular.”

“Ah, sözünü hiç de esirgemiyorsun,” dedi Aan. “Benden lanetini yavaşlatmamı mı yoksa sana hızlı bir ölüm bahşetmemi mi isteyeceksin?”

“Elogast...” dedi Inara.

Elogast’ın yüzü sıkıntılıydı ama kıpırdamadı ve sakın kaldı. Eli, kılıcının sarılı başındaydı. “Sen cevaplarını aldın, Inara,” dedi. “Ben buraya kendi cevaplarım için geldim. Git tanrıya yeni mabedini bul.”

Elo, Kissen’a bakmadı, yalnızca Aan’a odaklandı. Kissen da en olmayacak şeyi yapıp Elogast’a güvenmeye karar verdi.

Hemen ayaklanarak, “Peki o zaman,” dedi. “Skedi, Inara. Gelin”

Ina, “Ama Kissen...” dedi.

“Aması maması yok.” Kissen dönüp suya baktı ve şişeyi göğüs zırhının altına kaldırıp Osidisen’in sözüne yaslandı. Bunlar, tanrılardan gelen iki armağanıydı. Onları istememesine rağmen onun olmuşlardı.

Hamamdan çıktıkları sırada diğer odaların çoğu sessizleşmiş, gizli hacılar şehrin enkazında rüşvetle tuttukları yataklarına dönmüştü. Tanrılar, kendilerine tapan az sayıda insan karşısında heyecanlanarak mabetlerine geri çekilmiş veya ellerinden geliyorsa başka yerlere gitmişti.

“Onu öylece bırakamayız,” dedi Inara.

Kissen ayakkabıların olduğu avluya girdikleri sırada, “Biz orada dururken gardını indirir miydi sence?” diye sordu. Aşına olduğu giysilerini giyebilmek için göğüs zırhını ve pamuklu bornozu çıkardı. Manidar bir ifadeyle Skedi’ye baktı. Tanrı gözlerini kırptırdı. Kissen gururunu bir kenara bırakmaya karar verse de bunun için biraz uğraşması gerekti. “Birbirinizden ne kadar *uzaklaşabilirsiniz?*”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Skediceth

Skedi hâlâ kendilerini seven insanlara sahip tanrıların mabetlerinden geçerek gizli gizli hamama döndü. Suların buharından da tüylerindeki nemden de hoşlanmıyordu. İçerisi çok sıcak, çok boğucuydu. Temiz, soğuk havayı istiyordu. Ama burada bir tanrının ona ayıracak yeri olur muydu? Yaşamasına yetecek kadar sevgi bulabilir miydi? Yerden ayrılmayıp kapı eşiklerinde başını eğdi, taşların arasındaki boşluklardan baktı. On adım, sonra yirmi, yirmi bir. Artık birbirlerinden daha çok uzaklaşıyorlardı; bunun nedeni Inara'nın onu daha az sevmesi miydi? Yoksa Kissen ve Elo'nun Skedi'yi daha çok umursaması mı?

Bembeyaz bir tilki şeklindeki tanrıyla karanlıkta sessizce yıkanan kadın bir an için ona baktı. Kadının renkleri yalnızlığın gümüşü tonlarına bürünmüştü, rahatsız edilmek istemiyordu. Skedi yoluna devam etti. Kurbağa şeklinde bir başka tanrı duvarda taş gibi hareketsiz oturuyordu. Skedi'den küçüktü ama yaşlıydı. Skedi onun yaşlı olduğunu anlayabiliyordu, Aan gibi uzun zamandır yaşayan tanrılardan bir katılık, bir ışık yayılır gibiydi. Tanrı onu sessizce inceledi.

“Kaplıcılara yalvarmaya gelen ilk sen değilsin,” dedi. “Paylaşmaya yetecek bir şey yok burada.”

Skedi itiraz etmedi. Blenraden'da bir mabet vaadi çekiciliğini yitirmişti. Inara'nın kendisine olan güvenine zarar verdiğinden çekiciliği iyiden iyiye azalıyordu. Uzun süredir hayatta olmasa da kısacık ömrü güzel ve onu seven biriyle geçmişti. Skedi bugün bunları tehlikeye atmıştı... Ne için peki? Bunun için mi?

Gizli gizli ilerlemeyi sürdürdü, Inara ve onu bir arada tutan bağın esnediğini ama can yakmadığını hissedebiliyordu. Kissen ondan bir şey istemiş, bunu onu ölümle tehdit etmeden yapmıştı. Belki birkaç gün önce olsa kadını reddederdi ama Elo'nun ne istediğini ve şövalyenin, o ve Inara'dan daha iyi bir yanıt alıp almayacağını öğrenmeyi o da arzuluyordu.

Aan, *Bir akit*, demişti. Ne tür bir akit onu bir çocuğa bağlardı ki? Bu çocuk Ina gibi de olsa... Kızdan öncesini düşünmeye, sürüklenip yok olmuş anıları toplamaya çalıştı. Gemilerin üzerinde uçmuştu. Su bunu biliyordu. Her ne kadar ıslanmayı sevmese de bu söylenenler ona doğru gibi gelmişti. Islanmayı sevmiyorsa bunu neden yapmıştı? Gemilerin beyaz yalanlara neden ihtiyacı olabilirdi ki? Havayı, dalgaları hayal etmeye çalıştı ve uzak bir anı damlasına, gökyüzünde dövüşen titanlara, tuzun tadına tutundu.

Uç, emrini anımsadı. Uç, küçük Skediceth.

Bu bir tanrının sesiydi. Bir dostun. Ona ihtiyaç duyan bir dostun.

"Yaşıyor mu?" Skedi kuş kadar küçülüp kulaklarını salladı. Otuz üç adım atmış ve Aan'ın mabedine dönmüştü, Inara'yla arasındaki bağ yalnızca ufak bir sızıyla onu kıza çekmeye çalışıyordu. Daha öteye gidemezdi. Elogast konuşuyordu, etrafında dengeli renkleri, derin suları vardı. Kobalt mavisi ve lila renginde parlıyorlardı. Elo, Arren'i soruyordu. Aan'ın eli adamın omzundaydı, suları lanetin etrafında kıvrılıyordu.

"Öyle görünüyor," dedi Aan.

"Öyleyse hâlâ umut var demektir."

“Bir tanrının insanla olan bağı kolayca çözülebilir bir şey değildir. Tıpkı küçük kız ve yalancı gibi ikisinin de isteği olmalı. Aksi hâlde adam bir çırpıda ölebilir.” Elo başıyla onayladı, renkleri korkula değişiyor, araya kanlı altın tonları giriyordu. Kılıcı kucağındaydı, kılıç başı açılmıştı. Skedi kabzanın başında güneş veya geyik değil aslan başı olduğunu gördü. Elo’nun parmaklarının etrafındaki renkler öyle parlaktı ki onlara bakmak güçtü. Bu kılıç, bu kılıç başı onun için çok değerliydi. Skedi böyle bir yadigâr için her şeyini verirdi. Görünüşe göre Elo, Aan’ın laneti sekteye uğratma teklifini kabul etmişti fakat elinde tuttuğu şey muhakkak daha değerliydi.

Skedi gizli gizli yanaştı.

“Zamana ihtiyacı var,” dedi Elo. “İyileşmeye. Ben de onun için buradayım.”

“Öyle bir yara iyileşemez,” dedi Aan yaklaşp. “Herhangi bir tanrının onu kurtarmayı seçmesi ve bunu başarabilmesi beni şaşırtıyor. Hayatta kalmasını istiyorsan kimin olduğunu bilmediğim o armağanı kalıcı olarak bir tanesiyle, bir tanrının Middren’deki değişen inançlara o kadar da bağlı olmayan kalbiyle değiştirmelisin.”

Skedi kanatlarını sırtına yatırdı, kulaklarını da indirdi. Kalp mi? Kral kalbini mi kaybetmişti? Bu mümkün olamazdı. Hangi tanrı kralı kurtarırdı ki? Elo uzun, acı dolu bir süre boyunca sessiz kaldı. Sonra, “Sen ona öyle bir kalp verebilir misin?” diye sordu.

“Vermem,” dedi Aan. “Ne teklif edersen et. Bir ölümlüye bağlı olmam.”

“Bu iç savaşı durdurabilir.”

“Durdurmayabilir de.” Aan kollarını havuzun kenarında kavuşturmuş, çenesini de üstüne yaslamıştı. Siyah saçları arkasında süzülüyor, bir bulutun altındaki küçük adacıklar gibi suyun yüzeyine çıkan bacaklarından buhar bulutları yükseliyordu. “Tanrılar her zaman düşman değildir; bunu senin

tanrıkatilin bile biliyor. İnsanlar tanrıları, tanrıların iyisiyle kötüsüyle insanları yaratır. insanları yaratır. Gerçekte ne olduğumuzu birbirimize gösteririz. Hepimiz sevgiye, güce, emniyete aç, arzu duyan varlıklarız.” Duraksadı. “Hem şu kardeşin gibi gördüğün kral kalbiyle üç yıl yaşamış. Ona o kalbi veren tanrı kanını ısıtıyor, ona kendi canından bahşediyor ve bu kalp, bir su kalbi değil. Öyle olsa bilirdim. Su damladan havuza, havuzdan nehre, nehirden denize kendisiyle konuşur. Ben sana yardımcı olamam. Onun nasıl bir kalbe ihtiyaç duyduğunu dikkatle düşünmen gerek.”

Elo kaşlarını çattı, Aan da başını hafifçe yana eğdi. “Bu kadarla da bitmiyor. Yalnızca geriye kalan eski tanrılar böyle güçlere sahiptir ve yalnızca onlar bu kadar gözü karadır. Kalbin sahibi kurduğunuz küçük şehirlerden önce bile var olmuş vahşi bir tanrıysa bu çok daha iyi olur.” Skedi küçük bir külçe boyutuna indi. Aan, Elo’nun yüzüne dokunmak için uzandı. “Ne kadar da sadıksın,” dedi. “Kendi kalbini kıracak kadar sadıksın. Diğer sorunu sor.”

“Bir tanrı kalbe karşılık ne ister?” dedi Elo.

“Bence bunun cevabını biliyorsun, Sör Elogast,” dedi Aan usulca. “Cana can. Önemsemediğin bir can. Tanrılar kurbanları sever.”

Skedi geri çekildi. Kurban. Tanrı birinin kurban edilmesinden söz ediyordu. Elo başını eğdi, ellerini adağı üzerinde sıktı.

“Yani,” dedi Aan, “karar vermelisin, Elogast, şövalye, fırıncı, onur ve bölünmüş sevgilerin adamı. Kimin kalbi kralınıninkine layık?”

Skedi duyması gerektiği kadarını duymuştu. Uzaklaşıp kapıya döndü. Elo’nun kendisini orada yakalamasına izin veremezdi. Bir saniye içinde koridordan geçip Inara’nın kendisini bekleyen kollarına dönmüştü. Kız yolculuk kıyafetlerini tekrar giymiş oturuyor, suya soktuğu ayaklarını sallıyordu.

“Gitmemiz gerek,” dedi Skedi. Kanatlarını oynattı ve Inara gibi giyinip açık kapıya yaslanarak etrada bakan Kissen’a döndü. “Lütfen.”

Inara tam olarak anlayamasa da Skedi’nin korkusunu hissedip doğruldu.

Ina için, dedi Skedi iradesiyle Kissen’in zihnine sesini duyurmaya yetecek kadar zorlayarak. Kissen irkildi ve bir anlığına tereddüt edip ona baktı. Skedi kanatlarını açıp bahçenin girişine uçarak büyük bir kedi boyutuna geldi. Kurban. Elo’nun bir kurbana ihtiyacı vardı ve yakınındaki yegâne insanlar da onlardı.

Hamamın dışındaki bahçeden bir patırtı geldi. Döndüklerinde at sırtında yukarı doğru çıkan üç şövalyeye denk geldiler, kılıçları çoktan çekilmişti. Kissen elini kendi kılıcına götürdü. Skedi açıktaydı, tamamen görünür hâldeydi. Donakaldı.

En öndeki şövalye, “Sen,” dedi. Bu Benjen’di, üstü başı dağınık görünüyordu. Bakışları Kissen ve Skedi’nin üzerindeydi. Inara içeride tereddüt etti, görüş açısının hemen dışındaydı. Benjen hiçbirini sarayda görmemişti ama Inara hâlâ adamın kılıcını taşıyordu. Onu görürlerse hepsini alırlardı. “Uzun boylu, koyu tenli bir adam gördünüz mü?”

“Sana ne?” dedi Kissen. Skedi’ye şaşırmamışlardı. Elbette. Tanrıların şehrindeydi. Benjen kaşlarını çatı.

“Gördüyseniz sizi koşa koşa Sakre’nin hapisanelerine gönderme isteğine direneceğim. Gönderirsem de falakaya yatırılmak, sıkıntılarınızın en hafifi olacak.”

Kissen tehlikeli bir ifadeyle gülümsedi, Skedi de arka ayaklarının üzerinde oturdu. “İrisialı bir adam burada durdu,” dedi Benjen. “Rıhtımlara ve limana doğru yol aldı.”

Yalana iradesini ekleyerek bunu gruba doğru iteledi. Yalan kolayca kendine yer buldu. Şövalyeler gözlerini kırıştırdı, dikkatleri Kissen’dan uzaklaştı, denize doğru ilerleyip tepeden aşağı saptılar. Skedi başını kaldırıp Inara’ya baktı. Kız rahatlayarak iç çekti. O Skedi’nin mabedi, onun dostuydu.

Tanrının onu da Kissen'i da kurtarması gerekiyordu. Elo'yla yakınlaştıklarını görmüştü; ya Elo kurban olarak onu seçerse? Skedi artık Kissen'in onları korumak için orada olmayacağı bir dünyayı düşünmek istemediğini fark etti.

"Veiga?"

Çok geç kalmıştı. Elo koridordan çıkıp avluya adım atmıştı. Kılıcı hâlâ elindeydi. Aan'ın kılıcı ona bırakması tuhaftı fakat Skedi kılıcın kabzasındaki aslan başının gitmiş olduğunu fark etti. Demek sevgi duyulan şey kılıcın kendisi değil genç aslanın sembolüydü. Kralın eski sembolü. Skedi'nin tüyleri diken diken oldu ama Elo'nun eli kabzada değildi; oraya savaşmaya gelmemişti. Etrafında kandırılmanın ve üzüntünün sebep olduğu bulutlar vardı. İç çekip başını eğerek denize doğru baktı. "Vakit başka bir şey yapamayacak kadar geç oldu," dedi.

Kissen şüpheyle, "Acelen vardı hani?" dedi.

Elo ufka daldı, renkleri tuhaf, pişmanlık dolu bir griydi. Gömleği açıktı ve Skedi, Kissen'in göğsündekilere benzer yazıyı, siyah mürekkebin içinden geçerek onu bağlayan ufak noktaları görebiliyordu. Lanetin gücünü engellemek için Aan'ın yaptığı suyazısı. Bu, Elo'ya daha çok zaman mı veriyordu yoksa peşine düşecek iblis sayısını mı azaltıyordu? Yazıyı Kissen da fark etmişti. Skedi hâlâ kadının renklerini göremese de yüz ifadelerini anlamaya başlıyordu. Bu ifadeler sinir bozukluğundan rahatlamaya kaydı. İnsanlar karmaşık canlılardı.

Elo omuz silkerek, "Zifiri karanlık bir şehirde hayaletler ve yıkıntılar arasında ne bulabilirim ki?" dedi. "Dostlarımla son bir gece geçirmeyi yeğlerim."

Demek onlarla şimdi dövüşmeyecekti. Neden? Uyumalarını mı bekliyordu? Adımlarındaki ivedilik yok olmuştu ama içindeki kararlılık hâlâ oradaydı, değişmemişti. Kralı kurtaracaktı. Skedi, kurban arayan bir adamın yanında uyumak istemedi. Gelgelelim şövalyeleri yeniden yanlarına çekmeden ne söyleyebilirdi ki? Ina'yı korkutmadan ne diyebilirdi?

Kissen, Skedi'ye yandan bir bakış atıp, "Tamam," dedi. "Hâlâ ayakta olması muhtemel bir yer biliyorum. Ya da en azından savaşın son günlerinde hâlâ ayaktaydı. Sen istediğin şeyi öğrenebildin mi?"

Elo bir an düşündü. "Evet," dedi.

Ne duydun? diye sordu Inara. Skedi ona yalan söylemek istedi.

İyi bir şey değil, dedi.

Kissen onları Maimie'nin yetimhanesinin altı sokak yukarısında, ihtişamlı görünen bir eve doğru götürdü. Evin uzun bir çan kulesi bile vardı. Kapı menteşelerinden çıkmış, muhtemelen yağmalanmıştı fakat iç kısım görkeminin büyük bölümünü hâlâ muhafaza ediyordu. Merdivenleri geçip uzun masalar, sıralar ve koltuklarla dolu birkaç odayı geride bırakarak umut vadeden bir tanesini bulunca durdular.

"Maimie'nin evinden bu okul binasını görebiliyordum," dedi Kissen. "Hep çok parlak ve sıcak olduğunu düşünürdüm. Mertagh'la olan savaştan sonra burada kaldım." Elo'ya baktı ama Elo herhangi bir tepki vermedi. Genelde o savaştan ne zaman bahsedilse renklerine bir dehşet, öfke, korku ve suçluluk dalgası yayılır, bu da ellerinin titremesine neden olurdu. Ne var ki bu kez hiçbirisi yoktu.

Elo, "Dışarıda kimse var mı bir bak, Skedi," dedi. "Ateş yakalım."

Skedi istemeye istemeye pencereye uçtu. İyi gece görüşü sayesinde olduğu yerden Maimie'nin aşağıdaki evini hatta daha da ötesini, karanlık gökyüzünün altında uzanan gri renkli denizi bile görebiliyordu.

Elo'yu arayan başka şövalyeler olup olmadığına bakmak veya şehirde ona burayı evi kılması için umut vadeden bir yerler olup olmadığını görmek için daha da yukarı tırmandı. Binalar arasındaki bir boşluktan limanı görebildiğini fark etti. Blenraden iskelesinin yüksek deniz duvarları yıkılmıştı, bir za-

manlar gemilerin içeri girmesini ve dışarı çıkmasına rehberlik eden kuleler şimdi taş yığınlarından ibaretti. Skedi bu kulelerin arasında birkaç geminin parçalanmış kalıntılarını görebiliyordu, öyle harap olmuş ve çürümüşlerdi ki ölümler için bir mezarlık hâlini almışlardı.

Şehirden çıkmaya cüret ettikleri için vahşi tanrılar üzerlerine hücum ettiğinde gemilerdeki o zavallı insanlar çok korkmuş olmalıydı. Skedi şimdi bile insanların korkularının yankısını hissedebiliyordu. Bir tanrıyı ve binlerce ruhu öldürecek kadar güç ve yıkım vardı burada.

Sonra güvenli bölge tanrısı onları savunmak üzere ayağa kalktı. Vahşi doğanın topladığı güce karşı yeni ve büyük bir tanrıydı bu.

Zihnine doluşan hatıralar, Skedi'nin bıyıklarını hayali bir rüzgâr gibi çekiştirdi.

Tuz ve fırtına. Rüzgârların öfkesi ve kükreyişi, tanrılar, kâbuslar ve çılgılık atan binlerce insan. Kıyıda, fareler tsunamiyle nasıl savaşırsa öyle savaşan Middren ordusu. Hepsinin ortasında da yalanlar, onlara güvende olacaklarını, buradan çıkacaklarını, her şeyin yoluna gireceğini söyleyen ufak yalanlar. Sonsuza dek yalan olarak kalan yalanlar.

“Skediceth.”

Skedi irkildi ve kendisine seslenenin Inara değil Kissen olduğunu fark etti. Tanrı pencere çitasında öylece duruyordu. Kissen ona aşağı inmesini işaret etti, Skedi de kadın perdeleri kapatırken masada onun yanına indi.

Skedi kendisini tanrıkatiliyle baş başa ve yine bir dönüm noktasında buldu. Yalnızca birkaç gün önce sırf şövalyeye katılabilmek için Inara'ya ihanet etmeye, Kissen'in öldürülmesine izin vermeye razıydı. Şimdiyse Inara kurban arayan lanetli bir adamla eşyaların yerini değiştiriyordu. Bir kalp. Elo'nun renkleri çok değişmemişti, hâlâ kederliydi, tehlike doluydu fakat adamın daha önce hiç olmadığı kadar hafiflemiş görünmesi,

Inara ağır sandalyeyi taşımakta zorlanırken kızın hüsrana gülmesi Skedi'yi rahatsız ediyordu.

Skedi, Kissen'a sessizce, "Inara'ya asla zarar vermezsin, değil mi?" diye sordu. Bundan emindi. "Onun güvende olmasını istiyorsun, onu Maimee'den kurtardığın diğer çocuklar gibi korumak istiyorsun." Boynuzlarını kaldırıp kadına baktı. "Ben de aynı şeyi istiyorum. Bana inanıyor musun?"

Kissen bunu bir düşündü. "Onu önemsedigine inanıyorum," dedi. "Bunun nedenlerinden birinin de kendi çıkarlarını korumaya çalışman olduğuna inanıyorum."

"Ya sen?" diye sordu Skedi. "Bütün bunlardan senin çıkarın ne?"

Kissen ona elini uzattı. Skedi kadının sert, yıpranmış, nazırlı parmaklarına baktı.

"Bir çocuğu dünyayla bir başına yüzleşmeye bırakmak benim yapabileceğim şey değil," dedi. "Şimdi bana ne duyduğunu söyle de sana inanıp inanmayacağımı bir düşüneyim."

Skedi kadının elinin üzerine çıkıp Kissen'ın onu omzuna yerleştirmesine izin verdi. Skedi, Aan'ın istediği şişeciğin bağlı olduğu deri ipi görebiliyordu. İsterse belki onu alıp kaçabilir, Aan'ın arzuladığı şey her neyse onu, mabedini paylaşma karşılığında takas edebilirdi. Belki de tanrıkatilinin boğazını ısırabilir, Inara'nın kalbini tümüyle kırabilir ve yaptığı bu korkunç şeyin ardından ortadan kaybolabilirdi. Hayır, o böyle biri değildi. Böyle şeyler yapmazdı. Beyaz yalanlar yumuşatmak, yardımcı olmak, değiştirmek ve entrika çevirmek için söylenen yalanlardı. Tanrıkatili ona elini uzatmıştı, şimdi sıra ondaydı.

Skedi, Elo'yu inceledi. Adam Inara'yla birlikte oturmuş, kıza taşla ateş yakmayı öğretiyordu.

"Elo'nun bir kurbana ihtiyacı var," dedi. "Kralın kalbini kurtarmak için bir kalp lazım. Aan öyle söyledi."

Kissen'ın renkleri, gardının ardından dışarı fırladı. Öfkeyle beyaza kesmişti. Ona inanıyordu.

“İna, ondan uzak dur,” dedi. İnara ona bakıp gözlerini kırptırdı. “Şimdi.”

İnara ayaklandı ama çok uzağa gitmedi. “Neden?” diye sordu. Elo bir süre ona bakıp Skedi’yi fark etti.

“Tanrıyı beni gözetlemeye mi gönderdin?” diye sordu.

“Sana bir sadakat borcum yok,” dedi Kissen.

“Benden korkman için bir neden yok,” dedi.

“Çaresizlik hep korkulması gereken bir şeydir.”

Elo ayağa kalktı, Skedi de Kissen’in omzunda ayaklandı.

Kanatlarını dikip, “Seni duydum,” dedi. “Kılıcın başını ona verdin. Sana Arren’in kalbinin yerine koymak için bir tanrının kalbine ihtiyaç duyduğunu söyledi.”

“Hiçbir şey bildiğin yok.”

“Skedi,” dedi İnara. “Elo’nun bize zarar vereceğini zannetmiyorum.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu Kissen. İnara susup gözlerini Skedi’ye çevirdi. Renkler. Gördüklerini şimdi bile Kissen’a söyleyemezdi. Elo’nun renklerinin herhangi bir şiddet emaresi göstermediği doğrudu ama ya o da tıpkı Kissen gibi renklerini gizliyorsa?

“Şimdiye kadar güvenini kazanmadım mı, tanrıkatili?” diye sordu Elo.

“Güven mi?” Kissen gülüp kendini işaret etti. “Sence benim gibi bir kadın güven dolu bir hayat mı yaşamıştır? Güvenden bahsetmek istiyorsan neden bana Mertagh’la olan o savaşta gerçekte neler olduğunu anlatmıyorsun? Kralın neden şimdi kendi kanunlarını ihlal edip de sözde arkadaşını bir kurban vermesi için tanrılara yolluyor? Neyin karşılığında? Daha fazla güç mü istiyor?”

Elo dudaklarını birbirine bastırdı, arada kalmıştı. “Veiga, o bizim kralımız. Onu sorgulamamalıyız.”

“*Senin* kralın. Sana söyledim, ben Talicia’da doğdum. İnsanların tanrılar, krallar, güç, bunların hepsi için neler yaptığını biliyorum. Güzel tek bir şey yaptıkları da yok.”

“Bu aynı şey değil.”

“Bütün ümitlerini bir kurtarıcıya bağladılar; bütün duvarlarına resimlerini asıyorlar.”

“Sakin...” Elo artık öfkeleniyordu.

“İnsanları hizaya soksunlar diye şövalyelerin gibi takipçileri topluyorlar, insanlar bundan hoşlanmayınca da hayret ediyorlar. Middren’i yeniden savaşın eşiğine getirmesine şaşmamak gerek.”

“Burada savaş olmayacak,” dedi Elo. “Buna izin vermem.”

“Bir tanrının kalbi ha, şövalye? Kralın buna mı ihtiyaç duyuyor?” Kissen öne doğru ilerledi, Skedi omzuna yapışmıştı. “Bunun kulağa nasıl geldiğinin farkında mısın?”

Elo karşısına geçti. “Hayır,” dedi ve başını hararetle sallayıp eliyle katı bir çizgi çekti. “Arren iyi bir adam. Bana inanman lazım.”

“Niye inanalım ki?” dedi Kissen. “Sen kendine neden inanıyorsun? Ya yanıliyorsan?”

Elo çenesini kaldırdı. Öfkeden köpürüyordu ama derin, sakın bir nefes alıp Kissen’a baktı.

“Arren’i senin tanıyabileceğinden çok daha iyi tanıyorum.”

“İnsanlar değişir, şövalye.”

“Bu insan değişmez. Geçmişinde canını kim yaktıysa...”

“Ben o kurbanlardan biriydim.”

Elo durdu, donakalmıştı. Inara’nın parmakları dehşetle ağzına kapandı. Kissen’in renkleri etrafına yayılıyordu: fırtına grisi, mavi ve alevlerin sarısı. Geri adım atmadı. “*Kendi halkım* beni ve ailemi, hepimizi yaktı çünkü bunun işlerine yarayacağını düşünüyorlardı. Birlikte büyüdüğümüz, birlikte yemek yediğimiz, aç kaldığımız insanlar.”

Skedi kadının omzunda daha fazla duramayacağını fark edip Inara’ya uçtu. O da Kissen’in muazzam, yürek parçala-

ya acısını görebiliyor muydu? Öfkesi bütün odayı kaplıyor, hepsini gölgede bırakıyordu. Sakladığı şey bu muydu? Onca zaman boyunca? Kalbine gömdüğü ve kendisini ancak tanrılara duyulan nefretle gösteren şey bu muydu?

“Bizi uyuşturdular ve bağlayıp yaktılar.” Bileklerini ovaladı, sonra da elini göğsüne götürdü. “Beni babam kurtardı. Bacağımı kesti, Osidisen beni kurtarsın diye kendi canını feda etti. Sırf ben hayatta kalayım diye.” Dövmenin altındaki nimeti göstermek için göğüs zırhını aşağı çekti. “Bu şey, bu söz babamın bana verdiği son şey. Osidisen beni kanlar içinde kıyıya sürükleyip ölüme terk etmeden önce babamdan bana kalan tek şey. Onca sevgiye, onca acıya rağmen bir hiçtik. O yüzden birkaç gündür bildiğim ve pek de tanımadığım bir şövalyeyle bir eliyle dindarları dövüp diğeriyle tanrılardan armağanlar dilenen bir krala güvenmediğim için kusuruma bakma.”

Skedi dehşet içinde, “Deniz tanrısı sözünü nasıl yerine getirmez?” dedi. Tanrıların sözleri onları meydana getiren madde, onları insanlara, hayata bağlı tutan güçtü. Sözler, Ina’yla olan ve devamlı kalbini çekiştiren bağı gibiydi. Yutkundu. *Uç, küçük Skediceth.*

“Çünkü ona siktirip gitmesini söyledim,” dedi Kissen. “Çünkü babamdan, ailemden kalan son şeyi benden almasına izin veremezdim. Öfkemi bırakmam.”

Skedi ürperdi. Artık kadının renklerini görebiliyor ve göremediği zamanlara dönmeyi diliyordu. O renklere uzanmaya, onları beyaz yalanlarla yumuşatmaya çalışacak olsa boğulurdu. Elo da aynı şekildeydi; ikisi de seçmedikleri bir savaşın karşı saflarında öfkeden kuduruyordu. Bütün bu hisler çok fazlaydı. Skedi yerine sindi.

“Sana yemin ederim, veiga,” dedi Elo, sesi gergindi. “Sana asla zarar vermem.”

“Böyle şeyleri daha önce de duydum.”

“Benden duymadın.” Kissen’a yaklaşıp elini tuttu. “Sana yapılan şey yanlıştı,” dedi. “Asla olmamalıydı. Asla tekrarlanmamalı.”

Kissen gülüp elini geri çekti. “Bana beyaz yalanlar söyleme,” dedi. “Kalbe karşılık kalp. Kimin kalbi kralinkine denk? Eğer bizimkilerden birini istiyorsan, o kadar kolay alınmadıklarını göreceksin.”

Elo sessiz kaldı. Ateş yanarken çıtırdadı. Skedi, omuzlarını esnetirken Kissen’in nefesinin ansızın kesildiğini hisseder gibi oldu.

“Hayatta olmaz,” dedi kadın.

“Fikrini sorduğumu hatırlamıyorum.”

“Sana izin vermem.”

Elo tuhaf ve hüzünlü bir kahkaha attı. “Tanrılar kalp almadan kalp vermezler,” dedi. “Ne yapayım? Middren’de iç savaş çıkmasına izin mi vereyim? Ölmesine müsaade mi edeyim?”

“Evet, öyle yap,” dedi Kissen. “Ölmesine izin ver. Eminim o, başka insanların kendisi için ölmesine hep izin veriyordur. Bırak bir de o denesin.”

“Denedi zaten,” diye bağırdı Elo. “Benim için öldü.”

Kissen yutkundu. Birbirlerine öylece baktılar.

Kissen daha sakın bir şekilde, “Savaş tanrısıyla olan savaş. Mertagh’la,” dedi. “Orada yaralandığını söylemiştin.”

“Benim suçumdu,” dedi Elo. Sesi boğuk çıkıyor, duygularıyla geriliyordu. Elleri titriyordu, renkleri altın tonlarında parlıyordu. “Ölüyordu. Öldü de... Ben de buna izin verdim. Soyunun sonuncusuydu. Son bir savaş, dedim ona. Bana ihtiyacı olduğu için sadece bu savaşa tamam dedim ve ölmesine izin verdim.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Elogast

Söylemişti. Arren'a borçluydu, hem de her şeyi. Ne var ki bu, Kissen'i daha da öfkelen-dirmişti.

"Pekâlâ," dedi Kissen.

"Inara, burada kal. Sen." Elo'yu işaret etti. "Sen benimle geliyorsun."

"Bekle," dedi Inara ama Kissen'in ifadesini görünce sustu. Kissen işaret diliyle ona bir şeyler söyledi. Elo anlayamadı ama ters bir şey olduğundan şüphelendi. Gömleğinden tutulup o-dan dışarı sürüklendi.

"Kissen..." demeye çalıştı.

"Bana adımla seslenmeye hakkın yok senin," dedi Kissen. Öfkeliydi ve saçları sanki kendi öfkeli ruhlarına sahipmiş gibi örgülerinden dışarı fırlıyordu.

"Kendi kararlarımı kendim veririm."

"Seni seven kimse senden hayatını çöpe atmanı istemez." Adamı bir sonraki odaya, sonra bir diğerine sürükledi, onları duymasın diye Inara'yla aralarına yeterince mesafe koydu.

"O istemedi."

Kissen'in burun delikleri genişledi. Adamı duvara yapıştı-rıp yüzünü onunkine yaklaştırdı, gözleri karanlıkta parlak ve hiddetliydi. "Ben de sana bunu yapmamamı *söylüyorum*."

“Neden?”

“Ah, siktir et nedenini, insanların hep nedene ihtiyacı olmaz ki.” Adamı bırakıp tiksintiyle arkasını döndü. Bir tür çalışma odasına gelmişlerdi, rafları yağmalanmış ve bazı eşyalar yerlere düşüp paramparça olmuştu ama sırası hâlâ sağlamdı. Zayıflayan ay ışığı pencerelerde parlıyordu.

“Ona hayatımı borçluyum, veiga,” dedi. Ona adıyla seslenmesini istemiyordu demek. Peki.

“Öldüyse nasıl oldu da orada ülkeyi yönetmeyi sürdürüyor?”

Elo bunun cevabını veremezdi ama kadının gözlerinde bir şeylerin yerine oturduğunu gördü. “Şaka yapıyorsun,” dedi. “Tanrıları öldüren adam bir tanrıyla anlaşma yaptı, değil mi?”

Elo çabucak, “Hayır,” dedi. “Hayır. Tanrı hiçbir şey istemedi. Onu kurtarmayı kendisi teklif etti.”

“Kim o tanrı?”

Artık sır saklamak neye yarardı? “Hestra, ocakların tanrısı.”

Kissen şaşkına dönmüştü. “O yarı vahşi tanrı sizden hiçbir şey istemedi mi?” Başını iki yana salladı. “Demek henüz karşılığını almamış. Kendin söyledin, bir tanrı kalp almadan kalp vermez.”

“Şimdi alıyor işte,” dedi Elo. “Onu öldürüyor.”

Bu durum Kissen’i, Elo’nun beklediği kadar rahatsız etmemişti. “Ne yani, bu da ölme sırası sana mı geldi demek?”

“O ölürse Inara’nın annesinin canını alan bu isyanı durduracak hiçbir şey kalmayacak.”

“Lanet olasıca kahraman bozuntusu.” Alaycı bir şekilde güldü. “Sen kurban edilip gittikten sonra arkadaşının uğruna öldüğün bir kalple yaşaması tanrılarla insanları birbirlerini öldürmekten alıkoyacak mı diyorsun?”

Acımasızlık ediyordu. “Veiga...” diye lafa girmeyi denedi.

“Sence kralın bununla yaşamak zorunda mı kalmalı?” Elo’nun iki kolunu da tutup onu sallayarak olaya kendi ba-

kış açısından bakmasını sağlamaya çalıştı. “Ona yükleyeceğin kaybın ağırlığıyla mı yaşamalı?”

Elo başını iki yana salladı. Gergin bir sesle, “Burada mesele ben değilim,” dedi. Kissen’in babasının sözü. “Baban tercih ettiği şeyi yaptı. Benim de kendi tercihim var.”

“Ben ondan bunu yapmasını istemedim ki!” diye bağırdı Kissen. “Kaçabilirdi. Hayatta kalabilirdi. Denize dalıp daha sonra köye dönerek hepsini mahvedebilirdi. Ama bunu yapmadı. Onun yerine bana istemediğim aptal, paramparça bir hayat verdi.”

“Aynı şey değil!”

“Değil mi? Sen niye pes edebiliyorsun? Hayatına değer biçme hakkını sen nereden elde ediyorsun?”

“Pes ettiğim falan yok!” diye kükredi Elo. “Bir kere pes ettim. Savaşı, insanlarımı, kralımı terk ettim çünkü onu destekleyemiyordum. Terk ettim de ne oldu? Utanç ve başarısızlık. Şimdi bir şansım var, ona olan borcumu ödeyebilir, bana verdiği hayatı ona geri verebilirim.”

“Bunu yapmana izin vermem.”

“O hâlde ne yapmamı istersin?”

“Inara’ya bir hayatın sadece onu ilk isteyene verilecek bir şey olduğunu söylemekten başka mı?”

“Kissen... lütfen.”

“Ona âşık mıydın? Eskiden sevişiyor muydunuz? Mesele bu mu? Eğer öyleyse bu çok daha mantıklı gelir de.”

Elo iç çekerek, “Hayır,” dedi. “Her şey cinsellikle ilgili değil.”

“Şaşırdım,” dedi.

“Mesele bu mu? Sevişmek mi istiyorsun, Kissen? Öyleyse sana isteğini vermekten mutluluk duyacağımı biliyorsun.”

“Sen...” Kadının nutkunun tutulması Elo’yu biraz neşelendirdi. “Benimle kendini feda edeceksin diye sevişmeye çalışıyorsan iki bacağını da koparırım.” Kelimeler, sıkıldığı dişlerinin arasından zar zor çıkmıştı.

“Buna asla cüret edemem,” dedi Elo. Avuçlarını gözlerine götürdü. Bu, annelerinden birinin ona öğrettiği bir **sakinleşme** tekniği idi.

“Veiga, ben Arren sayesinde hayattayım,” dedi. Kissen onu bıraktı ve huysuzca yerdeki yıkıntıları tekmeleyip yanına çöktü. “Son birkaç yıldır o hayatla ne yaptım peki? Yalnızca **savaşa** dair anılarım ve sonu gelmez pişmanlıklarım ile uğraştım. Bu, bir kralın hayatına layık bir yaşam değil.”

Daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. Bu düşünceleri asla dile getirmemişti.

Kissen iç çeker gibi usulca, “Elogast,” dedi ve Elo da kalbinin kıpırdadığını hissetti. Kadına bakmak için döndü. Kissen pencereden dışarı bakıyordu. Işıktaki teni, bembeyaz yara izi, çilleri ve duygularını açık açık dışarı vuran yüzü parlıyordu. Daha önce ona hiç Elogast dememişti; yalnızca “fırıncı” veya “şövalye” diye hitap etmişti. Elogast. “Düşündüğünden çok daha değerlisin. Ayrıca hâlâ hayattasın, bunu anlamlı kıl. Hayatı kastediyorum, ölümü değil.”

Elo ses çıkarmadan başını iki yana salladı. Neden bu kadar önemsiyordu ki? İnara’yı korumuş, lanetine, hatalarına rağmen Elo’nun yanında kalmıştı. Bütün öfkesine karşın nasıl oluyordu da kalbi böyle sevgi dolu olabiliyordu? Elo, yolun toz toprağı nedeniyle kadının yüzüne yapışan buklelerinden birini yüzünden çekip uzaklaştırmaya cesaret etti. “Ben de senin hayatta olmana seviniyorum, Kissen,” dedi. Kissen yüzündeki elini tutup bir anlığına gözlerini kapattı, sonra bir nefes alıp ona baktı.

“Başka bir yolunu bulacağız,” dedi. “Söz veriyorum. Ama iyi bir arkadaş onun için ölürsen seni asla affetmez, tıpkı senin kendini affedememen gibi.”

“Bana ne olacağı neden önemli olsun ki?” diye sordu Elo.

Kissen bir an durup, “Çünkü ikimiz aynı olabiliriz,” dedi. “Başımıza gelenler bizi tanımlamıyor, önemli olan sonrasında ne yaptığımız.”

Aynı değillerdi. Kissen muhteşemdi, vahşiydi ve aptaldı. Kendisine hata yapma ve bu hataların sorumluluğunu alma iznini veriyordu. Arren'in aksine ona elini uzatıyor, kendi arzularını bir kenara bırakıp onu anlamaya çalışıyordu.

Elo onu yanağından öpme niyetiyle eğildi ama Kissen başını çevirip öpücüğü dudaklarıyla karşıladı. Kissen şaşırıp keskin bir nefes alarak geri çekildi ve dikkatle adamı inceledi. Yüzündeki ifade değişip ihtiyatlı bir hâl aldı. Elo hareket etmedi, hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu, sonra kadının gözlerinin muzip bir gülümsemeyle kırıştığını gördü. Kissen ona doğru gelip dudaklarını dudaklarına bastırdı. Elo onu, çatlamış ve sert dudaklarının sıcaklığını buyur etti. Bir anlığına nezaketle arzu arasında bocaladı, sonra kadını daha da yakınına çekmeye karar verdi. Onu sertçe öptüğünde Kissen'in dudakları dilini içeri davet edercesine aralandı. Kissen dönüp Elo'yu yeniden duvara dayadı; bu kez göğüsleri birbirine değiyordu. Kissen'in metal ve deriden yapılmış dizi tahta panellere vuruyordu.

Elo tepeden tırnağa ürperdi, bacaklarının arasındaki sertliği hissedebiliyordu. Kadını itip uzaklaştırmalı mıydı? Tanrılar aşkına, bunu yapmak istemiyordu ki! Elleriyle Kissen'in sırtındaki kasları takip edip deri göğüs zırhının kenarlarına ulaştığında parmaklarını altına geçirdi. Kadının ağzı, hamamdan uzaklaşırken dalgın dalgın yolup çiğnediği adaçayı yaprakları gibi kokuyordu.

Elo onu odaya hükmeden, çalınamayacak kadar ağır, büyük, ahşap masaya yöneltti. Kissen gülerek yolda göğüs zırhını çözdü. Elo sırayla her bir kayışı çözmesine yardım etti ta ki göğsünü bulmak için elini altına daldırabilene dek. Kadının solukları zevkle hızlandı ve ellerini Elo'nun sırtına, boynuna götürüp onu daha sert öpebilmesi için bedenini kendine çekti. Elo uzun, heyecanlı bir an boyunca ona itaat edip hemen ardından dudaklarını kadının kulağına götürerek ardında öpücükler bırakarak boynuna, hemen ardından da zırhının üstüne taşan dövmesinin bulunduğu göğüs kemiğine ilerledi.

Zırhın yolundan çekilmesi gerekiyordu. Kissen önce pelerini çıkarmasına yardım etti, sonra palayı kafasının üzerinden geçirip yere attı. Kissen, Elo'nun üzerindeki yeleşin düğmelerini kolayca çözüp altındaki gömleği çıkardı ve adam bacaklarına dokunurken onu kendisine çekti. Elo'yu tam da hayal ettiği gibi vahşice öptü. Kissen kendi gömleğinin düğmelerine geçtiğinde Elo kadının memelerini öpüp bir eliyle pantolonundan yukarı ilerleyerek bacağına kayışlarını geçirdiği kuşağa ulaştı. Arzudan başı dönüyordu; bu duyguyu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Yaralı kolu ona biraz engel olsa da kayışları çözdü ve pantolonunu da botlarından çıkarmasıyla Kissen neredeyse çınlıplak kaldı. Elo kadının yara izlerini ve bacaklarını, bacağına tutunan kayışların altını okşadı. Pencereden gelen ışıktaki parlayan bacağı çok güzeldi.

“Kalsın mı çıksın mı?” diye sordu Kissen bacağına kastederek.

“Senin için en iyisi neyse öyle olsun,” dedi Elo dudaklarıyla ardında öpücükler bırakarak bacaklarından yukarı çıkıp aralarındaki sıcak, ıslak çıkıntıya ulaşırken. Şaşkınlıktan nefesi kesilirken Kissen biri sıcak biri soğuk bacaklarını adamın sırtına doladı, protezini çıkarırken hem gülüyor hem de zevkle inliyordu. Sesini alçaltmak için dudağını ısırıldı.

Kayışları çözüp bacağına çıkardıktan sonra Elo'nun kemerini çözmek için onu kendine çekti ve dudaklarını onunkilerle buluşturdu. “Şimdi sıra bende, şövalye,” diye fısıldadı. “İzin ver de sana yaşamının nasıl bir şey olduğunu hatırlatayım.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Kissen

Kissen ertesi sabah önceki gece yaktıkları ateşin kalıntılarının kyanında uyandığında hissettiği ilk duygu tatmindir. İkincisiyse, ikisinde de penis kılıfı olmadığından, gece yaşadıkları eğlencenin dokuz ay sonra istenmeyen bir yan etkiye neden olması ihtimaline engel olmak için kullandığı tozu bulmaya çalışırken hissettiği hafif paniktir. Kissen'in erkeklerle sevişmeyi tercih etmeme nedenlerinden biri buydu. Yine de... Tanrılar aşkına, yaşadığı şey çok güzeldi. Fırıncı-şövalyelerin böyle olduklarını kim bilebilirdi?

Elo'yu bulmak için etrafına bakınırken hafifçe gülümsemek için kendisine izin verdi ama adamın yattığı yer boştu.

Ani bir korkuya kapıldı. Yanıldığını umarak döndü.

Piç. Muhtemelen üstleri başları dağılmış, yüzleri kızarmış hâlde döndüklerinde sinirlenen ama hiçbir şeyden şüphelenmeyen İnara'dan sonra son nöbeti o devralmıştı. Kız, kollarına kıvrılmış Skedi'yle birlikte mışıl mışıl uyumaya devam ediyordu. Kissen homurdanınca Skedi gözlerini açıp ona baktı.

Pelerinini üstüne çeken Kissen, "Sen uyanık mıydın?" dedi.

"Tanrıyım ben, uykuya ihtiyacım yok."

"O zaman bu nöbetleri niye biz tutuyorduk?"

Skedi küstahça, “Bana güvenmediğiniz için,” dedi. “Nereye gidiyorsun?”

“O yalancı piçin açgözlü lanet olasıca bir kralla açgözlü lanet olasıca bir tanrıya bedava şeker vermesine engel olmaya.” Duraksadı. “Gittiğini gördün mü?”

Skedi kanatlarını çırpıp ayağa kalktı. Inara kıpırdandı ve önce gözlerini, sonra da başını ovdu. Pelerini içinde öfkeyle duran ayaktaki Kissen’a baktı ve bir anlığına yüzünü dehşet dolu bir ifade bürüdü. “Ne oldu?” diye sordu.

“Elo gitti,” dedi Skedi. Inara tamamen doğruldu. “Evet, gittiğini gördüm. Ona bir yalan vermem karşılığında bana bir sikke verdi.”

“Ne yaptı, ne yaptı?” diye sordu Kissen.

“Sadece adım seslerini bastırıp sessiz sedasız gitmesini sağlayayım diye,” diye çıkıştı Skedi. “Ben mabedi olmayan bir tanrıyım, bir nimeti nasıl reddedecektim ki? Aranızdaki sorunları çözdüğünüzü sanmıştım.”

Inara sızlandı. “Skedi...”

“Öf,” dedi Kissen. “Inara, burada kalabilir misin?”

Inara ayağa kalktı. “Seninle geliyorum,” deyip yayı ve kısa kılıcını bulmak için etrafına bakındı. Kissen dudaklarının küçük bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti.

Önce palasını takarken, “Hayır,” dedi. Protezi yeniden yerleştirdiği sırada sağ bacağı acıyla sızladı. Önceki gece fazla rahatlamıştı. Kahretsin. “Vahşi tanrıların mabetlerine gitti,” dedi Kissen. “Ancak oraya gitmiş olabilir. Biri boğazıma bıçak dayasa bile seni oraya götürmem.”

“Aan’a götürdün.”

“Aan onlara kıyasla yumuşacık bir yağmur damlasıdır. Burada kalıyorsun.”

“Yardım edebilirim!”

Kissen kesin bir tavırla, “Hayır,” dedi. Inara’nın kendisini dinlemesini umuyordu. Inara, Skedi’ye döndü. Aralarında bir

şeyler konuştular ve Inara yüzünü mutsuz bir şekilde buruştursa da yenilgiyi kabul etti.

“Güçlüsün, Ina,” dedi Kissen. Önceki akşam Inara nasıl onun elini tuttuysa o da şimdi kızınıkini tuttu. “Skedi’yle ne yapmanız gerektiğini biliyorsun, artık seçim sende. Geri dönmezsem taşıyabildiklerinizi alıp Bacak’ı bulun. İyi bir avcısın, o sizi Lesscia’ya geri götürecektir.”

Inara paniklemiş gibi görünüyordu. “Geri geleceksin ama değil mi? Söz verdin.”

Kissen kızın elini bırakmadı. “Ben yalan söylemem, Ina. Şövalyenin gittiği yer tehlikeli. Ama benden kalmamı istersen kalırım.” Sözlerinde samimiydi. Savaş olsun olmasın, şövalye olsun olmasın tanrılarla kralların kavgaları umurunda değildi. Blenraden’dan sonra bir kralın, vahşi bir tanrının kalbine sahip olması hayal edebileceği en kötü şeydi, kralın bu kalple ne yapacağını kim bilirdi. Gelgelelim dünyayı kurtarmak ona düşmezdi. Inara isterse onunla kalırdı.

“Hayır,” dedi Inara. Kadının parmaklarını sıktı. “Lütfen onu durdur. Ona yardım et.”

Kissen onu başıyla onayladı. Bacağının dizine bağlanan kayışını ayarladı ve hafiflemek için baldırındaki metal plakalardan birini çıkardı. Yarho dövüş amacıyla dengede değişiklik yapma yetisini eserlerine hep dâhil ederdi, Kissen da sağlam bir dövüşe gireceğinin farkındaydı. Elo’yla, şövalyelerle veya çağırmaya çalışacağı tanrı her kimse onunla. Belki de korkunç sonuna ulaşana dek kendini feda etme dürtüsünü takip etmesine izin vermeliydi ama bunu yapamazdı. Elo aptal da olsa iyi bir adamdı.

Inara uzun kılıcını kemerine takmasına ve bıçaklarını bulmasına, sonra da tanrı öldürme aletlerini taşıdığı pelerinin üzerine geçirmesine yardım etti. Kissen genelde yemleri kullanıyordu ama bu kez parmaklarıyla silahlara dokundu. Su kabaklarının

içinde siyah ateşle yapılan, dikkatle kapatılıp balmumuyla kaplanan briddite bombalar. Koruyucu tuzlar, zincirler.

“Akıllı ol, *liln*,” dedi Kissen. “Yok yere ölmek için fazla iyisin. Buna eminim.” Duraksadı. “Telle’ye de seni terk ettiğimi söyleme sakın.” Inara güldü, burnunu çekti ve Kissen’i şaşırtıp kollarını kadının beline dolayarak onu olabildiğince sıktı. Kissen sarılmasına karşılık verip kızı dünya onu altüst ettiğinde kucaklanmak istediği gibi kucakladı.

Sertçe, “Ona göz kulak ol, Skediceth,” dedi. Tanrı bakışlarına karşılık verip arka ayaklarının üzerinde dikildi.

“Geri dön, veiga,” diye yanıtladı.

Kissen sokaklarda hızla ilerleyip uçurum kenarlarından, sonra da Uzun Yürüyüş denen ve denize bakan bütün evlerin etrafını saran liman yolundan aşağı indi. Artık bu limanın duvarında yüzlerce taş duruyordu, her birinde liman için verilen savaşta hayatını yitiren şövalyelerden birinin ismi yazılıydı. Güneyden gelen rüzgâr taşların aralarından geçip siperlerin üzerinden nihayet baharın sıcak şarkısını getirdi. Elo bunu nasıl yapabilirdi? Buna nasıl cüret ederdi? Kissen kendisine yaklaşmasına, kendisini tanımasına izin vermişti. Elo ne kadar asil davrandığını düşünürse düşünsün Kissen bunun onun yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti.

Tabii başı belaya girmezse.

Bir köşeyi dönünce neredeyse yolda devriye gezip muhtemelen Elo’yu aramaya devam eden iki şövalyeye çarpacaktı. Sağlam ayağı üzerinde dönüp yön değiştirdi, kıyı şeridinden uzaklaşarak ara sokakların kalabalığına daldı. Ancak küçükken, boyu kısacıkken ve şehirde de binlerce insan varken kaybolmak kolaydı. Şimdiyse ıssız taş yolda yürüyen yegâne kişiydi.

“Hey,” dediler. “Dur! Dur!”

Kissen durmadı. Onlara veiga olduğunu söylese onu rahat bırakabilir veya hacılardan fazladan para kazandıkları şehirde

bulunmaya cüret ettiği için onu hapse atabilirlerdi. Hangisini yapacaklarına karar vermeye vakti de isteği de yoktu.

İçlerinden biri onu yakaladı. Kissen bir elin omzuna kapandığını hissedince bu eli kullanıp ayağının üzerinde döndü -attığı ağırlığın eksikliğini şimdiden hissediyordu- ve kolunun altına uzanıp adamı sırtının üzerine yuvarladı. Adam nefesi kesilmiş bir hâlde omurgasının üzerine yığıldı. Diğer Kissen'la güreşebilirdi ama onun yerine kılıcını çekmeyi seçti. Aptallık etmişlerdi. Kissen şövalyenin bileğini tutup kılıcı gerisin geri kınına itti ve diğer eliyle adamın boğazına korkunç bir darbe indirdi. Şövalye geriye doğru sendeleyip öksürürken Kissen kulağına elinin tersiyle vurup işini bitirdi. Sersemleyen şövalye yere yığıldı.

Nefesini kestiği şövalye hırıltılar çıkararak dizlerinin üzerine kalkmaya çalışıyordu. Kissen metal topuğunu adamın sırtına indirdi ve şövalye bu kez yüzüstü yeniden yere yığıldı.

Artık kaçma vakti gelmişti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Elogast

Elo'nun görevi değişmemişti; Arren'i kurtaracak, feda ettiği canı ona geri verecekti. Ona geleceğini iade edecek, kendi acınası hayatının solup gitmesine izin verecekti. Kissen'la yarmamalıydı; başka bir seçenek olduğunu, Arren'in ölmesine izin verebileceğini hissetmek için kendisine bir an olsun izin vermemeliydi. Onun için yalnızca tek bir yol, tek bir seçenek vardı. Kissen, Inara ve Skedi'yle kalacak olsa iblisler gelmeyi, onlar savaşmayı sürdürür ve ölürlerdi. Onun için ölürlerdi.

Bunu yapmalarına izin veremezdi. Elo'yu anlayacaklardı. O doğru olanı yapıyordu.

Elo şehirde ilerlerken bildiği yolları kullandı ve saraya, tepenin ayağındaki çok sayıda, kocaman meydana döndü. Aradığı yere, Zafer Meydanı'na yöneldi. Burası bir zamanlar Mertagh'a, savaş tanrısına, adanmıştı.

Burada direnmişlerdi. Mertagh insanlarla savaşmıştı. Eski bir tanrıydı ama dövülmüş silahlardan ve çıkarılan savaşlardan meydana gelmişti Middren'in vahşilere karşı kazanmasını istemişti. Ne yazık ki Arren'in Middren'den tanrıları yok etme kararının dışında kalamamıştı. Mabretleri yıkılmaya başladığında Mertagh öcünü, ebe tanrı Aia'dan almış, tanrıyı Middren

ordusu üstünde parçalamış, Arren'i savaşta kendisini yenmeye davet etmişti. Arren da bu davete icabet etmişti.

Son bir savaş.

Mertagh'ın meydanına açılan sekiz giriş patlatılıp yok edilmişti. Elo, kalbinin onca acıyla sızlamasına neden olan bu yeri tanımaya çalışıyordu. Her şey rüzgârın süpürdüğü molozlara indirgenmiş, Mertagh'ın büyük mabedi bile ezilip parçalanmış bir taş yığınının ibaret kalmıştı. Şehirdeki diğer mabetlerin aksine, burada hiçbir şey bırakılmamıştı. Savaşta ilk eylemleri mabedi dağıtmak, ateşleri, adakları, tütsüyü, altın kaplamalı heykelle boynuzlarını indirmek olmuştu.

Sonra Mertagh, altın zırhı içinde hepsini öldürme niyetiyle gelmişti. Boyu bir insanın on katıydı, başı tıpkı heykellerinde olduğu gibi bir geyik başıydı ve kanlı boynuzları âdeta gökyüzünü çiziyordu.

Gücü akıl almazdı. Elo şimdi bile savaş tanrısının iradesinin koçbaşını andıran hâlini anımsayabiliyordu; dehşet ve şiddet yüklüydü. Meşaleler sönmüş, ay ışığı kaybolmuştu. Zifiri karanlık onları içine almış, sonra çılgınlık ve kaos başlamıştı.

Elo denemişti. Arkadaşına koşmuş, kimsenin kulak asmadığı emirler vermiş, kendi askerlerinin ona çılgınca savurduğu kılıçlarla dövüşmüştü. "Ateşleri yeniden yakın! Kralı koruyun! Canınız, kanınız, kalbiniz o!"

İşte. Arren'in miğferinin biçimi, cesur muhafızının tutuştuğu bir ateşin ışığında parlayan zincir zırhı.

Mertagh kırmızı ve altın renkli bir ışıltıyla belirip çekicini savurarak Arren'in yanına varmıştı. Elo, arkadaşını kenara sürükleyince çekiç onu ıskalayıp yerine bir muhafıza isabet etmiş ve adamın kafasını karanlığın içine savurmuştu.

Elo onu, kanları taşların üzerine akan bedenlerin arasında çekiştirirken, "Arren, koş," dedi. "Kazanamayız. Bu kez olmaz. Tanrılar olmadan yapamayız."

"Hayır! Seni bırakmayacağım."

"Bırmak zorundasın!"

Mertagh'ın çekici hızlıydı. Elo darbenin Arren'i ikiye ayırmasına engel olmak için hem kılıcını hem de küçük kalkanını kullanmıştı. Darbe omzunun derinlerine gömülmüş, onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlayıp kılıcını elinden koparıp almıştı.

Mertagh çekici geriye çekip zinciriyle yeniden savurmuştu. Tanrının ayaklarının altında, yetişemeyeceği kadar uzakta bir baltalı kargı vardı. Elo'nun silahı yoktu. Ayağa kalkıp ölmeye hazırlanmıştı. Çekicin sivri ucu gecenin içinde vızıldıyordu.

Sonra Arren bedenini Elo'yla sivri ucun arasına atmıştı.

Elo gözlerini kapattı. Hatırası bile iliklerine dek canını yakmayı başarıyordu. Çıkan o kemik ve zırh çatırtılarını asla unutmayacaktı. Çekicin ağzı kalbini delirken Arren'in çıkardığı boğulma sesini de. Kissen onu anlayamıyor muydu? O ânı geri almak, olanları tümüyle değiştirmek için her şeyi verebileceğini muhakkak anlıyor olmalıydı. Mertagh'ın onun da canına kıymamasının tek nedeni şanstı. Mertagh zaferi için ulurken Elo baltalı kargıya uzanıp silahı tanrının yüzüne fırlatarak sivri ucuyla tanrının gözünü ezmiş, baltayla da ağzını yarmıştı.

Sonra tanrıkatilleri gelmişti. Gece karanlığının arasından savurdukları zincirlerle Mertagh'ı boynundan yakalayıp onu ateşe vermişlerdi. Meşaleler yakılmış, delilik sona ermişti. Resimlerine rağmen, savaş tanrısını öldüren Arren değildi. Veigalardı. Mertagh feryat etmişti. Elo, Arren'i ölenlerin ve ölmekte olanların bedenlerinin üzerinden sürükleyerek uzaklaştırırken geyik başı geriye savrulmuştu. Kralın zırhı yarılmıştı, hayatı göğsünden dışarı sızıyordu. Çok geçti.

"Dayan, Arren, lütfen dayan." Elo meydanın kenarında açık bir kapı bulmuştu. Şu an o kapının hangisi olduğunu bile bilemiyordu. Arren'i bir ocağın yanına yatırmıştı.

"Sorun değil, Elo."

"Senin yerine ben ölmeliydim." Ne yapacağını bilememişti. Onu nasıl kurtaracağını bilmiyordu.

"Beni bir tek sen sevdin, Elo. Bana bir tek... sen inandın." Ona sıkıca tutunup zorla sesini bulmaya uğraştı. *"Yapabilir-dim."* Solukları azalıyor, hafifliyor, seyrekleşiyordu. *"Sen ve ben dünyayı değiştirebilirdik."*

Bir titreşim, bir ışık parıltısı, yerdeki kan izleri boyunca ilerlemişti. Ocaktan geliyordu. Ocak yeniden parlamıştı; bu kez daha büyük, daha aydınlıktı. Boş olmasına rağmen yanmış ve alevlerin içinden insan şeklinde, dal ve kemik yığınınından oluşan ufak bir tanrı çıkmıştı. Tanrının tam ortasında küçük bir alev vardı.

Ben Hestra. Ocaklar tanrısıyım. Tanrı, oraya gelmesi gerektiğini nereden bilmişti? Elo bunu hâlâ anlayamıyordu. *Hayatını kurtarabilirim.*

Arren onları yok etmeye yemin etmişken bir tanrı onu neden kurtarırdı ki? Yine de Arren dönüp Hestra'ya uzanmıştı. *"Değiştirebilirim..."* diye fısıldamıştı tanrı. *"Bırak değiştireyim."*

Hestra elini Arren'a uzatmış, dal ve kıvılcımlardan oluşan bedeni çökmüş ve dallar Arren'ın göğsünde bir çatırtı ve alevle patlayıvermişti. Eti yosun ve köklerle düğümlenip yeniden birbirine geçerken Arren feryat etmişti. Kaburgaları bir dal yuvasının etrafında yeniden biçimlenirken kanaması durmuştu. Odun tanrısı iş görür müydü?

Hayır, göğsünde ateş vardı. Onu ısıtan, hayatta tutan, ölmekte olan bir ateş.

Ateş. Arren'ın ateşten bir kalbe ihtiyacı vardı.

Elo nefesini verdi. Bir ateş tanrısı, kuvvetli bir tanrı. Ancak o, bu hatalarını düzeltir, utancını hafifletirdi.

Nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

Uzun Yürüyüş'ün basamaklarını tırmanıp yukarıdaki yamaçlara son çıkışında Mertagh'a karşı değil Mertagh'la vahşi tanrıları yenmek için savaşmıştı. Elo hareket etmek için kendini zorladı; sorgulamak veya tereddüt etmek için kendine zaman tanı mıyordu. Belki de her şey farklı olabilirdi. Belki Kissen'la

daha önceden tanışsaydı... Fakat onun için geriye hiçbir şey kalmamıştı artık. Kissen bile yoktu, yalnızca ölüm vardı. Bu durumda, Arren'in ihtiyaç duyduğu son şeyi yapmaktan, borcunu ödemekten başka ne yapabilirdi?

Basamakların en tepesine ve parçalanmış mabetler çemberine vardı. Mabetler fırtınayla yıpranmıştı. Boştu. Geride bıraktıkları yıkıntıları görünce üzüldü. Sunaklar dağıtılmıştı. Öldürülen tanrılar buraya dönmeyecekti: av, fırtına, rüyalar, dehşet tanrıları. Hayatta kalanlarsa... hâlâ yaşıyorlarsa bile geriye çok az şey kalmıştı. Kırık birkaç kap, dağılmış sütunlar, kırılıp açılmış sikke kutuları. Savaşta rol oynamamış ölüm tanrısı bile yalnızca taşa kazınmış bir satranç tahtasının soluk izlerine sahipti, satranç taşlarının hepsi kayıptı.

Küçük bir çanın çalışı dikkatini çekti. İşte; siyah taş katmanlarından yapılma bir mabet. Kömürden bir mabet. İlerlemeye devam edip yükselen güneşin ışığında parıldadığını fark edene dek çanı görmedi.

Mabede gitti, umut etmeye cesaret edemiyordu. Ortasından tepesine kadar semboller uzanan çan, Talicia yapıymıydı. Bu, bir sanatçının halka halka duman çizimiydi. Elo çanı çevirdiğinde özenle biçimlendirilmiş askıya asılı duran tokmağın üzerine oyulmuş alevler olduğunu gördü.

Hemen arkasında küçük bir gazyağı lambası, içinde de yanan bir alev vardı.

Elo geri çekildi.

Bu Hseth'in çanıydı. Hestra'dan daha güçlü bir ateş tanrısının. Kurban isteyen ama zenginlikler bahşeden eski, vahşi bir tanrının. Birilerinin, sırf mabedini yeniden dikebilmek için Blenraden'a giden tehlikeli yolu katetmesine neden olacak kadar sevilmiş bir tanrının. Elo'nun ihtiyaç duyduğu ateş tanrısının. Bu tanrı Blenraden'da savaşmamıştı bile, görüldüğü kadarıyla Middren'le ilgilenmiyordu. Kusursuz bir tesadüftü.

Bizi uyuşturdular ve bağlayıp yaktılar.

Elo titrek bir nefes aldı. Kissen onu öldürürdü. Uğruna yakıldığı tanrı buysa, Kissen onu katlederdi ve Elo da bunu hak ederdi. Gerçi artık bunun bir önemi yoktu. O tanrı Hseth olmayabilirdi; yanık adaklar alan pek çok tanrı vardı. Kissen ve Inara da bunu tecrübe etmiş iki insandı. Arren'sa kraldı.

Elo kılıcını çekti ve ucunu bileğinin arkasına yasladı. Arren'in kılıç başının yokluğunu hissediyordu. Arkadaşlıklarının simgesi, Elo'nun iyi şans tılsımıydı o. Aan, kılıç başının suyun içine alırken böyle bir totem karşısında keyiflenerek gülmüştü. Artık önemi yoktu. Elo çenesini sıktı ve elini kesti, sonra elini sunağa koyup kanın parmaklarından akarak taşa dökülmesine izin verdi. Ardından çanı çaldı.

"Hseth," diye fısıldadı, çaresizliğini, iradesini, amacını sesine doldurarak.

Çanın melodisi boş mabetlerin etrafında yankılanıp rüzgârla birlikte şafağın pembeliklerine karıştı. Daha yüksek sesle yankılanıp solmak yerine giderek büyüdü. Hava giderek ısınıyordu. Elo terlediğini, ağzının kuruduğunu fark etti. Sıcaklık çalan çanın sesiyle dalga dalga artıp kavurucu hava ve ses durmaksızın yayılırken akciğerleri sızladı. Ses artık iyice artmıştı; öyle yüksekti ki Elo, Kissen ve Inara'nın bunu şehrin diğer ucundan duyup ikisine de ihanet ettiğini anlayıp anlamayacaklarını merak etti.

Sıcaklık katlanılmaz bir hâl aldı. Elo geri çekilmeye cesaret edemedi. Gözleri kurudu ve uzayan saçlarının uçlarının kıvrıldığını hissetti. Avucu yandı, tırnakları elini dağladı, dudakları çatlayıp açıldı.

Fenerin alevinden yukarıya bir kıvılcım, parlayan bir kor yükseldi, sonra bir yıldız gibi patlayıp her bir yöne kıvrılarak sanki zilin sesiyle dans eden girdaplara dönüşmüş gibi mabedin duvarlarını yaladı. Alevler iyice yayılıp kıvrılarak etek, kollar ve ten biçimini aldı. Mum kadar soluk ve kor gibi çilli bir ten.

Hseth gözlerini açtı. Kızıl ve beyaz telleriyle karmakarışık bir hâldeki saçların arasında parlayan masmavi, çarpıcı gözlerini.

Hseth, Kissen'a benziyordu. Bir tanrı olsa yaşlanınca böyle görünürdü. Tabii bunu ona söylemeyecekti. Fırsatı da olmayacaktı zaten.

Tanrı ona bakmak için eğilirken, "Beni hangi arzu buraya getirdi?" dedi. Elo elini kılıcından çekip silahını davranmamaya çalıştı. "Ah," dedi tanrı. "Senmişsin. Nihayet."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Inara

Kissen ne derse desin Inara yerinde durmayacaktı. Bütün o maceralardan sonra okşanan kafası ve eline tutuşturulmuş yayla tıpış tıpış eve dönmeyecekti. Elo ölüyor, hatta çoktan ölmüş olabilirdi ve Kissen da sanki herkesi kurtarabilecekmiş gibi onu kurtarmaya gitmişti. Inara, Elo'yu seviyordu; buna engel olamamıştı. Elo sıcakkanlı, kararlı, nazik biriydi. Sert sevgisi, anaç ilgisiyle Kissen'ı da seviyordu. Kimse onu geride, yalnız başına bırakamazdı.

Gerçi tam anlamıyla yalnız sayılmazdı.

“Bu kötü bir fikir,” dedi Skedi, Kissen'in iki şövalyeyi pataklayıp yere sermesinin ardından uzaklaşmasını izledikleri sırada. Inara onu takip etmiş, bir tartışmaya girmek yerine tanrıkatilinin adımlarını gizli gizli izlemeyi seçmişti. Eteğini geride bırakmıştı, üzerinde yalnızca taytı, pantolonu, gömleği, yelege ve mum yünü pelerini vardı. Skedi'nin yardımıyla yayın ipini geçirmiş –tanrı, yaya ağırlık yapmak için büyümüştü– kısa kılıcı da tıpkı Elo'nun gösterdiği gibi beline bağlamıştı. Kendini tuhaf ve güçlü hissediyordu.

“Bütün bunlar kötü fikirlerdi,” diye fısıldadı Ina. “Kissen'a gitmek de kötü bir fikirdi, unuttun mu? Ama ikimizin de

hayatını kurtardı. Biraz olsun gücümüz varsa onlara yardım etmek istiyorum.”

Skedi bir an sessiz kaldı. Kızın omzunda gitmiyor, yanında uçuyordu. En sonunda, “Ben de,” dedi.

Inara sesinin duyulmayacağı bir mesafeden, ölü şehrin sokaklarında kadının hızla ilerleyen ayaklarını takip ederek Kissen’i izledi. Veiganın yürüyüşünde Inara’nın artık ezberlediği bir ritim vardı, Inara da o sesi takip ediyordu. Kissen gölgeli, dolambaçlı bir yoldan gidiyor, dikkat çekmemeyi umuyor, Inara’ysa ona yetişmekte zorlanıyordu.

“Yamaçtaki basamakları kullan,” dedi Skedi. “Arkasına bakmıyor.”

Nefesini toplamaya çalışan Ina, “Orası çok açıkta,” diye fısıldadı.

“Bizi gizleyebileceğimi unuttun mu? Hem kimsenin seni aradığı yok. Elo’nun peşindeler.”

Inara liman tarafına giden basamakları çıktı, Skedi hemen yanında havada süzülüyordu. *Görünmüyoruz, tehlikeli değiliz, zarar verme niyetimiz yok.*

Kissen’a, pelerinin görünen kısımlarına, gür kızıl saçlarına neredeyse ayak uydurmayı başarmışlardı. Inara, sarmaşıkların taşlar arasına sinsice sokulduğu iç duvarın yanından eğilerek ilerledi. Duvarın kenarlarından yaradan sızan kan gibi yosunlar büyümüş, taşı ele geçirip çatlatarak içinden çıkmıştı. Hoyrat kış gelip çattığında basamakların suyun kenarına gelen kısımları parçalanacak, kayalıklardan denize uzanan uzun, düz bir yokuş oluşacaktı. Inara yukarı tırmandıkça taşlar iyice güvenilmez bir hâle geldi.

Bir çanın belli belirsiz çalışını duyduğu sırada neredeyse felaketin eşiğine gelmişti. Sonra tepedeki mabetlerden devasa dalgalar hâlinde yükselen sıcaklığı hissetti. Uzak olmasına rağmen yüzündeki incecik tüyler sıcaktan yandı. Sıcağı hisseden Skedi, kanatlarını vücuduna sımsıkı yaslayıp aşağı indi. Tanrı

locaman gözleri ve pır pır eden göğsüyle panikle ciyاكلarken Inara onu karnına yasladı.

Dumanı, yanan meyve bahçelerini, evi ve cesetleri, yangını hatırlayınca tökezledi. Nefesi kesildi, alevleri bizzat içine çekiyormuş gibi boğazı yanar oldu. Hava almak için güçlükle soludu. Ölmüştü, herkes gitmişti.

Inara dizlerinin üzerindeydi, panik onu ele geçirirken nefes almakta güçlük çekiyordu. Biraz sonra gözleri bulandı ve görebildiği tek şey pencerelerde, ahırlarda, duvarlarda ilerleyen yangın oldu. Yangında bir dehşet havası, ilerleyen alevlerde zalim bir neşe ve vahşi bir hayat vardı sanki. Inara gözlerini kapadı. Her şey çok parlak, çok korkunçtu. Skedi'nin etrafında kıvrıldı ve iliklerine kadar sarsan hıçkırıklarını bastırdı.

Uzun bir an sonra Skedi kıpırdanıp burnunu kızın çenesine dayadı.

Sesindeki titremeyi gizleyemedi, "Bir şey yok," dedi. "Sadece korkuyorsun, bir şey yok."

"Yapamam..." dedi Ina. Boğazı sıkışmıştı, sesi boğuk çıkıyordu. Gözyaşları yüzünü ıslatmıştı. Titreyen ellerini, gözlerini silmeye götüremiyordu bile.

"Bir şey yok, Inara Craier. Hatıralar canını yakabilir. Canının yanması normal. Güvendesin."

Inara nefes almaya odaklandığında ciğerleri gevşedi. Artık nefes alabiliyordu. Duman yoktu, yalnızca güç vardı. Inara bu gücü hissedebiliyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar güçlü olduğunu hissediyordu. Başını kaldırıp baktı. Skedi ona bakıyordu, sapsarı gözleri endişe yüklüdü.

"Skedi, özür dilerim," dedi. "Tek isteğin özgür olmaktı ve bunu sana veremedim."

Skedi'nin kürkü dalgalandı. "Benim tek istediğim bir mabetti, sevmekti." Başını iki yana salladı. "Sahip olduklarımın yeterli olduğunu görmeliydim. Sen, sevgimi kabul edecek olursan

benim için yeterlisin.” Boynuzlarını kızın başına yasladı. “Ben seni seçiyorum.”

Inara hıçkırığını bastırıp tanrıyı bedenine yasladı. Yalnız değildi. Tam olarak değildi. Asla da olmayacaktı. “Sen de benim sevgime sahipsin,” diye fısıldadı kanatlarına doğru. “Birbirimize sahibiz.” Inara derin nefesler aldı. İlkini ciğerlerini doldurmak, ikincisini de kendini sakinleştirmek için almıştı. Üçüncüsüyse ayağa kalkmak içindi. Zirvenin ötesinde bir ışık vardı. Şafağın yumuşacık pembe ışından değil, büyük bir alevden geliyor gibiydi.

Elo bir ateş tanrısı çağırmıştı ve tüm şehir bunu görebiliyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kissen

Kissen önce çanı duydu. İlk kez çocukken duyduğu o ahenkli sesi, ne anlama geldiğini umursamadığı o şarkıyı. Paranın, gücün, bir tanrının vaadini. Ses kemiklerinde çınılıyordu.

Sonra yanan etin kokusunu aldı. Kardeşlerinin feryatlarını, annesinin dualarını duyabiliyor, acıyı hissedebiliyordu. Ağzı, elleri, bacağı. Bacağı, sanki babası onu yeniden kırmışçasına yeniden acıyla sızladı.

Kissen hatıralarına çoktan alışmıştı. Bacağına bakmadı bile.

“Lanet olasıca piç kurusu,” diye hırladı. Kalbi boğazındaydı, kalbiyle beraber safrası da ağzına geliyordu. Dünyadaki bütün tanrılar arasından bunu çağırdığına göre çok çaresiz durumda kalmış olsa iyi olurdu. Bu, bir ülkeyi dize getirmiş, vahşi bir tanrıydı. Kissen göğsündeki küçük şeyeyi aradı. Bu, kullanacağını düşündüğü bir şeyden ziyade bir şans tılsımıydı. Onu Aan’a vermeyi reddettiğine seviniyordu.

Vahşi tanrıların mabetlerinden oluşan çemberin denize, rüzgâra ve fırtınaya açık olduğu tepeye ulaştığında, tepesinden alevden bir sütun yükseldi. En son evleri yıkılırken, alevler ailesini yutarken gördüğü her şey bir kez daha gözlerinin önündeydi; Hseth’in dört bir yana uçuşan hoyrat etekleri, yanan kolları ve

çanın çalışı. Tanrı, şehrin en parlak günlerinde bile kulelerinin erişemediği yükseklikten aşağı bakıyordu ve önünde Elo duruyordu. Kissen onu, bir cehennem alevinin gölgesinde kalmış o küçücük görünen bedeni kurtarmak için çok uzaktaydı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elogast

Hseth'in alevden eteklerinin kıvrımları döşeme taşlarına dökülüp değdikleri her yerde kül rengi izler bırakıyordu. Tanrı istese onu anında yakabilirdi. Elo sıcaklığın akciğerlerine yaptığı baskıyı hissederek nefes aldı. Canı yanacaktı.

"Senden bir lütuf istemeye geldim, ateş tanrısı Hseth," dedi Elo.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi tanrı. Kelimeler ağzından bir şömineden çıkan alevler gibi yuvarlanarak çıkmıştı, gözleri parlıyordu. "Yeni bir kalp istiyorsun sanırım? Güzel, taze ve sıcak bir kalp."

Elo yutkundu. Bunu bilmesi mümkün değildi. Aan mı söylemişti? Kissen'in tanıdığı o tanrı kendisine ihanet mi etmişti? Hseth başını geriye atıp güldüğünde saçları da onunla birlikte geriye savrulup omuzlarının üzerinde dalgalandı. Elogast sıcaktan yüzünü buruşturdu, elmacık kemiklerinin su topladığını hissedebiliyordu.

"Peki, sen kralın için vereceğim kalp karşılığında ne teklif ediyorsun?" diye sordu tanrı. Elo cesaretini topladı.

"Bana ait olan her şeyi," dedi.

"Bu hayatına mâl olacak."

"Öyleyse..." Elo nefes alıp verdi. "Hayatım Arren'indir."

Hava değişip gle yoğunlaştı. “Bir adak adandı!” Hseth sırttı, dişleri bembeyaz ve ışıl ışıldı. Elo, içgüdüleri ona bir şeylerin çok yanlış olduğunu söylese de sinirlerine hâkim oldu. “Ne *leziz*. Sevgili şövalye, şüphe duyuyordum ama o, bunun işe yarayacağından emindi.”

Hseth ellerini yere koyup yavaşça kaldırdı. Ellerinin altında dallardan bir yuva, mabedinin kemeri altında yanan bir ıra büyüdü. Mabedi kalp şeklindeydi. Yuva çatlayıp açılırken Elo kılıcını tutarak geri çekildi. Dallar büyüyüp Hestra’nın şeklini aldı. Tanrının varlığı kısa sürdü. Bir alevle omuzları yarılıp biçim değiştirdi, uzadı, Elo’nun tanıdığı hâle büründü.

Dallar ve alevden oluşan bedendeki bu kişi Arren’dı.

Gözleri kor gibi yanan Arren, “Elogast,” dedi.

“Bu bir oyun mu?” diye sordu Elo. Az kalsın kılıcını düşürüyordu. Elleri yeniden titrer olmuştu. Arren. Arren neden buradaydı?

Arren’in çenesi yukarı kalktı. Göğsünde, Hestra’nın dallardan yuvasına bıraktığı alevler yanıyordu. Snmemişlerdi. Parlak ve canlıydılar. Hayattaydılar.

“Canın, kanın, kalbin, Elo.” Gülümsedi, bu gülümseme ancak Arren’a ait olabilirdi. “Söz verdin ya.”

Elo karşısındaki alevlere rağmen kanının buz kestiğini hissetti. Arren onun arkadaşıydı. Kardeşiydi. Onun için, kralı için her şeyi feda etmeyi seçmişti. Evinde gördüğü kırılğan ve acılı adam değildi karşısındaki. Bu Arren dimdik duruyordu, cesurdu ve gülümsüyordu. Aan, suyun suyla konuştuğunu söylemişti. Demek ki ateş de ateşle konuşuyordu. Aan ona ihanet etmemişti.

İhanet eden Arren’dı.

Elo, “Ne yaptın sen?” diye fısıldadı.

Evini ziyaret etmiş, yardım etmesi için ona yalvarmış, sırf Elo, Blenraden’a dönsün diye ona öleceğini söylemişti. Buraya, mabetlerin hâlâ durduğu, Hseth’in bulunduğu yere dönsün diye.

Tanrı, “Adak adandı, kendini kurban edecek,” deyip bakışlarını Elo’ya çevirdi. “Kırık bir kalp, bütün bir kalpten daha güçlü olabilir. Şanslısın ki bunu yapması için onu Middren’deki tek mabedime gelmeye ikna edebildin.”

“Arren,” dedi Elo. Sesi sıcaktan boğuk bir hâl almıştı. “Ne yapıyorsun?”

Arren ona döndü. Yüzü, kalbinin olması gereken yerdeki boşlukla aydınlanıyordu. “İnsanlarımızın tanrılara ihtiyacı var,” dedi. “Gündelik hayatlarından kurtulmak için onlara muhtaçlar.” Dallanıp budaklanan kollarını açtı. “Ben de onların arzuladıkları şey oluyorum. İnsanlarımın *ihtiyaç duyduğu* kral oluyorum.”

Elo duyduklarına, gördüklerine inanamıyordu. Geri çekildi. “Hayır, Arren, sen böyle biri değilsin. Olamazsın.” Arren gülümsedi. Elo çaresizce, “Bunu yapan, Hseth’le entrikalar çeviren Hestra,” dedi. “Mertagh’ı, istediği gibi hükümdarlık etmediğinde yaptığını hatırlıyor musun? Bu yaptığını boz. Yardım etmeme izin ver.”

“Yardım mı? Ben uzun zamandır senin yardımına ihtiyaç duymadım ki, Elo,” dedi Arren. Gülümsemesi soldu. Gururlu, kendinden emin bir şekilde öne doğru bir adım attı ve bir zamanlar şövalyesi olan adamla yüz yüze geldi. “İnsanlarım bana karşı ayaklanıyor. Kalplerinde, iradelerinde, inançlarında tıpkı Hseth’in Talicia’da yaptığı gibi yer edinmek çok zaman alıyor. Ben Middren’i muhteşem kılmayı ve halkın, savaşın seyrini değiştirdiğimiz zaman olduğu gibi benim ve bayrağımın altında toplanmasını istiyorum. Güce ihtiyacım var, Elo.”

“Gücün var zaten,” dedi Elo. Teni çok ısınmıştı, giydiği onca metal, sırf Hseth’in, Arren’in alevlerinin yakınlarında durmaktan ısınıyordu. Kılıcını da yalnızca boş kabzasını saran kumaş sayesinde tutabiliyordu.

“Yeterli değil. Yeterli değil! Anlamıyor musun? Sen beni Arren olarak tanıdın ama ben artık kralım. Her handa be-

nim yüzüm asılı, benim adımı kullanarak şükranlarını dile getiriyorlar. Saray halkı bana Güneşgetiren adını verdi. Daha öncesinde, güç nedir hiç anlamamıştım. Zavallı, seilmeyen, tanınmayan biriydim. Beni bir tek sen tanıyıp sevdin.” Acı acı güldü. “Çocukluğumu bir tek sen hatırlıyorsun ama artık ben bambaşka bir şeyim. Yepyeni bir şey olabilirim! Hseth ve Hestra bunu görüyor; onlar ellerine geçen fırsatı kullandı. Sıra bende.” Omuzlarında korlar çatırdadı. “Ölmemi isteyen piçler alevler içinde yanacak.”

“Sendin.” Acı. Elo acı duymuş, göğsünde, omzunda ve kemiklerinde her gün o acıyı hissetmişti. Arren’i neredeyse yitirmenin acısı, kaybedilen binlerce canın acısı, annelerinin onu yetiştirdikleri ülkeden kaçmak zorunda kalmalarının acısı. Gelgelelim Arren onun için sabit, kesin bir acı olagelmmişti. Bu ısırap bedenine, ayaklarına vurdu. “Craier malikânesini sen yaktın, değil mi?”

Arren gözlerini kırptırdı, kapıldığı hayretle alevleri bir an titreşti. “Evet,” dedi. “Lessa Craier her şeyi bozacaktı.”

“Bütün bir hane, Arren, o hanenin insanları, çocukları...” Inara masumdu, hiçbir şeyden haberi yoktu. Arren onu da yakabilirdi.

Kral kaşlarını çatı. Alevleri titreşti, bir kısmı söndü ve başını kaldırıp Hseth’e baktı. Artık hem Arren’dı hem de değildi. Karşısındaki, tanımadığı bir adamdı.

“Yapmak zorunda olduğumuz şeyi yapıyoruz,” dedi Hseth.

Arren, Elo’ya döndü. “Yapmak zorunda olduğumuz şeyi yapıyoruz,” diye tekrarladı.

Elo daha fazla dayanamayacaktı. Kılıcını kaldırdı ve saldırmak için hamle yaptı ama Hseth’ten gelen bir sıcaklık dalgasıyla geriye doğru savruldu. Arren bir an için acı çekiyormuş gibi göründü ama sonra yeniden öne doğru bir adım attı.

“Bu şekilde olsun istememiştım, Elo,” dedi. “Ama Hseth’in gücü, kuvveti için sunduğum adak senin kalbin. Bir tanrıya”

dönüşecek, ölümsüz, güçlü ve hiçbir mabede bağlı olmayan ilk insan olacağım. Bu isyanı harekete geçmeden ezecek ve gücün, Middren'de bizler için neler yapabileceğini onlara göstereceğim." Arren yaklaşırken kalbi ısıl ısıl yandı. "Birlikte, dostum, seninle beraber. Her zaman."

Tanrılar kurbanları sever.

Elo iradesinin bedeninden dışarı sızdığını, kararlılığını tüketip onu yalnızca acıyla bıraktığını hissetti. Sessizce, "Sen tanrılar bitirmek istedin," dedi.

"Kaos bir son bulacak!" dedi Arren, tıpkı dumana karışan alevler gibi Hestra'ninkine karışan sesiyle. Hemen üzerinde Hseth'in alevleri bedeninden aşağı mavi mavi iniyor, duyduğu gururla dalgalanıyordu. "Hseth, Talicia'nın ezilmiş tüm topraklarını bir araya getirdi. Tek tanrı, tek amaç. İnanç muhteşem şeyler yapabilir, bunu bana sen söylemiştin. Buna öyle çok inanmıştın ki her şeyi geride bıraktın."

"Ben insanların seçim yapmakta özgür olması gerektiğini söyledim."

"Beni seçmemeleri aptallık olur," diye bağırdı Arren. "Annem gibi, ağabeylerim ve ablam gibi. Onlar bende hiçbir şey görmeyen aptallardı. Hepsi öldü gitti." Dimdik duruyor, artık Elo'ya değil onun ötesinde, üzerinde bir yere bakıyordu. "Sen bana kalbini adadın, Elo. Adağını kabul ediyoruz. Bir tanrının kalbine karşılık bir insanın kalbi. Hseth'in kalbinin benimki ve Hestra'ninkiyle birleşmesi için."

Elo gözlerini kırptırdığında Hseth kıpırdanıp elini Elo'nun göğsüne koydu. Elo olduğu yerde kalakaldı. Duyduğu acı dayanılmazdı.

Parmaklarını bastıran Hseth, "Buna degecek, şövalye," dedi. Arren, dallardan oluşan ifadesiz yüzüyle Elo'nun feryat etmesini izledi. "Gücümüzü dünyaya taşımak için. Bize, bütün tanrılardan büyük olana dair hikâyeler yazacaklar. Şan, zenginlik, imparatorluk, yeni fırınlar, demir ocakları, ateş, kan ve öfke,

kurban ve tanrı krallar dileycekler, sonsuza dek bana bağlı olacaklar.” Yüzünü onu öpecekmiş gibi Elo’nunkine yaklaştırdı. “Bu adakla ona hayal edilemeyecek bir güç bahşedebilirim. Sen, Arren’in sevdiği son şeysin ve o, seni kaybetmeyi seçti.”

Tanrının eli dokunduğu her şeyi yakıp kavuruyordu. Elo, avucu iyice tenine gömülürken kendi etinin mide bulandırıcı kokusunu alabiliyordu.

“Dur!”

Hseth görünmez bir güç tarafından geri savruldu. Tanrı tökezleyip donakaldı; vahşi tanrı bir şekilde geri çekilmişti. Elogast rüzgârın dokunuşunu, üstündeki kanatların getirdiği serin havayı hissetti.

Bir şeyin yok, yaralanmadın, hareket edebilirsin, kaçabilirsin.

Elo kendini donmuş, yanan elden uzaklaştırdı ama kaçmadı. Kılıcını savurduğunda briddite metali eli kopardı. Hseth acıyla haykırırken kızıl saçlardan, etten ve öfkeden oluşan çok hızlı bir şey kendini tanrının üzerine savurdu.

Elo, “Kissen!” diye bağırdı.

Kissen’in uzun kılıcının iki darbesi Hseth’i geri itti. Tanrının saçları öfkeden diken diken olmuştu, ateşten teni Elo ve Kissen’in kestiği yerlerden yeniden oluşuyordu.

“Arren, Hestra, gidin!” diye bağırdı Hseth. “Bunun icabına ben bakacağım!”

Arren’in dallardan ve ateşten oluşan bedeni parçalanıp yere yığıldı. Kral, ansızın gelen kan kokulu bir duman içinde kayboldu. Kissen döndü ve dizinin üstüne düştüğü sırada Elo’yu yakaladı. Adamın hissettiği acı gözlerini kör ediyor, onu tüketiyordu. Hseth’in parmaklarını, kalbine uzanan pençesini hâlâ göğsünde hissediyordu.

Kissen, göğüs zırhının altında tuttuğu şişeyi çıkarıp mührünü kırdı. Avuçlarına gümüş renkli bir su aktı. Aan’ın suyu. Kutsal su. Şişeye saklanmış bir lütuf. Kissen, ellerini kavrulmuş tene yasladi. Sıcaklık azalıp daha dayanılır hâle geldi. Kissen, suyun

bir kısmını da yutması için parmaklarını adamın dudaklarına değdirdi. Hseth'in sıcaklığı Elo'nun içine her ne yaptıysa su onu yatıştırmış, temizlemiş, iyileştirmişti. Elo kendine geldiğinde Kissen'in yüzü duyduğu rahatlamanın etkisiyle gevşedi. Suyun bir kısmını da kendi boynu ve yüzüne serpti. Tek eline deri bir eldiven takmıştı, diğer çiftini de ötekine geçirdi. Briddite plakalar ellerini sarıyordu.

"Koca yürekli aptal," dedi Elo'yu ayağa kaldırarak. Suyu rağmen Elo acıdan zor nefes alıyordu. Hseth'in dikkati basamakların en üstünde, Inara'daydı. Inara yayına ok takarak onlara doğru geliyordu.

"Sen nasıl bir varlıksın?" diye sordu tanrı ama Inara duraksamadı. Yayını iyice gerip oku bıraktı. Hseth elini savurduğunda ok havada yanıverdi. Tanrı kolunu geri çekti, kızı yere serecek bir alev yaratıyordu. Elo kılıcını kaldırdı, göğsü kavurulurken homurdandı ve tanrının eteklerine şiddetli bir darbe indirdi. İşe yaradı. Tanrı feryat edip geri çekildi, dikkati Inara'dan uzaklaşmıştı. Ateşten eteği tıpkı eti gibi, çanın çalışması gibi bedeninin bir parçasıydı. Briddite metalleri onu kesebilirdi.

Hseth kolunu Elo ve Kissen'a doğru savurduğunda Elo ona kılıcıyla karşılık verdi. Kıyafetleri alev aldı ama göğsü Kissen'in suyu tarafından korunuyordu. Hseth acıyla hırlayıp bedenini bıçağa iyice bastırdı, Elo'ya ulaşabilmek için kendi kendini kesiyordu.

Kissen bir hançer fırlattı, hemen ardından ikinci ve üçüncü hançer de ilkini takip etti. Hançerler tanrının eline, omzuna, yüzüne isabet etti. Hseth gözlerini korumak için geri çekilince Kissen, Elo'yu yakaladı.

"Kaç, Elogast!" dedi ve pelerinin içinden ufak bir su kabı çıkarıp omzunun üzerinden doğrudan Hseth'in alevlerinin içine fırlattı.

Su kabı hedefini buldu ve patlayıp etrafa briddite parçaları savurarak Hseth'in eteğini yırttı. Kissen pelerininin Elo'yla

kendisine doladı. Pelerini ikinci bir katmanla, alevlerin büyük bir kısmını püskürten fakat briddite şarapnellerine karşı onları koruyamayacak olan ince, buruşuk bir deriyle kaplamıştı. İki parça kumaşı kesti, biri Elo'nun ayak bileğinde ufak bir sıyrığa neden olurken diğeri Kissen'in omzuna indi.

Hseth uludu. Bu saldırı ona zarar vermekten ziyade onu kızdırmıştı. Ateşi alevden ağlar gibi yayılıp döşeme taşları boyunca ilerledi. Inara onlara doğru koşmaya başladı, attığı her adımla cehennem ateşi sanki onu püskürtüyormuş gibi geriliyordu. Skedi hemen tepesinde uçuyordu.

“Şövalyeler geliyor!” diye bağırdı. Bu sırada Ina'nın hemen arkasındaki zirveyi tırmanmış olan iki şövalyeden gelen bir ok kanatlarının üzerinden geçti. Şövalyeler neye ok attıklarını bilmiyorlardı. Hedefleri uçan tanrı mı, ateş tanrısı mı yoksa Elogast mıydı?

Belki de Kissen'dı.

Kissen okları görmemişti; dikkati Hseth'in üzerindeydi. Elo çömeldikleri yere oklar inerken kadını açıklıktan uzaklaştırdı. Hseth gücünü toplarken şövalyeler de çan seslerine karışan uyarı borularını çaldılar. Tanrı yeniden saldırmaya çalıştı ama Inara bir ok daha çekip Hseth'in gözüne doğru atarak dikkatini dağıttı. Ok tanrının yanağını yaraladı ve Elo'ya, Inara'yı da yakalaması için zaman kazandırdı. O sırada Hseth bir ateş patlamasıyla karşılık verdi. Alevler kükrercesine üzerlerine hücum ettiğinde kenarlarına doğru koşup yanmaktan son anda kurtuldular.

Elo, Kissen ve Inara, alevler onlara ulaşip sütunlara çarparak patladığında ölüm tanrısının mabedinin önünde durdular. Büyük ve sıcak bir şey görüp saldırmaları gerektiğini düşünen tepedeki şövalyeler yayılım ateşiyle Hseth'in dikkatini dağıtınca alevler çabucak duruverdi. Gelgelelim Hseth'in öfkesine diğerleri kadar hazır değillerdi. Tanrı kollarını onlara doğru savurup gökyüzünü tıpkı çan sesi gibi yarararak geçen öfkeli alevler gönderdi. İki şövalye siper almak için eğilirken

çaldıkları boruların sesleri yarıda kesildi. Arkalarındaki üçüncü ve dördüncü şövalye alevlerin uğultusu arasında yutuldu. Elo arkasını döndü. Bunu o yapmıştı.

“Elo, göğsün,” dedi Ina. Tanrının elinin kavurduğu yere bakarken gözleri dehşetle açıldı. Lethen’in laneti Aan’ın su yazısına rağmen Elo’nun omzunun üzerinden yayılarak ateş tanrısının bıraktığı izle birleşecekti. Skedi kanatlarını çırparak yanlarına indi, nefes nefese kalmıştı.

“Kissen merhem sürdü, merak etme,” dedi Elo. Yalan söylerken Skedi’ye bakmıyordu. Aldığı her nefes Hseth’in pençesi gibi hissettiriyordu, yanmış teni geriliyordu. Kissen onları dinlemiyor, mabetten dışarıya bakıyordu; gözleri Hseth’in üzerindeydi. Alevler yeniden mabede inip bir başka şövalyenin çığlığı rüzgâr, dalgalar ve çan seslerinin üzerinden yankılanırken irkilip geri çekildi. Hseth’le yüzleşmeden kaçmak mümkün değildi. Savaş tanrısını öldürmek için bir tabur şövalyeyle veiga gerekmişti, Hseth’s’e bambaşka bir şeydi. Kontrol edilemezdi. Kaçmak isteseydi çoktan kaçmış olurdu. Fakat avını sonsuza dek beklemeye niyetliydi.

“Inara’yı buradan çıkar,” dedi Kissen. “Onu güvenli bir yere götür.”

“Kissen...” Göğsündeki acı onu neredeyse kör edecekti.

Kissen gerçekçi bir ses tonuyla, “Böyle savaşılamazsın,” dedi. “Aan’ın suyu bir yere kadar işe yarar.” Kadının kendisine küfretmiyor olması Elo’yu umutsuzluğa düşürdü. “O senin peşinde, Elo, iyi bir nedeni de var. Aptal kralın neye dönüştüğünü biliyorsun, o konuda bir şey yapabilirsin. Sen bir tehditsin. Bense yalnızca bir tanrıkatiliyim.” Kissen’in gözleri Hseth’in aleviyle parıldadı. “Ayrıca ben tanrıları öldürürüm.”

Kazanamazdı. Hseth’e karşı kazanamazdı. Inara başını iki yana sallayıp Kissen’in koluna tutundu. “Bir kere beni göndermeye çalıştın zaten,” dedi Inara. “Skedi’yle sana yardım edebiliriz.”

Kissen kızın elini tuttu. “Yardım edebileceğinizi biliyorum,” dedi. “Ama Hseth’i yenebilsek bile burası şövalye kaynayacak. Şimdi giderseniz dikkatleri dağınıkken bir şansınız olacak. Lesscia’ya ulaşın, şu isyanı bulun ve bir başka şehir daha düşmeden bu durumu düzeltin.”

Elo’ya baktı. Bakışları Elo’nun aşına olduğu bakışlardı, kendi kaderine çoktan karar vermiş birinin bakışları.

Elo, Kissen’in elini tutup, “Bana hayatımı feda etmememi söyledin,” dedi. Elo ne yapmıştı böyle? Sesi gergindi, acıdan boğuk seslerle nefes alıyordu. “Senin de aynı şeyi yapmanı izlememi mi istiyorsun şimdi?”

Aan’ın suyundan kalan son damlaları kollarına ve başına döken Kissen, “Bu fedakârlık değil,” dedi. Su saçlarını, kaşlarını, gözlerini gümüşü bir renge boyadı. “Bu intikam.” Kissen, Hseth’e baktı, tanrı öyle parlaktı ki şafağı gölgede bırakıyordu. “Bu, elime hiç geçmeyeceğini sandığım bir fırsat.” Elo haklı çıkmıştı. Kissen’in ailesini yakan Hseth’ti ve Elo, ikisini bir araya getirmişti.

“Söz verdin,” dedi Inara. Çaresizce Kissen’i kalmaya ikna edecek nedenler arıyordu.

“Bu mesele ikimizden de büyük, *liln*,” dedi Kissen. Mesleğinin araç gereciyle ağırlaşmış iç pelerini çıkardı. “Babamın yaptığı şey de buydu. Yaptığı şeyden ben de nefret etmiştim, senden özür dilerim. Dilersen benden nefret et ama seni şu an kurtarmazsam benden nasıl bir fedai olur ki?” Balmumu yünü pelerini, içindeki araç gereçlerle takırdayarak yere düştü. Kissen, pelerini Inara’ya verdi. İnce dış katmanı üzerinde tuttu. “İblisleri yenmek için buna ihtiyacınız olacak,” dedi ve beyaz yalanlar tanrısına baktı. Tanrı arka ayaklarının üzerindeydi. Bir an birbirlerini incelediler. Kissen iç geçirdi.

“Başını belaya sokma yeter, Skediceth,” dedi. “Elo, Inara’nın başına bir iş gelmesine izin verirsen, öldürdüğüm bütün

tanrılarının üzerine yemin ederim ki öleceğin güne dek sana musallat olurum.”

Elo, “Daha kötüsü de olabilirdi,” dedi. Kissen gülümserken altın dişi parladı ve bir an sonra öne eğildi. Elo’yu bir kez, hızlıca öpüp yeniden doğruldu.

“Şans için,” dedi.

Inara kadının sırtına tutunmaya çalışarak, “Kissen!” diye bağırdı ama Kissen kenara çekilip mabetlerin olduğu alana doğru ilerledi. Gömleğinin kıvrılmış kolları yara izlerini gözler önüne seriyordu. Elo onu durdurmadı. Bildiği her şey değişmişti. Kissen’in tanrılarla yarım kalmış bir işi vardı.

Kendisinin de öyle.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kissen

Kissen, kendisini yaratanla buluşmaya gitti. *Middren tanrılarının eline geçtiğinde...* Ennerast öyle demişti. Bunu mu kastediyordu? İsyanı, bu tanrı-kralı ve Talicia'nın ateş tanrısını? Birlikte toprakları paramparça edeceklerdi. Kissen buna izin vermeyecekti.

Hseth'i çağırmayı ilk kez limandaki Talicia mabetlerinde denemişti. Maimée onu ilk kez dilencilığe göndermişti, teni yaralarından dolayı hâlâ hassastı. Çanı çaldığı için dayak yemişti çünkü mabedin efendisi yanık izlerini kötü şans olarak görenlerdendi.

İkinci denemesinde Pato, Aan'ın şişeciğini istemedi hemen önce birlikte Talicia sınırındaydılar. Middren'in bitip Talicia'nın başladığı karlı bölgede, çığ riskini göze alarak, Hseth'in dağlara yerleştirilmiş pek çok mabedinden birinin çanını çalıp durmuştu. Pato onu bulmaya geldiğinde ona tanrılarının neden gelmediğini sormuştu. Kalbinde yalnızca öldürme arzusu vardı.

Şimdiyse tanrıyı çağırmasına lüzum yoktu. Doğruca ona gidebilirdi.

Mabedin arkasından çıkarken Talicialı ateş muhafızları için onları onları yapan cadılardan birini kandırıp takasla aldığı posttan pelerinini kaldırdı. Hseth hücumu geçtiğinde yağdır-

dığı alevler, lav akıntısından gelen kavurucu hava gibi teninin üzerinden yuvarlandı. Aan'ın armağanı kollarını, boğazını ve yüzünü sıcaktan korudu. Bu koruma sonsuza dek sürmeyecekti ama Kissen'in ailesini öldüren tanrıdan bir parça koparmasına yerecekti.

“Koşun!” diye bağırdı.

Elo söyleneni yaptı. Inara'yı kaldırıp koştu. Kılıcı elindeydi, basamaklara yönelip kalan şövalyelerin arasından hızla geçerken yaralarını bütünüyle görmezden geliyordu. Inara'yı yanında sürükleyip bir şövalyenin vahşice savrulan kılıcının altından geçerken kılıcı bir kenara itti. Bir başka şövalye Inara'yı yakalamaya çalıştığında Elo onu tekmeleyerek uzaklaştırdı. Skedi de onlarla birlikte uçuyor, dikkat dağıtmak, onları korumak ve onlara rehberlik etmek için boynuzlarıyla kanatlarını kullanıyordu.

“Korkaklar!” diye hırladı Hseth alevlerini yeniden onlara doğru yönlendirerek. “Geri gel, şövalye, adağını teslim et!”

Elo alevlerin hemen önünden koşuyordu ama peşinden gelen ve alevlere yem olan iki şövalye o kadar şanslı değildi. Kissen, Hseth'in dikkatinin dağılmasından faydalanıp ona doğru ilerleyerek tanrıya kılıcıyla vurdu fakat ancak Hseth'in bacağına kadar uzanabilmişti. Ucu ucuna. Hseth tökezledi ve Kissen briddite eldivenleriyle tanrının bacağına sarılıp onu aşağı çekmek için bütün ağırlığını kullandı. Hseth'in hedefi şaştı, briddite kılıcın bacağına yakmasıyla haykırdı ve alevler havaya yükseldi. Şimdi yanmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıştı işte. Tanrı hücumla geçti ama Kissen çoktan yuvarlanarak oradan kaçmış, palasıyla kestiği tanrının parmaklarından birini de yanında götürmüştü.

Artık Hseth'in ilgisini çekmişti. Acı çekmeye alışık olmayan tanrı öfkeyle ciyakladı. Yarasından yoğun ve sımsıcak bir kan akıyordu. Bu kurbanlarının kanıydı. Tanrının yüz ifadesi korkutucuydu, Kissen'in çocukluğunda, alevlerin arasında be-

lirdiğini hatırladığı yüzdeki ifadeden farklıydı. Bu, çok daha insani, çok daha somuttu. Annesininkine daha çok benziyordu.

Evet, vahşi saçlarından örgülerinin kıvrımına, geniş omuzlarına, kuvvetli bacaklarına ve büyük burnuna dek tepeden tırnağa Talicialı bir kadına benziyordu bu yüz. Bir kraliçe gibi görünüyordu. Talicia'nın kraliçeleri, kralları, yöneticileri olmamıştı. Ta ki Hseth'e kadar.

Bir tanrının iradesine meydan okumaya cüret mi ediyorsun sen? diye sordu Hseth. Zihinsözü, Kissen'ın zihnine işleyip savunmalarını kırağı gibi kolayca eritti. Kissen bunun kendisini korkutmasına izin vermemeye çalıştı. Sakin kalmalı, tanrının dikkatini dağıtmayı sürdürmeli, onu Inara, Skedi ve Elo'dan uzak tutmalıydı. *Alevlerce kutsandın, öyle mi? Eğer şimdi onu dümdüz etmeme izin verersen sana hızlı bir ölüm bahşederim.*

"Şimdiden benden kurtulmak için yalvarmaya mı başladın?" diye karşılık verdi Kissen. Yavaş yavaş yana doğru adımlar atıyor, basamaklardan uzaklaşırken Hseth'in bakışlarını üzerinde tutuyordu. Briddite parçasının denk geldiği omzu sızlıyordu.

"Demek yavaş bir ölüm istiyorsun." dedi tanrı. "Şövalyeyle küçüğü halledip sana döneceğim."

Tanrı basamaklara yöneldi. Kissen bunu yapacağını tahmin etmişti. Sahip olduğu tüm güçle kalan siyah ateş ve briddite bombalarından birini doğrudan Hseth'in yoluna savurdu. Bomba Hseth değer değmez patladı. Bu kez tanrıya daha yakındı ve briddite taneleriyle bedenini delip geçti. Tanrı cayır cayır yanan ve dumanı tüten yaralarını tutup hışımla Kissen'a döndü ve elinin tersiyle, yağı tutuşturan bir alevden bile daha büyük hızla, onu tokatlayıp yana savurdu.

Düşüşünün sertliği Kissen'ın başını döndürdü ama Hseth'in ikinci darbesi içindeki ışığı söndüremeden önce kılıcını yukarı savurup tanrının avucunu çizdi. Tanrı tısladı ve sadece bir kedi tarafından çizilmiş gibi elini döndürdü.

“Niyetin beni durdurmak mı, küçük ölümlü? Ben senden büyük çocukları doğdukları sabah daha güneş doğmadan yedim.”

Kissen güçlkle ayağa kalktı, nefes alırken zorlandığını göstermemeye çalışıyordu. El yordamıyla kemerini aradı. Bir bombası daha vardı. Hseth fazla yakına gelirse kendi tenini onun alevinden daha çok canını yakarak yaralayabilirdi ve tanrının etinin iyileşmesi daha çok zaman alıyordu. Böylece işi biterdi ve Elo’yla Inara’nın ölümlerini geciktirmek için yeterince zaman bulamamış olurdu.

“Senden bir kere kaçtım, seni tuzsuz şerefsiz; yine kaçarım.” O an yanında yalan söylediğini anlayacak bir Skedi yoktu.

Hseth ona doğru eğilip küçük bir sorunu olan güzel bir kız gibi ağzını büktü, korkmadığı açıktı. “Seni tanıyor muyum?” diye sordu. “O kadar çok insanı yaktım ki. Üzerinde güzel yara izleri de bırakmışım. Bir başka tanrının lanetleriyle onları mahvetmiş olman ne yazık.”

Hseth harekete geçti. Kissen geri çekildi ama fazla yavaş davranmıştı. Hseth onu takma bacağından yakaladı ve bedeninin geri kalanıyla birlikte havaya kaldırarak yüz yüze gelebilecekleri şekilde sarkıttı. Diğer elini de Kissen’in, güzellik tanrısının lanetinin yitip gittiği yanağına koydu.

“Tatlı, küçük bir lanet,” dedi. “Sana yakışmıyor.” Gülümsedi ve ellerini tutuşturdu. Yara izini yakıp yok etmek istiyordu. Hava iyice ısınmıştı. Aan’ın suyu Kissen’in yüzünü koruyordu ama bacaklarını koruyamadı. Kissen çığlık atmayınca Hseth daha çok uğraştı. Yatho’nun metal plakaları ısınıp sağ bacağındaki eti yaktı.

“Belki seninde benimki gibi bir yara izine ihtiyacın vardır,” dedi Kissen sıkıdığı dişlerinin arasından. Kılıcını kaldırıp Hseth’in burnuna indirdi. Hseth onu fırlatınca Kissen uçuşunun kenarına uçup omzunun üzerine düştü ama yuvarlanmak acısını azaltmıştı. Uzun kılıcını düşürmüş olsa da palası ondaydı, uçuşundan düşmeden yerdeki taşlara tutunurken kendi kendini

kesmemeye çalıştı. Bu yükseklikten denize yuvarlanmasına engel olacak korkuluklar yoktu.

Hseth, Kissen'in açtığı kesige dokununca gözleri hayretle irileşti. "Canını mı yaktım, küçük kız?" Yara çok geçmeden kaybolacaktı; Kissen'in açtığı diğer yaralar çoktan yok olmuştu. Elini yüzünden çekip ona yaklaştı.

Kissen'in metal uzvuna değen bacağı su toplamıştı; takma bacağın metali eğrilip bükülmüştü. Kılıcını kullanarak ayağa kalktı.

"Sevdiğin birini mi öldürdüm, mesele bu mu?" Hseth neredeyse insan boyutuna gelecek kadar küçüldü, dili ateştendi. "Âşığın falan mıydı? Yazık sana."

Kissen tanrıları biliyordu; ilk bedenleri bin ayrı bedene döndüğünde olanları hatırlamadıklarının, umursamadıklarının farkındaydı. İçindeki öfke giderek güçlendi, bilendi. Geriye bir tane siyah ateş ve briddite bombası, üç bıçak ve bir palası kalmıştı.

"Ağladın mı, ufaklık?" diye sordu Hseth. "Yalvardın mı?"

Kissen koştu. Kırık ayağının dengesizliğine, omzunun büyük acısına karşı koydu. Bıçaklarını da fırlattı; önce birincisini, sonra ikincisini. Hseth gülüp etrafında döndü, dans ederek bıçaklardan kaçıyor, onunla alay ediyordu. Kissen tanrının onu köşeye sıkıştırmasına, yakalamasına izin verdi. Sonra karşı saldırıya geçti; son bıçağı Hseth'in sol tarafına uçtu, sağ yanına fırlayan bomba da onu takip etti. Hseth bıçaktan kaçıp su kabının yoluna çıktı ve kap tam göğsüne inerek bedeninde patladı, kahkahasını duman ve çelikten bir feryada çevirdi. Etrafa dökülen kan taşlarda cızırdadı.

Ancak bunlar yeterli değildi. Kissen geri çekildi, kavurucu metalin üzerindeki kendi sıcak kanının kokusunu, babasının etinin cızırdayışını hatırlayınca öğürmemek için kendini zor tuttu. Saldırısı hedefini bulmuştu, Hseth'i gövdesinin ortasından vurmuştu ama briddite metali tanrıyı yalnızca yaralamakla

kalmış, tuz gibi göğsünü yakmıştı. Bu, onu öldürmek için yeterli olmaktan çok uzaktı. Bombanın zararı, Kissen'in kılıcıyla verebileceğinden fazlaydı ama verdiği zarar kalıcı olmayacaktı. Kissen'in numaraları tükenmişti.

Bunu Hseth de biliyordu.

"Hangi zavallı, bitap hâldeki köydü seninki?" diye fısıldadı. Gözleri öfkeyle parlar olmuştu. Kissen uzun kılıcına ulaşır silahını aldı ve palayı kaldırdı. Ona daha fazla zarar verebilmeyi ummuştu. Gelgelelim tanrının dikkati hâlâ üzerindeydi. Yeşilin değil, alevin yaşlı tanrılarından birinin karşısında bu bir başarıydı. Kissen bununla gurur duymaya karar verdi. Hseth'in öfkesini ne kadar üzerinde tutarsa, Inara ve Elo o kadar güvende olurdu. "Bir ismi var mıydı bari?"

Kissen kendini hazırladı. Ölümden korktuğu yoktu ama acıdan hoşlanmıyordu. Acıyı tanıyordu. Acı keyif vermiyordu. "Köyün adı Senkørsa'ydı," dedi.

Hseth düşünüyormuş gibi yaparak başını yana eğdi. Elini umursamazca salladı. "Şu eski viraneyi diyorsun," dedi gülerek. "Onun için mi ağlıyorsun? Orası yıllar önce denize gömüldü. Biraz olsun kıymeti yoktu."

Bu kez Kissen'ı gafil avladı. Bir anda avuçlarından alevli bir mızrak çıkarıp öne atıldı. Mızrağı Kissen'in boğazına doğru savurdu. Kissen kalan tüm gücüyle mızrağı iki kez savuşturdu. Kendi kılıcını yakınında tuttu, bedenini saldırıdan korumak için iki elini de kullanıyordu. Aleviyle briddite meteline vurmak Hseth'in canını yakıyordu ama acı, onu rahatsız edecek kadar fazla değildi. Vücudunun ön kısmı kan içindeydi, alev alev yanan eteği ve saçlarıyla tam bir vahşi tanrı gibi görünüyordu. Kissen geri çekildi. Hseth'in mızrak tutan kolu dümdüz ve kuvvetli, alevleri parlak ve ölümcüldü. Kissen darbeleri göğüsleyip geriledi.

"Bana bir aile vermemiş miydi onlar?" Hseth düşündü. "Ah, tabii ya. Osidisen'in ufak evcil hayvanları. Yaşlı ahmak." Gülümsedi ve mızrağıyla öyle hızlı döndü ki bulanık bir ışık

hâlini aldı. Üzerine atılıp Kissen'in gardını yıkıp geçti ve deri zırhını yarıp omzuna dalarak etini deldi; alevleri kılıç kadar keskindi. Kissen yandığını hissetmeden önce alevlin parıltısını gördü. Sıkılı dişleri arasından bağırdı ve eldivenli eliyle mızrağı tuttu.

"Yananların isimlerini unutup duruyorum," dedi Hseth. "Deniz tanrısını bile sınırlarımı zorlamasına, yamaçlarımı yıpratmasına rağmen zor anımsıyorum. Küçük köyünüzün evlerini denize boca etmek yıllarını aldı. Bu, dünyanın onlara sunduğum güce yüz çevirmesini sağlayacaktı sanki."

Köy gitmişti. Tanrılar, zenginlik ve başarı uğruna ailesini öldürmüşler ve ne başarı ne de zenginlik kazanabilmişlerdi. Her şey boşa gitmişti.

Kissen mızrağı iyice sıkıp omzundan uzaklaştırdı, sonra kılıcını kullanıp ikiye ayırdı.

"İsimleri Tidean, Lunsen ve Mellsenro'ydu," dedi Kissen, ateşten mızrak yok olurken. Kılıcıyla öne atıldığında Hseth onu savuşturmak için silahını yeniden yarattı. "Kilean annemdi, Bern de babam. Sıradan insanlardı, kimseye zarar vermemişlerdi."

"Ahmaklarmış, ahmak gibi de ölmüşler," dedi Hseth saldırıları savuştururken. Tanrı etrafında dönüp mızrağını sertçe savurdu ama bu kez Kissen bu numaraya hazırlıklıydı, kurtulmak için yan tarafa atılıp kılıcını tanrının koluna geçirdi. Hseth kıvılcımlar saçan dişlerini gösterip Kissen'in karnını delmeye yeltendi ama Kissen kırık bacağının üzerinde dönüp tanrının gardından içeri daldı. Oradaydı. Yakındaydı. Kılıcını iç tarafa, kalbe doğru bastırdı.

Hseth bunu bekliyordu. Bedenini saran tüm alevleri içine çekip tenini bembeyaz ve kül gibi bıraktı. Hepsi kılıcın bedenine saplandığı yere akıp metali Kissen'in duyularını uyuşturacak kadar ısıtarak kendi canını yakmasına rağmen kılıcı eritti.

"Bu dünya benim," dedi Hseth. "Ateş tanrısı varken savaş tanrısına kimin ihtiyacı olur ki? Kendi kendini zengin edebile-

cekken zenginlik tanrısına ne lüzum var? Alevlerin çıkması için şöminede neyin yakıldığıının önemi olmaz. Sen ufak, kusurlu, yitip gitmiş bir insansın. Bir sinekten farkın yok.”

Sıcaklık, Aan'ın suyuna rağmen çok fazlaydı. Kissen gözlerine dolan yaşların buharlaştığını hissetti. Çanın sesi kulaklarında durmaksızın çınlamaya devam ediyor, sıcaklıkla dalgalanan havanın basıncı sesi daha da belirgin kılıyordu. Hseth fazla güçlüydü. Kissen'in onun kalbini kesmesi bin yıl da sürse mümkün değildi.

Ne var ki Kissen'in buna ihtiyacı yoktu. Akıllı olması yeterliydi.

“Kudretli tanrılar bile çok akıllı olmuyor.” Kissen sırtıp kılıcı bıraktı ve Hseth'i kül rengine dönmüş kollarından yakaladı. Parmaklarına işlenmiş metal, tanrının tenini yakalayıp kavurdu, onunla bir oldu. Ateş tanrısı bile briddite metalinden kaçamazdı. Kissen, alevler kendi korumasız teniyle dövüşmesine rağmen tanrıyı bir âşık gibi kucaklarken Hseth feryat etti. “Küçük hayatlar bile kıymetlidir.”

Mabetlerin sınırına ulaşmışlardı. Kissen tanrıyı oraya yönlendiriyordu. Kissen atlayıp tanrıyı da beraberinde uçurumun kıyısından aşağı çekti, savaşçı elleriyle tanrıya tutunup havada kendi ağırlığıyla onu beraberinde götürdü. Rüzgâr tanrının alevlerine, eteğine, saçlarına saldırıp onları dağıtıyordu. Su ve ateş onları boğarken denize çarptıkları sırada Hseth feryat ediyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Inara

Inara, Kissen'in düştüğünü gördü. Şehir sokaklarında epeyce Lilerlemiş, yamaçlar boyunca uzanan düz yolları takip etmişlerdi. Elo şehri Kissen kadar iyi bilmediğinden en hızlı yolu seçti. Artık onları durdurmaya çalışan şövalyelere zarar vermekten çekinmiyordu. Gördükleri şövalyelerin çoğu, gökyüzündeki ışıklar yüzünden öyle şaşkına dönmüştü ki onlarla ilgilenmiyorlardı bile. Hacılar da sabah güneşinin altında kıyıda toplanmış, vahşi tanrıların mabetlerine korkuyla bakıyordu.

Bir tanesi işaret ederek, "Bakın!" dedi.

Inara döndü. Uçurumdan aşağı dönerek inen alevler arasındaki ufak bir bedenin, kendi ağırlığıyla aşağı çektiği parlak ışığı gördü.

"Kissen," diye fısıldadı. Işık denize çarptı ve söndü. "Dönmemiz gerek," dedi. Elo'ya tutundu. "Gidip onu bulmalıyız," diye yalvardı. Yaşlar gözlerine hücum etti. Önce annesi, şimdi de Kissen gitmişti. Elo güçlkle nefes alıyordu, yüzü bir taş gibi donuktu. İki arada bir derede kalmış hâlde uçuruma, sonra da Inara'ya baktı.

"Kimse o yükseklikten sağ çıkamaz," dedi Skedi. Inara'nın omzuna sıkıca tutunmuştu. "Bir ateş tanrısının kollarındayken bu mümkün değil. Bunu Kissen bile başaramaz."

Elo başını salladı. Gömleği Hseth'in bıraktığı korkunç yarı-
nığı gözler önüne serecek şekilde açılmıştı. Inara, tanrı kalbini
almaya çalışırken Elo'nun adağının renklerini görmüştü. Arren'a
duyduğu sevginin büyük gücü ondan çıkıp Hseth'in elinde kalp
kırıklığıyla birlikte safir mavisi ve gümüş tonlarında parlamıştı.
Parçalanmıştı, patlıyordu. Renklerinin hatırası, yaranın izinden
betardi. "Bizden bunu istedi," dedi Elo. Sesi boğuk çıkıyordu.
Renkleri değişiyor, safir mavisi, altın tonlarında korku ve kızıl
kahverengi acıyla lekeleniyordu. Acı giderek artıyordu. "Bizi
kurtarmak için, Ina. Kissen ne yaptığını biliyordu."

Biliyordu demişti. Kissen gitmişti. Kissen artık yoktu.

"Kendini topla," dedi kızı öne çekerek. Sesi titremese de
renkleri titriyor, parçalanıp çarpışıyor, dönüyor ve kaybın etki-
siyle çılgınlaşıyordu. Elo yine de yürümeyi sürdürdü. Inara ona
direnemediğini fark etti. Önce bir adım, sonra bir başka adım
daha attı. Kaçıyorlardı, Kissen onlardan kaçmalarını istemişti.

Inara gözyaşlarını silerek kendine hâkim olmaya çalıştı.
Gözyaşlarını daha sonraya, güvende oldukları zamana sakla-
yacaktı. Kissen olsa öyle derdi.

Elo onları şehir dışındaki ahırlara, yamaçların iyice aşağısına
götürüyordu. Büyük bir hızla köşeleri dönüp kapıyı bulmaya
çalıştılar, bulduklarındaysa önünde muhafızlar olduğunu gördü-
ler. Elo, kızı geri çekip duvara yaslandı. Inara nefesini toplayıp
sessizce hareket etmeye çabaladı.

"Elogast!"

Inara, Elo'nun elini sıkıca tuttu. Bu bir erkeğin sesiydi.
Her kimse onları duymuştu. Skedi bir yalan hazırladı ama Elo
elini havaya kaldırdı.

"Sör Elogast, orada olduğunu biliyorum."

Bu, Benjen'di. Orada olduklarını biliyorsa beyaz bir yalan
yeterli güce sahip olmayabilirdi. Akıl hocasının ölmeye geldiğini
bilmediğinden, Elo'nun kaçış planını tahmin etmiş olmalıydı.
Elo yarasına rağmen doğruldu ve Inara'nın elini bıraktı.

Inara, “Bırak da başka bir yol bulalım,” diye fısıldadı. “Lütfen Elo, seni de kaybedemem.”

Elo acısına rağmen gülümsedi. “Henüz kaybolmuş değilim. Benjen yalnız mı?”

Skedi çatılara uçup geri geldi. Inara’yla olan bağı hâlâ oradaydı ama artık birbirlerini anladıkları için daha gevşek, daha rahattı.

Yalnız.

Elo’nun renkleri değişti. Emin olma duygusu, onun için soluk bir pembe tonuydu. Kılıcını çekip dışarı yürüdü, Inara da ona izin verdi.

“Seninle dövüşmeye vaktim yok, Benjen,” dedi. “Bırak geçelim.”

Inara köşeden bir göz attı. Benjen de hazırlıklıydı, yeni kılıcını çekmişti.

“El altından işler çeviren bir düzenbaz olduğun hiç aklıma gelmemişti, Elogast,” dedi Benjen. “Birinin arkama geçmesine izin verdin. Senin bir hain olabileceğini de düşünmemiştim. Yoldaşların nerede?”

Kissen. Kissen’i düşünmek Inara’nın ruhunu sızlattı.

“Seninkiler nerede?” dedi Elo.

Benjen kaşlarını çatı. “Bir tanrı sorunuyla uğraşıyorlar. Göğsündeki yanığa bakılırsa sorun senin başının altından çıkmış. Pes et, Elo, kralın için.”

Elo alaycı bir nefes verdi. “Kralım,” dedi. “Kendi insanlarına ihanet eden bir kral, benim kralım olamaz.” Sesi daha önce hiç olmadığı kadar kendinden emin çıkıyordu. “Masumların canını yakan bir kral, senin kralın mıdır?”

“Elogast...” Benjen tereddüt etti. “Kral Arren, yapmak zorunda olduğu şeyi yapıyor.”

“Yapmak zorunda olduğu şey...” diye tekrarlardı Elo. “Öyleyse ben de aynısını yapacağım.” Kılıcını kaldırdı. “Sör Benjen, kılıcımı elime aldım, artık hepiniz korkmalısınız.”

Benjen öne sıçradı, kılıcını soldan sağa çevirip doğrudan Elo'nun içinden geçecek şekilde eğdi. Inara çılgılığı basmamak için elini ağzına götürdü. Elo geri çekildi; duruşu rahattı, enerjisini saklıyordu. Kılıcı kenara itti, ağırlığını öteki ayağına verip kılıcını açıkta bıraktığı boşluktan geçirdi. Parlayan kılıç zırhını delerek Berjen'i bacağından kesti.

Benjen düştü. Tangırtılar arasında yere indi, ayağa kalkmaya çalıştı ama kalkamadığını fark etti. Doğrulanabilmek için kılıcını kullanarak yeniden denedi fakat Elo kılıcı tekmeleyip elinden düşürerek sokağın diğer yanına savurdu. Kendi kılıcını da kınına kaldırdı. Taş gibi sert ifadesi çatlamıştı, öfke onu harekete geçiriyordu. Şövalyeye sırt çevirip Inara'ya, "Gel," dedi. Inara yanına gitmek için acele etti, arkadaşını basitçe, acımasızca devirebilmesi onu hayrete düşürmüştü. Bu, fırıncı Elo değil, savaşçı Elo'ydu.

"Kralına ihanet edeceğine ölmeyi yeğleyeceğine söylemiş-tin," diye bağırdı Benjen. "Bana öyle dedin... Kendi ağzınla!"

"Ona ne olacak?" dedi Inara.

Elo sertçe, "İsterse yaşayacak isterse ölecek," dedi. "Ben Kissen değilim. İnsan öldürürüm."

"Elo, geri dön!" diye bağırdı Benjen. "Canın, kanın, kalbin. Yemin etmiştin!"

Elo dönmedi, renkleri sabit kaldı.

Ahırlar arasında gezinip bölmelerin içine daldıkları sırada Skedi, "Şurası!" diye bağırdı. Uçtuğu yeri takip edip yemek yiyen üç kısrakla bir beygire ulaştılar. Hiçbiri eyerli veya dizginli değildi.

Elo mantosunu çıkarırken yüzünü buruşturup, "Bir şeyler yapabilirim," dedi. "Uzun zamandır eyersiz ata binmemiştim."

"Bekle." Inara elini Kissen'in pelerininin içine daldırıp küçük şişeler, tespih taneleri ve diğer ıvır zıvırları karıştırarak aradığı şeyi buldu: Bacak'ın yolculukları için dikkatle porsiyonlara bölünmüş ballı yulaflarının sonuncusu. Inara yulafları

clinde tuttu, ilk önce kısıraklardan biri geldi. Elo'nun açık yarası ve yabani görünüşünü çok önemsememişti. Elo dizgin olarak kullanabilecekleri bir şey bulmak için etrafına bakındı. Ne kadar zamanlarını alacaktı bu? At, onu çalıp götürmelerine izin verecek miydi yoksa Bacak gibi şaha mı kalkacaktı? Göğsüne yiyeceği bir tekme Elo'nun işini bitirirdi.

“Tethis?”

Inara hızla arkasını döndü. Ina'nın yanına oturup kaçmasına engel olabilecekmiş gibi ata bakmakta olan Skedi küçüldü ama gizlenmek için yeterince hızlı davranamamıştı. Inara bu sesi tanıyordu; yolculuklarının ilk günlerinde susmak bilmemişti. Berrick'ti bu. Hemen yanında da Batseder vardı.

Yoldan dolayı yıpranmış gibiydiler ama yaralanmamışlardı, yanlarında da bir at getiriyorlardı. Atın sağlam nalları vardı, sakindi, eyeri de hâlâ üzerindeydi. Batseder bakışlarını kızıdan Elogast'a ve yokmuş gibi davranmaya çalışan Skedi'ye çevirdi. Onu görmüşlerdi, Inara bu gerçeği bir yalanla defedemezdi.

“O bir tanrı, öyle değil mi?” diye sordu Batseder. Renkleri onu bir korku ışıltısıyla sardı ama duyguları arasında şaşkınlık yoktu. Inara, Batseder'in tekneyle kaçtıkları sırada Skedi'yi gördüğünü hatırladı.

Onlar yeniden lafa giremeden Inara, “Lütfen,” dedi. “Lütfen bir şey söylemeyin.” Batseder gözlerini kırıştırdı. Işıltısı yumuşadı.

Berrick, Elo'ya, “Fırıncı,” dedi, sonra da gülümsedi. “Hamurlarımı sen düzelttin, sen...” Elo'nun göğsündeki yanığı görünce yüzü düştü.

“Gitmemiz gerek,” dedi Elo. Kapıda bir halat bulmuştu, ahşap bir civatayla bir şeyler yapmaya çalışıyordu. “Başımız belada.”

“Enna'ya ne oldu, Tethis?” diye sordu Batseder. Şüpheli bir ifadeyle bakıyordu.

Inara boğazındaki yumruya rağmen yutkundu. Skedi söylenecek bir şeyler düşündü. *Yalanlarımın işe yarayacağını sanmıyorum*, dedi.

Gerçekler işe yarar, dedi Ina. Batseder'in ellerini tuttu. "Benim adım Tethis değil," dedi. "Adım Inara Craier."

"Craier mi?"

"Ben Craier Hanesi'nin vârisiyim ve kral ölmemizi istiyor. Enna, Kissen adında bir tanrıkatili... Yani tanrıkatiliydi. Bizi korurken öldü." Batseder ürküp istemsizce geri çekildi. "Elogast, Skediceth'le benim eve dönmemize yardımcı olan bir şövalye."

Elo, "Şövalyeydi," diye düzeltti. Kısarak yorgundu. Elo dizgini takmaya çalışırken başını kaldırıp öfkeyle kişnedi. Çabucak enerjisini yitiriyordu.

Inara, Batseder'in parmaklarını sıkıp, "Blenraden'dan çıkmamız gerek," dedi. "Olabildiğince çabuk. Lütfen, bize yardım edin."

Batseder dudaklarını birbirine bastırdı. Berrick'le bakiştılar. "Buraya... Kissen ve Sör Elogast sayesinde geldik. Elbette yardım edeceğiz." Geri çekildi ve atlarını çekip ilerletti. At kolayca yürüdü. "Şakayık'ı alın. İki kişiyi taşıyabiliyor; diğerleri döndükten sonra satın aldık onu."

Inara tereddüt etti. Bunu yapabilir miydiler? Kissen'in pelerinde sikke aradı ama eline gelen ilk şey Kissen'in takma bacağına ayarlamakta kullandığı küçük pense oldu. Donakaldı, iradesi dağılıp onu boğacak gibiydi.

Berrick kızın omzuna hafifçe vurdu. "Karşılığında bir şey almayacağız," dedi. "Bir tabakçıyla ayakkabıcı yolda para kazanamaz mı sanıyorsun?" Batseder atın dizginlerini Inara'ya verdi. "Eyerinde yemek var." Berrick kızı atın sırtına kaldırdı. "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Olacağım," dedi Inara, boğazı sıkışıyordu. Skedi omzuna uçtu. "Olacağız."

Elo kısırağı rahat bıraktı. Ayak bileğindeki kesikten dolayı sendeliyordu. Kendini toplayıp elini Berrick'in omzuna koydu. "Bana yardım eder misin?" diye sordu. Berrick başını sallayıp dizlerinin üzerine çöktü, ata çıkmasına yardım etmek için ellerini Elo'nun botunun altına koydu. Elo, eyerde Inara'nın arkasına geçti, acısının renkleri dört bir yanından etrafa yayılıyordu.

"Bu iyiliğinizi unutmayacağız," dedi Elo. Bağdırmamak için harcadığı çabadan dolayı sesi boğuk çıkıyordu.

"Biz de sizinkini."

Elo bir an tereddüt ederek, "Geride yaralı bir adam var," dedi. "Ona yardım edin, lütfen. Eğer yapabilirsiniz."

İki adam başını salladı. Elo atı dehledi. Ahır avlularında koştular. Şakayık dörtlüye gitmekten memnundu; nalları taşların üzerinde çıkardığı ritmik sesle ilerlerken şehre sabahleyin ulaşmış iki üç hacının yanından geçtiler. Hacılar da yaşlı bir kadınla takas yapan dış kapının ötesindeki muhafızlar da at yanlarından gürültüyle geçerken kenara çekildi. Her nasılsa arkalarındaki şehirde çıkan karmaşadan bihaberlerdi.

Güneş gökyüzünde iyice yükselirken ortada takip edildiklerine dair bir emare olmamasına rağmen hızlarını koruyup çiftliklerin ve enkazın yanından geçtiler. Bacak'ı bıraktıkları boş evi bulduklarında akşam olmuştu. Sabırlı at, ahırın önünde otliyordu, efendisini beklemekten hoşnuttu. Gelmeyecek olan efendisini...

Elo, Şakayık'tan aşağı kaydı, yere inerken az kalsın dizlerinin üzerine düşüyordu. Eyere tutunarak ayakta kalmayı başardı. Göğsündeki yara kanıyor, gömleği bedenine yapıştıyordu. Kissen'in üzerinde kullandığı suda her ne varsa, etkisi geçiyordu.

Skedi yere sıçradı ve Elo kendine yaslanabilsin diye şövalyenin yanında bir kurt boyutlarına ulaştı. Elo, Skedi'nin rüyeleri arasındaki bedenine tutunup doğruldu.

Inara da inip atı Bacak'a doğru götürdü. Kissen'in atı, Inara'ya doğru kişnedi, sonra arkasına bakıp yeniden kişnedi. Veigayı arıyordu.

"O gelmeyecek," dedi Inara. Şakayık'ı Bacak'ın yanına bağladı. At onu anlamıyordu. Otlamaya geri döndü. Inara nefesini tutup Elo'nun yanına gitti.

"Otur," deyip Kissen'in eyerlerini, yemek pişirme aletlerini, hipginini almak için çalıkların arasına daldı.

"Yola devam etmeliyiz," dedi Elo.

"Ne zamana kadar? Sen yığılana ya da iblisler bizi yakalayana kadar mı? Aan laneti durdurabileceğini değil yavaşlatabileceğini söyledi. Bu gece gelecekler mi?"

"Evet," dedi Elo güçlkle. "Yalnızca çağrılacak iblis sayısını sınırlandırabildi."

"Öyleyse burada kalacağız."

Elo, sanki kızın kelimeleri onu yıkmış gibi yere düştü. Skedi'ye tutunmaya devam ediyordu. Inara yardımına koşup ayağa kalkmasını sağladı ve Skedi'yle birlikte onu barakaya doğru yürüttüler. Güneş batıyordu. Çok vakitleri yoktu.

"Sargı bezlerini bul," dedi Inara, Kissen'in alkolünün mantarını açarken. Kissen'in yaptığı şeyi görmüştü. İçkiyi Elo'nun yanığına döktü. Elo hızlı ve kesik nefesler alsa da göğsü giderek gevşedi; elin işareti, kalbinin üzerinde nabız gibi atıyordu. Şişeyi kızın elinden aldı ve Inara gömleğini çekip yaradan uzaklaştırırken uzun, büyük bir yudum aldı. Kumaşın yapıştığı yer kan içindeydi.

Skedi sargı bezlerini getirdiğinde Inara, "Bir şifacıya ihtiyacın var," dedi. Sargı bezini açtı ve göğsüne bastırırken öğürmemeye çalıştı. Gecenin gölgeleri yaklaşırken bezi adamın bedenine doladı. Artık yaz değildi, bahar akşamları çok daha çabuk geliyordu ve Lethen'in laneti de sırf o yaralandı diye beklemeyecekti. Inara, siyah mürekkebin Elo'nun teninde yayıldığını görebiliyordu.

Elo, kız daha iyi sarabilsin diye bezi tutarken, “Skedi, Bacak ve Şakayık’ı güvenli bir mesafeye götürmelisin,” dedi. Inara arkasından döndü, sonra katları artırmak için ruloyu ellerinin arasından geçirip ön tarafına getirdi.

“Bensiz bir saat bile dayanamazsın,” dedi Inara.

“Sakre’ye de gitmemelisin,” diye devam etti Elo. “Canovan’ı bul. Annen... asilerden biriymiş; birlikte çalışıyor olabilirler.”

Inara öfkeyle, “Çoktan ölmüş gibi konuşuyorsun,” dedi. Bu kadar ölüm yeterliydi. Elo dişlerini sıktı.

“Ölemem,” deyip Kissen’in pelerinine baktı. “Yaşamam gerek.”

Veiganın eşyalarını karıştırıp kullanabileceği aletler bulmaya çalıştı. İçlerinde kâğıt olan bir iki şişecik, bir dizi tespih tanesi çıkardı. Bunları nasıl kullanacağını bilmediği açıktı. İnce, ağır bir briddite zincirini görünce daha mutlu oldu. “Bunu atlatacağız,” dedi. Inara’yla olduğu kadar kendisiyle de konuşuyor gibiydi. “Atlatmak zorundayız.”

Inara sargı bezinin uçlarını bağladı. Lanet sembolü dikkatini dağıtmıştı. Bir insan ve bir tanrı, Elo’nun görevine engel olmak, bir insan kralın bir tanrının gücünü kazanmasını engellemek için onu oraya koymuştu.

Kralın Inara gibi olmasına mâni olmak için. Inara, tanrılar gibi renkleri görebiliyor, diğer tanrıların iradelerini delebiliyordu. Hseth’i durdurmuştu.

Lanete odaklandı. Tıpkı Elo’nun renklerini görebildiği gibi onu da hissedebiliyordu, bir irade düğümüydü bu. Canovan’ın ve Lethen’in iradelerinden oluşuyordu. Koyu kan kırmızıları, griler ve yeşiller, fener ışığını andıran ufak parıltılar hâlinde sarı korku. Hemen içinde Aan’ın iradesi, dikenlerin arasındaki su damlaları gibi saydam ve aydınlık bir şekilde parlıyordu.

Skedi başını kaldırıp baktı. Elo da aynını yaptı. Güneş dağların ardındaydı. Elo olabildiğince derin nefesler alıp, kılı-

cını kınından çıkardı ve her an harekete geçmeye hazır hâlde bacaklarına yasladı.

“Bu bir söz düğümü gibi bir şey,” dedi Inara. “Osidisen’in Kissen’a verdiği söz gibi. Oraya bağlanmış. Renkler ip gibi.”

“İna,” dedi Elo. “Kılıcını çek.” Son ışık da sönerken atların ikisi de havadaki değişimi hissedip büyüyen gölgelerden kaçtı.

Aan ona *küçük düğüm çözücü* demişti. Inara, Skedi’nin iradesini kırmış, dört yol ağzındaki tanrının hareketini durdurmuştu. Büyük ateş tanrısını zapt etmişti. Bu çok küçük bir lanetti. Ufak, gizli bir düğümdü. Yaratıkları yanlarına çekiyordu.

Bir hırıltı düşüncelerini dağıttı; kan, yosun ve kemik kokusu geldi. Inara başını kaldırıp baktı; sekiz değil beş yaratık, on adım kadar ötedeki çalılığın altından sürünerek çıkıyordu. Inara, Aan’a bir teşekkür fısıldamadı; yaratıklar hâlâ Kissen olmaksızın savaşamayacakları kadar çok sayıdaydı.

Inara, Elo’ya, “Kıpırdama,” dedi. Elo yutkundu.

“İna...”

“Bana güven ve kıpırdama.”

Elo bir nefes alıp başını salladı. Inara ellerini omzuna bastırdı. Elo yüzünü buruştursa da Inara hissediyordu. Düğümü, laneti. İradeyi. Kendi iradesini, güvende olma, onu kurtarma, ikisini de kurtarma arzusunu kullandı. Bu Kissen’a, Skedi’ye, annesine duyduğu sevginin iradesiydi. Ateş tanrısını durduran iradeydi. Inara’nın sevgi rengi zümrüt yeşiliydi, güç renkleriye gök mavisi ve mordu. Renklerini lanetin etrafına dolayıp *asıldı*.

Lanet gevşemeye, bir yara kabuğu gibi Elo’nun derisinden kalkmaya başladı. Elo acıyla homurdandı ama dayandı. Yaratıklar yaklaşıyordu. Inara daha da sertçe asıldı. Yazılar lanetle birlikte geliyor, kökler omzundan çekilip Inara’nın parmaklarının etrafında zehirle siyah mürekkep gibi düğümleniyordu. Köklere yapışıp sallanan Aan’ın damlaları da oradaydı.

Yaratıklar hücumla geçtiği sırada lanet, gölgeden bir top gibi Inara’nın eline geldi. Elo ayağa kalkıp birini kılıcıyla yü-

zünden keserek yarıp geçti. Peşinden bir başkası gelip diğer dağılan cesedin üzerinden atladı. Elo, Inara'yı korumak için hareketlenip yarattığı kılıcıyla yakalayarak bir tarafa savurdu.

Inara, "Skedi!" diye bağırdı. Tanrı, kızın ne istediğini biliyordu. Bir yalan istiyordu. Skedi patileriyle laneti kızın elinden alıp kanatlandı.

Avuçlarında kıvranan lanetle birlikte akşam göğünde süzülürken, "O burada! *Burada!*" diye bağırdı. Yaratıklar kafa karışıklığıyla inildedi, sonra da dönüp Skedi'nin peşine takıldı.

Skedi laneti uzaktaki bir araziye fırlattı ve yaratıklar onun ve birbirlerinin üzerine dalarak gölge etlerini kendi uzuvlarından ayırıp sonra da bulacak bir şey kalmadığı için dişleriyle birbirlerini parçalarken geri uçtu. Elo omzunu tutarak onları seyretti. Yaralı kolu da göğsü de kanıyordu ama sırtı ve omzu temizdi. Lanet gitmişti.

Dönüp hayretle Inara'ya baktı. Inara ışık sönerken kendi ellerini seyretti, sonra da Elo'nun bakışlarına karşılık verdi.

"Ben güvende değilim," dedi. "Tehlikenin ta kendisiyim ve seninle annemin, Kissen'in intikamını almaya geliyorum. Bir daha asla beni geride bırakmanıza izin vermeyeceğim."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Kissen

Kissen suya düştüğünü hatırlamıyordu, aklında yalnızca alevler vardı. Alevlerin verdiği ıstırap. Hseth öfkeden köpürüp onu yumrukladı ama Kissen bırakmadı, bırakmayacaktı. Tanrıyı öldürmek için su yeterli gelmeyeceklerdi.

Gelgelelim denizdeydiler ve burada ateş tanrısının uğraşacağı tek şey su değildi.

Osidisen! diye bağırdı Kissen.

Burası kendi denizi olmasa da tanrı, kuzeyden bir saniye içinde hızla geldi. Bütün denizler ona yol açmıştı. Tanrı, eline fırsat geçtiğinin farkındaydı.

Su değişti. Kissen çocukluğunda edindiği dürtüleri, Hseth'i bırakma vaktinin geldiğini anlayamayacak kadar yitirmemişti. Tanrıyı bıraktı ve tekmeleyerek geri çekildi. Hseth kıpırdamaya fırsat bulamadan deniz etrafında çalkalandı, sıkıştı, ona iki yandan Osidisen'in iradesiyle vurdu. Bu güç onu anında söndürmeye yetti.

Hseth gitmiş, geride akıntıda süzülen yanmış bir kan izi kalmıştı. Middren'de, Talicia'da bütün mabetleri çatlayıp parçalanacak, çanları kırılacak, alevleri sönecekti.

Deniz tanrısı Kissen'in yanındaydı, gözleri kararırken dahi görebildiği tek şey denizde dönüp duran bir karanlıktı. Gri gözlere ve köpükten bir sakala sahip bir adamdı. Osidisen.

Kadının yanında süzülürken, "Sensin," dedi. Yüzü değişti ve bir anlığına babasının yüzüne döndü, onca yıl önce olduğu gibi onu tüm netliğiyle görüyordu. Tanrı hatırlıyordu.

Osidisen, Kissen'in batışını seyretti, son hava baloncukları da güneşin dans ettiği yüzeye doğru süzülüyordu. Ölüyordu. Kissen bunun farkındaydı. En azından yanmıyordu.

Tuhaf bir şey oldun çıktın, küçük kız, dedi Osidisen onu kollarına alıp. İsmi benden aldın ama benden nefret ediyorsun. Kis-sen-na. Denizin sevgisinden doğan. Yine sırf öfken uğruna ölecek misin?

Kissen gözlerini kapadı. Hareket edemeyecek kadar zayıf ve sersemlemiş hâldeydi. Sağ ayağı ağırlık yapıp onu batırıyordu. Kendisini kurtaramayacaktı ama ona da seslenmeyecekti. Osidisen'e seslenemezdi. Babasının hayatından kalan son şeyi kullanmayacaktı. O söz de Kissen'la birlikte ölecekti. Tanrı nimetinin hayata geçirilmemesinden hoşlanmaz ama sürüklenir giderdi. Kissen'in elinden ancak bu geliyordu. Babasının dileğine tutunup onu sinirlendirmek.

Söz verdin.

Zihninde duyduğu ses Osidisen'e değil, Inara'ya aitti. Inara, yıkımın eşiğindeki tehlikeli bir dünyada ailesi olmadan bir başına kalmış, korku ve öfke dolu yabancı bir kızdı.

Hayır. Kissen, Inara'yı terk edip de onu kendi yaşadığı hayata mahkûm etmeyecekti. Öfke uğruna bunu yapamazdı. Babası bunu istemezdi.

Osidisen, diye seslendi gözlerini açarak. Göğsündeki söz, yeşil, loş ve derin deniz ışığıyla belirginleşti. Osidisen bekledi.

Kurtar beni.

TEŞEKKÜRLER

Tüm aileme teşekkür ederim. Çok çalışan güçlü, akıllı, kararlı annemle babama teşekkürler. Beni büyük bir sevgiyle büyüttünüz ve kendimi zorlamam için bana bir alan sundunuz, sınırlarıma ulaştığımda yaralarımı sarmama yardım ettiniz. Bu sınırlara sürekli olarak çarpmamaya çalışacağım.

Tüm gücümün kaynağı kız kardeşime ve beni ayağa kaldıran, ayaklarımın yere basmasını sağlayan erkek kardeşlerime teşekkür ederim. Ay batana ve güneş doğana dek evinizin köşelerinde sizlere bir solukta okuduğum ve anlattığım onca hikâye ve okumanız için tekrar tekrar yalvardığım bütün o sayfalar için teşekkürler. Nasılsam öyle olabileceğime inanmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Bütün tuhaflıklarımın beni kabul edip seven büyükanneme de teşekkürler. Jane ve Kate, sanat eserleriniz ve cesaretlendirmeleriniz için size minnettarım. Bu yazdıklarımı okuyamayacak ama okuyabilse benimle büyük gurur duyacak insanlara da birer birer teşekkürlerimi sunarım.

Bana on dört yaşımıdayken bir yazar olduğumu ve diğer her şeyin teferruat olduğunu söyleyen Loulou Brown'a teşekkür ederim. Kızlar ciddiye alınmanın zorluğunu genç yaşta öğreniyor ama sen bana ilk adımı kendimiz için atmamız gerektiğini gösterdin. Bana ayırdığın vakit kendimi gerçek biri

gibi hissetmemi sağladı ve senin desteğin olmadan bu kadar ilerleyemezdim. Teşekkür ederim.

Sabırlı, tutkulu ve kararlı Juliet Mushens, benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim, tavsiyelerin ve rehberliğin olmazsa bunları yapamazdım. Birbirleriyle konuşup birbirlerini destekleyen böyle güzel bir yazar topluluğu yarattığın için de teşekkürler, bu grupta olmak en başından beri bir ayrıcalıktı.

Pek tabii, sezgilerin ve adanmışlığın, eserime renk, biçim, canlılık, hız katmak ve bu kitabı hayata geçirmek için yaptıklarından dolayı Natasha Bardon'a teşekkür ederim. Seninle çalışabildiğim için gururluyum.

HarperVoyager ekibindeki diğer arkadaşlarım; Elizabeth Vaziri, Leah Woods, Laura Cherkas, Vicky Leech Mateos, Terence Caven ve tanışmadığım daha pek çokları, sizler rüyaları gerçekleştiren insanlarsınız ve çok çalışkansınız, yaptığınız her şeye minnettarım. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kapaklardan biri için Tom Roberts'a ve fantastik özgünlük için bana yardımcı olan editörler Annie Katz, Jennifer Owens ve Helen Gould'a teşekkür ederim. Çalışmalarınız hayati bir öneme sahipti.

Arkadaşlarım, dostlarım, Alice, Laura, Lauren, Abhaya, Aileen, Kate, Xin, Josh, Alexler, Greg ve daha pek çokları, size ne kadar teşekkür etsem az. Bir an olsun şüphe veya tereddüt olmaksızın beni her an desteklediniz. Bana sürekli ilham veriyorsunuz. Yemi, foccacia için teşekkür ederim. Şövalyemle ihtiyaç duyduğumuz son parça buydu.

Çalışmaları ve dostluklarıyla hayatımı değiştiren yazarlara da teşekkürlerimi sunmak isterim; sizler bana bilgelik, eğlence ve güçlü bir sevgi sundunuz. Siz harika insanlardan çok şey öğrendim: El Lam, Elizabeth May, Kaliforniya'daki İskoçlarım, Saara El-Arifi, Katalina Watt, Kate Dylan, Tasha Suri ve fahri yazar Carly Suri. Bazılarınızla yıllar önce bazılarınızla da geçtiğimiz yıl içinde tanışmış olmam benim için çok önemli ve aydınlatıcı oldu.

Nezaketin, mizah duygun ve sevgin için sana teşekkür ederim, Ali. Bu tuhaf dönemi uzun mesafeli mesajlar ve konudan konuya atlayan ses kayıtları üzerinden seninle paylaşmak benim için bir ayrıcalıktı. Şimdi deli olduğumu düşünüyorsan, bekle de gör bakalım.

Kendime de teşekkür ederim, umarım bunu söylemem sizler için sorun olmaz. Aksi ve azimli olduğun için teşekkürler. Bunlara tekrar ihtiyacın olacak. Bu yalnızca bir başlangıçtı.

BUR ADA İSTENMİYORSUN TANRIKATİLİ

Ailesi ateş tanrısına inananlar tarafından öldürülen Kissen artık hayatını tanrıları öldürerek geçindiriyor ve bundan büyük zevk alıyordu.

Ta ki öldüremeyeceği beyaz yalanlar tanrısı Skedi'yle karşılaşana kadar.

Skedi kendini bir şekilde genç bir soyluya bağlamıştı ve ikisi bilinmeyen suikastçılardan kaçıyordu. Gizli görevdeki bir şövalyeyi de yanlarına alarak her biri kendi adına bir iyilik istemek için son vahşi tanrının yaşadığına inanılan harabe şehir Blenraden'a gitmeleri gerekiyordu.

İblisler tarafından takip edilerek büyüyen bir iç savaşın ortasında kalacak olan bir ülkenin kalbinde bir şeyler çürümekteydi ve bunu sadece onlar durdurabilirdi.

**“İlk sayfasından itibaren
elinizden bırakamayacaksınız.”**

Samantha Shannon, *The Priory of the Orange Tree*'nin yazarı.

Kapak Tasarımı: Holly Macdonald © HarperCollins Publishers Ltd 2023

Kapak Çizimi: © Tom Roberts

ISBN 978-625-6411-67-8

9 786256 411678

www.olimposyayincilik.com

@ /olimposyayinlari
X /olimposyayin
d /olimposyayinlari
f /olimposyayinlari